

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

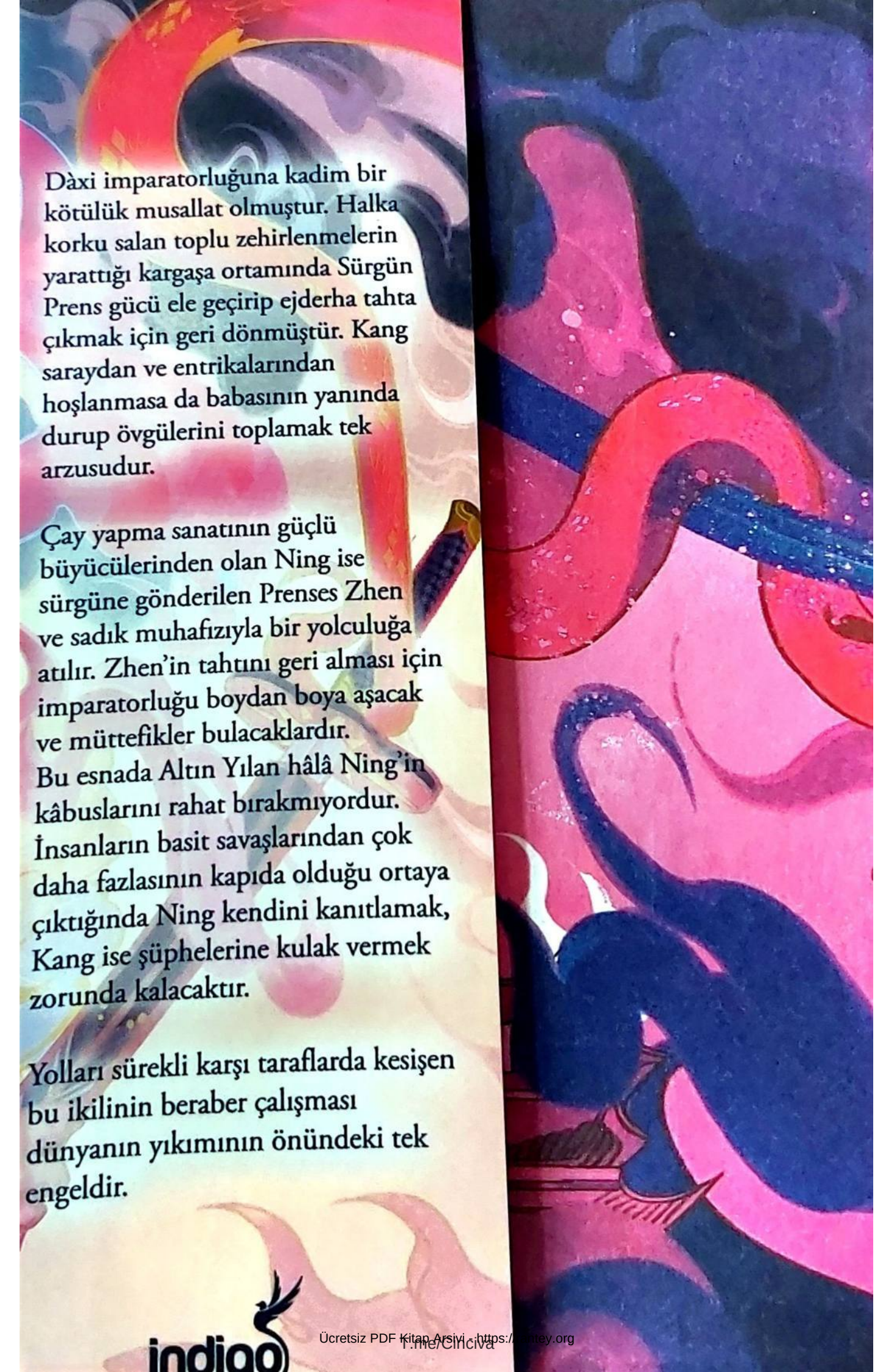
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

audunu yitirmeyenler
yük mucizeler yaratır.

KARANLIK VE TATLI ZEHIR

New York Times Çoksatın Yazarı

JUDY I. LIN

Dàxi imparatorluğuna kadim bir kötülük musallat olmuştur. Halka korku salan toplu zehirlenmelerin yarattığı kargaşa ortamında Sürgün Prens gücü ele geçirip ejderha tahta çıkmak için geri dönmüştür. Kang saraydan ve entrikalarından hoşlanmasa da babasının yanında durup övgülerini toplamak tek arzusudur.

Çay yapma sanatının güçlü büyücülerinden olan Ning ise sürgüne gönderilen Prenses Zhen ve sadık muhafızıyla bir yolculuğa atılır. Zhen'in tahtını geri alması için imparatorluğu boydan boya aşacak ve müttefikler bulacaklardır. Bu esnada Altın Yılan hâlâ Ning'in kâbuslarını rahat bırakmıyordu. İnsanların basit savaşlarından çok daha fazlasının kapıda olduğu ortaya çıktığında Ning kendini kanıtlamak, Kang ise şüphelerine kulak vermek zorunda kalacaktır.

Yolları sürekli karşı taraflarda kesişen bu ikilinin beraber çalışması dünyanın yıkımının önündeki tek engeldir.

KARANLIK VE TATLI ZEHİR

JUDY I. LINN

Baskı: Ocak 2024
ISBN: 978-625-6772-35-9
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2022 by Judy I Lin Published by Feiwel and Friends, An imprint of
Macmillan Publishing Group, LLC All rights reserved.

Bu kitabın yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Özgün Adı: A Venom Dark and Sweet

Çeviren: Serpil Çelebi

Editör: Ece Yücesoy

Son Okuma: Seda Durdu

Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Kapak İllüstrasyonu: © 2022, Sija Hong

Kapak Tasarımı: Rich Deas & Kathleen Breitenfeld

Yazar Fotoğrafı: © Kevin Chu

Baskı

Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.

Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1 İç Kapı No: 177

Beylikdüzü / İstanbul

Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

KARANLIK VE TATLI ZEHİR

JUDY I. LIN

Çeviren: Serpil Çelebi

İ N D İ G O K İ T A P

Kocama: Sevgin en zor zamanlarımda yardımına koştı.

Birinci Bölüm

KANG 康

Küçük bir çocukken Kang saraya dönmeyi hayal ederdi.

Lûzhou'ya bir elçi gelecek, gri gökyüzüne ve kara kayalara karşı bir renk cümbüşü saçacaktı. Müzisyenler parlak ve neşeli şarkılar çalacak, sancaklar rüzgârda dalgalanacaktı. Bir tahtırevan mavi cüppeli bir saray görevlisini, Kang'ın sık sık böyle hayallere daldığı kumsalın önünde bırakacaktı. Elçi işlemeli bir parşömeni, yani imparatorudan gelen fermanı açacaktı. Ailesinden Jia'ya dönmeleri talep edilecek, mevkileri iade edilecek ve o da saray çocukları arasındaki hayatına geri dönecekti.

Ancak hiçbir elçi gelmedi ve o çocukluk hayalleri solup gitti. Fakat şimdi sarayın büyük kapısının önünde beklerken o günlere dair anılar ona geri dönüyordu. Bir zamanlar kuzey rüzgârlarının yaptığı gibi içine işliyor, burnunu tuz kokusuyla dolduruyordu. Yine de gerçeği biliyordu: Çocukken yuva bildiği yer artık yoktu. Mutfaktan bir tabak daha tatlı getirilmesini isteyen dul imparatoriçe yoktu. Gerilmiş bir tuval üzerinde kaligrafi dersi veren imparator amca yoktu. Öğretmenlerinin önünde müzakere üzerine bir risale daha okuyan prenses yoktu. Kang oraya bir ok yağmuruna tutularak geri dönmüş, beraberinde yalan ve yıkımdan başka bir şey getirmemişti. Ne kadar aksini iddia etmek istese de bundan sonra olacak her şeyde kendi parmağı vardı.

Atı usulca kişneyerek yanındakini itekledi. Hayvan havadaki değişimi, rüzgârdaki dönüşü hissediyordu. Kang bir askeri darbenin daha kanlı olacağını sanırdı. Öğretmenlerin anlattığı hikâyelerden ve on yıl öncesine ait kendi bölük pörçük hatıralarından yola çıkarak kan ve ateş olacağını. Bunun yerine, ordunun askerlerinin kuru bir nehir yatağına akan su gibi Jia'nın yarıklarına aktığını görmüştü. Dàxī'nin başkenti gece boyunca, gökyüzü solup da yeni bir şafak uyuyan şehrin üzerine çökene dek onları içine çekmişti.

Önündeki kapı açıldı. Kang, babasının adamları tarafından kuşatılmış halde içeri girdi. Şehir muhafızlarının siyah üniformalarını kuşanmış sıra sıra askerler hazır olda bekliyordu. Onlar için bir koridor açılmıştı ve askerler o geçerken eğildiler. İleriden ne bir savaş sesi geliyor ne de karşı koyan çelik çarpışmaları duyuluyordu. Sadece beklentinin, yaklaşan değişimin ağırlığı hissediliyordu.

Çayevinde babasıyla buluştuğunda generalin yüzünden gü-lücükler eksik olmuyordu ve yüzü şaraptan kızarmıştı. Babası onun sırtına pat pat vurmuş ve üzerine düşeni yaptığını söylemişti. İyi bir evlat, iyi bir asker gibi. Kang babasının onayıyla gelen sıcaklığın tadını çıkarmak istese de kaşınan yere tam erişemiyormuş gibi hâlâ zihninin derinlerinde bir huzursuzluk vardı. Zhen'in sesi ona fısıldıyordu: Tüm bu entrikalar meyvesini veriyor ama ne pahasına? Zhen'in sahte nişanlarını kastettiğini düşünmüştü fakat bunu dile getirdiğinde prenses onun yüzüne gülmüştü.

Piyadelerden biri atının dizginlerini almak için öne çıktı ve Kang atından indi. Adalet Bakanlığı'nın siyah ve yeşil kıyafetleri içindeki bir memur onu hafifçe eğilerek selamladı ve kendisini Sù Valisi Wang Li olarak tanıttı. Bir yan kapıdan

içeri girdiler ve Gelecek Vaat Eden Avlu'nun yanındaki yüksek duvarın içine gizlenmiş dar merdivenlerden çıktılar.

Uzaktan bir haberci, "Kǎiláng Generali!" diye duyurdu ve ardından gelen bağırış taş geçitte gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Size şahsen hoş geldiniz demek istiyorum, prensim." Vali merdivenin başında durup gülümseyerek ona ilerlemesini işaret etti. "Jia'ya tekrar hoş geldiniz."

Bu unvanı duymak Kang'ın tüylerini diken diken etti. *Prens.*

Ancak aşağıdaki avluda onu bekleyen şey bu düşünceyi aklından kovaladı. Bulunduğu yerden saray görevlilerinin Ebedi Işık Salonu'na çıkan merdivenlerin önündeki boşlukta kümelendiğini, salonun etrafının saray muhafızlarının kırmızıları ve şehir muhafızlarının siyahlarıyla çevrelendiğini gördü. Bazıları şaşkın görünürken, diğerleri yakında imparator olacak kişiye hürmet gösterme hevesiyle çoktan secdeye kapanmışlardı. Kang'ın solundaki uzun duvarda okçular sıralanmıştı, uzakta kalan duvar boyunca da eğilip kalkan benzer gölgeler gördü. Varlıkları aşağıdakiler için aşikârdı, generalin gücünü hatırlatıyorlardı.

Baştan ayağa savaş zırhıyla donanmış general merdivenlerin başında duruyordu. Miğferinin kıvrımlı, sivri uçlarından çizmelerinin parlaklığına kadar her şeyiyle siyah ve altın renkleriyle parlıyordu. Büyük Bakan Zhou resmi saray kıyafetleriyle sağında duruyordu. Tahta kimin geçeceği ve ona kimin yardım ettiği konusunda hiçbir soru işareti yoktu.

Kang'ın babası kollarını kaldırdığında askerlerin gürültüsü sessizliğe gömüldü. Eşzamanlı hareketlerle diz çökerek selam verdiler. Hâlâ ayakta olan saray mensubu çıkıntılar da akranlarının izinden giderek diz çöktüler. Ancak Kang tıpkı büyük ba-

kanın da not aldığını bildiği gibi o yüzleri hafızasına kaydetti. İlk eğilenler ve tereddüt edenler.

Haberci tekrar öne çıkarken general kollarını aşağı indirdi. “Yakında yüce imparatorluğumuzun tahtına çıkacak olan nainbin sözlerine kulak vermek üzere ayağa kalkın.”

Askerler, mızraklarının avlunun duvarlarını sarsan gümbrütüsüyle bir kez daha hazır ola geçtiler. Memurlar sendeleyerek ayağa kalktı.

Kăiláng Generali’nin sesi kalabalıkta çınlayarak, “Bazılarınız için geri döndüğümü görmek sürpriz olabilir,” dedi. “Yıllar önce, büyük imparatorluğumuzun ihtişamının iç çekişmeler olmadan sürdüğünü görme dileğiyle kendi isteğimle sürgüne gitmiştim. Kendi içimizde savaşırken güçlü kalamayız. Kardeşime bir şans verdiğimi düşünmüştüm ama o bu şansı değerlendirmek yerine Dàxī’yi yıkıma sürüklemeyi amaç edindi.”

Kang’ın babasının hitabeti her zaman kuvvetli olmuştu; takipçilerini coşturma ve onları kendi adına savaşmaya teşvik etme yeteneğiyle tanınırdı.

“Bütün o hırsı yüzünden kendi safından birinin ona sırtını döneceğini hiç düşünmedi. Yetiştirdiği prenses öz babasını zehirledi ve iktidarı ele geçirmesine engel olacak saray mensuplarını ortadan kaldırmayı denedi. Şimdi Li adındaki lekeyi temizlemek ve kardeşimin ölümü için adalet sağlamakla görevlendirildim.”

Generalin ateşli konuşması sarayın ortasına bir arı kovani fırlatmış gibiydi çünkü insanlar artık sessiz kalamıyorlar, bu ifşa karşısında kendi aralarında fısıldaşıp mırıldanıyorlardı. Kang dikkatlerin üzerinde olduğunu hissetti, tedirginliği artmasına rağmen soğukkanlı ifadesini korumaya çalıştı.

Bir kız ona zehrin bileşenlerini ve Lûzhou'daki kökenlerini anlatmıştı. Bir prenses babasının ölüm haberini halktan saklamaya çalışmıştı. Kang ise babasının derinlere uzanan planlarının yalnızca küçük bir kısmına göz atmıştı ve general zehrin kökenleri hakkındaki sorularına yanıt vermeyi reddetmişti.

Büyük bakanın bakışlarını bulduğunda adam avluya geri dönmenden önce ona hafifçe gülümsedi.

Kang'ın teninin altına sızan şüphe daha da derinlere indi. Zehri babasının ortaya salmış olmasının bir önemi var mıydı? İmparator artık yoktu, prenses gitmişti, taht boştu ve onu sahiplenecek kişiyi bekliyordu. Oysa aklında bir soru hâlâ alev alev yanıyordu: *Emri veren babası mıydı?*

“Dàxī’ye barış ve refahı geri getireceğim. Hainlerin, yolsuzluk yapanların kökünü kazıyacağım,” diye ilan etti general büyük bir coşkuyla. “İşe saraydan başlayarak. Hain prenses ve evcil hayvanı shénnóng-tú saraydan kaçtı ama uzun süre özgür kalamayacaklar. Adalet Bakanlığı onları geri getirecek.”

Büyük Bakan Zhou öne çıkıp, “Dàxī’nin imparator naibi böyle buyuruyor!” dedi.

Tebaası, “İmparator naibi böyle buyuruyor!” diye tekrarladı ve ardından generalin ilahi emrini almak için bir kez daha diz çöktüler.

Başını eğip yüzünü şüpheli gözlerden saklayan Kang dudaklarının bir gülümsemeye kıvrıldığını hissetti.

Kız yaşıyordu.

İkinci Bölüm

NING 寧

Annem dünyanın karanlıktan doğduğunu söylemişti. O büyük ilkel hiçlik farkındalık kazanmış ve ilk tanrılar uykularından uyanmışlardı. Ulu Tanrıça ortaya çıkarak karanlığı bir yumurta gibi kırıp açmıştı. Erkek kardeşiyle birlikte göğü ve yeryüzünü ayırmışlardı.

Asla unutmayın, demişti annem bize. Dünya bir hayalle başladı. Yaşamlarımız da öyle. Hayal kurmaya devam edin, kızlarım. Dünya bildiğinizden daha büyük.

Güneş ışığı tepedeki yeşil örtünün arasından süzülüyor, yapraklar esintiyle hafifçe hışırdıyordu. Hava hoş bir yaz günü gibi kokuyordu ama ben uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeydim. Uzanmayı kıl payı başaramadığım bir yerde önemli bir şey unutmuşum gibi hissediyordum. Bedenim altımdaki hareketle sarsılınca çabucak doğruldum ve başım döndü.

Ağaçlar gözlerimin önünden geçiyordu. Ellerim sert bir kumaşa, hareket ettiğimde üzerimden kayan bir battaniyeye sürtündü. Döndüğümde bir at arabası vagonunda oturduğumu fark ettim. Kız kardeşim kapalı gözlerle karşımda oturuyordu, ağzı hareket ediyordu. Bu ifadeyi tanıyordum: Zihninde

bilhassa zor bir bulmacayla uğraşıyordu. Bir çeşit nakış desenini çözmeye çalışıyor ya da babamın deposundaki malzemelerin hesabını yapıyordu. Sonra gözlerini açtı ve bakışları benimkilerle buluştu. Hızlı bir adımla gelip yanıma oturdu.

“Uyanmışsın,” dedi Shu rahatlayarak. Ben onu durduramadan vagonun önünde oturan iki figüre seslendi, “Uyanmış!”

Kendime engel olamadım. Gerçek olduğundan emin olmak için koluna yapıştım. Hâlâ rüya görüp görmediğimi, Yeşim Nehri’nde süzülen bir teknede uyuyup uyumadığımı, hâlâ eve dönüş yolunu bulmaya çalışıp çalışmadığımı bilmem gerekiyordu. Ya da daha kötüsü, saray zindanının zemininde kıvrılmış, idam edileceğim sabahı bekleyip beklemediğimi. Bu huzursuz düşünceler günün sıcaklığını kovaladı ve ardında sadece bir ürperti bıraktı. Shu elime baktı, sonra kendi elini benimkinin üzerine yerleştirdi.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama o konuşmadan vagon sarsılarak durup bizi öne fırlattı. Figürlerden biri bedenini vagonun ön tarafından savurup yanımıza indi, geniş şapkasının kenarı yüzünü gölgede bırakıyordu. Ancak başını kaldırdığında o yüzü tanıdım; artık aşina olduğum, şairlerin süslü dillerle saygı ve hayranlık methiyeleri dizdiği çarpıcı özellikleri fark ettim. Hatta arkadaşım demeye cüret edebileceğim biriydi o.

Dàxī prensesi Zhen sade kahverengi bir tunik giymiş, saçlarını uzun bir örgüyle arkadan toplamıştı. Aynı kahverengi kıyafetler içinde arkasında duran sürücüyü de tanıyordum, hizmetkârı Ruyi’ydi. Tarlada geçen günün ardından evlerine dönen çiftçilere benziyorlardı.

Ruyi dilini şaklatarak atı tekrar harekete geçirmek için önüne dönmeden önce bana kısa bir selam verdi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Zhen. Shu da bana büyük bir dikkatle bakıyor, içimdeki dehşet duygusunu derinleştiriyordu.

Hatırlamaya çalışarak başımı iki yana salladım, hâlâ biraz başım dönüyordu. “Ne olduğunu bana anlatmanız gerekecek.”

O anda gözümün önünde görüntüler belirdi. Beni ölüme mahkûm eden büyük bakanın azametli yüzü. Shu’nun nakşındaki şakayık çiçeklerinin canlı yaprakları. Karanlık ormanda kız kardeşimi kovalayışım. Bedeninin başında ağlayan babam. Altın Yılan’ın inişe geçen formu, vahşi dişlerinin parıltısı... kan kırmızısı gözleri.

Alnımın ortasına ani bir acı saplanınca nefesim kesilerek iki büklüm oldum.

Istırap vücuduma bir yangın gibi yayılarak diğer tüm düşüncelerimi yok etti. Acı tekrar tekrar üzerime çökerken, uzanmama yardım eden ellerin belli belirsiz farkındaydım. Bir süre o acıda sürüklendim. Dakikalar ya da saatler sürmüş olabilirdi, bilmiyordum. Sonunda acı yavaşça hafifleyene, ağır ağır kendime gelip tekrar oturmaya başlayana kadar böyle devam etti.

“Al. Biraz su iç.” Elime bir matara tutuşturulunca soğuk suyu kafama diktim.

“Üç gün üç gece boyunca uyudun.” Shu yüzümü silmem için bana bir mendil uzatırken etrafına endişe saçıyordu. “Ateşin yüksekti ve babam elinden geldiğince enfeksiyonu çekmeye çalıştı. Muhtemelen bir kısmı hâlâ vücudunda...”

Shu’yu karanlıktan çıkarmıştım fakat içine ben düşmüştüm ve sonrasında olanlara dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

“Babam... nerede o?” Shu’yu birlikte kurtarmak için fikir ayrılıklarımızı bir kenara bırakmıştık. Fakat ona soracak daha çok şeyim vardı. Annemle sarayda geçirdikleri zamanı.

Xīnyì'de yeni bir hayata başlamak için nelerden vazgeçtiğini. Jia'ya gidene kadar anlamadığım her şeyi.

Shu konuşmaya isteksiz görünüyordu. "Sen bilincini kaybettikten sonra, babam kötüleştiğim için günlük kontrollerini yapamayacağına dair kasabaya haber saldı. Yüzbaşı Wu hem beni kontrol etmeye hem de bir uyarıda bulunmaya geldi."

Babamız bir keresinde kötü bir düşüşten sonra yüzbaşının hayatını kurtarmıştı. Yüzbaşı Wu bize karşı her zaman nazikti, babam genellikle reddetse de bize gizlice fazladan erzak vermeye çalışırdı.

"Valinin emriyle yakında Nánjiāng'dan seni aramak için askerlerin geleceği konusunda bizi uyardı. Ben seninle yatakta saklanırken babam evimizi aramasına müsaade etti." Shu'nun dudakları bu hatırayla titriyordu. Uzanıp kız kardeşimin elini tuttum, bunun korkunç bir deneyim olduğunu biliyordum.

"Sonrasında baban bizi bulmaya geldi," dedi Zhen. "Yola çıkmamız gerektiğini söyledi. Bize bu giysileri ve arabayı verdi, askerler gelirse onları ters tarafa yönlendireceğini söyledi."

"O neden bizimle gelmedi?" dedim. "Başı belaya girecek!"

Zhen, Shu'yla bakıştı. Aşına olduğum bu manzara beni birden sinirlendirdi. Benim bilmediğim ama onların bildiği bir şey vardı. Saklamak zorunda olduklarını düşündükleri şey neydi?

"İstemedi," dedi Zhen sonunda. "Hâlâ bakımına muhtaç hastaları olduğunu söyledi."

Tabii ya. Hastaları. Sorumlulukları.

"Onu gelmesi için ikna etmeye çalıştım," dedi Shu ama bu beni rahatlatmak yerine daha da sinirlendirdi. Kardeşimin, bizi hayal kırıklığına uğratmaya devam etseler de insanların hep iyi yönlerini görmeye çalışması. Öfkemin hedefi o olmamalıydı, yine de...

“Kasaba ileride!” diye arabanın önünden seslenen Ruyi gerginliği dağıttı.

Shu ilgiyle ileriye bakarken Zhen tekrar öne tırmanarak beni sorularım ve karanlık düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Batmaya yüz tutmuş öğleden sonra güneşi kalabalık bir kasabanın üzerinde parlamıyordu. Bunun yerine, kapılardan girerken sadece bir avuç tavukla karşılaştık. Küçük avluların etrafına inşa edilmiş, anayoldan kısa ahşap çitlerle ayrılan kerpiç evlerin önünden ilerledik. Kadının teki çamaşırlarını bir ipin üzerine asıyordu. Ruyi onunla konuşmak için yanına giderek bir hanın yerini öğrenip geri döndü. Arabadan geriye doğru baktığımda kadının gözlerini üzerimize diktiğini gördüm ancak benim de onu izlediğimi fark edince arkasını döndü.

Ruyi atı başka bir yoldan götürerek kapısı açık geniş bir avluya çekti. Duvara asılı levhada yalnızca buranın bir han olduğu yazıyordu, işletmenin resmi bir adı yoktu. Yaşlı bir adam dışarı çıkıp bizi yüzünde gülümsemeyle karşılayarak atın dizginlerini Ruyi’nin elinden aldı.

Vagonun arkasından kayarak indim ama bacaklarım ağırlığımın altında neredeyse bükülecek gibi oldu. Kendimi kenara yaslayıp dengemi sağladım. Üç gün üç gecedir uyuyorsam bu genel halsizliğimi ve... guruldayan midemi açıklıyordu. Zhen bizi bir tabak tatlı eşliğinde karşılamaya gelen yaşlı kadınla neşeli bir sohbete girdi. Batının Zümrüt Kaplumbağası’na saygılarımızı sunmak için Yéliü’ya giden yolcular olduğumuza dair bir hikâye anlattığını işittim.

Xingyuán'da, Yěliū'ya giden dağ geçidinden önceki kasabada olduğumuzu şimdi fark etmiştim. Evime iki günlük mesafede, kuzeyde hiç bulunmadığım bir yerdeydi. Zhen, başlangıçta planladığı üzere Wenyi'nin mektubundaki talimatları takip ediyor olmalıydı. Yardım isteyecekti. Köyüme ulaşmama yardım ettiği, Shu'yu kurtarabilmem adına planlarını değiştirdiği için ona minnettardım. Kolayca yapabilecek olmasına rağmen bizi geride bırakmamıştı.

“Yarana bakayım.” Ruyi zorlukla yürüyebildiğini fark ettiğinde arkamdan gelip bana destek sağladı. “Lapayı tekrar değiştirmemiz gerekecek.”

Lapadan söz edince sanki kendini hatırlatır gibi kolum ağrımaya başladı. Zhen ve Shu'nun çoktan geçtiği kapıya doğru topallayarak ilerledim. İçeride birkaç ahşap masa ve bankın bulunduğu geniş bir oda vardı. Ruyi bir banka yavaş yavaş oturmam için bana yardımcı oldu.

“Size biraz çay getireyim, nazik efendiler.” Yaşlı kadın başını eğdi ve Ruyi onu takip ederek uzak duvardaki diğer kapıdan geçti.

Bandaja baktım, yılanın dişlerini koluma geçirişini ve bedenime tenimde hâlâ o izlerle dönmenin dehşetini hatırlıyordum. Şimdi neye benzediklerini görmek için garip bir arzuyla doldum.

Shu yardımcı olmaya çalışarak etrafımda dolanıyordu ama endişesini hissedebiliyordum.

“Bunu görmek zorunda değilsin. Ruyi bana yardım eder,” dedim ona, kan görmekten rahatsız olduğunu biliyordum.

İtiraz etmeye kalkıştı ancak Zhen yardım etmesi için ona seslenince isteksiz bir bakışla yanımdan ayrıldı.

Ruyi buharı üstünde tüten büyük bir kâse su ve birkaç temiz bezle dönene kadar, yaraları doğrudan görebileyim diye lapa

kalıntılarını temizlemek için kumaştan artakalanları çoktan kullanmıştım.

Kolumun bir kısmı pembeydi, şişmişti ve dokununca alev alev bir sıcaklık hissediliyordu. Dişlerin derimi delip de Dönüşüm dünyasındaki ağaçtan düşerek kendi bedenime geri dönerken derimden çıktığı yerde iki derin yara vardı. Kâhya Yang'a da söylediğim gibi, eskiden bir insanı zaman ve mekânın ötesine gönderebilecek herhangi bir büyüye vakıf olmadığımı inanıyordum.

Bu izlerse farklı bir hikâye anlatıyordu. Dışarıda bildiğimizden daha karanlık büyüler vardı.

Ruyi yaraları temizlememe yardım etti. Keskin, batıcı acıyla dişlerimi sıktım. Ayrı bir kaptaki suya batırdığı otları çıkarıp koluma koydu. Yayıkları sert koku şifalı ve tanıdıktı, bana babamı hatırlatıyordu. Üzüntümü bastırıp kendime geride kalmayı *kendisinin* seçtiğini söyledim.

Lapa uygulandıktan ve sargı sabitlendikten sonra sıcaklığı ağrımı biraz hafifletti. Elimi açıp kaparken derimin gerildiğini hissettim. Ev sahiplerimizin bizi arka bahçede akşam yemeğine davet ettikleri sırada işimiz bitti. Burada etrafımız çitlere ve tepedeki bitki kafesine dolanmış farklı tonlarda güzel güllerle çevriliydi. Kenarlarına doğru pembenin en açık tonuna bürünen soluk beyaz olanlar, yumruğum büyüklüğünde parlak sarı yaprakları olanlar ve çok sayıda küçük, narin çiçekleri olan şeftali rengi birbirinden farklı sarmaşık gülleri. Çıtır domuz bağırsakları ve fasulye filizleriyle süslenmiş, acı biber sosuna bulanmış baharatlı noodlelardan kâse kâse yerken ıtır kokusu yemeğimizi tamamlıyordu. Noodlelara küçük tabaklarda lahana turşusu ve turp eşlik ediyordu. Ayrıca yağda yumuşatılmış beyaz bir yumru kök olan zhéěrgēn tabağını

paylaşıyorduk; tatlılığı, birlikte kızartıldığı tuzlu, kurutulmuş sosisle lezzetli bir zıtlık oluşturunuyordu. Bu köyün yemekleri alışık olduğumdan çok daha baharatlıydı ki bölge acı biber sevgisiyle bilinen Huá vilayeti sınırında bulunduğu için bu hiç de şaşırtıcı gelmemişti. Dost canlısı hancılar Ho-yi ve Ho-buo bardaklarımızı kasımpatı çayıyla doldurdu, büyükle-
rimiz için kullandığımız daha saygıdeğer unvanlarla anılmayı reddediyorlardı.

Karnımız doyduktan sonra erkenden odalarımıza çekildik çünkü Yéliü dağına çıkış yolculuğunun ertesi günün büyük bir kısmını alacağını biliyorduk. Ho-buo erzaklarımızı dağa taşımak için arabamızı ve atımızı, iki sağlam midilliyle takas etmemize yardımcı olmayı teklif etti.

Shu gece kaymasın diye kolumdaki sargıları sıkılaştırmama yardımcı oldu ama sanki kolum bir şekilde ona hakaret etmiş gibi çatık kaşlarla bakıyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordum nazikçe.

Sargıları son bir kez daha çekiştirerek sağlamlılığını garantiye aldı ama gözlerime bakmadı. “Ben... Benim yüzümden incinmiş olman hoşuma gitmiyor,” diye fısıldadı.

İfadesi karşısında yüreğim sıkıştı. Benim yufka yürekli kız kardeşim her zaman yardım etmeye hazırdı, kimsenin acı çektiğini görmek istemezdi. Onun üzüleceğini bilmem gerekirdi. Ben dönmeden önce ve döndükten sonra neler yaşandığını henüz konuşmamıştık. Fakat bunları konuşmaya hazır mıydım bilmiyordum.

“Artık döndüm.” Sesimi neşeli tutmaya çalışarak omuz silktim. “Ve sen de döndün, tek umurumda olan bu.”

İç geçirdi. “Sana yardım edememiş olmaktan, hatta babam seni tedavi ederken ona gerçekten yardım edememiş olmaktan

nefret ediyorum.” Çaresizliğini anlıyordum çünkü bunu bizzat ben de hissetmişim. Onu bu histen koruyamamış olmak beni kedere boğdu.

“Senin nakşın olmasaydı panzehri bulamazdım,” diye hatırlattım ona. “Akıllı kız.” Küçükken onu kızdırmak için yaptığım gibi saçlarını karıştırmayı denedim. Parmaklarımdan kaçarken en azından biraz gülümsemişti.

Mumu üfledim ve bu geceliğine endişelerimizi bir kenara bırakarak uyuduk. Ancak yatıştırıcı rüyalar ve mutlu anılar yerine karanlıkta beni izleyen kırmızı gözler gördüm.

Üçüncü Bölüm

KANG 康

Annesi öldüğünde Kang babasını da kaybedeceğini düşünmüştü. General üç gün üç gece boyunca karısının naaşının bulunduğu odada nöbet tutmuş, ailesi onu yemek yemeye ya da dinlenmeye teşvik etmeye çalıştığında bile oradan ayrılmayı reddetmişti. Kang'dan kendileri adına babasıyla konuşmasını istediler ama nafileydi. Babası kimseyle konuşmuyordu. Kang'ın tek yapabildiği, kapının yanında diz çöküp diğer tarafta ağlayan ya da öfke saçan babasını dinlemektir. Nöbetin dördüncü sabahı, başkentten sadece generalin okuması için işaretlenmiş bir mektup geldi ve kapının altından içeri atıldı.

General kısa bir süre sonra odadan çıktı, bir tekneyle bir hafta yetecek kadar erzak alıp ortadan kayboldu. Nereye gittiğine ya da ne zaman döneceğine dair hiçbir şey söylemedi. Kang cenaze töreninin geri kalanını tek başına gerçekleştirdi. Dualar. Bitmek bilmeyen törenler, kasabanın içinden geçen alaylar. Annesinin halkının ve babasının askerlerinin sunduğu hürmetlerin kabulü. Annesinin cenaze ateşinin geceyi aydınlatmasını izledi ve denize sunulmak üzere kemiklerini kayalıklardan aşağı taşıdı.

Kang babasının bir ölüm yolculuğuna çıktığına ikna olmak üzereydi. Annesinin toprağa verilmesinden aşağı yukarı yüz

gün sonra ufukta teknenin yelkeni göründü. Babasını Zümrüt Kayalıkları'nın altındaki kıyıda, hâlâ giymeye devam ettiği yas beyazı kıyafetleriyle karşıladı. Babası bitkin görünüyordu, güneşten bronzlaşmıştı ama gözleri gözü kara bir coşkuyla parlıyordu. Kang mektubun içeriğini, tam olarak bir av kazası olmayan av kazasını ve annesinin ölümünde imparatorun parmağı olduğunu öğrendi.

İşte o zaman babasının tazelenen amacını anladı.

İntikam.

Generalin kuvvetleriyle başkente yürümesinden iki gün sonra Kang babasının konsey odasına çağrıldı. İç saraya kabul edilmeyi beklerken her şeyin nasıl da aynı görüldüğünü ama aslında her şeyin değiştiğini düşündü bir anlığına. Hanesine gönderilen muhafızların yerini babasının özel muhafızları almıştı, tanıdık ama dostane olmayan yüzleri vardı. Daha bir hafta önce koridorlarda yanından hızla geçen memurlar şimdi onu başlarını eğerek, hatta saygıyla eğilerek selamlıyorlardı. Hizmetkârlar da onu nasıl selamlayacaklarından emin değil gibi görünüyor, geldiğini uzaktan gördüklerinde yollarını değiştirerek ondan uzak durmaya çalışıyorlardı. Ancak ona hizmet edenler artık bunu hürmetle ve biraz da korkuyla yapıyorlardı çünkü Adalet Bakanlığı generalin bildirisinden sonra sarayın kanatlarını araştırmaya başlamış ve prensesin kaçışıyla sonuçlanan komployla bağlantısı olduğundan şüphelenilenlerin kökünü kazımişti.

Prensесin özel bahçelerine gizli tünellerden tutsak olarak getirildiği sefer haricinde iç sarayı yıllardır ilk kez görüyordu.

Renkli koridorlarda hatırında kalanlara nazaran pek bir şey değişmemişti ama konsey odasının duvarları bomboştu. Eski imparatora ait tüm süslemeler kaldırılmış, yeni hükümdarın gözüne nelerin hoş geleceğini seçmesini bekliyorlardı. İçeride yalnızca kızılağaçtan masada oturan babasıyla solunda bir fincan çay yudumlayan büyük bakan vardı.

“Baba,” dedi Kang eğilerek selam verirken. “Büyük bakan.”

Babası büyük bakanın karşısındaki boş koltuğa oturmasını işaret ederken, büyük bakan da ona başıyla selam verdi.

Kang sert ahşap sandalyeye otururken bir hizmetçi elinde bir tepsi yiyecek ve çayla içeri girdi. Babasıyla özel bir görüşme yapmayı umuyordu ama görünüşe göre bu toplantının başka bir amacı vardı. Aile meselelerinin ötesinde bir amacı.

Babası deniz yolculuğundan döndükten sonra, annesinin ölümü hakkında Kang’la bir daha hiç konuşmamıştı. Planlarından hiç bahsetmemişti. Toplum içinde Kang’a her zaman askerlerinden biri gibi davranmış, ayrıcalıklı bir muamele göstermeyi reddetmişti ki Kang bunun için minnettardı. Ancak hane içinde bile babası bir münzeviye dönüşmüştü.

Büyük bakanın tüccar kılığında Lùzhou’ya küçük bir gemide ilk kez geldiği zamanı hatırlıyordu. Gece geç saatlere kadar konuşmuşlar, Kang’ın dahil edilmediği toplantılar yapmışlardı, ta ki Kang babasının çalışma odasına girmeyi zorlayana kadar. Orası ona yasaklıydı. İşte o zaman artık çocuk olarak kapı dışı edilmek istemediğinden, yetenekli bir asker olarak muamele görmekten tutkuyla bahsetmişti. Kang tüm bunların altında yatan korkuyu kabul etmese de, babasının durumunu anlayacağı terimler kullanmıştı: Babasını da kaybetmek istemiyordu.

Onun adına konuşan ve generali Kang’ı başkente sızma görevine göndermeye ikna eden büyük bakan olmuştu.

“Planlarımız öngöröldüğü gibi gerçekleşti.” General fırçasını sehpanın üzerine bırakarak Kang’ın anılarını böldü. Mürekkebin kuruması için mektubu sağ tarafa doğru kaydıldı. Kang bulunduğı perspektiften sadece birkaç yazı karakteri görebiliyordu. Tahıl ambarları ve Ānhé hakkında bir şeyler yazıyordu.

Büyük Bakan Zhou fincanını yanına koyarak, “Daha sorunsuz geçemezdi,” dedi. “Sayıca çok az kayıp verdik. Şimdi tek yapmamız gereken, yükselişinizin başarılı olmasını sağlama almak için sarayın desteğini kazanmak.”

Kang, aylar önce babasına başvurarak göreve katılmasına ön ayak olduğı için büyük bakana minnettar olmalıydı. Yine de adamın prensese nasıl kolayca sırt çevirdiğini görmüş, *büyük bakanın onayı olmadan kimsenin tahta çıkamayacağına* dair söylentileri duymuştu. Adam iki imparatorun tahta oturduğundan sağ çıkmıştı, şimdiyse üçüncüsüne yaklaşıyordu... Büyük Bakan Zhou basit biri değildi ve Kang onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe şüpheleri daha da derinleşiyordu.

General, “Savaş ve Adalet Bakanlıkları her zaman sayıca daha fazla olanlara riayet etmiştir,” dedi. “Lùzhou’dan gelen askerler, bölgedeki sadık taburlarım, benim sancağım altında liderlik etmeye istekli komutanlarım var. Vali Wang’dan gelen yedek kuvvetlerle birlikte, Dàxī’nin askeri gücünün en az yarısını kontrol ettiğimize inanıyorum ve diğerleri de çeşitli teşviklerle muhtemelen razı geleceklerdir. İkna etmem gerekenler Ayin Bakanlığı, astronomlar ve imparatorluğun yönetiminde yer alanlar.” Kang’ın babası arkasına aldığı sayılardan özgüvenle bahsetmişti, sadece saray bahse konu olduğunda kaşları çatıldı.

“Bakan Song sembollerine bayılıyor, ne yüce bir amaç.” Büyük bakan sırttı. “Önerdiğim planın Majestelerine arzu

ettiği şeyi, yani tüm bakanlıkların kabulünü getireceğine inanıyorum.”

Elinden şingırdayan taşların sesi geldi. Kang'ın gözleri Büyük Bakan Zhou'nun sağ avcunda oynadığı iki küreye kaydı. Parlak bir koyu yeşildiler, bu da yüksek kaliteli yeşim taşına işaretli. Bu tip incik boncuklar Kang'ın küçüklüğünde popülerdi, cilalanmış çeşit çeşit değerli taşlardan yapıldı. Konsantrasyona yardımcı olduğu söylenirdi ama son yıllarda modası geçmişti.

“Evet, planını gözden geçirdim.” Kang'ın babası pek ikna olmuş görünmüyordu.

Büyük bakan, “Çabuk hareket etmeliyiz,” diye belirtti. “Emrinizdeki güçleri kullanmaktan çekinmeyeceğinizi göstermek için size karşı çıkanların hesabı ibret olsun diye hemen kesilmeli. Ancak...” Gözleri Kang'a kaydı ve başını eğdi. Saklamaya çalışsa da Kang'ın içinde ani bir öfke kıvılcımı çaktı. Bariz bir nezaket çabası, rolünü oynayan yaşlı bir saray görevlisi. Bu, Kang'ın daha önce görmediği bir şey değildi. Ordu komutanlarının kendi duruşları vardı; saray görevlileriye ince jestler ve örtülü sözler kullanırlardı. Sonuçta hepsi aynıydı, en fazla gücü ele geçirmek için tahtadaki taşların yerlerini değiştirip dururlardı.

General doğrudan oğluya konuşarak, “Seni bu konseyde bana katılmaya davet etmemin bir nedeni var,” dedi. Kang bunun ağırlığını, kendisine bahşedilmek üzere olan şeyin önemini hissediyordu. “Annen, sen Li ailesini ve Li adını yaşatma sorumluluğunu üstlenmeden önce kendi kişiliğini kazanman için sana zaman tanımak istemişti. Fakat artık yerini alma zamanı geldi.”

Kang yumuşak bir sesle ve her kelimeyi kastederek, “Tahlimatlarına uydum, baba,” dedi. “Senin adına saraya geldim.”

“Beklediğim gibi görevini de tamamladın.” Babası ona bir gülümseme bahsetti. Kang için bu büyük bir övgüydü. Bir işi tamamlamış olmak, umutsuzca istediği onayı almak.

“Ben gelmeden önce sarayda bulunmanın bir amacı vardı,” diye devam etti general. “Bu, başlangıçta sana söylediğim gibi ben planlarımı uygularken saraydakilerin dikkatini dağıtıp başka yöne bakmalarını sağlaman değildi sadece. Aynı zamanda sarayı senin üstleneceğin göreve hazırlamak, meşruiyet tohumlarını ekmek içindi de.”

Övgünün sıcaklığı geldiği gibi kaybolurken yerini ani bir soğukluk aldı. Babasının tereddüdü büyük bakanınkinden farklı bir anlam taşıyordu. Duyacağı şeyden hoşlanmayacağını biliyordu. “Benden ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Kang.

“Ben tahta çıktıktan sonra sana prens unvanı verilecek çünkü uygun bir vârisi olan bir hükümdar daha fazla istikrar sağlar. Doğal düzen böyle işler. Ama sen bu görev için hiçbir zaman hırs göstermedin, o yüzden sormak zorundayım. Bunu kabul ediyor musun?”

İşte, Lûzhou’da her zaman tepelerinde bekleyen soru gelmişti. Tüm danışmanların bahsetmekten kaçındığı, Kang tahtla ilgili niyetlerini babasına doğrudan sormaya asla cesaret edemediğinden annesinin asla cevaplamak istemediği o soru karşısındaydı. Ve ilk içgüdü, ilk beklenti her zaman takip etmekte. Sorgusuz sualsiz itaat etmekte ama yine de... Kang bunu yapamazdı. Sormak zorundaydı. Bilmek zorundaydı.

Kang sandalyesinden kalkıp yere diz çökerek başını öne eğdi, bu sorunun ona her şeye mal olabileceğini biliyordu. Bunu dile getirmenin çeşitli yollarını defalarca kafasından geçirmişti. Babasını Ning’e karşı savunmuştu, hatta Ning ona zehrin kökenine dair o korkunç bilgiyi verdiğinde bile. Geldiği

noktada taht elinin altındaydı ve babasının gerçeği ondan gizlemesi için artık hiçbir neden kalmamış olmalıydı.

“Baba, başkentte geçirdiğim bunca zaman boyunca kafamı kurcalayan bir soruyu sormama müsaade edersen... Beni işitmen ve bana bir cevap bahşetmen için yalvarıyorum.”

Büyük bakan güvenmiş bir ses çıkardı ama Kang onu umursamadı. O sadece babasının cevabını önemsiyordu. Onun için hep bu önemli olmuştu. Babasının kabulü. Külçelerce altından daha değerliydi.

“Konuş.”

“Şu zehir... geçen yıl diyara dağıtılan zehirli çay tuğlaları,” dedi Kang. Kendisini her zaman bir adım geride hissediyordu, konseylere daha yeni kabul edilmişti ama yine de onlardan ayrıydı. Güven duyulan yakın çevreden ayrıydı. “Hekimlerin ve shénnóng-shī’nin zehri bileşenlerine ayırdığına ve bileşenlerden birinin sarı kūnbù olduğuna dair söylentiler duydum. Lùzhou’dan getirildiğine.”

“Ne bilmek istiyorsun?” Babasının sesi ifadesizdi. Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor, sadece merak ediyordu.

“Nedenini bilmek istiyorum... Çayı neden zehirledin?” Kang kelimelerini dikkatle seçti çünkü annesinin onunla paylaştığı bilgeliği aklından çıkarmamıştı. Annesi ona her zaman doğru kelimeleri seçmenin, söylenen ve söylenmeyen, bilinen ve bilinmeyen şeylerde savaşın yarısını kazanmak olduğunu söylerdi. Bazen geri adım atmaktansa ileri gitmek daha iyiydi.

Kang kendini babası yüzünü incelerken bakışlarını kaçırmamaya zorladı. Son birkaç hafta içinde kendi üzüntüsünü, öfkesini nasıl yutacağını çok çabuk öğrenmişti. Kendini asla hızını kesmeyen gelgitler gibi hayal etmeyi öğrenmişti.

“Sizi bu konuda uyarmıştım!” Büyük bakan elini masaya vurdu, çıkan ses bir şimşek kadar yüksekti. Ayağa fırlayarak Kang’ın yanında durdu ve generalin dikkatini çekmek için eğildi. “Prenses ve o shénnóng-tú’nun yanında çok fazla zaman geçirdi. Muhakemesini gölgeleyecek, sadakatini etkileyecek şüpheler fısıldadılar kulağına.”

Üşüme yerini vücudunun buz kesmesine bıraktı. Şüphe onu yiyip bitiriyordu. O kendi şüpheleriyle boğuşurken, görünüşe göre başkaları da aynı şekilde tetikteydi. Büyük bakan saraydaki yerini sağlamlaştırmaya hazırlanıyordu. Babasının sadakatini kazanırsa etrafındaki herkesi, hatta generalin kendi ailesini bile zan altında bırakacaktı...

“Baba, yalvarırım...”

General büyük bakanın itirazlarını keserek sert bir sesle, “Oturun, ikiniz de,” dedi. “Bu kadar yeter.”

“Yakında dünyanın nasıl işlediğini ve elimizdeki silahları nasıl kullanmamız gerektiğini anlayacaksın,” dedi en sonunda general onlar yerlerine döndükten sonra. “Çok uzun süre kılıca bel bağladım, sadakat ve aile bağlarının değer verdiklerimi korumak için yeterli olacağına inandım. Ancak araya koyduğum mesafe bile yeterli olmadı. Kardeşim, kayalık Lùzhou’da tırnaklarımla kazıya kazıya bir hayat kurmadaki başarımdan memnun değildi. O benim acı çektiğimi görmek istiyordu ve şimdi aynı acıyı onun kapısına ben getirdim.” Gözlerindeki sessiz yoğunluk tedirgin ediciydi ve Kang bir an için korktu. Yanında duran Büyük Bakan Zhou başını sallayarak onayladı.

“Bunu aylar önce dikkatime sunduğu için doğrudan büyük bakana teşekkür etmelisin. O olmasaydı annenin ölümüyle ilgili gerçeği asla öğrenemeyecektik.”

Ah. Komplonun kökeni. Suikast, annesinin halkının arasına sızmış bir casusla ne kadar zekice gerçekleştirilmişti. İmparatorun karanlıktaki bıçağıyla. Büyük bakanın bu bilgiyi paylaşmasının bedeli neydi peki?

“Ben sadece görevimi yaptım, Majesteleri.” İşte o zaman büyük bakan gülümsedi. Taşlar tekrar şingirdamaya başladı, büyük bakan onları meditasyon yapıyormuş gibi elinde döndürüyordu. “Teşekküre lüzum yok.”

Sonra Kang’a baktı ve Kang bariz uyarıyı anladı: *Ayağını denk al.*

“Zehir bir araçtır,” dedi babası ciddiyetle, sanki eski bir metnin satırları üzerine kafa yoruyormuş gibi uzaklara bakıyordu. “Kılıç, at, ok nasıl kullanılıyorsa öyle. En büyük yıkımı yaratabilir ama aynı zamanda düşmanlarımızı yavaşça ve gizliden gizliye zayıflatmak için de kullanılabilir.”

“Bu düşmanlar Dàxī’nin masumları olsa bile mi?” diye sordu Kang. Yüzlerce, belki binlerce ölü vardı. Hepsi halktan, korkmuş insanlardı.

“Pek çok kişinin hayatını kurtarmak uğruna bir kişiyi feda eder miydin? Bin can için yüz cana ne dersin? Dàxī’deki herkesin hayatı için?” diye karşı çıktı babası.

Kang nasıl yanıt vereceğini bilemedi.

Bütün bu planı harekete geçirenin tek bir kişinin kaybı olduğunu biliyordu o kadar. Kang’ın annesinin ölümü bir kayanın yuvarlanmasına neden olmuştu ve şimdi bunu yıkıcı sonuçlarıyla bir heyelan izleyecekti.

Babasının yüzü yumuşadı. “Hep unutuyorum, annenin halka duyduğu sempati var sende de.”

Babasına ve büyük bakana görevini üstleneceğine dair güvence verdikten sonra odadan azledildi. Elleri hâlâ kapının üzerindeyken adını duydu. Duraklayıp aralıktan kulak kesildi.

“Yapması gerekeni yapacağına inanıyor musunuz?” diyen büyük bakan hâlâ sorgulamaktaydı. Kang düz bir çizgi halini alan dudaklarının sıkıldığını hissetti. Dikkatli olması gerekcekti.

“İmparatorluk için yaptığım her şeyi en nihayetinde göreceğine inanıyorum.” Babası aniden yorgun görünerek başını eline dayadı. “*Onun* için yaptığım her şeyi.”

Büyük bakan, “Umarım haklısınızdır,” deyip gitmek üzere ayağa kalktı.

Tuhaf bir ışık oyunu olabilirdi ama büyük bakan döndüğünde Kang, adamın gözlerinin fener ışığında kıpkırmızı parladığına yemin edebilirdi.

Dördüncü Bölüm

NING 寧

Sabah Ho-yi ve Ho-buo'nun yardımıyla iki midilliği yükledik. Ana odadaki raflarda duran boyalı kil çaydanlığı ve fincan takımlarını fark edince annemin mahvolan shénnóng-shī kutusu geldi aklıma. Tüm aletleri yok olmuştu. Acıma rağmen onun mirasının bekçisiydim ve onun anısını sürdürecektim. Çünkü elimdeki tek şey anılardı.

Ho-yi fincanlardan birini elime aldığımı gördüğünde bana, “Bunları kendim boyadım,” dedi, parmağım narin ellerle işlenmiş güllerin üzerinde gezindi. Ondan bir bardak takımı ve bir paket de kurutulmuş kasımpatı satın aldım. Çantamdaki fincanların ağırlığı bana güven vermişti ve büyümü yapmak için gerekli araçlar olmadan kendimi ne kadar çıplak hissettiğimi o ana kadar fark etmemiştim.

Ayrılmadan önce Ho-yi bize fazladan bir çuval yiyecek verdi, Zhen'in karşılığında daha fazla ödeme yapma teklifini elini savuşturarak geçiştirdi ve almazsak bu erzakların bozulacağını söyledi.

“Zor bir yıl oldu,” dedi kadın. “Geçitten, önceki yıllardaki kadar yolcu geçmiyor.”

“Keşke iki yıl önce de buradan geçseydiniz!” diye bağırdı Ho-buo. “Bütün kasaba yaz ayları boyunca insanlarla dolup

taşardı. Yiyecek ve pazar tezgâhları, her sokağa asılmış süslemeler...”

“Sizin kasabanıza da zehirli çay tuğlaları girdi mi?” diye sordu Ruyi.

İkisi de başını iki yana salladı. “Şükür ki biz bundan kurtulduk,” dedi Ho-yi. “Bir tane zehirli tuğlamız vardı ama dağıtılmadan önce bulundu.”

“Başımıza bela olan şey haydutlar.” Ho-buo yüzünü buruşturdu. “Etrafımızdaki yollara korku salıyorlar ve geçtiğimiz kış daha da kötüleştiler. Dikkatli olun.”

Ağaç tepeleri hâlâ sisle kaplı olduğu için üzerinden çok geçilmiş patikadan sabahın erken saatlerinde çıkmaya başladık. Daha önce ailemle birlikte Xīnyì yakınlarındaki dağlarda yürüyüşler yapmıştım ama bu zirvelerle karşılaştırıldığında onlar daha çok tepe gibi kalıyordu.

Orman kıpır kıpırdı. Sık çalılıkların arasında bir şey ayak seslerimizden ürkerek bizden kaçtı. Böceklerin vızıltısı ve birbirini çağıran kuşların sesi havayı dolduruyordu.

Ruyi, Shu’yu ilk midilliyle önden götürürken Zhen geride kalıp ikinci midillinin dizginlerini benden aldı. Yüz ifadesinden konuşmak istediğini anlayabiliyordum. Dağın yamacına tırmanmaya başladığımızda lafa girmesini bekledim.

“Wenyi’nin mektubunda geçenlerle ilgili konuşmamız gerek,” dedi Zhen. “Bana tavsiye vermen için pek zamanımız olmadı.”

Ona baktım, şaşırmıştım. Prenses midilliye yol boyunca ilerletirken sıkıntılı görünüyordu. Her zamanki vurdumduymaz tavrından eser kalmaması, bu düzeyde bir endişe göstermesi rahatsız ediciydi.

“Ne yazıyordu?”

“Ailesi Berraksu Nehri’ne yakın bir yerde yaşıyor. Kendilerine Karasu Taburu diyen isyancı grubun sayısında geçtiğimiz yıl boyunca bir artış oldu.” İtiraf etmeliydim ki zekice bir kelime oyunuydu. Berraksu, Yún vilayetini Lûzhou yarımadasından ayıran nehirdi. “Bunun generalin birliklerinin dönüşü olduğuna, bazı mensuplarının onun saflarındaki eski liderler olduğuna dair şüpheler var.”

Kăiláng Generali. Çayevinde onunla kısa bir süreliğine karşılaşmıştım ve şimdi düşündüğümde bile varlığı beni dehşete düşürüyordu. O, Kang’ın babasıydı ki zihnim bu gerçeği kabul etmekte zorlanıyordu. Fikirlerini kendi fikirlerim addettiğim, güvenimi yıkana kadar tüm o entrikalar içinde masum olduğuna inandığım çocuk. Büyümün hemen dibinde benden öyle çok şey saklamıştı ki. Öfkemin hedeflerinden biri o olmalıydı ama yine de...

“Ning?” Zhen dalıp gittiğim düşünceleri bölünce sessizliği yakışık almayacak kadar uzattığımı fark ettim.

“Affedersin, lütfen devam et.” Başımı iki yana salladım. Onu hatırlamanın ne faydası vardı? O imparatorluğun diğer ucunda, ulaşılamaz bir yerdeydi ve ben onun düşmanının, babasının hırslarına yönelik en büyük tehdidin yanında yürüyordum.

“Yerel sulh yargıcının vatandaşları küçük suçlarla itham edip cezalarını çekmeleri için Lûzhou’ya gönderdiğinden şüpheleniliyor ancak tuz çiftliklerine asla ulaşamıyorlar. Bunun yerine Karasu’ya askere alınıyorlar, huzuru koruyor gibi görünürken kırsal kesimde terör estirmeye zorlanıyorlar.”

“Bunlar ağır suçlamalar,” dedim. Siyaset hakkındaki sınırlı bilgime rağmen, böyle bir yolsuzluk raddesine ancak derin bağlantılar ve kaynaklarla ulaşılabileceğini biliyordum.

Yolsuzluğun imparatorluğu Lùzhou'dan Sù'ya kadar ele geçirdiğini biliyorduk, valinin de dahil olmasıyla bu açıkça görülmüyordu. Acaba Dàxī'nin, generalin nüfuzunun uzanmadığı bir köşesi var mıydı, hepsi onun planının devamı mıydı? Tahta nihai ve ihtişamlı çıkışının.

“Bu ihanettir,” dedi Zhen. “Ama suçlandığı şeylerin en kötüsü bu değil. Karasu'nun elinden kaçabilenler evlerine... değişmiş olarak dönüyorlar. Zaman geçtikçe neyin gerçek olduğuna dair idraklerini yavaş yavaş yitirmeye başlıyorlar.”

“Ben... anladığımdan emin değilim,” dedim.

“Görünüşe göre, ilk başta hafif değişiklikler oluyor,” diye anlatmaya devam etti. “Ama yavaş yavaş Wenyi'nin başka bir tür zehir olduğundan şüphelendiği şeye yenik düşmeye başlıyorlar. Kafaları karışıyor. Ailelerini, arkadaşlarını tanımaz oluyorlar ve kendilerine ya da çevrelerindeki zarara vermeye başlıyorlar.”

Ürperdim. Düşmanlarını deliliğe sürüklemek nasıl da korkunç bir güçtü.

“Neden sıradan halka zarar vermek istesinler?” diye sordum. “Onlara karşı koyacak güçleri yok ki.”

“Korku. Korku onların silahı.” Zhen kaşlarını çattı. “Artık haydutlar nehir kıyısındaki yerleşim yerlerini erzak için yağmalamak yerine Karasu tarafından gereksinimleri sağlanıp araç gereçle donatılıyor ve oradaki insanlar da buna karşı çıkarlarsa Karasu'nun sevdiklerini askere alacağından ya da öldüreceğinden korkuyorlar. Hatta bazı kasaba ve köyler bu haydut taburuna kucak açarak onlara bağlılıklarını bildirmişler. İmparatorluk kuvvetlerinden daha iyi koruma sağladıklarına inanıyorlar.”

Zhen başını iki yana salladı. “O bölgenin siyasetinden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bilmek istediğim, bu tür bir

zehirden haberdar olup olmadığın? Ya da kuşa yaptığın türden bir... büyü olup olmadığı?”

Benden ne istediğini anlamıştım. Gerçekliğini çarpıtıp susuzluktan öldüğüne inanmasına neden olarak zehirli su içmeye zorladığım Peng-ge'ye ne olduğunu unutmamıştı. Yaptığım şey doğama ve Shénnóng öğretilerine aykırıydı ama yine de bu görevin üstesinden gelmenin başka bir yolunu görememiştim. Gelgelelim pişmanlık duymuyordum çünkü yarışmanın o turunu bu sayede geçebilmiştim.

Bu, bir gün tekrar geçmek zorunda kalabileceğim bir çizgiydi. Benim ya da Shu'nun hayatı söz konusuysa büyümü yalnızca bir kuşa karşı değil, insan olan bir düşmana karşı da kullanırdım.

“Kuşu etkileyebildim çünkü o basit bir yaratık,” dedim ona. “Basit ihtiyaçları olan basit bir yaratık ve ben de onun temel doğasına hitap ettim. Yiyecek, barınak, su ihtiyacı. Ayrıca ondan uzakta değildim, bu da Dönüşüm aracılığıyla bağlantıyı kurmamı sağladı. Çok büyük bir mesafe boyunca bu tür bir etkiye sahip olmak, aynı anda bu kadar çok kişinin zihnini kontrol etmek...”

“Anlıyorum,” diyen Zhen'in hayal kırıklığı kısa bir an için de olsa içimde bir öfke kıvılcımının çakmasına neden oldu. Saray destekli bir yarışma ortamında pek de hoş bir çözüm değildi ama yine de Shénnóng büyüünün bu pek de hoş olmayan kullanımlarının bir amacı vardı. Durumun ikiyüzlülüğü biraz can yakıyordu ama sonra kendime bu büyüünün kullanımını eleştirenin prenses olmadığını, böylesi yöntemlere karşı hoşnutsuzluklarını sergileyenlerin diğer jüri üyeleri olduğunu hatırlattım.

Öfkenin şu anda bize yardımı dokunmazdı. Önümüzdeki günler için zihnimi açık tutmam gerekiyordu.

“Büyüden anladıklarım sınırlı,” diye devam ettim. “Hiç resmi eğitim almadım ve kız kardeşim hastalandığında çıraklığa daha yeni başlamıştı. Fakat Ruyi’den çıkardığım üç başlı yılanı sen de gördün. Daha önce hiç karşılaşmadığım farklı büyüler var olabilir. Belki annemin bile daha önce hiç görmedikleri.”

Zhen o anıyı hatırlamasıyla yüzünü buruşturdu.

“Kolun...” diye sordu sanki sorunun cevabını bilmek istemiyormuş gibi bir tavırla. “O şeye ne oldu?”

Ona kız kardeşimi Dönüşüm’ün içine takip ettiğimde neler olduğunu, ormandaki yılanı ve diğer dünyadaki bir yaratığın fiziksel bedenime zarar vermesinin imkânsızlığını anlattım. Onlar var olmaması gereken yaratıklardı, yine de önümüzde can buluyorlardı.

Zehn tüm bunları düşündü ve sonunda dedi ki, “Bu işaretler ve söylentiler tedirgin edici. Bu iğrenç yaratıkların dış görünüşleri de öyle. Umarım Yéliü bize aradığımız cevapları verir.”

Dağa yavaş tırmanışımıza devam eder, ormanda sabit adımlarla ilerlerken yolun bir sonraki kısmında midilliye liderlik etme sırası bana geçti. Ormanın derinliklerine indikçe yol daralıyor, ağaçlar sıklaşıyordu. Diğerleri sürekli sohbet ederken ben Zhen’in paylaştığı tedirgin edici bilgiye dönüp durdum.

Yeni büyüler. Korkulacak yeni şeyler.

“Şuna bakın,” diye seslendi Ruyi ileriden. Tabanı yosun kaplı kırık bir sütunun önünde duruyordu ancak üstündeki renk farkı hasarın yakın zamanda verildiğini gösteriyordu. Ayaklarımızın dibinde taştan bir kaplanın kırık parçaları bulunuyordu. Bunlar, tanrıların dikkatli gözlerinin temsili olarak görülen

koruyucu heykellerdi. Bu heykellere yapılan saygısızlık rahatsız ediciydi. Demek ki birileri göklerden gelecek cezadan korkmuyordu.

“Huzursuzlukla ilgili raporları okumak başka bir şey.” Zhen yüzünün yarısı eksik, vahşi hırıltısı kaybolmuş kaplana bakıyordu. “Ancak Dàxī, babamın son gezisinden bu yana değişti. Artık bunu daha net görüyorum.”

Zhen gözlerime baktığında önceki uyarımı düşündüğünü biliyordum: *Acıyı yaşamakla onun hakkında okumak arasında fark var.*

Devrilmiş bir ağaç yolumuzun üzerinde duruyordu, bu yüzden midillileri etrafından dolaştırıp ağaç altı çalılıklarını keserek kalın bitki örtüsünden geçirmek zorunda kaldık. Yürüyüşümüze devam ederken baldırlarımız sürekli tırmanmaktan ağrımaya başladıkça enerji için avuç avuç fındık ve yumuşak, beyaz çöreklerden yedik. Ruyi bizi acele ettirmese de köyümle aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya hevesini sezebiliyordum. Saatler sonra güneş ufka yaklaşır, ışık solmaya başlarken ayaklarımızın altındaki patika tekrar genişledi.

Ağaçlar seyrelirken toprak, taş döşeli bir yola dönüştü. Küçük bir vadinin üzerinden geçen bir köprüye doğru devam ettik. Köprünün iki yanında duran taş kaplanlar zarar görmemişti ama yıkımın izleri burada da belirgindi. Yerde çizme izleriyle kaplı, çiğnenmiş bayraklar vardı. Ruyi bunlardan birinin önünde çömelerek eğitimsiz gözlerimin çözemediği işaretleri okudu.

“At arabalarıyla gelmişler.” Kumaş üzerindeki desenleri işaret ederek tekerlek izlerini ve kırıksıklıkları gösterdi. “Ama normal erzak değil de... ağır bir şeyler getirmişler... Bir terslik var.”

“Devam etsek mi?” diye sordu Zhen.

Ruyi başıyla onayladı. “Birbirinize yakın durun ve dikkatli olun.”

Taş köprüden geçmemizin ardından etrafımızdaki orman aniden sessizliğe büründü. Üç adam boyundaki büyük taş kapılar açıldı ama yaklaştığımızda bir tarafındaki çatlağı fark ettim. Sanki burada bir patlama olmuş gibiydi.

Sağımda bir kılıç çekildi, sonra bir diğeri. Ruyi ve Zhen silahlarını ellerinde hazır etti. Shu’yla midillilerinin kontrolünü aldık. Ne bulacağımızı bilmez halde ona yanaştım.

Kapılardan geçip avluya girdik ve önümüzdeki yıkıma baktık. Midillim burnundan soluyup toynaklarını yere vurdu. Havada asılı kalan dumanın güçlü kokusunu aldım.

“Bundan hoşlanmadım,” diye mırıldandı Shu kendi kendine. Uzanıp elini kavradım, korku kök salmaya çalışarak içime sinsi sinsi sızmaya ve büyümeye devam etse de kardeşime elimden geldiği kadar güven aşıladım.

Yéliü yapılarının bir zamanlar oldukça görkemli olduğunu söyleyebilirdim. Binalar gri taştan, eğimli çatılarsa siyah kiremitten yapılmıştı. Bu malzemeleri dağdan yukarı taşımak çok çaba gerektirmiş olmalıydı. Binaların etrafında toplandığı tam ortadaki göl koyu mavi bir bulanıklıktan ibaretti. Gölün yüzeyinden karşıya çok sayıda dönüşü olan bir köprü uzanıyordu ve bir ilim akademisine uygun, düşünmeye yönelik zikzaklı bir yol çiziyordu.

Yuvarlak taş zeminlerden çıkan bambu koruları da vardı. Yerden yükselen bu bambuların tepelerindeki yeşil ve sarı yapraklar seçiliyordu. Ancak çevremize baktığımızda birçoğunun devrilmiş ya da kesilmiş olduğunu gördük. Korulardan birine yaklaşırken taş döşemelerin üzerinde yatan bir şey fark ettim.

Fakat beklediğim üzere yırtılmış bir bayrak göreceğim yerde dehşet içinde geri çekildim.

Bu bir cesetti.

“Shu, bakma!” diye bağırıp gözlerini kapamak için kolumu kaldırdım. İlerideki Ruyi dönüp bana baktı, ifadesi benimkini yansıtıyordu. Başka bir cesedin yanında duruyordu. Her yerdeydiler. Bütün avlu ceset doluydu.

Bir katliamın içine adım atmıştık.

Beşinci Bölüm

NING 寧

“Bakma,” diye tekrar fısıldadım Shu’ya. Elimi tutan eli sıkılaştı. “Dizginleri tutabilir misin?” diye sordum. Gözleri kapalı halde başıyla onayladığında ona midillimin dizginlerini uzattım. “Hemen döneceğim.”

“Çok... çok uzağa gitme,” dedi sesi titreyerek.

“Gitmeyeceğim.”

İlk cesede yaklaştım. Ayağımı kullanarak adamı yavaşça yan döndürüp sırtüstü yatırdım. Boğazı kesilerek derin, kırmızı bir yara açılmıştı. Gözleri gökyüzüne bakıyor ama görmüyordu. Âlim cübbesi giymişti; üzerindeki beyaz kuşaklı, siyah uzun tuniğin kenarları kanla lekelenmişti. Yanında tanıdık bir kolye vardı, Wenyi’nin yanından hiç ayırmadığı sembolün aynısı olduğunu fark ettim.

Pek çok ceset taşların üzerine çöp gibi saçılmıştı. Ne ayaklarının dibinde ne de ulaşabilecekleri bir mesafede, hiçbirinin silahı yoktu. Bu insanlar durdukları yerde savunmasızken katledilmişlerdi. Kendilerini korumaya çalışmaktan kolları kan içindeydi.

“Bu cinayet,” dedim kendi kendime ama sesim beklediğimden daha yüksek çıkarak havada çınladı.

“Burada hâlâ kimin olabileceğini bilmiyoruz.” Ruyi, Zhen’le birlikte yaklaştı, ikisi de kasvetli görünüyordu. “Açıklıktan çıkmamız gerek.”

Kılıçlarını çekmiş iki kadın bizi yanlardan çevreledi. Shu ve ben midillileri aceleyle ileri sürdük, zaten hayvanlar da duman ve kan kokusundan uzaklaşmak için can atarak dizginlerini çekiştiriyorlardı.

“Şu küçük binaya.” Zhen anayoldan uzakta, etrafı ağaçlarla çevrili bir binayı işaret etti. Kısa çit boyunca aceleyle ilerlerken, bir yandan da gölgelerde hâlâ gizlenmeye devam eden bir şey olup olmadığını araştırıyorduk. Keşke bir fincan çay demleyip tehlikeye karşı farkındalığımı artırabilseydim, kurt üzümü ve kasımpatıyla duyularımı keskinleştirebilseydim. Büyümü kullanmanın zorluğu ve aletlerim olmadan yapabileceklerimin sınırıyla bir kez daha karşı karşıya kalmıştım.

Midillileri bir direğe bağlayarak binanın ortasındaki bir dizi taş kapıya doğru ilerledik. Kapılara iki kanadın birleştiği noktada toynakları birbirine değen, şaha kalkmış atların üzerinde kavisli dao kılıçları kuşanmış zırhlı savaşçıların özenle işlenmiş figürleri oyulmuştu.

Ağır kapılardan tekini açmak için bile Ruyi ve Zhen’in yan yana yüklenip zorlaması gerekti. Kapı yerde kayarak mağaramsı geniş bir alanı ortaya çıkardı. Tavanlar çok alçaktı, duvarlarsa çok karanlık. Ortada iki heybetli sütun duruyordu ve taştan oyulmuş, korkunç pörtlek gözlü ejderhalarla çevriliydiler. Biri yukarıdan, diğeryse aşağıdan pis pis bakıyordu.

Odanın ortasında dev bir bronz buhurdanlık vardı. Ruyi bir çubuğun ucuyla külleri karıştırarak köz aradı.

“Soğuk,” dedi. “Ölümlerinin üzerinden en az bir gün geçmiş. Zhīcáng-sī ateşin sönmesine asla izin vermezdi.”

Tıpkı shénnóng-shī'lerin çayın ustaları olması gibi, Yě-liū'nun zhīcáng-sī'leri de oradakilerin üstatlarıydı ve Sırların Koruyucuları olarak bilinirlerdi. Sırtına imparatorluğun inşa edildiği ve ilahi rehberlik sunan Bilgelik Kaplumbağası Bìxì'ye taparlardı. Burası hayatımda ziyaret ettiğim ilk tapınaktı; Beyaz Leydi'ye ağaçlarda tapınılır ve ondan gelen vahiyler resmi tapınaklarda kayıt altına alınmak yerine rüzgârda işitilirdi. Shénnóng gezgin bir tanrıydı, medeniyete ancak aktaracak daha fazla bilgisi olduğunda dönerdi. Hánxiá onun öğretilerini kaydederdı ama ona tapınmakta kullanmazdı. Shénnóng'un metinleri müritlerini keşfetmeye, deneyimlemeye teşvik ederdi.

Uzaktaki duvarda bir oyuk içine boylu boyunca yerleştirilmiş üç heykel vardı. Filozof Mengzhi elinde bir kitap, yönetim ve ahlaki doğayla ilgili sorular üzerine kafa yormaktaydı. General Tang kollarını arkasında kavuşturmuş, beline asılı kınındaki kılıcıyla durmaktaydı. Bir zamanlar sadece sözlerinin gücüyle bir şehri silahlarını bırakmaya ve davasına katılmaya ikna eden ünlü bir askerdi. İkisinin arasında Yüce Kaplumbağa'nın bir temsili yer alıyordu, sırtında altı erdemin yazılı olduğu bir dikilitaş taşıyordu: uyum, dürüstlük, alçakgönüllülük, bilgelik, şefkat ve adanmışlık.

Tam tepemizde tapınağın çatısında bir açıklık vardı, böylece güneş doğup battıkça dikilitaşın üzerindeki karakterlerin her birini sırayla aydınlatıyordu. Şu anda ışık, şefkatin üzerindeydi.

Yarışmanın bu altı erdeme saygılarını sunması gerekiyordu ancak bunun yerine saraydaki ihanetleri ortaya çıkarmıştı. Büyük bakanın konuşması, boş sözleri ve manipülasyonları geldi aklıma. Eskiden onun yalanlarına inandığımı hatırlayınca midem bulandı.

“Hayır!”

Çılgılık tapınakta yankılanıp nabzımı hızlandırdı. Zhen köşede diz çökmüş, ağlıyordu. Gözlerim bir saldırgan aradı, bunun can acısından doğan bir çılgılık olduğundan emindim ama sonra önünde uzanan bir el gördüm. Ve bir ayak. Ardından zırha bürünmüş bir beden, sonraysa bir başkası. Toplamda dört kişiydiler. Tanrılara saygılarını sunmak isteyenlerin diz çöktüğü basamaklara düşmüşlerdi. Bunlar dışarıdaki cesetler gibi âlim değildiler. Bunlar artık silahlarını kullanmayacak olan askerlerdi, etrafında koruma çemberi oluşturdıkları köşedeki adamı korurken ölmüşlerdi. Görevleri başarısızlığa uğramıştı.

Bu kadar çok ölü, general tarafından yakalanırsak bizi bekleyen kaderi ve önümüzdeki tehlikeli yolu hatırlatıyordu.

“Dük Liang,” dedi Zhen, titrek bacaklarının üzerinde durmaya çalışıyordu. Gözyaşlarını koluyla sildi.

Ruyi yanında durup ona destek olarak, “Emin misin?” diye sordu. Zhen başını sallayarak onayladı, sonra dönüp yanağını hizmetkârının omzuna yasladı. Ruyi’nin kolu Zhen’i sardı, ikisinin de yüzünden yorgunluk akıyordu.

“Onu babamın özel konseylerinden hatırlıyorum,” diye fısıldadı prenses. “Ama Yéliü Danışmanı olarak yanımızdan ayrılışından bu yana yıllar geçti.”

Tapınak bir gıcırtyla doldu. Ani bir korkuya kapılarak etrafımda döndüm. Shu neredeydi? Onu odanın diğer tarafında, filozof heykelinin arkasındaki duvarın bir bölümüne bakar halde gördüm. Duvar hareket etti, bir panel kayarak açıldı.

“Geri çekil!” diye bağırdım, dışarı çıkabilecek her şeye karşı onu savunmaya hazırdım.

Ruyi benden daha hızlıydı, çoktan silahını çekmiş, loş ışıktaki parlayan kılıcıyla Shu’nun yanına varmıştı. “Bir şeye mi dokundun?”

Shu başını iki yana salladı. “Hayır, kendi kendine hareket etti.”

“Lütfen... bize zarar vermeyin...” diye yalvardı genç bir ses gölgelerin içinden. İki minik figür gizli odadan çıkarak Kaplumbağa’yı çevreleyen ışığa doğru ilerledi. Shu’dan birkaç yaş küçük görünen on yaşlarındaki bir oğlanla ondan daha da küçük, belki de ancak altı ya da yedi yaşlarındaki bir kız. Biraz gri görünüyordular, bir deri bir kemik vücutları toz ve kir tabakasıyla kaplıydı.

“Sana onu tanıdığımı söylemiştim!” Kız, oğlanın arkasından fırlayarak onun elinden kurtuldu.

“Fei, hayır!” diye haykırdı oğlan.

Kız kendini Zhen’in önüne attı ve alnını yere dayadı. “Lütfen, prenses!” diye yalvardı. “Bize yardım etmelisiniz!”

Oğlan o aceleyle basamaklardan yuvarlandı, neredeyse kafasının üzerine düşecekti. Kızı yukarı çekip uzaklaştırmayı denedi.

Küçük kız kıpırdamayı reddederek tıslar gibi, “Bu o,” diye bastırdı. “Sen de eğilmelisin.”

“Kimsiniz siz?” diye sordu Zhen emreder bir tonlamayla.

Çocuk tereddüt etti. Kız tekrar başını öne eğdi ve sonra ayağa kalktı. Biri umutlu, diğeri cüretkâr bir ikiliydi. Oğlan koşullar aleyhine olsa bile kızı çıplak elleriyle savunmaya hazır görünüyordu.

“Biz Yěliū yetimhanesindeniz,” dedi çenesini öne çıkararak. “Ailemizi kaybettiğimizde üstatlarımız bizi yanlarına aldı.”

“Size zarar verme niyetinde değiliz,” dedi Zhen, sesi şimdi daha yumuşaktı. “Bize burada neler olduğunu anlatın.”

Çocuklar birbirlerine baktı, sonra oğlan tekrar konuştu. “Dük Liang geçen hafta doğuda huzursuzluk çıktığına dair bir haber aldı. Akademiyi kapayıp öğrencileri evlerine gönderdi. Sadece rahipler ve ikimiz kaldık. Bizim gidecek başka yerimiz yoktu.”

Zhen kaşlarını çattı, aldığı cevaptan memnun değildi. “Peki ya muhafızlar? Burada en azından bir bölük asker olmalıydı.”

“Dük yarısını kuzeydeki komutanla birlikte gönderdi.”

“Komutan mı?” diye sordu Ruyi.

Oğlan devam etmeden önce yutkundu. “Komutan Fan.”

“Neden Yéliü’yu savunmasız bıraksın ki?” Prenses kafası karışmış halde kollarını kavuşturdu.

“Komutan gitmeden önce biraz tartıştılar. Dışarıda yolu süpürürken duydum.” Oğlanın dudakları titriyor, sağlam duruşu bozuluyordu. “Çok geçmeden diğer askerler de geldi. Dük bizi tapınağın arka tarafına sakladı.”

“Odada sizden başkaları da var mı?” diye sordu Ruyi.

Kız aniden ayağa fırladı. “Bizimle gelmek zorundasınız! Yaşlı Tai’ye yardım etmelisiniz!”

“Yolu göster,” dedi Zhen kollarını sıvayarak.

“Önce ben gideyim.” Ruyi o duvarların ardında gizlenebilecek tehlikelerin farkındalığıyla ileri doğru adım attı. Kapı aralığında gözden kaybolduktan birkaç dakika sonra içeriden adımı seslendi.

“Burada kal,” dedim Shu’ya, onu olası tehlikelerden uzak tutmak istiyordum. Yüzü düşünce, geçen gece elinden hiçbir şey gelmemesiyle ilgili söylediklerini hatırladım.

“Nöbet tutabilir misin?” diye sordum ona. “Çocuklara göz kulak ol, tuhaf bir şey fark eder ya da birinin yaklaştığını duyarsan bizi çağır.”

Shu başını sallayarak onayladı ve biraz dikleşti, kendisine bir görev verildiği için mutluydu.

Gizli odaya adımımı atar atmaz ağır bir koku burun direği-mi sızlattı. Çürüme kokusu. Burada bir şey ya da biri ölmüştü.

Gözlerim ışığa alıştı ama günün bu saatinde hava hızla kararıyordu.

Ruyi uzaktaki köşeye çömelmiş, beni yanına çağırıyordu.

“Bu o mu?” diye sordum kolumla burnumu kapayarak ama çürüme kokusunu almaya devam ettim.

“Hayır, orada iki ölü var.” Ruyi duvarı işaret etti, gösterdiği yerde zırh giymiş iki ceset fark ettim. “Bu hâlâ hayatta ama güçbela tutunuyor.”

Bir kadın yatak haline getirilmiş taş bir platformun üzerinde uzanıyordu. Çocuklar, kadının altına hasır serip pelerinlerle sararak onu rahat ettirmeye çalışmışlardı. Cildindeki gri solgunluğa ve göğsünün hafifçe inip kalkışına dikkat kesildim. Gözleri kapalıydı, ağzı dua eder gibi hareket ediyordu ama hiç ses çıkmıyordu.

“Beni duyabiliyor musun?” Ruyi bir elini kadının koluna koydu. Kadın Ruyi’nin dokunuşuyla titreyip geri çekildi. Ardından bir sürtünme sesi geldi. Pelerinlerden biri kayarak altındaki ortaya çıkardı.

Nefesim kesildi. Zincirlere vurulan bilekleri duvardaki hal-kalara bağlıydı. Kadın inleyerek yan tarafına döndü.

Ona ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ruyi’den pelerin-leri kadının üzerinden kaldırmak için yardım istedim, böylece neyle karşı karşıya olduğumu daha iyi görebilecektim. Ruyi solan ışıktaki görüşümüzü aydınlatmak için duvar şamdanlarındaki meşaleleri yaktı. Babamın hastanın durumunu değerlendirirken izlediği adımlarını takip ettim. Ateşini kontrol ettim,

hafif soğuktu. Nabzına baktım, düzensiz ve zayıftı. Ağzını açıp dilini kontrol ederek çatlamış dudaklarının etrafındaki beyaz halkayı inceledim.

Tüm belirtiler zehri gösteriyordu, bundan emindim. İmparatorluğun kervanlarına dağıtılanın aynısıydı.

Annemi öldürenin aynısıydı.

Altıncı Bölüm

KANG 康

General, saraya yürüyüşünden beş gün sonra maiyetini huzurunda topladı. Yetkililer tüm şıklıklarıyla giyinmiş, sıcak güneşin altında bir kez daha Gelecek Vaat Eden Avlu'da duruyorlardı. Alınlarındaki teri mendilleriyle siliyorlardı, daha öngörülü olanlarıysa serinlemek için yanlarında kâğıttan yelpazeler getirmişlerdi.

Kang'ın babası son birkaç gününü akşamları geç saatlere kadar danışmanlar ve yetkililerle bir araya gelerek, yönetim ve hükümet kayıtlarıyla ilgili parşömenleri inceleyerek geçirmişti. Büyük bakanla yaptıkları özel toplantıda neler konuşulduğu hakkında daha fazla bilgi verilmedi. Kang'a saray muhafızı eğitimine katkı sağlama görevi verildi ancak statüsünde meydana gelecek değişikliği bildiği için kendini hâlâ yabancı gibi hissediyordu. Diğer komutanlar aşırı hürmet göstermekle üstü kapalı düşmanca tavırlar sergilemek arasında gidip gelerek mesafelerini korurken, yetkililer muhtemelen büyük bakanın teşvikiyle hanesine hediyeler göndermeye başlamıştı. Kang gelen görüşme taleplerinden hiçbirini henüz kabul etmemişti ancak yakında bu role bürünme zamanının geleceğini biliyordu.

Şehre gidebilmeyi diliyordu. Kalabalıktan biriymiş gibi davranmak, onların arasında kendini kaybetmek ve kafasını

boşaltmak istiyordu. Fakat saray arazisinden ayrılmasına izin verilmiyordu. Bazen pazardaki o öğleden sonranın anısı aklına geliyordu. Bir an için sadece bir yabancıyla tanışan bir âlimin oğluymuş gibi davranmıştı ama bu hatıra uzun sürmedi. Kaçınılmaz olarak, her saniyesiyle zihnine dağlanmış görüntünün belirmesine yol açtı: Ning, Ebedi Işık Salonu'nda yıkılmış bir ifadeyle ona bakıyordu.

Elçi generalin, yani imparator naibinin gelişini duyurdu. Babası tam bir dinçlik timsaliydi; onun kılık kıyafetini özenle seçtiğini, tam takım tören zırhını yetkililere geçmişini ve elindeki gücü hatırlatmak için giydiğini biliyordu. Babası ışıқта altın gibi parlıyordu. Neredeyse doğrudan bakılamayacak, güneşe rakip olacak kadar parlaktı. Kang kendini hazır olda beklerken buldu, vücudu yüksek rütbeli birinin gelişine otomatik olarak tepki vermişti. Hatırlaması gereken şey buydu. Amacı emirleri beklemek ve disiplini korumaktı. Tıpkı avlunun duvarlarına dizilmiş askerler gibi, yanlarında dimdik duran mızrakların keskin uçlarından yayılan parıltı vahşet potansiyellerinin bir hatırlatıcısıydı.

“Size adalet sözü verdim,” diye gürledi general, saray maiyetine kendi askerlerine hitap ettiği gibi hitap ederek. “Bakanlık, eski prensese ve suç ortaklarına yardım edenleri suçlu buldu. Huzurunuzda cezalandırılacaklar, bu da Dàxī'nin yaklaşan barışı yok etmek isteyenler tarafından sindirilmeyeceğine dair bir anımsatıcı olacak.”

Saray yetkilileri birbirlerine tedirginlikle bakarak aralarında mırıldandılar.

Elinde uzun bir balta tutan, boylu poslu bir adam kapıda belirdi. Cellat. Arkasında, saray muhafızları tarafından zincirlere vurulmuş bir figür getiriliyordu.

Generalin, bunun yönetimi için ibretlik bir örnek olmasını istediği çok açıktı. Böylece herkes onun her türlü tehdidi alaşağı etmeye muktedir olduğunu bilecekti. Babası ona her zaman, *Bir fatih tereddüt etmez*, derdi. Annesiyse diplomaside daha yetenekliydi. Babası ona kılıcın diğer ucu derdi. Biri gücü, diğeri merhameti temsil ederdi.

Şimdi Kang ve bütün Dàxī, geriye sadece tek bir keskin uç kalmışken babasının nasıl bir hüküm süreceğini görecekti.

Cellat baltasını taşa vururken Kang dikkatini yetkililerden ayırmadan tepkilerini izledi. Bazıları yüzünü buruştururken, diğerleri kayıtsız görünüyordu ama hepsi bu gösteriden rahatsız olmuşa benziyordu.

Elçi, imparatorun önünde itilerek zorla diz çöktürülen adamın adını, “Hu Zixuan,” diye okudu. “Bir saray muhafızı olarak onurlu konumunuzu lekelediniz. Prensesin şehirden kaçmasına yardım ettiniz ve kelleniz kesilerek ölüme mahkûm edileceksiniz.”

Adam sadece boş boş imparator naibine baktı. Herhangi bir duygu; korku, üzüntü ya da öfke göstermiyordu. Bu farklı türden ateşli bir inançtı. Hiçbir pişmanlık duymadan davası uğruna hayatını feda etme isteği. Kang adamın sergilediği bağlılığa karşı hayranlık sızısı hissetti.

Verdiği sözü hatırlamak için kendini zorladı. Kimi yöntemlerine katılmasa da babasının şu anda ihtiyaç duyduğu o değerli vâris olacaktı.

Balta indi. Bazı saray yetkilileri şaşkınlıklarını ve tiksintilerini gizlemek için yüzlerini kaparken dahi Kang irkilmedi. Babasının vaat ettiği hesaplaşma başlamıştı.

O akşam, bakanlıkların başkanları imparatorun topladığı küçük bir divana çağrıldı. Kang babasının sağında, büyük bakanın karşısında onurlu bir pozisyonda oturuyordu. Kraliyet ailesinin üyesine yakışır renkteki yeni mor cübbesinin içinde gergin ve rahatsızdı. Babasının arkasında, çeşnicibaşı ve saray hekiminin gözden uzakta oturduğu küçük bir paravan vardı. Onlar imparatorun ağzından girebilecek her şeyi test etmekle görevliydi.

Saray Bakanlığı'nın kendini kanıtlamaya hevesli yeni başkanı generale her türlü önlemin alındığına dair güvence verdi. Mutfaklardaki personelin, iç saraydaki hizmetkârların geçmişi ve saray hekimlerinin aileleri tek tek kontrol edilmişti. Fakat hangi hizmetkârın Hayırsever İmparator'a sadık olduğunu kim bilebilirdi? Ve hangi yetkilinin hâlâ prensesin eski görevine dönmesini arzuladığını?

Kang sırayla dört bakana bakarken shénnóng-shī'nin güçlerinin mümkün kıldığı gibi onların zihinlerine girebilmeyi diledi. Ancak kutlama ziyafetindeki ölümlerden sonra yeni saray shénnóng-shī'si henüz atanmamıştı ve bakanlar bu görevin yeni saray düzeninde yer alıp almayacağına dair verilecek kararı beklemekteydiler. Kang, Língyǎ Manastırı'nda konuştuklarında Ning'e gerçeği söylemişti. Hiçbir shénnóng-shī Lùzhou'yu ziyaret etmemişti çünkü sürgünler ve haydutların mesken tuttuğu bir ada, kâhinlerle müneccimlerin ne işine yarayacaktı ki?

Erik şarabının yanında kızarmış kaz ve lahanadan oluşan yemekten sonra tabaklar götürüldü ama Kang midelerini alkolle yatıştırmaya çalışsa da hâlâ gergin olduğunu fark etti. Çünkü

babası ve büyük bakanla yaptığı o toplantıdan beri yakında yapılacak olan duyurudan korkuyordu. *Uygun bir vâris.*

Cübbesinin işlemeli kollarına baktı. Gümüş ve mavi renkteki ipliklerle işlenen mor kumaşa, dalgaların hareketini tasvir eden kıvrımlı desenlere. Desen önünde hareket edip şekil değiştirirken Kang başının hafifçe döndüğünü hissetti. Çok fazla şarap içmişti.

Büyük bakan ellerini çırpınca müzik kesildi ve oda sessizleşti. Hizmetkârlar ve çeşnicilerle beraber müzisyenler de ayrıldı ama konsey olduğu yerde kaldı.

“Bugün hepinizi buraya imparatorluğun geleceğini görüşmek üzere topladım. Hızlı ve rakip tanımaz bir yükseliş sağlamak adına nasıl ilerleyebileceğimizi konuşacağız,” diye hitap etti Büyük Bakan Zhou diğer bakanlara.

İlk konuşan Bakan Hu oldu. “Adalet Bakanlığı olarak saray personeline yönelik soruşturmamızın devam ettiğini bildirmek isteriz.” Adam Kang’a gergin ve durmadan omzunun üzerinden bakarak gagalamaya devam eden bir kuşu anımsatıyordu. “Yarın mahkemede beş hizmetli daha imparator naibinin yargısıyla yüzleşecek.”

“Daha fazla infaz mı olacak?” Bakan Song’un burun delikleri genişledi, yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı.

Savaş Bakanı hırlayarak, “Bir âlimin halk arasında disiplinin nasıl sağlanacağını anlamasını beklemezdim zaten,” dedi.

“Ben de bir zalimin, yönetimin ince detaylarını anlamasını beklemezdim,” diye karşılık verdi Ayin Bakanı eleştiriden hiç etkilenmemiş bir tavırla.

“Sen...”

“Yeter.” General tek bir kelimeyle ikisini de susturmuştu. Yanakları kızarmıştı ama gözleri berraktı. “Bakanın ve çeşitli

birimlerinin rehberliğinde *Ayinler Kitabı*'na başvurdum. Kuzeydeki seller ve köylülerin huzursuzluğu lehimize işliyor. Halk zaten prensesin yönetmeye uygun olup olmadığını sorguluyordu. Prensесin bu göreve layık olmadığını onlara ancak birleşmeye ve Dàxī'nin eski ihtişamına kavuştuğuna dair işaretler sunarak kanıtlayabiliriz. İşe halefiyet planıyla, oğlumun vârisim olarak ilan edilmesiyle başlayacağız.”

Prensесin babası hastalanmadan önce hiç tecrübe etmediği bu tören, onun tahta çıkma meşruiyetiyle ilgili soruları da beraberinde getirmişti.

Bakanların hiçbiri karşı çıkmadı ve Kang'ın midesindeki bir şey çalkalandı. Değersiz ilan edilmediğinden gelen rahatlatma mıydı bu? Yoksa korku muydu? Emin değildi.

“Ve ardından manastırların ve akademilerin desteği gelecek.”

Bakan Song bir kaşını kaldırdı. “İmparatorluğun temel direklerinden destek görüyorsunuz, öyle mi?” Kang bunun genellikle soğukkanlı olan bakanı şaşırttığını görebiliyordu; manastırların ve tanrı akademilerinin sarayın siyasetinden ayrı tutulması gerekiyordu. Bu kurumlar eğitmek ve tavsiyelerde bulunmakla görevliydi ama asla müdahale etmezlerdi. Dàxī'nin kuruluşunda ilk imparatoru destekledikleri zaman olduğu gibi sadece zor zamanlarda bir davaya katkıda bulunabilirlerdi.

“Onları içeri alın,” diye seslendi büyük bakan.

Odanın yan tarafındaki kapıdan üç figür uzun adımlarla içeri girdi. Her biri bol tunikler ve pantolonlar giymişti. Bileklerindeki desen işlemeli metal kelepçeler parlıyordu. Bu desenler esmer tenlerinde kolları boyunca uzanıyordu. Bunlar babasının yüzündeki dövmelelerin mavi-siyahından değildi, yara izlerinden bir ağdı çünkü eğitimleri derilerini sertleştirilmeyi,

halatlarla bağlanmayı ya da sopalarla dövülmeyi içeriyordu. Bunlar Wŭlín savaşçılarıydı.

Kang yarışmanın üçüncü turunda bu saygıdeğer savaşçılardan biriyle karşı karşıya gelmekten onur duymuş, ardından shénnóng-tú'lardan birinin büyüsünden kötü etkilendiğini fark ettiğinde de utanca boğulmuştu. Öğretmenine ihanet etmiş gibi hissetmişti kendini.

O anılar aklına hücum etti. On iki yaşındaydı ve yeni hayatına hâlâ kızgın olduğu zamanlardı. Sanki herkes ona bakıp fışıldıyormuş gibi hissettiği zamanlardı. Üstün yetenek gösterdiği kılıç dövüşü ve ata binme becerileri bu yeni dünyada hiçbir şey ifade etmemişti. Ağ çekmede beceriksizdi, tekne yapımındaysa daha da kötüydü. Kendini diğer çocuklara kanıtlamaya çalıştığı bir seferinde azgın bir dalganın altında ölümle burun buruna geldiğinde onu sudan çıkaran wŭlín-shī Kang'a salt irade ve çaresizlikle suya atlamaya devam etmenin ölümüne sebep olacağını söylemişti. Kang'ın ilgisini çekiyorsa ona bu iradeyi nasıl yönlendireceğini, tanrılara daha iyi hizmet etmek için nasıl kullanacağını öğretecekti. Babasının izniyle Kang ondan eğitim gördü.

Öğretmen Qi korku salan bir savaşçıydı, görülmeye değer bir manzaraydı. Beden gücü ve dizginlenmiş enerjisiyle generalin on askeriyle birden kolayca dövüşebilirdi. Onun himayesi altında Kang suya karşı savaşmak yerine su gibi akmayı öğrendi. Nefesini nasıl kontrol edeceğini, kalbini nasıl yavaşlatacağını, zihninin gücünü kullanarak vücudunun her parçasını nasıl beceriyle yönlendireceğini öğrendi. Öğretmeni ona Wŭlín'in ilkelerini öğretti. Dàxī halkını koru. Doğru olanı, haklı olanı, adil olanı izle.

Bir gün uyandığında öğretmeni gitmişti ve yıllar sonra babasının onu Kang'a Wŭlín'in yolunda ilerlemesini önerdiği

için sürgün ettiğini öğrendi. Kelepçeleri takıp Kara Kaplan'a hizmet etmesini önerdiği için.

Wūlín-shī odanın ortasında durdu ve generalin arkasında yerlerini almadan önce onu selamladılar. Efsanevi savaşçılar, ihtiyaç anında imparatorluğa hizmet etmek adına buradaydılar.

“Wūlín'den yardım istedim ve davamı desteklemek için yardım eli uzatmaya istekliydiler. Boş bir taht imparatorluğu yok edebilecek tehlikeli bir girdap yaratır. Yaz gündönümü yaklaşıyor, ayinler yapılmalı, aksi halde Dàxī tanrılarının koruması olmadan başka kötülüklerin kurbanı olabilir.”

Bakanlar tedirginlikle birbirlerine baktılar. İmparatorun özünün doğrudan krallığın yaşam gücünü beslediği söylenirdi. Bu nedenle, eski imparator bu kadar hastalandığında bunun krallığa dadanan doğaüstü olaylarla, fırtınalar ve depremlerle bağlantılı olduğundan şüphelenilmişti. Tanrılar hoşnutsuzdu.

“Bir ay içinde karar verilmeli. İmparatorluğun kaderi tehlikede,” diye duyurdu büyük bakan.

“Ya prenses geri döner ve tahttaki hak talebinize meydan okursa?” diye sordu Bakan Song.

“Hánxiá'nın shénnóng-shī'si önümüzdeki günlerde sarayın bir sonraki saray shénnóng-shī'sini atama merasimi için toplanacak. Delegelerim zaten Yěliū'da,” diye devam etti general, bu korkunç alametler ve olası zorluklar karşısında soğukkanlılığını koruyordu. “Yakında cevaplarını öğreneceğiz. Ordunun ve tanrılarının desteği benimle olduğu takdirde Ayin ve Maliye Bakanlıkları tahta çıkışım için hazırlık yapmaya istekli olacaklar mı? Prensес hak iddia etse bile?”

“Maliye Bakanlığı, sarayın son tercihi olan imparatoru destekleyecektir. Hazine, tören için hiçbir masraftan kaçın-

mayacaktır.” Ağırbaşlı bir bakan olan Maliye Bakanı Liu parmaklarının altındaki hayali abaküsü tıkırdatarak çoktan notlar almaya ve rakamları kaydetmeye başlamıştı. “Yükselmiş İmparator’la Dul İmparatoriçe’nin düğününden bu yana imparatorluğun görmediği kadar büyük bir olay olacak.”

Bir süre durakladıktan sonra Bakan Song başıyla onayladı. Ayağa kalkıp selam verdi. “Hánxiá ve Yěliū’dan destek alabilirsiniz, Majesteleri, sarayın da sizi destekleyeceğinden eminim. Bir prenses bile tanrılara karşı gelemmez.”

Yedinci Bölüm

NING 寧

Birden kabaran duygu dalgasında boğuluyordum. Yaşlı Tai'nin yüzü önümde bulanıklaştı. Bu zehrin yeniden ortaya çıkmasına öfkeliydim, bir can daha alma yolunda ilerlemesine öfkeliydim. Zehrin kökeni büyük bakanın neşeli ifşasıyla ortaya çıkmış, Wenyi'nin mektubundaki zaman çizelgesiyle doğrulanmıştı... Hepsi Kang'ın babasını işaret ediyordu. Hepsi Kang'ı işaret ediyordu.

Bunu unutamazdım. Kurduğumuz bağ yüzünden onun adına bahaneler uydurmaya çok hevesliydim. Fakat bu yaşananlar onların güç oyunlarının bir sonucuydu ve ben bu aşağılık yöntemlerden nefret ediyordum. Onları kendi çıkarları için kullananlardan nefret ediyordum.

“Oğlanı getirebilir misin?” diye sordum Ruyi'ye sesim titreyerek. Bana sorgulayan bakışlarla cevap verdi ama ben gözlerimi üzerine dikmekle yetindim. “Getir onu. Lütfen.”

İsteğime itaat ettiğinde, o anı kendimi toparlamak için kullandım. Titreyen ellerimi hareketsizleşmeye zorladım.

Öfkemin beni ele geçirmesine izin veremezdim, Shu'nun beni böyle görmesini de istemiyordum. Kardeşimin iyileşme sürecini etkileyemezdim, özellikle de benim hissettiğim çaresizlik ve hayal kırıklığını onun da yaşadığını bilirken.

Oğlanla birlikte dönen kişi Zhen'di.

"Adın ne senin?" diye sordum. Çocuk öfkemi hissederek mesafesini korudu.

Zhen onu biraz ileri ittikten sonra asık bir suratla, "Hongbo," dedi.

"Kadın ne zamandır böyle?" dedim bu kez daha nazikçe.

"Bir süredir hasta," diye yanıtlarken hâlâ temkinliydi. "Mevsimin son kar yağışlarından birinden beri."

"Onu neyin hasta ettiğini biliyor musun?"

"Vali çaydan olduğunu söyledi," dedi oğlan bana. "Gelip tüm çay tuğlalarımızı götürdü. Komutan haftalarca söylendi çünkü yeni bir parti çay tuğlası göndereceklerine söz vermişlerdi ama hiç göndermediler."

Söyledikleri üzerine düşündüm. Demek Vali Wang da buradan geçmişti. Zehirli çayımız Sonbahar Ortası Festivali partisine karışmıştı ve bir sonraki dağıtım Dōngzhì'de, yıl sonundaki Kış Festivali'nde yapılacak olmalıydı. Ancak Zhen raporlarda bundan bahsetmemişti, bu yüzden haberler başkente hiç ulaşmamış olabilirdi.

"Dük Liang'ın burada kalmasının bir sebebi de o." Hongbo dükü savunmaya devam etti. Görünüşe göre adam herkes tarafından çok seviliyordu. "O asla kimseyi geride bırakmazdı."

"Kadını içeri onlar mı taşıdı? O askerler mi?" dedi Zhen cesetleri işaret ederek. Oğlan başını sallayarak onayladı.

Tekrar oğlana döndüm. "Askerlere ne oldu? Onlar da mı çay içtiler?"

Hongbo kaşlarını çatarak bana baktı.

"Askerlere ne oldu?!" diyerek cevap talep edince yüzü buruştu. Ağlamaya başlayınca Zhen kolunu oğlanın omuzlarına doladı.

“Başın belada değil,” dedi Zhen, çocuk yüzünü onun yan tarafına gömerken. Başını hafifçe iki yana sallayarak onu fazla zorlamamam konusunda beni uyardı. Sinirimi çaresiz bir çocuğa yöneltmemem gerektiğini bilsem de soğukkanlılığımı daha fazla koruyabileceğimden emin değildim.

Çocuğun daha fazla ağlamasına neden olacak başka bir şey söylemeden önce dönüp ölü askerlerin yanında diz çöktüm. *Odaklan. Detaylara bak.* Ölümden korkmuyordum. Bir hekim çırağının alışkın olduğu bir manzaraydı bu, sık sık cenaze törenlerine yardım ederdik.

Ölüm nedenini belirlemek uzun sürmedi. Birinin bacağında iki, diğerininse sırtında bir ok vardı. Koyu renk kan çoktan kurumuştur. Derilerine bakabilmek için kumaşı ayırırken uzuvlarına yayılmış koyu renkli filizleri fark ettim. Ağızlarını açınca kararmış dillerini gördüm. Gözkapaklarını geriye çektim, aynı siyah filizler gözlerinin akında da mevcuttu.

Hongbo’ya, “Madem kadın bu kadar hastaydı neden onu duvara zincirlediler?” diye sordum sesimi alçak tutmaya özen göstererek. Tonumun tehditkâr çıkmaması için uğraştım.

“Bunu askerler yaptı,” dedi çocuk hafifçe mızıldanarak. “Onu duvara bağladılar çünkü dışarı çıkmaya çalışırken kapıyı tırmalayarak kanlar içinde bıraktı.”

Tıpkı Shu’yu bulduğumdaki gibi. Babam bana onun geceleri çılgına dönmüş gibi dolaşma eğilimi olduğunu söylemişti.

“Bu tanıdık geliyor.” Zhen yanıma çömeldi. O da ölümden rahatsız görünmüyordu. Askerlerden birinin etinden bir ok çıkardı.

Yüzümdeki ifadeyi yakalayınca sırtıttı. “Ne? Ruyi’nin yaralarını kan görünce midem bulanmayacak kadar çok sardım.”

Burnumdan güldüm, öfkem biraz yatışmıştı.

Zhen oku elinde çevirdi, ifadesi tekrar ciddileşti. “Ok başı tasarımı, sapında kullanılan ağaç... Ruyi’yi neredeyse öldüren okla aynı türden.” Elindeki oku sıkıca kavrayışı, sevdiği kadına zarar verecek herkesin boynunu kolayca kırabileceğini anlamamı sağladı.

Yaşlı Tai’ye yardım edersem aradığımız cevapları onda bulabilirdik. Bu katliamdan sorumlu olanların kimliklerini bize söyleyebilirdi. Kadının yanına döndüm, bileğine dokunup nabzını yokladım. Bölgede, hastalığının belirtilerini ilaçla kontrol altında tutabilecek bir hekimleri olmalıydı. O özenli bakım olmadığı için rengi hızla soluyor, nabzı yavaşlıyor, nefes almakta zorlanıyordu. Fazla zamanı kalmamıştı.

“Onu kurtarabilir misin?” diye sordu Zhen.

“Bilmiyorum,” dedim. Söyleyecek güzel sözlerim yoktu, vaatlerim yoktu. Sadece büyüüm vardı. “Deneyebilirim.”

“Yapabileceğimiz tek şey bu.” Başıyla onayladı, sonra dudaklarını ısırarak Hongbo’ya baktı. “Yaşlı Tai’ye yardım etmemizi istiyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Hongbo tereddüt etmeden.

“Üstadını kurtarmak için en iyi şansınız o.” Zhen başparmağıyla beni gösterdi. “İhtiyacı olan şeyleri bulmasına yardım edebilir misin?”

Oğlan başıyla onayladı ama bana hâlâ şüpheyile bakıyordu. Sanırım bu, ondan yapmasını istediğim şey için yeterliydi.

Ruyi bana ve Hongbo’ya mutfağa kadar eşlik etti. Ne zaman göz ucuyla bir hareket görsem hemen bizi pusuya düşürmek isteyen suikastçılar olduğunu düşünüyordum. Oysa sadece gölgelerdi.

Meşalenin ışığı mutfak depolarına bağlı küçük bir eczaneyi ortaya çıkardı. Stok durumu iyiydi, dağların bu kadar yükseklerinde ve işlek ticaret yollarından bu kadar uzakta böylesi bir depo olması beni şaşırtmamıştı. Babam gibi bölmeleri olan bir ecza dolabım yoktu ama aldığım çeşitli otları kâğıda sardım, en hafif böyle taşıyabilirdim. Neyse ki lí lú ve meyankökünü kendi çekmecelerinde buldum ancak rafları iki kez gözden geçirdikten sonra hâlâ bir bileşen eksikti: Büyümü güçlendiriyormuş gibi duran inci tozu. Bu madde olmadan zehri çıkaramayabilirdim ama denemezsem kadını ölüme terk etmek zorunda kalacaktık.

Tapınağa döndüğümüzde Bìxì'nin önünde başımı eğdim, avuçlarımı dua etmek için birbirine bastırdım, müritlerinden birini kurtarmaya çalıştığımı fark ettiğinde bize şefkatle yaklaşacağını umuyordum. Ondan Wenyi adındaki keşişi hatırlamalarını istedim, safları terk edip shénnóng-tú olmadan önce adanmışlarından biriydi.

Şimdi düşününce, onu bu tuhaf yolculuğa neyin çıkardığını merak ettim. Keşke bunu ona sorabilseydim, onu biraz daha yakından tanıyabilseydim. Ràohé'den Yěliū'ya, Bìxì'den Shénnóng'a ve ardından saraydaki büyü yarışmasına nasıl gittiğini öğrenebilseydim. Fakat bu şansı asla elde edemeyecektim. İçimde bir hüznün damlası süzülerek öfkemden artakalan sıcaklığı kovdu.

Biz yokken Zhen, Shu ve Fei mangaldaki ateşi yeniden yakmışlardı. Bìxì'nin, zhīcáng-sī'lerinden birini kurtarmak üzere kutsal ateşini esirgeyeceğini sanmıyordum. Mutfaktan aldığım çaydanlığı suyu kaynasın diye ateşin yakınına koydum ve yapmam gereken şeye hazırlanmak için diğer odaya girdim.

Ruyi ve Zhen askerlerin cesetlerini taşımışlardı ama pis koku hâlâ oradaydı. Ho-yi'den aldığım toprak çömlek ve

fincanları yerdeki dokuma hasırın üzerine, üstadın yanına koydum. Fincanların yüzeyi pürüzlüydü, parmaklarımdaki nasırlara takılıyorlardı ama bana tanıdık geliyorlardı, tıpkı annemin yaptıklarına benziyorlardı.

Yěliü mutfaklarından bir suçluluk sızısıyla aletler aşırđım da olmuştu, gerçi geride onları özleyecek kimse kalmamıştı. Yaz çayını kaşıkla alıp demliğe koydum. Bunlar en canlı tatları sunan en yumuşak tomurcuklar ya da içeceğe derinlik katan sonbahar çayları değildi; yaz çayları güçlüydü ve acıya çalarlardı. Bu çayın gücüne ihtiyacım vardı çünkü bir dān ya da Yaşlı Tai'yle önceden kurduğum bir bağlantı olmadan, bunu başarmak için toplayabileceğim bütün güce ihtiyacım vardı.

Ruyi talimatlarıma uyarak bana çaydanlıkta fokurdayan suyu getirdi, ben de onu demliğe döktüm. Çayın kokusu havaya yayıldı, meşalelerden gelen ateş kokusuna ve üstadın başının üzerinde yaktığım küçük buhurdandan süzülen tütsüye karıştı. Sakinleşmek ve odaklanmak için sakız reçinesi tütsüsü kullanmıştım.

Çay fincana döküldüğünde büyüm çözülerek lí lú tellerine ve meyanköku dilimlerine sızdı. Altın rengi sıvıdan aldığım bir yudum boğazımı yaka yaka aşağı indi. Zhen yaşlı kadının başını arkaya yatırdı ben de ağzına bir damla çay akıttım. Hareketsiz elleri ve sakinleştirici varlığıyla prenses artık benim için bir konfordu, daha önce de birlikte böyle çalışmıştık.

Odaya sis çöktü ve görüşümü engelledi. Boncuklu bir paravanı kenara iter gibi perdeyi aralayarak Dönüşüm'e girmenin yolunu buldum. Her seferinde daha da kolaylaşıyordu ama buna rağmen her seferinde bir parçamı bırakmak zorundaymışım gibi de geliyordu. Lian'in tarif ettiği gibi, büyünün beni bulacağına güvenmek zorundaymışım gibi. Uyanıklık ve rüya

arasındaki boşluk. Tanrıların cevap verip vermeyeceğini gördüğüm an.

Zihnimin derinlerinde hep o hafif tereddüt, o korku fısıltısı vardı. Ya bir gün hiçbir şey cevap vermezse ne olacaktı? Fakat Shénnóng beni duydu ve kendimi tanımadığım bir kasaba yolunda dururken buldum. Sis ayak bileklerime dolanarak önümdeki yolu gizledi, artık sadece yirmi adım önümü görebiliyordum.

Her iki tarafta yer alan duvarlar yüksekti. Sağımda kepenkli bir kapı vardı. Rengi solmuş, soyulmaya başlamış bir yeni yıl afişi tahtaya yapıştırılmıştı. Yaklaştım, yüzeyine bastırmamla elim kayboldu. Tek hissettiğim hafif bir ürperti idi, elimi geri çektim.

Böyle devam edemezdim.

Ötede ne olduğunu görmeye çalışarak yol boyunca ilerledim. Havada genzimi hafifçe yakan bir koku vardı. Sanki birileri uzakta şenlik ateşi yakmıştı. Başka kapılardan geçtim ama yürüdükçe duvarlar daha da pis bir hal alarak siyah bir maddeye bulandı. Kapılar artık bütün değildi, birçoğu kırık ama aralıklardan sadece kıvrılan karanlığı görebiliyordum. İçlerine adım atmayacak kadar aklım başımdaydı.

İçimdeki büyü telleri beni ileri doğru çekti. Paylaştığımız fincan, beni diğer tarafta bekleyen kişiye bağlıyordu. Yol, bir insan bedeninden daha geniş sütunların desteklediği büyük bir kapının önünde bitti. Açık kapılardan bakınca geniş bir avlu gördüm. Bir zamanlar fundalıklar ve çiçeklerle dolu muhteşem bir yer olmalıydı ama tüm bitkiler ya solmuş ya da ölmüştü. Çatlamış kaldırım taşlarının arasından yabancı otlar uzamıştı.

Kapının üstündeki levhayı görmek için küçük bir çocuk gibi başımı yukarı kaldırdım: TAI SHAN ZHUANG.

Tai ailesinin böyle bir hanesi olduğuna göre varlıklı olmalılardı.

Patikadan aşağı doğru yürüdüm, bahçenin merkezinde gövdesi yarılmış bir ağacın önünde durdum. Ortası oyuk, uçları yanmış gibi kavrulmuştu. Karşıya geçmek için dikkatle üzerine tırmandım, ağaç ağırlığımla inledi. Kendimi diğer tarafa atınca avlunun karşı ucunu gördüm. Yol kıvrılıyordu, ileride bir göletle kıyısında siyah sütunları ve kavisli, kırmızı bir kiremit çatısı olan bir köşk vardı. Bir kez daha burayı şimdiki bakımsız hali yerine ihtişamının doruğundayken görebilmeyi diledim. Ötede sisle gizlenmiş bir ev silüetini seçebiliyordum.

O an köşkün kenarında oturmuş, parmaklarını suyun içinde gezdiren bir figür gördüm. Büyünün beni götürdüğü yer orasıydı. Köşke yaklaşıp basamakları çıkarken kadın beni fark etmedi. Profilden bakıldığında Zhen'le aynı yaşlarda görünüyordu. Üzerinde incelikle işlenmiş bir kıyafet vardı; gül yaprakları kadar yumuşak pembemsi bir üstle daha koyu tonda pembe bir etek giyyordu. Saçları bir soylunun kızına yakışır şekilde geriye doğru toplanarak gümüş bir tokayla tutturulmuştu. Çürüme ve yıkıntılarla çevrili bu karanlık yerde parlayan tek şey oydu.

Önünde durduğumda nihayet dönüp başını kaldırarak hüznü ve yorgun gözlerle bana baktı. Yerde iki büklüm gördüğüm kadına hiç benzemiyordu. Sanki gönlünün istediğini yapmak için önünde koca bir hayat uzanan biri gibi görünüyordu.

Onu tanıyarak başımı eğerek, "Yaşlı Tai," dedim.

O da başını eğdi. "Burada ne işin var? Sen buraya ait değilsin."

"Sen de buraya ait değilsin," dedim ona. "Zehirlendin." Ne kadar zamanı kaldığını bilmiyordum ve buradan benimle

kendi isteğiyle ayrılırsa onu bedenine geri döndürme şansım daha yüksekti.

Kaşları hafif bir kafa karışıklığıyla çatıldı, ardından ötedeki haneye doğru özlemle baktı. “Yıllardır bu bahçelere gelmemiştim.”

Elini havada savurdu ve bir şeyler değişti. Bu yerden sisin hafifçe kalktığını gördüm. Gölet aniden berraklaştı, yüzeyin altında birbirinin etrafında dönüp duran turuncu ve beyaz balıklarla doluydu. Ağaçlar yemyeşil ve gürdü, osmantus ağaçlarının turuncu çiçekleri yaprakların arasında parlıyordu.

“Yěliü’da seni bekleyen insanlar var.” Öne doğru eğilip beni dinlemesi için yalvardım. “Hâlâ sorumlu olduğun çocuklar.”

Ona uzattığım eli tutacağını, aramızdaki bağın onu çekip bu büyüden kurtarmamı sağlayacağını umuyordum. O zaman panzehrın bileşenleri işe yarayabilir, ateşini dengeleyebilir ve küt küt atan kalbini sakinleştirebilirdi.

“Ah, evet... genç Fei ve inatçı Hongbo.” Gözlerine biraz berraklık geldi, bu yer onu alıp götürmeden önce olduğu kişiyi ve yaşadığı hayatı hatırladı. “Seslerini duydum ama rüya gördüğümü sandım.”

Aniden çıkan bir rüzgâr saçlarını arkaya savurdu. Titredim. Kapının olduğu taraftan garip bir ıslık geliyordu, tiz notalarla çalınan bir bambu flütün güçlü sesine benziyordu.

“Dinle...” diye fısıldadıktan sonra tekrar dikkati dağıldı, hülyalı hülyalı göğe baktı. “Onun çağrısını duyuyorum.”

“Flütün mü?” Refleks olarak, “Onu dinleme,” deyiverdim pat diye.

Bu güvenli değildi. Bu ahenkten yoksun ses içinde bir tehlike barındırıyordu.

“Ama kulağa çok hoş geliyor...” Yüz ifadesi hülyalı, sakın bir gülümsemeye dönüştü. Işık tekrar çaldı, bu sefer daha ısrarlı ve sertti. Keskin bir acı kolumu yakınca tısladım. Aşağı bakınca kolumun tuhaf, nabız gibi atan bir ışıkla parladığını gördüm.

“Benimle gel lütfen,” diye yalvardım ona. Bir şey geliyordu. Ne ya da kim, bilmiyordum, tek bildiğim buradan kaçmamız gerektiği idi. O gelmeden önce buradan ayrılmak zorundaydık.

Yaşlı Tai bana tekrar baktı, sanki anılarının ağırlığı altında ezilmiş gibi iç geçirdi. “Evim yıllar önce yandı. Bunlardan geriye hiçbir şey kalmadı.”

Sonra bana uzandı ve ellerimiz birleştğinde çayın kurduğu köprüyü hissettim, büyü onunla buluşmak üzere gerildi. Rüzgâr buna karşı çıkarak etrafımızda uğuldadı. Gözlerimi ani fırtınadan, tenimi döven ısırın tozdan korumak için kolumu yukarı kaldırdım. İçimi bir umutsuzluk kapladı, bana kuraklık yaşadığımız yıl kurumuş toprağı çatlak dere yatağında savuran fırtınaları hatırlatmıştı. Sürekli susadığımız zamanları.

Etrafımızdaki çardak parçalanmaya başladı.

“Hadi!” diye bağırdım onu ayağı kaldırarak. Tam çatı çökerken köşkten kaçtık. Ötedeki büyük ev içe doğru göçtü. Çevremizdeki ağaçlar ve çalılar sanki olacaklardan korkuyormuş gibi titriyordu.

Kaçmaya çalıştım ama eli elimden çekildi. Arkamı döndüğümde bir zamanlar görüldüğü kadar gerçek olmadığını fark ettim. Yarı saydam bir hal almıştı, daha az önce renkleri canlı olan kıyafeti şimdi griydi.

“Artık çok geç,” dedi bana.

Ona doğru hamle yaptım, büyüümü altın bir ağ şeklinde hayal etmeye, kadını geri çekmeye çalıştım. Ancak kollarım

onun içinden geçti. Her an daha da siliniyordu, küle dönüşen parçaları rüzgâr tarafından savruluyordu.

Yaşlı Tai gözlerini benimkilere kenetleyerek konuşmaya çalıştı. “Her daim ona ait olduğunu düşündüğü şeyi almak istiyor. İlk seferinde ondan alınan şeyi... durdur onu... çok geç...”

Kollarımdan çekilip alındı, bir toz girdabının içinde kayboldu. Fırtına şiddetli bir girdap halinde etrafımı sardı. Tam merkezinde duruyordum. Yukarı baktığımda gördüm ki yılan dişlerini gösterip pis pis sırtarak üzerimde süzülüyordu. Shu’nun rüyasından hatırladığım kadar devasaydı. Gözlerinin kırmızı noktaları zihnime dağıldı, sanki her karanlık düşüncemi okuyabiliyor ve onlardan zevk alıyordu.

Acı kolumdan yukarı fırlayıp kafatasımı deldi, sanki biri bir hançer almış da alnıma, ruhumun merkezine saplamış gibiydi.

Çığlık atarak dizlerimin üzerine çöktüm, Dönüşüm’den düşüp bedenime geri döndüm.

Başarısız olduğumu kesinkes bildiğim gerçekliğe geri döndüm.

Sekizinci Bölüm

NING 寧

Kendime geldiğimde bedenim sert taş zemine yayılmıştı, çığlığım hâlâ boğazımda düğümlüydü. Ağzımda bakır para tadı vardı. Yılanın gölgesi tepemde duruyordu. Başı göğü ve bütün dünyayı silecek kadar büyüktü. Ellerimi havaya kaldırarak kendimi savunmaya, karşı koymaya çalıştım...

Başımda duranın Zhen olduğunu anlamam için birkaç dakika mücadele etmem gerekti. Adımı sesleniyordu. Bileklerimi sıkıca kavramış, saldıran ellerimi yüzünden uzak tutuyordu.

Başım acıyla zonkluyordu. Çırpınmayı kestiğimde beni bıraktı, ben de ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek Yaşlı Tai'ye doğru gittim. Ne olduğunu kendi gözlerimle görmeliydim. Parmaklarımı boğazına dayayarak umutsuzca bir çırpınıp, bana bunun sadece korkunç bir kâbus olduğunu söyleyecek bir şey aradım.

Ama bu gerçektir. Kadın dünyayı ardında bırakmıştı.

Ağır ağır arkama yaslanırken bütün gücümün uzuvlarımdan çekildiğini hissettim.

“Özür dilerim,” dedim ona. Hayatını bilgeliğin peşinde koşmaya ve öğütler vermeye adanmış koruyucuya. Anılarında tanıştığım, her şeyini kaybetmiş genç kıza. Yolunun bir yerlerde sapıp nasıl olduysa bana getirdiği kıza. “Yeterince güçlü değildim.”

“Denedin.” Zhen beni teselli etmeye çalışıyordu ama ben dinlemek istemiyordum. Ayağa kalktım ve yanından geçip gittim. Gidip de huzur bulabileceğim bir yer yoktu. Kendimden ettiğim nefretin ağırlığı altında eziliyordum. Annem öldüğünde beni saran çaresizliğin ve ardından geceler boyu Shu’nun yatağının yanında otururken duyduğum daimi endişenin aynısını yaşıyordum.

Büyüyü kucaklarsam yolun açık olacağını düşünmüştüm. Tüm cevaplar ve çözümler elimde olacaktı. Oysa şimdi bunun hâlâ yeterli olmadığını fark etmiştim. Asla yeterli olmayacağımı.

Tekmelediğim tencere duvara çarpınca bir toz bulutu kaktı. Bir sepeti alıp rafa fırlattım. Parşömenler uçtu, onları da tekmeledim. Biri kolumdan yakaladığında beni tutacak kadar aptal olan kişiye hırladım. Shu’ydu, anneminkine çok benzeyen gözleriyle bana bakıyordu.

“Sana dışarıda kalmanı söylediğimi sanıyordum!” diye bağırdım ona çünkü ona bağırarak dizlerimin üzerine çöküp ağlamaktan daha kolaydı. Etrafımdaki her şey kırılırsa, kırılan tek kişi ben değilim demekti.

“Beni kurtardın,” diye hatırlatmaya çalıştı. “Elinden gelenin en iyisini yaptın.”

“Elimden gelenin en iyisi *yetmiyor*.” Kolumu ondan çekip kurtardım. Başımı duvara yaslayıp derin nefesler aldım, ta ki öfkem geçip geride sadece utanç kalana kadar. Artık bir çocuk olmadığımı biliyordum. Artık çığlık atıp ağlamak için ormana kaçamazdım.

Zihnim biraz daha berraklaştığında kendimi odada yalnız buldum. Tapınağın ana odasına dönünce Zhen ve Ruyi’nin derin bir sohbele daldıklarını gördüm, Shu ve çocuklar da onları dikkatle dinliyorlardı.

Zhen beni fark edince el salladı, hepsi de soğukkanlılığımı kaybettiğime tanık olmamış gibi davranıyordu.

Ruyi, “Kuzeye devam etmeliyiz, komutanın izini takip edip edemeyeceğimize bakmalıyız,” dedi. “Kallah’ta hâlâ Hayırseverlik İmparatoru’na sadık olanları bulabilecek miyiz bir bakalım.”

“Katılıyorum,” dedi Zhen başıyla onaylayarak. “Bu gece burada uyuyacağız ve sabah geçitten geçmeden önce erzak toplayacağız. Bu bölgenin bir haritası elimizde var mı?”

“Evet,” dedi Fei. Ağlamaktan gözleri kızarmıştı. Kalbim yine sıkıştı. Üstadın hayatını kurtaramadığım için özür dilemek istedim ama kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Gece için hazırlık talimatlarımızı aldıktan sonra Ruyi beni kenara çekti.

“Kurtaramadıklarımı unutmuyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Sen de unutma. Yoluna devam etmen gerektiğinde, verebileceğin hiçbir şey kalmadığını hissettiğinde bile bu sana yardımcı olacaktır.”

Başımı sallayarak onayladım, konuşabileceğime güvenemiyordum. Ağlamaya başlarsam kendimi durduramayabilirdim. Herkesin içinde belki de beni en iyi anlayacak Ruyi’ydi. Lian’in bana anlattığına göre küçük yaşta evinden alınmıştı. Ailesine ne olmuştu? Kimleri kaybetmişti?

Yan tarafıma dokundum. Wenyi’nin mektubu hâlâ kuşağımdaydı. Sarayın altındaki zindanlarda ona verdiğim söz yerinde duruyordu. Ailesine mesajını götürecek ve ona ne olduğunu anlatacaktım. Hâlâ tamamlamam gereken bir iş vardı.

Ruyi’nin sözlerini, kaybettiklerimin ve geride bırakmak zorunda kaldıklarımın isimlerini hafızama kazıdım.

Annem. Babam. Wenyi. Kâhya Yang. Küçük Wu. Qing’er. Yaşlı Tai. Vali Wang’a, büyük bakana, Kâiláng Generali’ne verdiğim kayıplar.

Yaptıklarının bedelini ödemelerini sağlayacaktım.

Yorgun argın uykuya daldım. Shu ertesi sabah beni sarsarak uyandırmak zorunda kaldı. Mataralarımızı kuyu suyuyla, midillilerin çantalarını da daha fazla erzakla doldurduk. Keşke cesetleri taşıyıp ateş ya da toprak ayinleri için hazırlayabilseydik de sonunda ruhlarının bir parçasının ailelerine dönmelerini sağlayabilseydik. Oysa tek yapabildiğim bir özür mırıldanmaktı; bir gün geri dönüp onlardan geriye kalanları bir araya getirmeye yardım edeceğimi ve onları sonsuz istirahatlerine uğurlayacağımı söyledim.

Hongbo dağlarda gezinmemize yardımcı olsun diye kütüphaneden birtakım haritalar buldu. Kallah'a giden yolu izlemek nispeten kolay olmalıydı ama tetikte kalmamız gerekiyordu. Yéliü'daki katliamdan sorumlu olanlar ormanda pusuya yatmış olabilirlerdi ya da valinin askerleri izimizi bulmuş olabilirdi. Yéliü'yu ne kadar çabuk arkamızda bırakırsak o kadar iyiydi.

Güneş tepemizdeki seyrine devam ederken biz ormanın derinliklerine ulaşana dek Yéliü ağaçların arasında yavaşça kayboldu. Bu yol boyunca çok sayıda küçük tapınak vardı. Bazıları sadece taş yığınları ya da üzerine bir kuş figürü kazınmış oyma taş plakalardan oluşuyordu. Görünüşe göre biz onu güneyde koruyucumuz addetsek bile Beyaz Leydi'nin etkisi kuzeyde de hâlâ sürüyordu. Lian'in dediği gibi, o hepimizi gözeten aynı tanrıçaydı. Farklı bir ismi olması bunu değiştirmezdi. Ona sunulan bu hürmeti görmek onun bölgesinde yürüdüğümüz anlamına geliyordu ki bu sayede biraz olsun içim rahatladı.

Burada, Shu'yla zehrin pençesindeyken olanlar hakkında konuşmam gerektiğini biliyordum. Shu ve Fei önden yürürken

kara kara düşündüm, ufak çocuk dün gecedan beri Shu'nun yanına yapışmış durumdaydı. O kötü anıları yeniden yaşamasına neden olacağını düşünerek kız kardeşimle bu konuda konuşmaktan kaçınmışım ama bunun daha çok kendimi korumakla ilgili olduğunu fark etmişim. Ben yokken onun nelere katlanmak zorunda kaldığını bilmek istememişim. Değer verdiğim başka birini kaybetme riskini almak istemiyorsam bu korkularıyla artık yüzleşmeliydim.

Yan yana yürüyelim diye Shu'nun yanına gittim ve Fei'ye bizi biraz yalnız bırakıp bırakamayacağını sordum. Küçük kız ilerideki Hongbo'ya katılmak üzere uzaklaştı, ardından kız kardeşimle aramda sadece beklenti dolu bir sessizlik kaldı.

“Ben... dün söylediklerim için özür dilerim,” diye başladım yavaşça. “Sana bağırmanın doğru değildi.” Bu sözleri söylemek bile göğsümdeki ağırlığı hafifletmeye yetti.

Shu başını iki yana sallayarak bana hafifçe gülümsedi. “Çok şey atlattın,” dedi yumuşak bir sesle. “Her şey yolundaymış gibi davransaydın daha çok endişelenirdim.”

Halime rağmen güldüm. “Bana çok iyi bir yalancı olmadığımı söylüyorsun.” Dişlerini göstererek sırtımdan başka bir karşılık vermedi.

İşte o zaman affedildiğimi anladım. Kız kardeşimin bana olan sevgisi çok saftı. Babam olsa davranışlarımın ailemizi nasıl utandırdığının üzerinde dururdu ama Shu beni olduğum gibi kabul ediyor ve karşılığında hiçbir şey istemiyordu. Onsuz her zaman kaybolmuş olacaktım, bunu şimdi anlıyordum. Onu sadece korumam gereken biri olarak görmemi değil, benim de ona güvenmemi istiyordu.

İşte o zaman ona, “Yardıma ihtiyacım var,” dedim. “Bana yılanla birlikte ormanda kapana kısıldığın zamana dair ne hatırladığını anlatmanı istiyorum.”

“Orman...” diye başladı tereddütle. “Orman tanıdık geliyor-du ama bizim ormanımıza pek benzemiyordu. Ürkütücü derecede sessizdi. Hiç hayvan sesi yoktu, bu yüzden rüya görüyor olabileceğimi sezdim. Bazen fısıltılar duyuyordum, uzaktan birinin konuştuğunu. Diğer zamanlardaysa... tam arkamda bir ılık duyuyordum. Ama ne zaman arkamı dönsem, orada kimse olmuyordu.” Sanki üşümüş gibi kollarını ovuşturdu. Bir ılık, tıpkı Yaşlı Tai’yleyken benim de deneyimlediğim gibi.

“Sesler ne diyordu?”

“Oraya gitmem gerektiğini, aradığım şeyin onlarda olduğunu söyleyip duruyorlardı.”

“Nereye gitmeni istiyorlardı?” diye sordum.

“Sesler sadece yaklaşmamı söylüyordu,” diye fısıldadı. “Bazen ormanda bir geyik görüyordum. Diğer zamanlardaysa bir kuş. Son birkaç seferde... annemin sesine benziyordu.” Sesi çatladı.

Yüreğim acıdı. Zehrin zihniyle oynadığı o dehşeti yaşamak zorunda kalmamalıydı.

“Bazen uyanıyordum ve hâlâ ormanda oluyordum. Fakat tanıyıp bildiğim ormandaydım ve oraya nasıl gittiğimi bilmiyordum. Ayaklarım çamurlu, yalnız ve korkmuş oluyordum. Babam bazen beni buluyor ve geri getiriyordu. Beni taşıdığını hatırladığım zamanlar da var; diğer zamanlardaysa yatağında uyanıyordum. Neyin gerçek olup olmadığını söylemek gitgide zorlaştı. Var olmaması gerektiğini bildiğim şeyler görüyordum ama yine de... oradaydılar işte.”

Burada olduğumu, artık yalnız olmadığını hatırlatmak için kolumu ona doladım ve omuzlarını sıktım.

Arazi dikleştikçe dağa tırmanışımız kademeli bir eğimden bir dizi dönemece dönüştü. Günün büyük bir kısmında yürüdük ancak ışık solmaya başladığında Zhen devam etmek yerine

gece için durmaya karar verdi. Dağın yamacında yanlış bir adım atma riskine girmek çok tehlikeliydi. Birimizin ayağı kaysa aşağıdaki ormana yuvarlanıp vücudundaki her kemiği kırabilirdi. Küçük bir açıklıkta kamp kurduk ve erzaklarımızı paylaştık. Zemine yerleştiğimizde ağrıyan ayaklarımı ovuşturarak yüzümü buruşturdum.

Fei ve Hongbo kamp ateşinin etrafında canlı canlı sohbet ediyorlardı, başlangıçtaki utangaçlıklarını üzerlerinden atmışlardı. Zhen onlara dük hakkında sorular sorarken biz de kuru meyve ve hamur işleri atıştırıyorduk. Onların sohbetinden dün, bölünmüş imparatorluğu kendi tahıl ambarlarından gelen yiyeceklerle birleştiren Yükselmiş İmparator'un ilkelerini izlediğini öğrendim.

Zhen güldü, onlarla sarayın resmi diliyle değil, serbestçe konuşuyordu ve sıcaklığı beni şaşırttı. Şimdiye kadar kendini çevresinden ne kadar soyutladığını fark etmemiştim. Burada rahat ve açıktı. Dizlerini yukarı çekmiş, elinde kış kavunu çöreğiyle el kol hareketleriyle konuşuyordu. Genelde tetikte ve ciddi olan Ruyi bile Fei'nin maskaralıkları karşısında gülümsemeyi başardı.

Yatağında uzanırken orman örtüsünün tepesindeki gece göğünü gördüm. Yıldızlar bu gece ayrı bir parlıyordu. Shu'nun nefesi yanımda derinleştikten ve orman durgunlaştıktan sonra bile bir süre daha onları izlemeye devam ettim. Keşke desenlerini okuyabilseydim, bizi neyin beklediğini, doğru yolda olup olmadığımızı bilebilseydim. Fakat sakladığı sırlar benden kaçmaya devam ediyordu.

Uyku beni rahatlatmadı. Rüyamda çok fazla gözü olan ge-yikler tarafından kovalandığımı gördüm, peşimden sürünerek gelen gölgeler adımı sesleniyorlardı.

Dokuzuncu Bölüm

KANG 康

Kang, Göksel Uyum Salonu'na girdiğinde konuşmalar sessizleşti. Üzerinde çok sayıda göz hissetmenin nahoşluğu tenine battı. Sadece bir an sürse de insanların dikkatli bakışlarının geride bıraktığı etki bir leke gibiydi.

General sözünü tutmuş ve bunu toplumun gözü önünde verilen, ağırlıkları değişen çeşitli cezalar izlemişti. Ta ki standart bir askeri disiplin sayılan kırbaqlama ve sopalamaya alışkın olan Kang bile bu yargılamaları –hayır, bu *gösterileri*– aşırı derecede acımasız bulana kadar. Bu sabah mutfakların kâhyası prensesin kaçışındaki rolü nedeniyle atlar tarafından ezilerek öldürülmüştü. Kang adamın kızı için babasından merhamet diledi, eski imparatorun hizmetçisiydi ama mutfaklardaki isyana katkıda bulunduğuna dair yeterli kanıt yoktu. Talebi bir avuç yetkilinin desteğine rağmen başarısız oldu ve kız saray halkının önünde asıldı.

Daha önce Dul İmparatoriçe ve Hayırsever İmparator'un talimatıyla Adalet Bakanlığı tarafından yasaklanan işkence ve infaz biçimleri bir süreliğine geri getirilmişti. Bakanlık bunun sadece geçiş dönemi süresince geçerli olduğunda ısrar ediyordu. General adaleti getireceğine ve çürümenin kökünü kazıyacağına dair sözünü tutacağını göstermişti. *Düzen* sağlanacaktı.

Kang salonun ortasından ilerleyip odanın en ucundaki platformda yer alan tahtta oturan babasına doğru yürüdü. Basamakları çıktı ve statüsüne uygun olarak tahtın sağındaki yerini aldı. Elçi konseyin başlaması için çağrıda bulunurken aklında anlık bir düşünce belirdi: Bu gece çok fazla kan dökülmeyeceğini umuyordu.

Bir alay, iki hizmetkâr tarafından odaya alındı. Grubun başını çeken beyaz saçlı dört adamla asil görünümlü bir kadın peşlerinden gelenlerin liderleri gibi görünüyordular. Gümüş ipliklerle işlenmiş soluk mavi cübbeler giyyiyorlardı. Kuşaklarından beyaz iplere asılı yeşim taşından mavi-yeşil kolye uçları sarkıyordu.

Gergin görünen bir figür arkalarında tek başına duruyordu. Diğerlerinden daha gençti. Kang onu tanıdı: Shao, yarışmayı kazanan shénnóng-túydu. Kang onun büyüsunü bir kez deneyimlemişti. Bunlar tören için başkente çağrılan shénnóng-shī olmalıydı. Diğer şifacılar da kendilerini saraya takdim etmek için mavinin çeşitli tonlarındaki en iyi kıyafetlerini üzerlerine geçirmiş halde peşlerinden geldiler.

Tıpkı nakışlı ipekten işlenmemiş kenevire kadar kıyafetlerindeki farklılıklar gibi ifadeleri de çeşit çeşitti. Bazıları çevrelerine ilgiyle bakıyordu, diğerleriye odayı ve bekleyen yetkilileri incelerken gergin görünüyordu. Son derece soğukkanlı olanlar da vardı, yüzlerinden hiçbir şey belli etmiyorlardı.

Alay tahtın on adım önünde durduğunda, “Bu büyük imparatorluğun imparator naibi Dài Prensi’nin varlığını tanıyoruz,” diye duyurdu elçi. Shénnóng-shī cüppelerini hışırdatarak diz çöktü, ardından eğilip alınlarını yere dayadılar.

Kang’ın babası eliyle işaret etti. “Ayağa kalkın.”

Büyük Bakan Zhou oturduğu yerden kalktı. “Yaşlı Guo, tahta yaklaş.”

Hánxiá'nın lideri olan üstat yerinden doğruldu, şimdiden sarayın bir parçasıymış gibi görünüyordu. Görünüşe göre babası ve büyük bakan, Ayin Bakanlığı'na verdikleri güvenceler konusunda çoktan ilerleme kaydetmişlerdi. İnsanların yüreklerini çecek, tanrıların desteğini kazanacaklardı.

Yaşlı Guo koluyla işaret edince koltuğunun arkasında duran hizmetkâr da elinde tahta tepsiyle yaklaştı. İkisi de tahtın önünde diz çöktüler. Merdivenlerin önünde hizmetkârı karşılayıp tepsiyi alan büyük bakan basamakları çıkıp tepsiyi generalin incelemesi için uzatırken saray halkı dikkatle izliyordu.

Kang üzerinde açık yeşil damarlar ve gri benekler bulunan soluk beyaz yeşim taşından yuvarlak bir disk gördü. Kısıtlı bilgisine rağmen o bile bu yeşim taşının zenginlerin koleksiyonunu yaptığı, fazlaca arzulanan türden olmadığını biliyordu: Beyazımsı bir tonla ya da koyu yeşil parlamıyordu. Ayrıca saray kasalarında kilitli duran, ünlü bir sanatçının hazine değerindeki koyu yeşil yapraklı Çin lahanası oyması gibi güzelce yontulmamıştı da. Disk inceydi, kusurluydu ve bu nedenle değersiz sayılırdı.

General onu eline alarak eleştirel bir gözle inceledi. Bu hareketi Kang'ı şaşırttı; babası maddi hazinelere daha önce hiç ilgi göstermemişti. Zihin berraklığı için kalabalık olmayan, sade bir ortamı tercih ederdi.

“Bu kalıntı Hánxiá'ya mı ait?” diye sordu general.

“Evet, Majesteleri, Hánxiá bunu tahta olan bağlılığının bir göstergesi olarak armağan ediyor,” dedi Yaşlı Guo, hâlâ diz çökmüş vaziyetteydi. “Efsaneye göre bunu bizzat Shén-nóng'un kendisi takmış.”

Odadakilerin şaşkınlıkla çıkardıkları sesler samimiydi, Kang da dudaklarından kaçan tıslamayı gizleyememişti. İlk

İmparator'un klanları birleştirmesini sağlayan büyüün bir kısmını içerdiği rivayet edilen hazinelerinden biri işte buradaydı.

Büyük bakan sırtarak, "Gördüğünüz gibi, sarayın bakanları ve yetkilileri," dedi, "Hánxiá'nın bu umutsuz zamanlarda sunduğu hediye için minnettarız. Kutsal emaneti korunması için mahzene götürün."

Başka bir hizmetkâr yaklaştı, emaneti almaya hazırды.

"Durun!" Shénnóng-shī'lerden biri itirazla sesini yükseltti, aceleyle öne çıktı ve Yaşlı Guo'nun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Konuşmama izin verirsiniz!"

"İmparator naibine böyle küstahça hitap etmeye nasıl cüret edersin?" diye bağırdı yetkililerden biri. Hangi bakanlığın üyesiydi? Kang emin olamıyordu.

İki muhafız hemen platformun iki yanında öne çıktılar, elleri kılıçlarındaydı. Adam alnını yere dayadı.

"İmparator naibine saygısızlık etmek istemedim," dedi. "Lütfen."

"Sizi dinleyeceğim," dedi general, tahttan kalkarken mor cübbesi arkasında dalgalandı. "Ayağa kalkın ve saraya hitap ederek konuşun."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Yaşlı adam yavaşça dizlerinin üzerine doğruldu, sonra hafifçe yüzünü buruşturarak ayağa kalktı. Boğazını temizledikten sonra belini kırarak öne doğru eğildi. "Saygıdeğer bakanlar, size yalvarıyorum. Bu geceki törenin tamamlanmasının ardından bu kutsal emanetin Hánxiá'ya iade edilmesine müsaade edin. Dul İmparatoriçe emanetin manastır ve akademi işlerinin başkentten ayrılmasının bir sembolü olarak Hánxiá'da kalmasına karar vermişti. Yaşlı Guo, Hánxiá adına konuşmak üzere sarayda kalsın. Kendisi bizim temsilcimiz olacaktır, bunun yeterli olacağına inanıyorum."

Diğer shénnóng-shī'lerden başlarıyla onaylayanlar ve mırıldananlar olduğu gibi saray maiyetinden de katılanlar oldu.

Başka sesler de tartışmaya girdi. "Bu bir gelenek!" diye bağırdı biri.

Yaşlı Guo ayağa fırladı, telaşlı görünüyordu. "Saygıdeğer Wan'ın huzurunuzda söz almayı planladığından haberim yoktu, Saygıdeğer Kişi!" Yalvarışı büyük bakana yönelik gibi görünüyordu.

"Siz ne diyorsunuz, Bakan Song?" diye sordu general. Kang babasının yanağındaki hafif seğirmeyi görebilecek kadar yakınındaydı, hoşnutsuz olduğunu anladı.

"Şey..." Genelde soğukkanlı olan bakan bu soru karşısında bocalar gibi oldu. Kang adamın müstakbel imparatoru gücendirmeyecek en saygılı cevabı bulmak için mücadele ettiğini görebiliyordu. "Evet, Saygıdeğer Wan'ın haklı olduğuna inanıyorum, Majesteleri. Dul İmparatoriçe barış zamanlarında manastırların ve akademilerin kendi kendilerini yönetmelerini buyurmuştu."

"Kesinlikle!" Bunun üzerine general ellerini çırparak birkaç yetkilinin yerinden sıçramasına neden oldu. "Barış zamanlarında. O zaman zeki imparatoriçenin emirlerine uymaya devam edebiliriz, annemin bilgeliği uzun süre hatırlansın. Gelgelelim bunlar sıkıntılı zamanlar..."

Ellerini arkasında kavuşturdu ve tahtın önünde volta atmaya başladı. "Bu, sarayın içindeki hain planları ortaya çıkarmamızdan önceydi. Hepinizin gözleri önünde bir imparator zehirlendi!" Saray yetkilileri generalin dikkate üzerlerine dikilen bakışlarından kaçındılar. "Aranızda gizlenen bir zehirleyici buraya yarışma kisvesi altında getirildi."

"O kızın Saygıdeğer Qian'ı öldürdüğünü unuttunuz mu?" diye kükredi. "Sizlerden birini?"

Nefesi kesilen shénnóng-shī'ler dizlerinin üzerine çöktü. Saray maiyeti de aynını yaptı ve hepsi itaatlerini sundu.

Kang bir an için o korkunun kendisini hedef aldığını hissedince bir parça utanç duydu.

Korkuyu saygıyla karıştırma, annesinin sözlerinin fısıltısını zihninde duydu. *İkisine de itaat edeceklerdir ama birinin ne kadar kolay bocalayacağını göreceksin.*

"Ayinlerden ve geleneklerden bahsediyorsunuz," diye kırbaç gibi şakladı Kang'ın babasının sesi. "İçinizden biri öldü ve siz eskiden işlerin nasıl olduğunu ileri sürüp itiraz ediyorsunuz. Anlamıyorsunuz. Bir kez daha erkek kardeşlerin kız kardeşlerle, annelerin oğullarla mücadele edeceği bir savaşın eşiğindeyiz."

"Bakan Hu!" diye seslendi büyük bakan. "Bildiriği getirin!"

"İmparatorun fermanını işitmek üzere ayağa kalkın!" dedi elçi ve herkes ayağa fırladı.

Adalet Bakanı öne çıktı, elleri bir tomarı kavramıştı. Arkasında, herkesin görebileceği şekilde bir portre açan başka bir yetkili duruyordu. Kang şaşkınlık içinde portredeki yüzü tanıdı. Saçlarının dalgalarını, dudaklarının kıvrımını. Varlığı her zaman aklının bir köşesinde olan kızı.

Ning, Sù'lu kız siyah-beyaz portreden bakıyordu. Portrenin köşesinde Adalet Bakanlığı'nın resmi mührünün kırmızı damgası vardı. *Aranıyor.*

Kang içinden çılgılığı basıyor olsa da yüzünü ifadesiz tutmaya zorladı kendini. Maiyetin her hareketini, her ifadesini izleyeceğini ve onu bunlarla yargılayacağını biliyordu.

Bakan kendi parşömeninden, "Sù'lu Zhang Ning krallığın düşmanı ilan edildi," diye okudu. "Kendisine sahte gayelerle saray shénnóng-shī'si olmak üzere yarışmaya katılması talimatı

verildi ve eski prenses Li Ying-Zhen tarafından çirkin komplonu hayata geçirmesi için işe alındı.”

Kang’ın göğsü karşı çıkma dürtüsüyle kabardı. Ning adına konuşmak, bunların hiçbirinin doğru olmadığını söylemek istiyordu. Tüm sırların açığa çıktığı o diğer âlemde onunla konuşmuş, düşüncelerini kendi düşünceleri kadar yakından hissetmişti. Kızın annesinin kaybına duyduğu keskin acıyı biliyordu. Anne ve babasının karmaşık geçmişlerini keşfettiğinde kızın yaşadığı şoku o da yaşamıştı, en az Kang’ın ailesi kadar karmaşıktı.

Bekle ve izle, diye fısıldadı annesinin sakin sesi. *Şimdi zamanı değil. Yoksa kelleni kaybedeceksin.*

“Yalnız çalışan bir shénnóng-tú’nun böylesi bir başarıya imza atmasının imkânsız olduğu konusunda teminat aldım.” Generalin sesi önündeki sinmiş kalabalığın üzerinde gürlüyordu. “Bu tür bir zehir geliştirmesi için bir shénnóng-shī tarafından eğitilmiş olmalı. Aranızdaki o hain kim? Aranızda Dàxī’ye düşman olan kim?”

Bazıları ellerini kaldırarak tüm suçlamaları reddetti, diğerleriye secdeye kapanarak merhamet için yalvardılar.

“Önemi yok,” dedi general küçümsemeyle elini sallayarak. “Adalet Bakanlığı’nın incelemelerine tabi tutulacaksınız. İşbirliği yaparsanız hayatlarınız bağışlanabilir.”

“Bunu yapamazsınız!” diye haykırdı Saygıdeğer Wan, öfkeyle hâlâ ayakta duran birkaç shénnóng-shī’den biriydi. Etrafında dönerek gözlerini bakışları karşısında irkilen saray halkına dikti. “Hanginiz tanrılara itaat etmeyi sürdüreceksiniz? Hanginiz öne çıkıp bu iktidar hırsına karşı çıkacak? Yěliū, Wǔlín, diğer manastırlar, hepsi bu olanları duyacaktır!”

Ancak kimse konuşmadı.

Büyük Bakan Zhou zorlukla kontrol altına aldığı bir neşeyle ona, “Duymadınız mı, Saygıdeğer Wan?” dedi. “Çok geç kaldınız. Wulin çoktan bağlılık yemini etti.”

Kang, Wulin savaşçılarının odada bulunmadığını fark etmişti ancak şimdi yan kapıdan girdiklerinde büyük bakanın onları azami etki için tam da bu anda devreye sokmak üzere sakladığını anladı. Sayıları artmış, üç kişilikten on kişilik bir gruba çıkmışlardı. Metal bilezikleri ışıpta parlıyor, kollarındaki kaslar dalgalanıyordu ve çıplak bacakları ağaçlar kadar güçlüydü. Fakat sarayı şaşırtan şey görünüşleri değil, dördünün aralarında taşıdığı şeydi.

Sersemlemiş seyircilerin önünde bir gümbürtüyle yere indirildi. Üzerine Yeliu harflerinin yontulduğu çatlak bir taş sütundu. Tabanında, kafası kırılmış oyma bir kaplumbağa yer alıyordu; Bixi’nin temsiline saygısızlık edilmişti.

Adalet Bakanı öne çıkarak ciddi bir sesle şöyle dedi: “Yeliu düştü. Danışman Liang vatana ihanetten suçlu bulundu. Prenses babasını iktidardan nasıl indireceği konusunda danışmanlık yaptı ve bu yüzden idam edildi.”

“İspatınız nerede? Kanıtınız nerede? Buna inanmıyorum!” Saygıdeğer Wan’ın sesi yükselmiş, isterinin eşiğine gelmişti. Saray yetkilileri tereddütlü bakışlarla birbirlerine baktılar, nutukları tutulmuş gibi görünüyorlardı. Sadece cüppelerin hışırtısı ve ağlayan birinin sesi duyuluyordu.

“Bu hain, Hǎnxiá adına konuşmuyor.” Yaşlı Guo kendini savunmakta gecikmedi. “Ben konuşuyorum. Hǎnxiá’nın bu komploda bir rolü yok. Kendimizi Adalet Bakanlığı’nın ellerine teslim edeceğiz. Masum olduğumuzu göreceksiniz.”

“Saray buna tanıklık edecek!” diye seslendi Büyük Bakan Zhou. “Wulin kendini davamıza adamıştır. Yeliu artık yok. Hǎnxiá da artık teslim oldu. Hepsini götürün.”

Askerler açık kapılardan akın ederek bir araya toplanmış shénnóng-shī'yi karanlık bir dalga halinde kuşattılar, wūlín-shī de onlara yardım ediyordu. Kang ortaya çıkan kaosu midesi bulanarak izledi. Babasının, manastırların ve akademilerin desteğini kazanacağını söylediğinde kastettiği şeyin bu olduğuna inanamıyordu. Onları baskı ve tehditle boyun eğmeye zorluyordu. İmparatorluğun temel direkleri *gitmişti*. Efsanevi savaşçılar kurduğu planda ona yardım ediyordu ve bu yaptıkları ilkelerine çok aykırı görünüyordu. Fakat belki de çocukluktan bu yana geçen yıllar içinde akademi değişmişti.

Kang'ın gözleri özellikle bir wūlín-shī'nin yüzüne takıldı. Kalabalığın arasından sıyrılmış, Shénnóng'un feryat eden şifacılarından biriyle boğuşurken yüzü vahşi bir kaş çatışla buruşmuştu. Çenesindeki belirgin ve unutulmaz yara izi olmasaydı muhtemelen onu tanıyamazdı.

Qi Meng-Fu. Eski öğretmeni.

Kang'a verecek cevapları olacaktı. Olmak *zorundaydı*.

Onuncu Bölüm

NING 寧

Ertesi sabah çam ormanından kayalık bir araziye çıktık. Yéliü'yla aramıza mümkün olduğunca fazla mesafe koymak istediğimizden sabah sisi hâlâ havada asılı olduğu halde seyahatimize devam ettik ama bu, hangi yolda olduğumuzun ayır-dına varmayı zorlaştırıyordu.

Bir yol ayrımında, bizi daha fazla riske atacak olsa bile kuzeybatı vilayetine giden daha kısa bir rotada karar kıldık. Zaman aleyhimize işliyordu.

Ancak ilk tepeye tırmanmaya başladığımızda güneş sisi yardı. Zirvedeki sis dağıldı ve sivri, gri tepelerle aşağıdaki vadi boyunca uzanan yeşilin oluşturduğu muhteşem manzarayı ortaya çıkardı. Guòwū Geçidi, Kallah'a giden yolu işaret ediyordu.

Bir nehir kanyon boyunca gümüş rengi bir yılanbalığı gibi uzak ufka doğru kıvrılıyordu. Sanki bütün dünyanın üzerinde duruyorduk. Ruyi, Kallah platosunun ve Dàxī sınırlarının ötesideki en efsanevi dağlardan ikisi olan Cennetin Zirvesi ile Cennetin Kapısı'nı gösterdi. Bu dağların ardında başka imparatorluklar, başka krallıklar vardı. Gezginler ısıltılı mağaralar ve güzel tapınaklarla ilgili hikâyeler anlatırlardı. Burada dururken, bu diğer yerleri görme hayalim bir zamanlar düşündüğüm kadar imkânsız gelmiyordu.

Manzaranın güzelliği bizi canlandırdı, yolculuğumuzun devamında ilk kez keyfimiz yerindeydi. Temiz dağ havası ciğerlerime dolarak beni uyandırdı.

Ruyi yürüyüşün bu kısmında bana katıldı, kollarını sallayıp omuzlarını döndürdü. “Çok güzel, değil mi?” dedi. “Bana evimi hatırlatıyor.”

Onu hiç bu kadar rahat görmemiştim ama sonra onu sarayın duvarları dışında neredeyse hiç görmediğimi fark ettim.

“Sana göre ev neresi?” diye sordum ona.

“Yún dağları, Hánxiá’dan çok uzak değil,” dedi. Bir süre duraksadıktan sonra, “oraya gitmeyeli uzun zaman oldu,” diye ekledi.

“Teşekkür ederim,” dedim ona. “Geçen gün için.”

“Neden?” Güneş ışığına karşı gözlerini kıstı.

“Bana neyin önemli olduğunu hatırlattığın için: hâlâ hayatta olan insanlar.”

“Ah.” İç geçirdi. “Ölenler geri gelemez ama biz onların mirasını devam ettirebiliriz.”

“Akıllıca sözler,” dedim.

“Dul İmparatoriçe beni kargaşadan kurtardığında klanımdan geriye bir tek ben kalmıştım. Öfke doluydum, yarı vahşi sayılırdım ve bir prenses yoldaşının davranması gerektiği gibi davranmıyordum,” dedi Ruyi. “Fakat o bana güvendi, kalmam için savaştı ve Zhen’le birbirimize iyi geleceğimizi söyledi. Haklıydı.”

Her şeye rağmen birbirlerini bulmuşlardı. Bir bakıma birbirlerinin zıddıydılar. Hiçbir şeyi kalmamış bir yetim ve her şeyi olan bir prenses. Aralarındaki bağ derinleşerek aşka dönüşmüştü. Birbirlerini kurtarmak için kendi güvenliklerini

tehlikeye atmışlardı, tıpkı annem ve babamın saraydan kaçtığı zamanki gibi.

Saray, insanı hayatta kalmak için gerçek benliğini saklamaya zorluyordu, bunu şimdi anlıyordum. Boğucu kurallar ve gelenekler, entrikalar ve aldatmacalar. Sarayda ilk tanıştığım prenses şu anda tanıdığım kişiden çok farklıydı. Yanı başımda dağa tırmanan, son derece koruyucu muhafız da öyle. Birinin boğazına bıçak dayamış, onlarla yemek yemiş, içki içmiştim ve öldürülmekten birlikte kıl payı kurtulmuştuk. Bir ömre yetecek kadar tehlikeyle karşılaşmıştık ki başımıza gelenler en azından benim gibi alelade biri için yeter de artardı.

“İleride!” diye seslendi Zhen.

Bir sonraki tepede, hepsi siyah giyinmiş küçük bir grubun bize doğru geldiğini gördük. Sis dağılmasaydı birbirimize çarpabilirdik.

Onlar da bizi fark etti ve hızlarını artırdılar.

Geride bıraktığımız katliama bakarak keyfimizin uzun sürmeyeceğini bilmem gerekirdi. Xingyuán’dan yukarı hacı patikasına çıkarken katillerle karşılaşabileceğimizi tahmin etmem gerekirdi.

Ben atlarla ilgilenirken Shu çocukları topladı. Ruyi figürlerin yaklaşmasını izledi. Bize ulaşmalarına çok kalmamıştı.

“Kaçıyor muyuz, savaşıyor muyuz?” diye sessizce sordu Zhen.

“Ufaklıklar bizleyken çabucak yetişirler,” dedi Ruyi. Bir süre duraksadıktan sonra ekledi, “Sana kaçmanı önersem dinler misin?”

Zhen ona bu öneri hakkında tam olarak ne düşündüğünü belirten bir bakış attı. Muhafızı iç geçirdi. “Savaşacağız o halde.”

“Harita doğruysa şu bayırı aştıktan kısa zaman sonra Kallah’ta olacağız,” dedi Zhen sertçe. “Tiānxiáng Gölü’nün kenarında bu mevsimde gezginleri karşılayan bir karakol var. Sanırım karakol dolu, o grup da bu yüzden geri dönmüş olabilir... Umarım.”

“Ning,” dedi Ruyi komutayı alarak. “Shu ve çocukları patikadan geri götür. Midillileri bağla ve sonra fundalıkların derinliklerine gidin. Gözden uzak durun. Zhen’le ben de saflarını bozmanın bir yolunu bulacağız, karakola doğru koşacağız ve yardım çağırıp çağıramayacağımıza bakacağız.”

Bu umutsuz bir strateji gibi görünüyordu. Dönüp midillileri Shu’ya götürdüm, şimdiden kendi planımı yapmaya başlamıştım. Her iki dizgini de kardeşimin ellerine bıraktım. Tereddüt bana baktı.

“Midillileri bağla,” dedim ona. “Sonra Hongbo ve Fei’yi en hızlı şekilde ağaçların arasına götür.”

Shu tereddüt etti.

“Çocukların hayatı senin ellerinde,” dedim. “Zhen ve Ruyi’ye yardım etmem gerek. Bunun üstesinden geleceğiz. Birlikte.”

Shu başını sallayarak onayladı, sonra omuzlarını dikleştirerek görevini kabullendi. O çocuklara dönerken ben de dikkatimi prensese çevirdim. Karakola ulaşmalarını sağlayarak Shu’yu kurtarabilirdim. Kallah’a ulaşmak, hayatta kalmak için en iyi şansımızdı. Zhen’i hayatta tutarak, saray yetkililerini zehirlemekle suçlanan ve imparatorluk zindanlarından firar eden bir kaçak hayatı yaşamak yerine adımı temize çıkarma ve babamın eve döndüğünde güvende olmasını sağlama umudum vardı.

Bize doğru ilerleyenlerin kılıçlarının gümüş parıltılarını artık görebiliyordum. Hacı olmadıkları kesindi ve sayıca onlardan

azdık. Her zamanki malzemelerim yanımda olmayabilirdi ama annemin elde ateş olmadığı halde uydurma tonikler hazırladığını görmüşlüğüm vardı. Daha önce babamın kullandığına benzer lapalar kullanmıştı ve benim de yapabileceğim büyü artırıcı dān'ın başka çeşitleri ve yolları vardı. Dönüşüm'deyken savunmasız kalma riskim olsa da bunu şansımı denemeden dağın yamacında katledilmeye tercih ederdim.

Çaresizlik yeniliklere kapı açardı.

Çantamdan birkaç kâğıt paket çıkarıp ihtiyacım olan malzemeleri bulana kadar üzerlerine çiziktirilmiş karakterleri gözden geçirdim. İşlenmiş altın uçlu çayın ince siyah tutamlarını elimdeki su mataramın içine attım. Bu çay türü soğuktan kötü etkilenmezdi, özü yavaşça dışarı sızacaktı. Kurutulmuş kurt üzümelerini kırıp etki kısımları ortaya çıkana kadar açtıktan sonra onları da matarama koydum. En son kurt üzümü kullandığımda neler olduğunun çok iyi farkındaydım, ne kadar eklediğime dikkat etmem gerektiğinin de öyle.

Suyu döndürdüm. Bir kez, iki kez. *İlk olarak, hayal. Anne-*min tanıdık sözleri zihnimde yankılandı. *Sonra cennet ve dünya geldi. Ancak bunların ardından gelen şey suydı ve suyla birlikte yaşamın kendisi geldi.*

Su içimizdeydi, çevremizdeydi, gökyüzünde ve denizdeydi. Çay tanrılarla olan bağlantıyı güçlendirirdi ama bağlantı suydı. Gözlerimi kapadım ve annemi dere kenarında otururken hayal ettim. Parmaklarının arasından akan su güneş ışığında avuçlarından dökülen yıldızlar gibi parlıyordu.

Zhen ve Ruyi dar bir sırtın üzerinde, bu arazide yaşama tutunan bir ağaç korusunun altındaydılar. Yolun diğer tarafında dağdan keskin bir inişle son bulan kayalık bir yamaç vardı. Onlara katılmak için kayalara tırmandım. Ruyi'nin beni

azarlamasını bekledim ama yapmadı. Sadece başını eğerek beni selamladı.

Ona önce şişeyi uzattım. “Elimden geldiğince yardım edeceğim. İkinizi onlarla yüzleşirken yalnız bırakmayacağım.”

Zhen tereddüt etti ama Ruyi uzanıp içecekten büyük bir yudum aldı.

“Prenses?” Şişeyi diğer kıza uzatırken ses tonunda meydan okuyan bir ton vardı. Zhen şaşkınlıkla ona baktı, aralarında sessiz bir konuşma geçti.

“Niyetinin bu olmadığını biliyorum ama yine de beni etkileyebilecek kişilere karşı temkinli olmalıyım. Bana zarar veremeyeceğine yemin eder misin?” diye sordu Zhen bana dönerek.

Temkinli olması gerektiğini elbette biliyordum ama sözleri yine de canımı yaktı. Bana hâlâ güvenmiyordu.

“Seni zehirlemek isteseydim bunu en az on kez yapacak fırsatım vardı,” dedim ona. Yemeğimizi paylaştığımız tüm zamanları, aynı odada uyuduğumuz geceleri düşündüm.

Ruyi kaşlarını çattı. “Haklı. Benim hayatımı kurtardı, ayrıca onun büyüsünü deneyimledim. Tanrılar tarafından dokunulduğunu biliyorum ve dolayısıyla o diğer âlem onun gerçek benliğini ortaya çıkarıyor. Bunca zamandan sonra bize karşı kötü niyet güdüyorsa o zaman üstesinden gelebileceğimizden çok daha büyük güçleri var demektir. Ning bize defalarca yardım etti, şimdi ondan şüphe etmenin zamanı değil.”

Zhen onun bakışlarına bir süre daha karşılık verdikten sonra huysuz huysuz, “Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var demek istiyorsun yani,” dedi.

Ruyi’nin dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Öyle de denebilir.”

“Tedbirli olmanın da bir zamanı var, güvenmenin de,” diyen prenses durumu kabullendi.

Matarayı alıp gözlerimin içine baka baka içti ve yardımımı kabul etti. Gökyüzüyle yeryüzü arasındaki bu uçurumda verdiği karar çok önemli göründü.

Şişeyi geri alıp ben de içtim, altın uçlu çay dilimde şekerli bir tat bıraktı. Büyü içimde uyandı, onu yönlendirmemi bekliyordu. Tuniğinin ince kumaşından Zhen'in koluna dokundum, sonra Ruyi'nin koluna uzandım. Büyü iç çekerek üçümüzü birbirine bağladı.

Ben Lian değildim, bu benim uzmanlık alanım değildi. Onlara akıl sır ermeyen bir hız ya da inanılmaz bir güç vermezdim ama adımlarının doğru, hareketlerinin hızlı olmasını sağlayabilirdim.

Kararını veren Zhen, "Orada duracağız," dedi. "Yol bu kadar karken bizi kuşatmaları zor olacak. Bizimle teke tek dövüşmek zorunda kalacaklar. Arkamızdaki kaya bize avantaj sağlayacak." Onunla hemfikir olan Ruyi başıyla onaylamakla yetindi.

"Ben ağaçların arasına gideceğim," dedim. "Böylece size engel olmam."

Kayalık çıkıntıya tırmandım, ayaklarım ve ellerim için kolaylıkla tutamaçlar buldum. Çömelip bir avcumu yanımdaki ağaca koydum. İğne gibi dikenleri saçlarıma batıyordu ama ağaç kabuğundan tenime sıcaklık yayılıyordu. Onun aracılığıyla toprağın nabzını hissedebiliyordum. Ağaçlar bu rüzgârlı toprak parçasında güneşi emip kayaya tutunarak hayatta kalmaya devam ediyorlardı. Kendimi bu hissiyata sabitledim.

Gözlerimi kapayıp uzanarak Ruyi ve Zhen'le bağlantı kurdum. Bedenlerindeki beklentiyi, bize doğru ilerleyen tehditkâr figürlere odaklanmalarını hissettim.

Sonra ilk saldırgan çıkageldi, kılıcını geniş bir yay çizerek savurdu. Ruyi darbeyi karşılamak için silahını kaldırdı. Özü

kırmızıydı, tıpkı onu Dönüşüm’de gördüğüm zamanki gibi. Zhen’s e gümüş rengi ışıkla yıkanıyordu. Saldırgan geriye doğru düşerken bir sonraki geldi. Ruyi’nin kılıcı ışıldadı, sanki kendine ait bir ışığı varmış gibi hareket ediyordu. Zhen daosuyla onu da geri püskürttü. Yan yana dövüşüyorlardı, biri saldırırken diğeri savunuyor, sonra rolleri değişiyorlardı.

Bu saldırganlar zırhlıydı. Basit haydutlar değildiler. Savaş eğitimi almış kişilerin disipliniyle dövüşüyorlardı. *Askerler.*

Ruyi ve Zhen’in dar alanlarda birlikte nasıl dövüşeceklerini öğrenerek talim yaptıklarına dair bir hatıra zihnimde çaktı. İki si neredeyse her gün hem birbirleriyle hem diğ er muhafızlarla saldırarak ve karşı koyarak antrenman yapmışlardı. Ta ki bir bütün olarak hareket edene kadar. Siyah figürler onları ayırmaya çalıştı ama ikiz bıçaklar tarafından püskürtölmeye devam ettiler.

Sol tarafımdan gelen bir bağırış dikkatimi dağıttı. Bir şey köklerine basarak ağaçları yara yara aralarından geçiyordu. Ağaçlar uyarı çığlığı attı ama artık çok geçti. Sert eller omuzlarımdan tutup beni geri çekti. Dallar beni tutmaya çalıştı, kavrayışlarından çekilip alındığımda kollarımda kırmızı izler kaldı. Kayalık zemine fırlatıldım, geri geri sürünürken avuçlarıma kaya parçaları battı.

Başımı kaldırdığımda siyah, koyu renkli zırhı parıl parıl parlayan başka bir figürle karşılaştım. Başının üstünden boy-nuzlar çıkan bir miğfer takıyordu. Yüzünün alt kısmı siyah kumaşla kapatılmıştı, sadece koyu renk gözleri görölebiliyordu.

“Buldum seni,” dedi gölge asker neşeyle, sonra da kılıcını kafama doğru indirdi.

On Birinci Bölüm

NING 寧

Aynı anda hem kendi dışımda hem de kendi içimdeydim. Bir parçam hâlâ Zhen ve Ruyi'nin verdiği şiddetli savaştaydı, diğer parçamsa ölümümü görmek üzere başını kaldırmış bakıyordu. Kısacık bir anlığına aklıma bir melodi, tanrıça hakkında söylediğimiz bir şarkı geldi. *Bana kanatlarının hızını bahşet, kutsamanı şimdi üzerime yağdır...*

Büyümün Shénnóng'a ait olması gerekiyordu ama düşündüğüm de, çağrıma kulak veren de oydu. Birçok Adı Olan, Her Şeyi Kapsayan... Bazıları onun bizzat Yüce Tanrıça'nın bir kalıntısı olabileceğine inanıyordu.

Dünya sarsıldı ve kılıç başımın üzerinde durdu.

Dönüşüm aniydi. Artık hafifçe ayrılmıyor, şiddetle diğer tarafa itiliyordum. Işık söndü, tüm renkleri de beraberinde götürdü. Bedenimin yanında duruyordum ama her şey siyah beyazdı. En nihayetinde Dönüşüm'ün arafına benzemiyordu. Burası... başka bir yerdi.

Elimi kaldırıp yüzümün önüne getirince gri tenimi fark ettim. Aşağı baktığımda kendimi olduğum yerde donakalmış, bıçaktan korumak için ellerimi kaldırarak sinmiş halde gördüm. Kolu havada, beni ikiye bölmek üzere olan askerin silüetini seçtim ama onda tuhaf bir şey vardı. Silüetinden siyah tozlar

akıyor, uzağa doğru bir yol oluşturunuyordu ve onu takip etmem gerektiğini hissettim. Bu, Yaşlı Tai'yi bulmam için beni onun anılarında yönlendiren büyülu ipliklere benzer bir his uyandırmıştı. Bunun nereye gittiğini görmem gerektiğini biliyordum.

Yürüdüm, zaman kavramını yitirene kadar da devam ettim. Yoksa zamanın dışında bir yerde miydim? Sadece birkaç dakika mı geçmişti? Yoksa yıllar mı? Ta ki kara tozun sonuna varana dek yürüdüm. Yolun sonunda beni bekleyen bir adam gördüm.

O da griydi, siyah bir tunik giymişti. Sis içinde belli belirsiz şekiller bizi çevreledi. Dağ zirveleri gibilerdi ama tam emin olamıyordum. Adam bir dövüş sanatına ait adımlarla ilerliyordu. İtiş, ayak dönüşü, havayı süpürme, geri sıçrama. Bu donuk ve cansız yerde bile kılıcı bir fener gibi parlıyordu.

“Dur!” diye bağırdığımda kılıcı hızını kaybederek yan tarafına indi.

Bana şüpheyle baktı. Buradan bileklerinin etrafındaki siyah izleri ve boğazını çevreleyen siyah çizgiyi görebiliyordum. Kollarında da çaprazlama kesişen çizgiler vardı. Bir dizi yara izi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye bağırdı bana. “Acemiler asla öğleden sonraki egzersizleri bölmemelidir. Sınıfına geri dön!”

Başka bir yerde olduğuna, günlük rutinine devam ettiğine inanıyordu. Bu âlemin onu hapsettiği anıların içinde kaybolmuştu.

“Rüya görüyorsun,” dedim ona.

Alnı kafa karışıklığıyla kırıştı. “Rüya mı?” diye azarladı beni burnundan gülerek. “Bak, bu yeni işte. Küstahlığın için sana Bin Merdiven'den bir aşağı bir yukarı kova kova su taşı-tacağım!”

“Dinle...” Bir adım öne çıktım ama kılıcını kaldırıp aramıza soktu.

“Daha fazla yaklaşma,” diye uyardı.

Kendimi hazırlayarak kılıcı kavramak için uzandım. Bu dünyanın kurallarını, buradaki silahların bana zarar verip veremeyeceğini bilmiyordum. Ancak bu adam gerçek dünyada benim için bir tehditti ve kılıcını bana saplamasına engel olmalıydım. Elim kılıcının içinden geçti, sadece kısa bir soğukluk hissetmiştim. Görünüşe göre burada işleyen kurallar farklıydı.

Yaklaştım ve kolunu kavramak üzere uzandım. Elim onun içinden duman gibi geçip gitti ama bu bağlantı sayesinde anlık bir görüntü yakaladım. Bir anı. *Wūlín yakınlarındaki ormanda keşif yapıyordum. Ayın üzerine bir gölge düştü. Ağaçların tepesinden bir şey indi. Zorla boğazımdan aşağı indi ve boğulur gibi oldum. Tadı dumana benziyordu. Filizlerinin beynime battığını hissederek yavaşça kendimden uzaklaşmaya başladım...*

“Bu da neyin nesi?” diye sordu soluk soluğa, zihinlerimiz arasındaki bağlantı sayesinde onun da aynı anıyı gördüğünü fark ettim. “Rüya görüyorum,” diye mırıldandı tekrar, geriye doğru tökezlerken. “Öyle olmalı.” Elini alnına silerek uyanık olup olmadığını anlamaya çalıştı.

“Adın ne?” diye sordum.

“Meşhur Wūlín Akademisi’nde eğitimcim, ünlü bir wūlín-shī’yim.” Kılıç yine yüzüme doğrultuldu. “Kimseye boyun eğmeyeceğim. Defol, iblis!”

“Uyanman gerek,” dedim ona, bu sefer daha ısrarcıydım.

Sis etrafımızda dönmeye başladı. Göz ucuyla bir hareketlilik, değişen şekiller fark ettim. Arkama döndüm, gelmekte olan şeye dair ani bir korkuya kapıldım.

Bir karanlık yaklaşıyordu. İlk başta sadece silik bir gölgeydi ama yaklaştıkça büyüdü, ta ki sorguçlu bir şekil oluşturup ince bir forma bürünene kadar.

Yılan. Rüyalarımnda peşimden gelen yılan. Dönüşüm'ün diğer tarafında beni takip eden. Nasıl oluyorsa beni bu başka âlemde yeniden bulan.

Yılan yaklaştıkça kolum ağrımaya başladı. Kolumu göğsüme yasladım, zonkluyordu.

Adam geri çekildi. “*Bu da nesi!? Bu senin gerçek formun mu?*”

“Bu senin rüyan,” diye mırıldandım ve sonra dönüp ona bağırdım, “Uyanmak zorundasın!”

Aramızdaki bağlantı duman kadar kırılgandı ama beni ona bağlayan ince bir ip gördüm. Büyümü o ipe aktardım, onu uyanıkların dünyasına geri çekip çekemeyeceğimi görmek için umutsuzca uzandım.

Fakat dehşetle bileklerindeki ve boynundaki siyah izlerin canlandığını gördüm. Adam boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ve sonra havaya kaldırıldı, siyah iplikçikler tarafından yukarı çekiliyordu. Nefes almaya çalışarak boynunu tırmalarken ayaklarıyla deli gibi tekmeler savuruyordu ama kolları görünmeyen bir güç tarafından bükülürken önce geriye, sonra yukarı doğru çekildi. Aramızdaki ip gerildi, sonra koptu. Adam etten kemikten bir kuklaya benziyordu.

Yılan, adamın tepesinden güldüğünde sert sesi etrafımızdaki boşlukta yankılandı. *Yine sen. Araya giren küçük aptal.*

Elimde koz olarak kullanabileceğim hiçbir şey olmamasına rağmen, “Bırak onu,” dedim. Saldırmak için büyüm yoktu. Silahım yoktu. Adam tepemde çırpınmaya devam ediyor, nefes almaya çalışıyordu.

Yılan soğuk, kırmızı gözleriyle bana baktı. *Bu adam bütün insanlığı temsil ediyor. Acınası, kısacık hayatlarınızı. Zavallı insan halinizle çırpınmaya ve mücadele etmeye nasıl da devam ettiğinizi.*

“Ne istiyorsun?” demeyi başardım korkudan boğulur halde.

Çok uzun zamandır dünyanın sınırlarında saklanmak zorunda kaldım. Kalplerinizin karanlığında, kâbuslarınızın kıyılarında. Bu artık yetmiyor, diye tısladı yılan. Ruhlarınızla karnımı doyuracağım. Yüreklerinizin tüm arzularını kendimin kılacağım.

“Sen bir iblissin,” dedim ona. “Yine de insan olmak istiyorsun. Bu ikisi birbirine zıt şeyler.”

Wūlín-shī’nin bedeni tepemde seğirdi ve sonra bağlarından gevşekçe sarktı. Hâlâ hayatta olup olmadığından emin değildim.

Acınız ve umutsuzluğumuzla, öfkeniz ve kederinizle var olamam. Daha fazla zapt edilmeyi reddediyorum. Yılanın gözleri tuhaf tuhaf parlıyordu. Başını yana eğdi, garip derecede insani bir hareketti. Neden senden bahsetmiyoruz, Zhang Ning? Fakir, acınası Sù vilayetinden gelen kızıdan? Güç arzunu hissediyorum. Sana haksızlık eden insanları mahvetmek istediğini biliyorum. Bana yardım edersen, hayalini kurabileceğinden çok daha fazla gücü ele geçirmeni sağlarım. İnsan dostlarıyla ziyafet çekmeme müsaade et, ben de sana düşmanlarını yok etme yeteneği vereyim.

Adımı, kim olduğumu bilmesi içimi titretti.

“Ben senin gibi değilim,” dedim ona, sesim kulağıma cılız ve fevri gelmişti. “Ben Shénnóng’un kızıyım. İncitmek yerine iyileştiririm.”

Kıkırdadı. *Shénnóng artık bu dünyada yürümüyor ve gücünden artakalanlar gitgide zayıflıyor. Halkınız karanlığa*

gömülüyor. Hepiniz yalan söylüyorsunuz, hile yapıyorsunuz, ihanet ediyorsunuz, hem de sırf birbirinize karşı avantaj elde etmek için. Kendinizi isteyerek parçalara ayırıyorsunuz.

“*Sen zehirsin,*” dedim tükürür gibi. “*Senin yozlaştırman olmasa bizim mayamız gayet iyi.*”

Yansıma Salonu’nda filozofun ikilemini sorgulamıştım ama doğamız gereği iyi olduğumuza *inanmalıyım*. Aksi halde, kötülük kaçınılmazsa neden nafile mücadeleye devam edecektik ki?

Bu kadar emin misin? Derken neredeyse pis pis sırtıyor gibiydi. Prensesin hâlâ sana güvenmemesinden nefret ediyorsun. Sana ihanet eden güçlü adamlardan nefret ediyorsun. Değer verdiğin çocuğun anneni öldüren adamın oğlu olmasından nefret ediyorsun. Bunca zaman sonra hâlâ onun intikamını alamamış olmaktan nefret ediyorsun. Bu kadar çaresiz, bu kadar zayıf, bu kadar korkmuş olmaktan nefret ediyorsun... Devam edeyim mi?

Kelimeler tüm başarısızlıklarımı hatırlatarak beni ağır ağır ezdi. Oysa bunlar daha önce kendime defalarca söylemediğim şeyler değildi. Zaten bilmediğim şeyler değildi.

“Kendimi kurtaracağım diye kenara çekilirsem nasıl bir canavar olurum?” dedim yılan. “Son nefesime kadar seninle savaşıacağım.”

Eğer bana katılmazsan... Sivri dişlerini gösterip tepemde yükseldi, kâbuslardan fırlama bir görüntüydü. O zaman öleceksin.

Yılan çenesini açtı, kocaman ağzı üzerime indi. Gözlerimi kapadım ve dişlerin derimi yarmasını, karanlığın beni yutmasını bekledim.

Fakat hiçbir şey olmadı.

Gizemli bir güç beni Gölge Diyarı'ndan çekip çıkardı ve bedenime geri döndüm. Her yerim ağrıyordu ama yine de nefes alıyordum. Henüz parçalarım ayrılmamıştım. Tepemdeki yüzü tanıdım. Prenses değildi, bir zamanlar bir çayevinin özel odasında tanıştığım adamdı. Zhen'e danışmanlık yapan ve beni kız kardeşimin hayatını kurtaran panzehre yönlendiren astronomdu.

"Astronom Wu..." diye kelimeleri boğulur gibi çıkarmayı başardım. Sonra öksürüp öğürerek yan döndüm.

"Çok çok uzaktaydın," dedi bana, midem yatıştığında kalkmama yardım etti. "O kadar uzaktaydın ki neredeyse seni geri çekemiyordum. Gölgelelerin olduğu o yerdeydin."

Yüzümün kenarından bir şey akınca yanağımı sildim. Parmaklarım merhemden ötürü yapış yapış oldu, burnum keskin kafur kokusuyla doldu. Adam kalıntıları silmem için bana bir mendil uzattı.

Ancak o zaman birini o diğer âlemde ardımda bıraktığımı hatırladım.

"Dur!" diye bağırdım. "Bana saldıran..."

"Onu bulduk." Astronom Wu döndü ve öteye doğru işaret etti. İki asker aralarındaki figürü kontrol etmeye çalışıyordu, adam tükürükler içinde bağııyordu. Yüzündeki örtü kaymış, yılanın işkence ettiği o adam ortaya çıkmıştı.

"Rüyalarında kapana kısıldı," dedim ona. "Kendi zihninin içinde bir yerlerde. Bedenini kontrol eden başka bir şey var."

Astronom Wu adamı yaklaştırmaları için işaret etti. Adam yol boyunca topuklarını toprakta sürüyerek mücadele etti. Hırlarken bir an için yüz hatları sessiz bir çığlıkla buruştu ve sonra tekrar öfkeli ifadesine büründü.

"Onu oradan çıkarabilir misin?" diye sordum astronoma. "O Wulin'den bir öğretmen."

“Deneyebilirim.” Adama bakıp durumunu değerlendirdi. O an bir elinde küçük bir şişe tuttuğunu ve yumruk yaptığı diğer elindense yıpranmış gri bir ip sarktığını fark ettim.

“Zavallı.” Adamın ağzından çıkan ses kulak tırmalayıcıydı. Bu sesi tanıyordum, kafamın içinde gürleyen yılanın sesiydi.

Astronom alarma geçti. Açık şişeye uzanıp parmaklarını merheme buladı.

“Hepiniz kaçınılmaz olanla savaşıyorsunuz,” diye hırladı adam kendisinin olmayan o sesle. “Çığın dağdan aşağı düşmesini engelleyebilir misiniz? Bir heyelanın önünde durabilir misiniz? Faydasız mücadelenize devam edin ve yutulup gidin.”

“Dàxī üzerinde hiçbir hakimiyetin yok.” Astronom ona bakışlarını kaçırmadan baktı. “Yarattığın etkiyle savaşmaya devam edeceğiz.” Adama doğru uzandı.

Wūlín-shī fazla parlak gözlerle bakıyordu, sonrasında başı geriye düştü. Aniden dizlerinin üzerine çökerek ağırlığıyla askerleri de aşağıya çekti. Gözlerinde hiç ak kalmayana kadar içlerini karanlık doldurdu. Boğulur gibi bir ses çıkardı, ardından başı bir tarafa düştü. Dudaklarından akmaya başlayan kan hemen yanına, yere damladı. Askerler adamı yan yatırana kadar yavaşça indirdiler.

“Dikkatli olun!” diye uyardı Astronom Wu. “Bu başka bir aldatmaca girişimi olabilir.”

Askerlerden biri adamın kollarını tutarken diğeri de parmaklarını boynuna yerleştirdi. Asker başını iki yana salladı, ifadesi kasvetliydi. “Ölmüş.”

Yanımdaki taşlar adımlarla çatırdadı ve Zhen’le Ruyi’nin yanımıza gelip bu korkunç manzarayı seyrettiklerini gördüm.

“Diğerleri de öyle,” dedi Ruyi. Yanında duran Zhen’in dudakları sert bir çizgiye dönüşmüştü. “Hepsi kendi dillerini ısırtıp kopardı.”

“Nedir onlar?” Adamın cesedine en yakın duran asker sar-sılmış görünüyordu, diğeryse sanki kusmak üzereymiş gibi biraz solgundu. Tecrübeli askerler gibi görünüyorlardı, acemi erler değillerdi. Bu kadar rahatsız görünmeleri...

Yaklaşıp ölü adamın kıyafetinin kolunu sıyırdım ve derisindeki izleri ortaya çıkardım. İnce, dalga dalga çizgiler. Wŭlín’e olan bağlılığını gösteren yara izleri.

“Bu adam bir wŭlín-shī’ydi,” dedim hepsine. “Onu... Gölge Diyarı’nda gördüm.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Zhen.

“Vücudu yönlendirilirken zihni başka bir yerdeydi.” Kolu-nu dikkatle tekrar yere, yan tarafına koydum. Kullanılmış ve sonra da bir kenara atılmıştı. Ölüye ve onun anısına saygısızlık etmek istemiyordum; adamın seçme şansı olmamıştı.

“Wŭlín düştü mü?” diye sordu Ruyi usulca.

“Onlarla aylardır temas kurmadık.” Başka bir asker daha bize katıldı ama zırhının şeklinden ve konuşma tarzındaki özgüvenden rütbesinin diğerlerinden daha yüksek olduğu belliydi. “Aldığımız son haber imparatorun ölüm haberi-ydi. Dükün isteği üzerine Yěliū’ya takviye kuvvetlerle dönüyoruz.”

Zhen gözlerini yere indirdi, üzüntüsü her halinden belliydi. “Bunu söylediğim için üzgünüm, komutan ama Yěliū artık yok. Geriye sadece bizimle birlikte olan iki çocuk kaldı.”

Komutanın yanağı seğirdi ve sanki ne diyeceğini bilemi-yormuş gibi hızla gözlerini kırıştırdı.

“Görünüşe göre konuşacak çok şeyimiz var,” dedi Astro-nom Wu ciddiyetle. “Buyurun, konuşalım.”

On İkinci Bölüm

NING 寧

Gölün kenarındaki karakol bir grup binadan oluşuyordu. Çoğu ahşap barakaydı, rüzgâr ve güneşten yıpranıp aşınmışlardı. Göl yakından daha da maviydi. Bu yükseklikte suyun soğuk olacağını düşünüyordum. Uzaktaki karla kaplı tepeler tetikte bekleyen devlere benziyor, bana *Göksel Saraydan Harikulade Öyküler*'deki hikâyeleri hatırlatıyorlardı.

İlk tanrılar sonunda yeryüzünü, gökleri ve okyanusları yaratmaktan yorulmuşlardı. İstirahat etmek üzere uzandıklarında bedenleri sıradağlara dönüşmüştü. Bir zamanlar bu dağlar başka bir isimle biliniyordu –Gülün, Kemik Sıradağları– ancak Dàxī imparatorluğu kurulduktan sonra yeniden adlandırılmış, hatıra olarak İlk İmparatorun adı konulmuştu: Kūnmíng, Parlak Barış Dağları.

Shu ve çocuklar gölün yüzeyinde taş sektiriyorlardı. Midedilliler başlarını suya daldırmış, soğuğa aldırmadan kana kana içiyorlardı. Ortasında yanan odun ateşiyle ısınan karakol çadırlarından birindeki konseye katılmam istendi.

Bu bir gösteriydi, yılanın gücünün bir kanıtıydı. Kulaklarımda çınlayan korkunç kahkahaları neredeyse duyabiliyordum.

“Amcamın böyle bir gücü kullanması nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Zhen, sesi güçbela kontrol altına aldığı bir

öfkeyle titriyordu. “Kendisi her zaman büyüü ve eski tanrıları küçümserdi. O disipline ve stratejiye inanırdı, büyüye değil.”

Komutan Fan, “Ben kendi adıma bunun büyüyle etki altına alınmanın bir örneği olduğuna inanmıyorum,” diye karşı çıktı. Gizemli bir yılanın Wülün savaşçıların zihinlerini kontrol edebildiği iddiamın tamamen saçmalık olduğunu düşünüyordu ve onların sadece generalden gelen emirleri uyguladıklarına inanıyordu. Sakladıkları sırların işkence yoluyla keşfedilmesini engellemek için de kendilerini öldürdüklerine. “Astronom Wu, bu kızın bahsettiği türden bir iblisi kendi gözlerinizle gördünüz mü?”

“Bu benim yeteneklerim dahilinde değil,” diyen astronom kaşlarını çatı. “Ama...”

“O zaman konu kapanmıştır,” diye araya girdi Komutan Fan. “Stratejiden bahsetmeliyiz. Hayırsever İmparator’a sadık olanları bulun ve sahte prense karşı çıkıp tahtı ele geçirmesini önlemek üzere davamıza katılmalarını sağlayın. Prensesin hak talebi daha kuvvetli. Hayali canavarlar hakkında konuşmamlıyız.”

Gölge asker o gırtlaktan gelen sesle konuştuğunda ya da gözleri siyahla dolduğunda orada değildi. O sadece görmek istediğini görmüştü. Elim bu tanıdık aşağılanma karşısında yumruk haline geldi. Diğer yarışmacıların beni kırsal bir bölgeden geldiğim ve ünlü bir akıl hocam olmadığı için kaale almayışları. Büyük bakanın kazancı uğruna bir piyon olarak kullanılıp kolayca yönlendirilişim. Bu tekrar tekrar yaşanıyor gibi görünüyordu ve bundan bıkip usanmıştım. Bir an için yılanın vaat ettiği gücü düşündüm. Büyümün gücüyle onları ikna edebilseydim ne kolay olurdu. Onları benim *gördüğümü* görmeye, benim inandığıma inanmaya zorlayabilseydim.

Tüm bu düşünceleri bastırdım. Ne kadar cazip olursa olsun, bu tür bir güç her zaman bir bedelle gelirdi.

Ben ağızımdan düşüncesizce bir laf kaçırmadan önce astronom Zhen'e doğru başını eğdi. "Komutanla strateji tartışmak istiyorsanız, benim de shénnóng-tú ve muhafızınızla konuşma müsaade eder misiniz?"

"Elbette." Zhen başıyla onaylarken komutan bizi eliyle geçiştirip başka bir konuya geçmişti bile. Zhen, Ruyi'ye bakıp kaşlarını çattı. Ruyi başını aşağı yukarı sallayıp yanıma geldi.

Astronomla birlikte göl kıyısında yürümeye başladık, işitme mesafelerinden çıktığımız gibi içimde tuttuklarımı tükürürcesine saçtım. "Benim gördüğüm şeyi nasıl görmezden gelebiliyor!? O askerler hiç de asker gibi davranmıyorlardı."

Astronom Wu iç çekerek, "Gerçek, gözlerinin önündeysen bile olanı görmeyi reddedenler vardır," dedi. "Bazen insanları anlayamadıkları bir gerçeğe ikna etmeye çalışmaktansa onlara hiç bulaşmamak daha yeğdir."

"Komutan Fan'ın saray erkânı içinde büyük bir nüfuzu var," dedi Ruyi. "Ailesi her zaman bağlantılarını korudu ve adam son iç savaş sırasında imparatoru destekledi. Generalin tahta çıkması halinde kendi ailesi için oluşacak riskin farkında. Ne yazık ki onun bağlantılarına, servetine ve nüfuzuna ihtiyacımız var. Onu hafife alamayız."

Astronom Wu başını sallayarak onayladı. "General, komutanın anlayabileceği ve karşı koyabileceği bir adam. Anlaşılmaz bulduğu bir tehditle mücadele edemez, işte bu nedenle büyüünün gerçekliğini kabullenmek yerine reddediyor."

Astronom bizi ağaçların arasından dolambaçlı bir patikaya götürürken bunun üzerine düşündüm. Büyü hakkında, kendi

yeteneklerim hakkında anlamadığım o kadar çok şey vardı ki. Öğrendikçe, sahildeki bir zerre, dalgalara kapılma riski taşıyan tek bir kum tanesi olduğumu daha iyi anlıyordum.

Çocukken bile aynı cehalet ve önyargıyla çokça yüzleşmiştim. Annemin yeteneklerini ciddiye almayıp büyüünden şüphe duydukları halde, bunu yapmanın onun etkisi altına girme riski taşıdığı için onunla oturup da bir fincan çay içmeyen insanlar görmüştüm. Bu tavrı hiç anlamamıştım. Varlığına bile inanmadıkları bir şeyden nasıl korkabilirlerdi ki? Bizim çelişkili insan doğamız böyleydi işte.

Tırmanışın son kısmı zorluydu, patika zararlı ot ve bitkilerle kaplıydı. Kendimizi dik yamaçtan yukarı çekmek için köklere ve ağaç gövdelerine tutunduk. Fakat tepeye vardığımızda kendimizi göl kıyısından bakıldığında görünmeyen, tuhaf bir alanda bulduk.

Güneşten beyazlamış, yan cephesi aşınmış ve oyuk oyuk olmuş bir kule vardı burada. Ormanın bu kısmındaki bitki örtüsü sıkı ancak kulenin etrafında hiçbir şey yetişmiyor gibi görünüyordu. Gözlerim kuleyi gökyüzüne doğru yükseldikçe daraldığı sivri noktaya kadar takip etti. Birisi bunu ormanın ortasına inşa etmiş, kasten gözden saklamıştı. Bir şeyin anısına mı yapılmıştı? Bir tapınak mıydı?

Ağaçların arasından ilerideki gölün yalnızca parıltısını görebiliyordum. Etrafımızdaki orman capcanlıydı, hava yeşeren şeylerin kokusuyla mis gibiydi. Bir an için imparatorluğa dair endişelerden ve sarayın entrikalarından uzakta, dünyanın tepesinde öylece durduk. Fakat farkındalığımızın yükü altında eziliyorduk: gölgelerin, yılanın, diğer âlemin.

Astronomun dikkatimi ona vermeme beklediğini fark ettim. Konuşması için elimle işaret ederek eğildim.

“Bana yılan hakkında anlattıklarınız tedirgin edici,” dedi. “Yıldızlarda haberi verilen karanlıktan bahsetmiştik ve şimdi o zamanın geldiğine inanıyorum.

“İkiz Tanrılar efsanesine aşina olduğunuzu sanıyorum. Ejder ve yılan?” diye devam etti Astronom Wu. Ruyi ve ben başımızı sallayarak onayladık. Yaşlı Guo yarışma sırasında hikâyeyi shénnóng-tú’ya anlatmıştı ve bir an o kadına ne olduğunu merak ettim. Hánxiá’ya mı dönmüştü, yoksa hâlâ sarayda mı kalıyordu? Sarayda zehre kurban gidenlerden biri miydi; suçlandığım, idamla burun buruna geldiğim suçun kurbanlarından mıydı?

“Ejder, Yüce Tanrıça tarafından bulutlardan yaratıldı ve yaratılıştaki her şeyin bir dengi olduğundan, yılan da ejderin okyanustaki gölgesinden hayat buldu. Yeşim Ejder yağmurları çağırdı ve Mor Vadi’ye bereket veren nehri yarattı. Halk ona tapıyordu çünkü nehir sayesinde hayatta kalabiliyorduk. Yılan hem halkı hem de halkın kardeşine olan hayranlığını kıskanmaya başladı. İnsanları kendi keyfi ve eğlencesi için bir oyuncak, kendisine boyun eğip tapınmaları gereken daha aşağı yaratıklar olarak gördü. Dağların altındaki toprağı kaydırarak tufanı getirdi, yarattığı yıkımla mest oldu. Denizin derinliklerinden sürünerek çıkan ya da hiç yoktan gökten inen iğrenç yaratıklar yarattı ve bunların insanlara getirdiği sefaletten zevk aldı. Sonunda tanrılar *yeter* dedi.

“Gelgelelim yılan insanların acı ve korkularıyla beslenip güçlenmişti. Onu zapt etmek için tüm tanrıların bir araya gelmesi gerekti. Beyaz Leydi kanatlarını çırparak onu imparatorluğun uzak köşelerine, bir tuzağın kurulduğu yere uçurdu. Bixi onu yakalamak için kabuğundan vazgeçti ve Shénnóng yılanı bu güçsüzleşmiş haliyle hapsedecek büyümlü bir pul döktü.

Kaplan, kanı yeryüzünde büyük dereler halinde akıp yeni nehirler ve göller yaratana kadar onu parça parça doğradı. Yeşim Ejder yılanın gözünü, büyüünün özünü söktü ve Doğu Denizi'nin derinliklerine fırlattı..."

Astronom Wu ötedeki dağları işaret etti, o boyun eğmeyen zirveler sanki ezelden beri oradaymış ve hepimiz yok olduktan sonra da orada durmaya devam edecekmiş gibi görünüyordu.

"Bu sıradağların eski isimlerini ve efsanelerini duymuşsunuzdur," diye devam etti. "Ancak bazıları bu dağların ilk tanrıların dinlenme yeri olduğuna değil de yılanın bedeninden oluştuğuna inanıyor. Diyarın geri kalanı onu unutmuşken, biz bu hikâyeleri Kallah'ta aktarıyoruz. Yılanın uykuda olduğunu ama bir kez daha uyanabileceğini hatırlıyoruz. Etkisine açık olanlara fısıldamaya başlayacak ve fısıldadıkları da ona yardım edecek olanları bir araya getirecek."

"Efsanelerde anlatıldığı gibi toprağın altına hapsedilmişken etkisini nasıl yayabilir ki?" diye sordu Ruyi.

"Biz onu Gölge Diyarı'nın, yani rüyalar ve kâbuslar âleminin hükümdarı olarak biliriz," diye cevap verdi Astronom Wu. "En güçlü olduğu ve beslendiği yer orasıdır. Prenses hakkındaki kehanet ortaya çıktığında göksel akıntılarda dalgalanmalar olduğunu biliyorduk. Karanlıktaki fısıltılar bize bir şeylerin yaklaştığını söylüyordu. Bu yüzden imparatora danışmanlık yapmak üzere Jia'ya gönderildim ama imparator dünyevi bir tehdidin hedefinde yer aldığına inandı. Bu yüzden kardeşini öldürmeleri için Lùzhou'ya suikastçılar gönderdi ama onlar general yerine kardeşinin karısını öldürdüler."

Kang'ın annesini. Onun büyük bir saygı ve coşkuyla bahsettiği kişiyi. Kadının ölümü huzursuzluğu başlatan kıvılcımı çakmıştı, olaylar zehirli çay dağıtılmadan çok önce harekete geçirilmişti. Tüm bunların kaynağı o kadın olabilirdi.

Kang ve benim yollarımız bir gün tekrar kesişecekti. Bundan emindim. Adı ister büyü, ister kader, ister kehanet olsun bir şey bizi bir araya getirecekti. Mağaradaki o günü, nasıl öpüş-tüğümüzü hâlâ hatırlıyordum; bu düşüncelerden kurtulmam ve o anları aklımdan silmem gerektiğini biliyordum. Sonunda bir seçim yapmam gerekebilirdi ve duygularımın durumu içinden çıkılmaz hale getirmesine müsaade etmemeliydim.

“İmparator uyarılarımı dikkate almadı,” diye devam etti astronom. “Kardeşinin ruhunu ezmekle onun isyan hazzını da mahvedeceğini sanıyordu. Prensese yol göstermek ve yıldızların seyrinin değişip birbirleriyle çarpışarak yeni yollar oluşturma-sını izlemek üzere başkentte kaldım.”

Astronom bizi beyaz kulenin yakınlarına götürdü. Başımızı alçak girişte eğip içeri girdik. İçerisi şaşırtıcı derecede aydınlıktı. Kule, yukarı doğru kıvrılan bir spiral şeklinde üst üste dizilmiş ince beyaz taşlardan inşa edilmişti. Daha yakından bakınca yapının oyma... kılıçlardan oluştuğunu gördüm. Bu alanı oluşturmak için tuğla gibi birbirlerine bastırılan binlerce dao kullanılmış olmalıydı. Tuhaftı.

“Bir tanesi eksik,” diye belirtti Ruyi, her zamanki gibi bakışları keskindi. “Şurada.”

Parmağıyla gösterdiği yere bakınca sıra sıra dizilmiş kılıçların arasında bir boşluk gördüm.

Astronom Wu kayıp parçaya baktı. “Bu kulede Kallah halkının yüzyıllardır koruduğu bir hazine saklıydı. Birisi onu buradan aldı. O hazinenin, yılanın insan formundaki uyluğundan oyulmuş, kemikten bir kılıç olduğu rivayet edilir.”

İkimize de bakarak ciddi bir tonla uyardı, “Korkarım bu dünyaya dönmek için planlarını çoktan harekete geçirdi. Yüzyıllar önce başladığı şeyi tamamlayacak. Dàxī’yi kendi oyun bahçesi yapacak. Bu diyarı kâbuslarına yuva haline getirecek.”

“Birinin bu dünyada onun elçisi olarak hizmet ettiğine mi inanıyorsun?” diye sordu Ruyi.

“Kanal olarak kullandığı biri var ve o kişi aracılığıyla fısıldamaya ve etkilemeye devam edecek, ta ki bir zamanlar yaptığı gibi bu dünyada yürüyene kadar.”

Durum artık mantık kazanmıştı. Yaşlı Tai beni uyarmaya çalışmış, onun geleceğini söylemişti. Astronom Wu’nun sözlerinin bizim için ne anlama geldiğinden korktum. Artık sadece Shu ve babam için de değil, bundan böyle bütün Dàxī için ne anlama geldiğinden.

Köylüler ne zaman kehanetten bahsetseler, ne zaman sürgün edilmiş prensler, büyük avlar ve mukadder talihler hakkında hikâyeler paylaşırsalar, sözü geçen hep başka biri oluyordu. Benim basit köy hayatımdan, sıradan geçmişimden daha büyük mirasları olan bir kişi. Ben bahçeler için yaratılmıştım, bir şeyler ekip yetiştiriyordum, babamın işini devralma zamanım gelene kadar ona yardım ediyordum.

Şimdiyse yolum imparatorluğun geleceği için savaşıyor iki efsanevi figürle, kehanet edilen prenses ve Sürgün Prens’le karşılaşmıştı. Bu karmaşık goblende benim ipliğimin amacı neydi?

On Üçüncü Bölüm

KANG 康

Kang her sabah Horoz Saati'nde giyinip saray muhafızlarının sabah talimlerini denetlemek üzere babasının yanında durmaya hazırlanıyordu. En azından bu hep aynı kalmıştı. Kılıç tutabilecek yaşa geldiğinden beri ona aşılana bir rutindi. Bazen hâlâ gecenin bir yarısı nefes nefese uyanıyor, gongu kaçırıldığını ve şimdi ceza olarak sopa cezasına katlanmak zorunda kalacağını sanıyordu.

Kısa bir süre öncesine kadar hayali, askerlerin güvenini ve desteğini kazanmaktı. Rütbeler arasında kendine bir yer edinmekti. Bir gün kendi birliklerine liderlik etmek, krallığı onu güçten düşürmek isteyenlere karşı savunmaktı. Fakat başkentte bu hayale ulaşmak çok zor görünüyordu.

General her zaman komutanlarıyla aynı üniformayı giyerdi. Araya girip bir pozisyonu ayarlamaya, bir duruşu düzeltmeye, gerekirse göstermeye hazırды. Asla uzak bir platformun tepesinde durmazdı; orduya liderlik eder ama onun bir parçası olmazdı. Yöntemi hep bu olmuştu, bu sayede kendisini birliklerine sevdirmişti ki askerlerinin nereye giderse peşinden gelmesinin pek çok nedeninden biri de buydu. Hatta imparatorluğun en ücra köşelerine sürgüne gönderildiğinde, ardından da imparatora meydan okuyarak başkente yürüyüp onu ele

geçirmek üzere geri döndüğünde bile. Sadıktılar. Belki de Wúlín'i kendisine yardım etmeye böyle ikna etmişti. Kendini davasına özgüvenle adamasıyla, imparatorluğun sorunlarını çözme vaadiyle.

Sabah aydınlığında önceki gecenin olayları bir kâbus gibi geliyordu. Shénnóng-shī'nin sürüklenerek götürülürken attığı çığlıklar. Zarif çevresiyle öylesine uyumsuz görünen, pırıl pırıl ahşap zemindeki kırık Bìxì heykeli.

Wúlín-shī ilk kez eğitim talimleri için generale katılmıştı, varlıkları artık saray ve sarayın geri kalanı tarafından biliniyordu. Acemi erler ve hatta bazı muhafızlar bile onlara gözlerini dikmişlerdi. Siyah cübbelerine, kırmızı kuşaklarına ve bilindik işlemelerine bakıyorlardı. Tıpkı shénnóng-shī yarışmasının son turunda Kang'ın dövüştüğü Kara Kaplan'ın temsilcisi olan kadın gibi. Tıpkı bir zamanlar Lùzhou'da kendisine ders veren fakat artık onların arasında duran öğretmen gibi.

Görünüşe göre Lùzhou'da kalsın ya da Wúlín'e gitsin, izleyeceği yol aynı olacaktı. Her iki durumda da babasının yanında hizmet etmek üzere geri dönecekti ki bu düşünce bir parça rahatlamasını sağlayıp kararlılığını güçlendirdi. Babasının hükümdarlığa doğru izlediği kanlı yolun bir amacı vardı. Bunu biliyordu. Buna inanmak zorundaydı.

Babası, "Mareşal Li!" diye bağırınca Kang anlık dalgınlığından sıyrılıp dikkat kesildi. "Acemiler için duruşları gösterin."

Tüm komutanların ve wúlín-shī'nin önünde böyle çağırılmak... Bu, babasının onu prens rolüne hazırlamasının bir başka yolu olmalıydı. Gözlemlenecek, incelenecekti. Kang'ın yüreği ağzına gelince boğulur gibi oldu.

"Efendim?" Soru ağzından çıkar çıkmaz yaptığı hatanın farkına vardı. Öksürerek hızla durumu kurtarmayı denedi. "Evet, efendim! Hangi duruşu göstereyim?"

General ona kısık gözlerle baktığında Kang bu bakışlar altında neredeyse kuruyup gitti. "Hepsini."

Kang acemi sıralarının önünde durdu, düşünceleri karma-karışık, yapacağı görev için uygun durumda değildi. Bunu kimseye itiraf etmeyecekti ama Lùzhou'dan ayrılmasına müsaade etmesi için babasına yalvarmasının başka bir nedeni daha vardı. Annesiyle ilgili çok fazla anıyı barındıran boğucu evden, bir kafese dönüşen güvenli limandan kaçmak istiyordu.

Kang derin bir nefes alarak zihnini sakinleşmeye zorladı. Durgun bir göl yüzeyine dönüşene kadar odağını kendi içine çevirdi. Mükemmel bir yansıma yakaladı. Tam ortasına ulaştığında Kang, Wǔ Xíng'in ilk duruşuyla başladı.

Nefes, beden ve zihin arasında akan beş duruş vardı. Bu duruşlar Kang'a yürümeye başladığından beri öğretildiği için ona nefes almak kadar tanıdık geliyordu. Ruhu sakinleştirmek için ejderhanın kavisli duruşu. Postür geliştirmek için kaplanın vahşi duruşu. Patlayıcı güç için panter duruşu. Dayanıklılık için kaygan yılan duruşu. Ve son olarak odaklanma için turna duruşu.

Bir hareketten diğerine geçerken Kang kendini o tanıdık, sakin ruh haline bürünürken buldu. Zihninin nihayet sessiz olduğu yerdeydi. Annesini düşündüğünde kalbinin sızlamadığı, babasının ondan sakladığı şeylere dair şüphelerinin olmadığı ve onu her şeyi sorgulamaya zorlayan Sù'lu kızı anımsatan şeylerin olmadığı yerdeydi.

İşini bitirdiğinde vücudu ağır ama sıcaktı.

Kang gözlerini açtı. Babası ona başıyla selam verdikten sonra acemilere talimlerine devam etmelerini söyledi. Wǔlínshī kayıtsız kalarak hiçbir şey söylemedi. Kang'ın içinden bir şey iç çekerek serbest kaldı.

Vakit gelmişti.

Sabah talimini tamamladıktan sonra Kang, Wŭlín savaşçı-
larının oluşturduğu gruba doğru kararlı adımlarla ilerledi. Si-
lahlarını temizlerken görevlerine odaklanmışlardı. Bunca za-
man sonra öğretmenini nasıl selamlayacağını düşünürken ka-
fasından söyleyeceklerini geçirdi. Davasını savunacak, ondan
yardım isteyecek, akıl hocası ve öğrenci olarak geçmişlerine
atıfta bulunacaktı.

“Öğretmenim!” diye seslendi. “Öğretmen Qi!”

On kafa aynı anda kalkarak ürkütücü derecede aynı boş
ifadeyle ona baktı. Bunun üzerine Kang’ın adımları bocaladı.
Hepsi bir tesadüften ibaretti. Çok yüksek sesle seslenmiş ol-
malıydı.

“Sizi tekrar görmek güzel.” Akıl hocasının önünde durdu.
“Konuşmayalı yıllar oldu.” Bir zamanlar kendisine öğretildiği
gibi elini yumruk yaptı ve alnını parmak eklemlerine değdire-
rek onu selamladı.

Öğretmen Qi’yse ona sessizce bakmakla yetindi. Diğer
wŭlín-shī’ler adamın arkasına geçtiler. Kang ensesindeki tüy-
lerin diken diken olduğunu hissetti. Bakışlarındaki tuhaf, te-
dirgin edici dikkat, sanki onu incelemişler de eksik bulmuş-
lar gibi geliyordu. Bir an için yanılmış olabileceğini, belki de
öğretmenini karıştırdığını düşündü. Fakat yara izi, mürekkep
siyahı gözler, teninin koyu kahverengi tonu... *Bu adam onun*
öğretmeniydi. Asla unutamazdı.

“Efendim, saygılarımı sunarım.” Kelimeler kulağına yalva-
ran bir çocuk konuşuyormuş gibi geldi. “Lütfen, bir dakikanızı
rica ediyorum. Özel olarak konuşabilir miyiz?”

Biri ona sürtündü. Bakanlardan biriydi, yamulmuş şapkasıyla Kang'ın yanına ulaşmak için aceleyle koştururken nefes nefese kalmıştı. Aşağılara kadar eğilerek Kang'ı bir adım geri atmaya zorladı. "Bu hizmetkâr size zamanında ulaşamadığı için özür diler, Majesteleri. Sizi durdurmam gerekiyordu."

"Neden?" dedi Kang ters ters, bölündüğü için sinirlenmişti.

"Wŭlín-shī sessizlik yemini etti," dedi bakan ona. "Tahta bir imparator oturana kadar kimseyle konuşmayacaklar."

Kang şaşkına döndü. Sessizlik yemini mi etmişlerdi? Bir an için ne diyeceğini bilemedi.

"Bu onların imparator naibinin davasına olan bağlılıklarını ve sadakatlerini gösteriyor," diye bir ses duyuldu arkalarından. Kang döndüğünde Büyük Bakan Zhou'yu gördü. "Kişisel alanlarına saygı göstermenizi rica ediyorum."

İçi nahoş bir hisle doldu. "Pekâlâ," dedi Kang gergince. Wŭlín-shī grubuna dönüp tekrar eğildi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Öğretmeni çoktan arkasını dönüp onu başından savmıştı. Kang karnına bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Gözlerinde hiçbir tanıma kıvılcımı yoktu. Dersleri hayatını değiştirmiş olsa da Kang onun için bir yabancıydı. Sevgili öğretmeni için o kısa bir andan ibaretti, zamanın rüzgârıyla yitip gitmişti.

Kang günün geri kalanında bu karşılaşma üzerine kara kara düşündü. Görünüşe göre wŭlín-shī artık her yerdeydi, ona utancını hatırlatıp duruyorlardı. Babasının peşinden giderek konsey odalarının kapılarında durup ziyafet salonunun çevresinde nöbet tutuyorlardı. Kang, midesi zengin yemeklerini kal-

dırmadığı için yemek seçiyordu. Normalde domuz yahnisinin ve kalın eriştelerin tadını çıkarırdı ama zihni ona yaptığı gafı hatırlatmaya devam ediyordu. Büyük bakanın bunu babasının dikkatine sunduğundan emindi.

Tatlı geldiğinde, Kang bambu flüt ve guǎn'ın titreşen seslerine neredeyse hiç dikkat vermiyordu. Dansçılar hayranlarıyla birlikte yanından geçip gittiler ama bulanık bir hareketlilikten ibaretlerdi. Yüzeyinde kırmızı bir nokta olan çöreği eline alıp ısırdı. Hamur katmanları ağzında parçalanırken dilinde şekerli bir tat bıraktılar. Bu çöreğin tuhaf bir tadı vardı. Kuruydu. Neyin nesi olduğunu görmek için aşağıya baktı.

İçinde, yumurta sarısının yanındaki kabarcık boşluğuna sıkıştırılmış bir kâğıt gördü. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Cevabını bekleyen biri olup olmadığını görmek için odaya göz gezdirdi. Salondakilerin dikkati ya dansçıların üzerindeydi ya da kendi aralarında konuşuyorlardı. Kimse ondan tarafa bakmıyordu.

Çekip çıkardığı kâğıt tabağına düştü. Sadece yarım parmak uzunluğunda, tırnak genişliğindeydi. Kırmızı mürekkeple yazılmış küçük karakterler gördü ama anlamı gayet açıktı. Dört tanesi bir tarafta, dört tanesi de diğer taraftaydı.

小心武林

裝神弄鬼

Wǔlín'e dikkat et

Bu bir aldatmaca

Kang nerede olduğunu ve içinde bulunduğu tehlikeyi fark etmeden önce bir süre daha kâğıda baktı. Birisi onun dikkatini

Karanlık ve Tatlı Zehir

çekmek için çok şeyi riske atmıştı. Ama kim? Yoksa bu onu dışarı çekmek için bir oyun muydu? İlgisini test etmek için?

Kâğıdı tekrar çöreğin içine koydu ve hepsini ağzına tıktırdı. Kanıt yok olana kadar öğürmemeye çalışarak çiğneyip yuttu.

Tadı kül gibi kupkuruydu. Tadı farklı bir acı hayal kırıklığı gibiydi.

On Dördüncü Bölüm

KANG 康

Gecenin geri kalanında tüm duyuları tetiğe geçmişti. Kaval sesleri ahenksiz ve yanıltıcı, dansçıların hareketleri yapmacık ve garipti. Ne zaman birinin dikkati Kang'ın üzerinde yoğunlaşsa yemeğe notu koyan kişi o mu, diye merak etmeden duramıyordu. Başkaları da var mıydı? Bu noktadan sonra mümkün olduğunca dikkatli hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Büyük bakanın bakışlarını ve babasının dikkatini çekmeden.

Kang hanesine dönerken mutfağa gitmeye karar verdi. Gizli mesajın arkasında kimin olduğunu öğrenmeli ya da en azından kimin olabileceğine dair bir fikir edinmeliydi. Muhafızları tereddütlü görünüyordu ancak sarayın içinde olduğundan, büyük bakanın “kişisel güvenliği” ile ilgili talimatlarına rağmen onu durdurmaları için bir neden yoktu.

Mutfaka girmeden önce insanların konuşma sesleri çoktan kulağına gelmeye başlamıştı. Kaşıkların kâselere çarpma sesleri ve rahat bir sohbet duyuluyordu. Sarayın yapmacık, resmi ziyafetlerinden çok farklıydı. Kang o ana kadar bunu özlediğini bilmiyordu. Sesler ona kamp ateşleri etrafında asker arkadaşlarıyla paylaştığı yemekleri hatırlatmıştı.

“Mutfakların dışında kalın,” dedi muhafızlara. “Bana orada bir şey olmaz.” Muhafızlar itiraz etse de elini bir savuruşuyla onları gönderdi. O bir prensti, değil mi? Söзде bir prens.

İçeri girdiğinde konuşmalar kesildi. Hizmetçilerden biri onu tanıdı ve ayağa fırladı, diğerleri de peşinden ayaklandı.

“Majesteleri,” dedi kadın yerlere kadar eğilerek. “Sizi beklemiyorduk. Hoşunuza gitmeyen bir şey mi oldu?” Kadının arkasında duran personelin gerildiğini hissetti. Ayaklarını süreyerek yürüyorlar, sanki şimdiden cezalarını bekliyorlarmış gibi görünüyordular.

Kang kimin izliyor, kimin dinliyor olabileceğini bilmiyordu. Sarayda şüphelerini açacak kadar güvenebileceği birinin olup olmadığını da bilmiyordu ve büyük bakan onu babasından uzak tutmaya kararlıydı. Arkadaşım diyebileceği herkes Lûz-hou’ya geri dönmüştü, orası birden gözüne çok uzak göründü.

“Bu akşamın lezzetli çöreklerini yapan şefe teşekkürlerimi iletmek istiyorum,” dedi Kang sesine hiç duygu katmadan. “Onunla konuşma niyetiyle geldim.”

“Bu büyük bir övgü!” Kang’ın bu akşamki yemekten şikâyet etme niyetiyle gelmemesinden rahatladığı her halinden belliydi. “Şimdi gidip onu bulurum.”

Kadın kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve kısa süre sonra iriyarı bir adamla geri döndü. Kadın cık cıklayarak mutfak personelinin geri kalanının yolundan çekilmesini sağladıktan sonra onları mutfak avlusunda yalnız bıraktı.

Pasta şefi Kang’dan bir baş daha uzundu ve geniş omuzluydu. Detaylı katmanları ve özenli işçilikleriyle mutfaklardan çıkan narin ikramları hazırlayabilecek birine benzemiyordu.

Kang’ın adamın çarpıcı cüssesi hakkındaki düşünceleri yüzüne yansımış olmalıydı ki adam kıkırdadı.

“Bu şekilde tepki veren ilk kişi değilsiniz ve son da olmayacaksınız, Majesteleri.” Adam eğildi. “Adım Wu Zhong-Chang ama herkes bana Küçük Wu der.”

Konuşmasında bir küstahlık, tavırlarında Kang'ın oldukça hoşuna giden bir hoyratlık vardı. Buna, şu an arkadaşlık etmesi gereken soyluların ve yetkililerin kibar mesafesinden daha çok alışkındı.

“Bu akşamki ziyafette çöreginizi çok beğendim,” diye devam eden Kang, hemen köşede onu dinleyen başkalarının da olabileceğinin farkındalığıyla kelimelerini dikkatle seçiyordu. Küçük Wu gülümsedi, Kang'ın okuyamadığı hoş bir maskeydi bu. “Lütfen bunu minnettarlığımın bir göstergesi olarak kabul edin.” Kang içinde birkaç sikke bulunan küçük bir kese uzattı. Küçük Wu keseyi iki eliyle ve daha da aşağılara eğilerek aldı.

“Lütfen bir dakika bekleyin, Majesteleri,” dedi doğrulduktan sonra. “Eliniz boş gitmenize izin veremem.”

Kang itiraz etmeye çalıştı ama adam gidip elinde kapalı bir sepetle geri geldi.

“Nezaketinize karşılık sunabileceğim tek şey bu. Mütevazı hizmetkârınız olarak hediyesi kabul etmeniz için size yalvarıyorum,” dedi adam sertçe. Kang sepeti aldı çünkü buna nasıl hayır diyeceğini bilemiyordu. Küçük Wu bir süre duraksadıktan sonra, “Ve dün Chunhua adına konuştuğunuz için teşekkür ederim,” diye ekledi.

Kang bunu duymasıyla şaşkınlığa uğradı – eski mutfak kâhyasının kızını babasına verilen acımasız cezadan kurtarma girişimini kimsenin fark etmediğini sanıyordu.

“Keşke onu kurtarabilseydim,” dedi Kang sessizce. Fakat şu anda son başarısızlığı üzerinde duramazdı. Sorması gereken daha çok soru vardı. “Şey... çörekler için teşekkür etmem gereken başkaları da var mı?”

“Hayır, sadece ben varım. Son zamanlarda personel sıkıntısı çekiyoruz, çünkü...” Küçük Wu başını iki yana salladı. Kang

onun neyi kastettiğini biliyordu. Son tasfiyeler yüzündendi. Suçlanan hizmetkârlar idam edilmeden önce işkenceyle itirafa zorlanmışlardı. “Lütfen, Majesteleri. İkramların tadını çıkarın.”

Kang daha sonra Küçük Wu’nun rahatsız halini, ellerini gerginlikle kavradığını fark etti. Bu basit konuşmayla bile mut-fak personelini daha fazla riske atıyor olabilirdi. Yine yerini unutmuştu. Bir teşekkür daha mırıldanıp oradan ayrıldı.

Kang evine döndüğünde vernikli sepeti masanın üzerine koydu. Saklanmış kâğıttaki kelimeleri tekrar düşündü. Birisi onu Wulin hakkında uyarıyor, mutfağı haberci olarak kullanı-yordu ama neden? Ve şu ifade kalıbının birebir çevirisi şöyle-ydi: *Tanrı kılığına girip hayalet gibi davranmak.*

裝神弄鬼

Halk ağzında bu cümle bir aldatmacayı dile getirmekte, bir şarlatanın varlığına işaret etmekteydi. Gelgelelim bu bir ipucu gibi görünüyordu. Birisi kötü niyetli bir tanrı gibi mi davranı-yordu?

Kapağı kaldırarak sepete tekrar baktı. Üç çörek. Üzerine si-yah susam serpilmiş altın rengi bir çörek, kırmızı benekli soluk beyaz bir çörek –tıpkı ziyafetteki gibi–ve açık yeşil bir çörek.

Kang kırmızı noktalı çöreği alıp böldüğünde içindeki yu-murta sarısı ortaya çıktı ve başka bir kâğıt parçası buldu.

Titreyen ellerle kâğıdı çekip çıkararak açtı. Bir önce-ki nottakiyle aynı özenli el yazısıyla yazılmış küçük kırmızı

Judy I. Linn

karakterleri gördü. Birisi çöreklerle birlikte notu da almasını sağlamıştı. Birisi onun mutfak personeline gideceğini biliyordu, böylece ona bir sonraki ipucunu verebilmişti. Diğer çörekleri de açtı ama içlerinde sadece dolgu vardı.

Kelimelere bakarak onları daha yakından inceledi. Notları gönderen bu gizemli kişi her kimse iyi eğitim almış olmalıydı çünkü kullandığı ifadeler belirli bir amaç için seçilmiş gibi görünüyordu ancak Kang henüz deşifre edemiyordu. Belki de babasının yönetimine karşı çıkan bir yetkiliydi ama neden onunla iletişime geçsindi ki? Ne de olsa o prensti. Sadakati her şeyden önce generale olmalıydı. Yine de bu meçhul kişi ondan şüphe etmesini istiyordu.

茶毒生靈

春生秋殺

Masumların katli.

İlkbaharın hayat verdiği şeyi, sonbahar öldürüyor.

Uğursuz bir zaman için uğursuz kelimelerdi. Her bir cümleden suçlama akıyordu, özellikle de kötü alametlerin rengi olan kırmızı mürekkeple yazılmışlardı. Birileri ayaklanmalardan ya da zehirli çaydan olsun, Dàxī'deki sayısız ölümden kimin sorumlu olduğunu öğrenmek istiyordu.

Kang bunun suçluluğunu omuzlarında hissetti. Bazı açılardan suç ortağıydı. Ancak artık babasına hazır olduğunu söylediği göreve adım atma zamanının geldiğinin farkındaydı.

İnsanlar acı çekerken boş boş durmayacaktı. Artık olmazdı.

On Beşinci Bölüm

NING 寧

Patikadan inip karakola dönmeden önce Astronom Wu bize meraklı kulaklardan uzakta iletmesi gereken başka mesajlar olduğunu söyledi. Biri benim, diğeri de Ruyi içindi.

“Aktardığım bilgiyi prensese iletcek misin?” diye sordu önce Ruyi’ye. “Bu bilgi... hassas ve Komutan Fan’la konuşmalarımızdan da anlayacağın üzere, bir bu tür bilgilere uygun dinleyici kitlesi var, bir de yolumuza taş koyacaklar.”

“Anlıyorum,” dedi Ruyi başıyla onaylayarak. “Bu tavsiye-ye uygun olarak ilerleyeceğiz.”

Astronom bana dönüp saygıyla eğildiği an duymak istemediğim bir şey söyleyeceğini anlamıştım.

“Seni en derin özürlerimle uyarıyorum, şu anda Kallah’a kabul edilmeyeceksin,” dedi astronom. Sesi yumuşak olsa da reddedilmenin acısını vücudumda fiziksel bir darbe gibi hissettim. “Bunu sana söylüyorum ki bu gece prensesle toplandığımızda konseye açıklayacağım şeylere hazırlıklı olasın.”

“Neden?” dedim boğulur gibi. Shu’yu kurtarmak için başkente gitmiş ve saraydaki karmaşaya dolanmıştım. Şimdi kaçıyorlardık ve bize sığınma imkânı sunabileceğini bildiğim tek yer girişime izin vermeyecek miydi?

“Yılan seni isminle çağırdı,” dedi. “Seninle onun arasında görmezden gelemeyeceğim bir bağ var. Bağınızın koptuğundan

emin olana dek varlığın Kallah halkını ve prensesi tehlikeye atacaktır.”

“Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok mu?” diye sordu Ruyi. En azından biri benim adıma konuştuğu için, aramızdaki arkadaşlığı kafamda hayal etmediğim için minnettardım.

“Yapamam.” Başını iki yana salladı. “Yılanı nasıl durduracağımızı keşfedene kadar olmaz ve bu benim gücümü aşıyor. Yıldızlar aracılığıyla geleceğin hareketlerini görebiliyorum ve daha önce yılanın Ning üzerindeki büyüsünü bozmak için kullandığıma benzer küçük, koruyucu büyüler yapabiliyorum. Ama yeteneklerimin sınırı buraya kadar.”

Tekrar bana döndü. “Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum ama sana söz veriyorum, bu çıkmazı çözmenin bir yolunu bulacağım.”

Astronom tekrar eğilmeye başladı ama devam etmesini engellemek için elimi omzuna koydum. Halkını korumak zorundaydı, bu kadarını anlıyordum. Bunun için onu suçlayamazdım.

“Ama alternatif bir seçenek sunmama izin verirsen,” dedi bana. “Prensesin kehanetinde senin de bir rolün var. Beklediğinden farklı bir rol olsa da.”

“Ne demek istediğinden emin değilim,” dedim.

“Wūlín Akademisi yakınlarındaki bir geçitte yaşayan bir shénnóng-shī var. Büyük güce malik olduğu söylenir. İmparatora kehanette bulunan kişi oydu.”

“Prenses hakkında konuşan kişi o muydu?” diye sordum.

Uzun zaman önce Hayırseverlik İmparatoru’na söylenen o bilindik cümleden bahsediyordu: *Çocuğunuz size büyük keder ve büyük sevinç getirecek. Yıldız ışığıyla bezeli bir yolda yürüyecek ama gölgeler peşinden gidecek.*

Başını sallayarak onayladı. “Ta kendisi. Kadın, yılan hakkında bilgi sahibi olabilir. Bize onun zayıflıklarını, onun etkisiyle savaşmanın ve belki de insan dünyasına dönmesini engellemenin bir yolu olup olmadığını söyleyebilir.”

“Sence beni dinler mi?”

“Shénnóng büyüüne dair yeteneğini ispat edebilen bir öğrenciyi bazen kabul etmeye istekli olduğu söylenir. Onu davamıza katılmaya ikna edebileceğine inanıyorum.”

Gölün üzerindeki güneş batarken kemik kuleden ayrıldık. Karakolun etrafındaki kamp daha da büyümüştü. Biz yokken başka kervanlar ve çadırlar da kurulmuştu. Midillilere binmiş bir grup gezgin daha yaklaşıyordu.

Yeni gelenlere yaklaştığımızda Astronom Wu bana, “Orada tekrar görmek isteyebileceğin biri var,” dedi gizemli bir tavırla.

Neşeli bir çığlık duymamın ardından Lian örgülerini sallaya sallaya koşarak bana doğru geldi, aşırı özlenen bir arkadaşına kavuşmanın getirdiği coşkuyla beni kucakladı. Ben de gülererek ona sarıldım, o an sanki biraz hafiflemiştim. Yayıdığı sevgiden, sıcaklıktan ötürü mutluydum, kafamı dağıtmıştı ve bu gece konseyde beni neyin beklediğini düşünmek zorunda da kalmayacaktım.

“Burada olmana çok sevindim!” Geri çekilerek onu baştan aşağı süzdüm.

Kallah’ın geleneksel kıyafetlerini giymişti, çiçek işlemeli kırmızı bir yelek ve kolları kabarık beyaz bir iç gömlek vardı üzerinde. Daha da fazla çiçekle işlenmiş eteği de beyazdı, altındaki pantolonsa kırmızıydı. Ayaklarında uçan kuş işlemeli güzel terlikler vardı.

“Ve sen, dostum.” Ellerimi tutarak gülümsedikten sonra yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. “Başkentte olanları ve büyük bakanın korkunç yalanlarını duyduğumda çok endişelendim. Onun hep onurlu bir adam olduğunu düşünmüştüm ama meğer o bile ihanet edecek kadar alçalırmış. Bir de çevirdiği dolapları senin üzerine yıkması!” Cık cıkladı.

Tek yapabildiğim ona gülümsemekti, yarışmadan ayrıldığından beri Lian için de endişelendiğimi fark ettim. Final karşılaşmasında benimle kalmasını dilemiştim ama uzakta olması onun adına daha iyi olmuştu, özellikle de Ruyi iyileşirken onu koruyabildiği için.

“Gel, sana Kallah’tan bir sürü atıştırma ve hediye getirdim.” Kolunu benimkine geçirdi.

“Ben de seni kız kardeşimle tanıştıracayım,” dedim ona.

Gecenin geri kalanını onun çadırındaki ateşin etrafında çay içerek ve sözünü ettiği ikramları yiyerek geçirdik. Verdiği ikramlara “atıştırma” diyordu ama daha çok bir ziyafete benziyordu. Domuz eti hafif ekşi biber sosuna batırılıp ateşte kızartılmıştı. Sos, soya sosuyla harmanlanmış çeşitli biber, çekilmemiş karabiber, çiğ sarımsak ve zencefile yapılmıştı. Başka bir tabakta çiçek şeklinde kesilmiş ve üzerine şeker serpilmiş kurutulmuş erikler vardı. Tüm bunlar, her lokmada leziz dolusu ağızda tatlı tatlı patlayan cevizli sıcak ekmekle yenecekti. Her ne kadar çadırın ağzı her açıldığında akşam rüzgârının hafif serinliğini hissetsem de çayın sıcaklığı ve yemeğin baharatı ellerimi de ayaklarımı da ısıtmıştı.

“Sana bir hediyem var,” dedi Lian bana karnımızı doyurduktan sonra. Çantasını karıştırdıktan sonra küçük, işlemeli bir kese bulup bana uzattı. Kallah nakış işleri Sù tarzından farklıydı – iplikleri ışıktan parlıyordu. Kese, ışık saçmasını sağlayan

bir tür malzemeyle sarılmış, uçlarındaysa küçük boncuklar işlenmişti. Lian'ın kıyafeti ve ayakkabılarındaki detaylara benziyordu. Nehir manzarası tasarımına hayran kaldım ama Lian beni keseyi açıp içindekilere bakmaya teşvik etti.

İçinde üç top vardı. Topları burnuma götürüp koklayınca hafif şifalı bir koku aldım.

“Öğretmenimle biraz zaman geçirdim,” dedi bana. “Dān oluşturma üzerine çalışıyor, büyüümüzü tam bir seremoni gerektirmeden kullanmamız için bir yol arıyordu. Bunlar onun deposunda kalanlardan birkaç tanesi ve benden bunları sana getirmemi istedi.”

Dān'e şaşkınlıkla baktım, tesirli güçlerinin farkındaydım. “Bunları bana mı vermek istiyorsun?” diye sordum. “Neden birazını kendine ayırmıyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Öğrenmeye devam edeceğim ve öğretmenimin uyguladığı işlemi türetmek üzerine çalışacağım. Bana onlara senin ihtiyaç duyabileceğini söyledi.” Shénnóng-shī, astronomlar gibi imparatorlukları şekillendiren ve çözen iplikleri göremese de bir kişinin geleceğine dair anlık bir görüntü yakalayabilirlerdi. Lian'le şans eseri tanışmış, sarayda geçirdiğimiz zaman sayesinde bağlantı kurmuştuk ve akıl hocası nasıl olduysa beni onun aracılığıyla görebilmişti. Bu paha biçilmez bir hediye idi.

İşlemeli keseyi kuşağımın içine sokarak ona teşekkürlerimi sundum. Bu topları yeteneklerim el verdiğince kullanacaktım.

Çok geçmeden muhafızlardan biri çadırın örtüsünü kaldırdı ve prensese kendi çadırında eşlik etmemizi istedi. İçeri kabul edildiğimizde, ortada yanan mangalın etrafına toplanmış bir konsey gördük. Tepede yer alan açıklık dumanın dışarı çıkmasını sağlıyordu, oradan göğe serpilmiş yıldızları gördüm.

Önümüzdeki zorlukları bilsem de bu manzara her nasılsa içimi rahatlatmış çünkü yıldızların bizi izlediğini biliyordum.

İçeride Ruyi, Komutan Fan, Astronom Wu ve Kallah'ın renklerinde giyinmiş tanımadığım birkaç kişi daha vardı. Zhen, statüsüne yakışır şekilde bir sandalyeye otururken diğer herkes minderlerin üzerindeydi.

"Güzel." Zhen yanındaki iki boş mindere oturmamızı işaret etti. "Başlayabiliriz."

Bütün konsey yerine yerleştğinde konuşmaya başladı. "Komutan tehlikelerin devam edebileceğini bilerek bize Kallah'a kadar eşlik etmeyi teklif etti. Bize saldıran askerlerin sadece ilk dalga olduğuna inanıyorum. Yarın kampı temizledikten sonra yola çıkacağız."

Baş sallamaların eşlik ettiği onay mırıltıları çadırın her yerini doldurdu.

"Büyükelçi bize halkı arasında barınak sağlamayı kabul etti ve şahsi evini bize açacak. Bu teklife son derece minnettarız ve kabul ediyoruz. Size borçluyuz, büyükelçi," dedi Zhen elini kalbinin üzerine koyarak.

Kallah'tan gelen adamlardan gri, gür sakallı ve saçlarına yer yer aklar düşmüş olanı başını eğdi. Bu, Lian'in babası Büyükelçi Luo olmalıydı.

Astronom Wu sessizce ama kararlı bir ifadeyle, "Bunu söylemekten nefret etsem de bir tavsiyede bulunmalıyım," dedi. "Shénnóng-tú'ya Kallah'a giriş izni verilmemesi gerektiğini düşünüyorum."

Çadırdaki tüm gözler bana döndü, buna hazırlıklı olsam da işitmesi kolay olmamıştı.

Lian itiraz etmek için ayağa fırladı. "Ne!? Bunu nasıl söylersin?"

“Lian,” diye uyardı babası onu.

Arkadaşım isteksizce yerine otururken hâlâ kendi kendine homurdanıyordu.

“Ning baskı altında zor seçimler yapabildiğini gösterdi ve başkalarını kurtarmak için tehlikenin önüne atladı. Benim için de Ruyi için de hayatını defalarca riske attı,” dedi Zhen astro-noma, ses tonunda bir meydan okuma gizliydi. “Neden onun Kallah’a girmesine izin vermiyorsunuz?”

Zhen’in bu habere nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ve dağ yamacındayken büyümü kabullenmekte tereddüt etmesine rağmen, beni bir parça da olsa sevdiğini bilmek reddedilişimi biraz olsun hafifletti.

“Onun üzerinde bir karanlık sezdim,” diye açıkladı astro-nom. “Seni ya da Kallah halkını tehlikeye atabilecek kötü ni-yetli bir etki. Her ne kadar kalbi temiz olsa da bu giremeyece-ğim bir risk.”

Alelade birine göre, diye yüksek sesle eklemesine gerek yoktu. Cümlelerin dile getirmediği kısmını açık ve net duymuştum.

“Sezdiğin bu karanlıktan kurtulmasına yardım edemez mi-sin?” diye onu sıkıştırmaya devam etti Zhen. Sözlerindeki bir şey, yılanın bende ne gördüğünü bildiğimden içimde utanç kı-ılcımının çakmasına neden oldu. Kendi yararına kullanabile-ceğini düşündüğü o karanlık ve çarpık düşünceler beni yılanın tarafına çekmişti. Belki de haklıydı.

“Edemem,” dedi astronom.

Lian’in babası otoriter bir tavırla, “Kızımın bu shénnóng-tú’nun dürüstlüğü lehine konuştuğunu, onu dost ad-dettiğini biliyorum,” dedi. “Ben kızımın sözüne güveniyorum Ancak geçtiğimiz yılı halkım için kaleler inşa ederek geçirdim, eninde sonunda sınırlarımı aşacak olan savaşa hazırlık yaptım.

Bu dağları ve tepeleri bize ait oldukları için biliyoruz ve istemeden de olsa düşmanı kapımıza kadar getirme riski varsa onun girişine izin veremem.”

“Alternatif bir öneri sunmama izin verirsiniz,” dedi Astronom Wu, “Böylece shénnóng-tú’nun güvenliğini de sağlayabiliriz. Kısa süreli temasımızdan anlaşıldığı kadarıyla kendisinin o karanlık gücün hedefi olduğu açık.”

Zhen başıyla onaylayarak, “Devam edin,” dedi.

“Onu başka bir göreve göndermeyi öneriyorum, davamız için eşit önemi taşıyan bir göreve,” dedi Astronom Wu. “Yě-liū’nun düştüğü mesajını Wǔlín’e iletecek birine ihtiyacımız var.”

“Ve sizin de yem görevi görececek birine ihtiyacınız var,” dedi Zhen kesin bir dille. “Düşmanın dikkatini bizden uzaklaştırmak için onu bir şaşırtmaca olarak kullanacaksınız.”

“Bu stratejik bir plan,” dedi Komutan Fan. Elbette beni uzağa göndermeyi onaylayacaktı, Astronom Wu da bunu inkâr etmiyordu zaten. Büyükelçi Luo da başını sallayarak onayladı.

Kaderimi kendi aralarında tartışmalarını dinledim. Geleceğim için planlar yapıyorlardı. Astronom Wu’nun bana önceki inancı bile içimdeki sızıyı dindirmiyordu. Bu sızı, layık olmadığımın bir hatırlatıcısıydı.

“Ona ne tür bir koruma sunacaksınız peki?” diye sordu Ruyi.

“En iyi askerlerimden ikisi ona eşlik edebilir,” dedi Komutan Fan. “Ona gayet iyi koruma sağlayacaklardır.”

Zhen’in gözleri tekrar beni buldu ve diğerlerinin konuşmasını bölerek doğrudan bana hitap etti. “Üstleneceği göreve isteksiz birini asla göndermem. Tercihin başka bir yere gitmekse farklı bir yol buluruz.”

Bunu düşündüm ama nereye gidecektim ki? Sù'ya dönüp tehlikeyi babama ve köye mi taşıyacaktım? Yún'ın vahşi doğasına gidip kuzeyde hayatta kalmaya mı çalışacaktım?

Ya da bu yolun beni nereye götüreceğini görebilirdim. Astronom Wu'nun bana verdiği görevi hatırladım: Zhen'in kehanetini dokuyan shénnóng-shī'yi bulmak. Yapmam gereken buysa o zaman yapacaktım.

“Gitmeye istekliyim,” dedim sonunda. “Tabii Shu'yu Kallah'a götürürseniz.” İstedğim tek şey, hayatım üzerine pazarlık yapmaya hazır olduğum tek şey buydu. Shu güvende olaksa o zaman fedakârlığıma değecekti.

“Elbette.” Büyükelçi Luo başını eğdi. “Onun güvenliğini sağlayacağız. Kızım ona bizzat eşlik edecek.”

Lian eğilip kulağıma, “Onu güvende tutacağıma söz veriyorum,” diye fısıldadı ki beni ikna eden tek şey onun sözüydü. Kaderimi kabullenerek prensesi başımla onayladım.

On Altıncı Bölüm

NING 寧

Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak çadırımıza döndüm. Konsey gece geç saatlere kadar sürdüğünden yorgunluk bilincimin sınırlarını zorluyor, uyumam için bana yalvarıyordu. Fakat düşünceler hâlâ zihnimde yarış halindeydiler. Kallah liderlerinin kendilerinden olanları koruduklarını biliyordum, yine de bir parçam vilayete girmeme müsaade etmedikleri, dağlık sınırların ardına gizledikleri varlıklarına tehdit oluşturduğum için acı içindeydi. En azından Shu güvende olacaktı.

Ben yatmaya hazırlanırken bunca zamanı beni bekleyerek geçiren kız kardeşim karanlıkta oturuyordu.

“Konseyde ne oldu?” diye sordu ve bir süre duraksadıktan sonra, “Bilmek istiyorum,” diye ekledi.

O da dahil olmak istiyordu, fikrinin sorulmasını istiyordu. Umarım yapmak zorunda olduğum seçimi anlardı. Benimle gelemeydi ve bu kararı onsuz verdiğim için bana kızacağını biliyordum.

Ona astronomla kemik kulede yaptığım konuşmayı, Wŭlín’e gönderilişimi ve sonra oradaki shénnóng-shī’yi görmem için verilen yeni görevimi anlattım. Sonunda, tepkisinden korkarak ona dedim ki, “Senin Lian’le birlikte Kallah’a gitmen gerekecek. Güvenli olduğunda senin için geri döneceğim.”

Genelde sakin olan kız kardeşimin yüzündeki öfke parıltısı beni şaşkına çevirdi. “Beni ardında mı bırakacaksın?!” diye patladı.

“Benimle gelemezsin, bu çok tehlikeli.”

“Beni ardında *bırakmayacaksın!*” diye bastırdı. “Bırakamazsın!”

“*Güvenli* değil,” dedim vurgulayarak, mantıklı düşünmesini istiyordum. “Dağ tepe aşacağız. Yerde uyuyacağız. Bize saldıran o gölge askerleri gördün. Peşimize düşecekler. Bizi öldürmek, hatta daha kötüsünü yapmak isteyebilirler.”

“Sü’den ayrılmamın tek sebebi seninle birlikte olmaktı,” dedi bana öfkeyle. “Benden bir şeyler sakladığını biliyorum. Sarayda bazı şeyler gördüğünü ve hayatta kalmak için kendinden başka güvenecek kimsen olmadığını biliyorum. Ama artık bunu tek başına yapmak zorunda değilsin! O zamanlar sana yardım edemeyecek kadar güçsüzdüm fakat şimdi daha güçlüyüm! Annemin ne dediğini unuttun mu? Biz bir aileyiz. Birlikte daha güçlüyüz.”

Annemden bahsetmesi haksızlıktı. Ondan bir daha ayrı kalmak istemiyordum ama ona bir şey olursa da buna dayanamazdım.

İç geçirdim. “Bunu yarın sabah tekrar konuşuruz.”

Uykuya dalmak üzere ona arkamı döndüm, gidişime mâni olmaması için onu nasıl ikna edeceğimi merak ediyordum.

Sabah uyandığımda Shu gitmişti. Eşyaları düzgünce toplanmıştı, yola çıkmaya hazırdı. Çadırdan çıktığımda onu Astronom Wu’yla konuşup başını aşağı yukarı sallarken gördüm.

İçimi şiddetli bir koruma içgüdüğü kapladı ve hızla yanlarına gittim. Ne diyeceklerini duymanın endişesiyle kalbim şimdiden göğsüme hızla çarpmaya başlamıştı.

Astronom Wu üzgün bakışlarla, "Dün gece konseyde bir anlaşmaya varmıştık," dedi. "Ama kız kardeşin az önce bana kendisinin de yılanla bir bağlantı deneyimlediğini bildirdi. Aynı sebepten ötürü, büyükelçiye onu Kallah'a kabul etmemesini öğütlemek zorundayım."

"Sen... sen ne yaptın?" dedim öfkeyle ona dönerek. Bana sormadan bunu yapmaya cüret etmesi, yılanın kendisine dokunduğunu söylemesi... yanlış insanlarla paylaşamayacak kadar tehlikeli bir bilgiydi.

Shu hiç pişmanlık duymaksızın bana baktı. "O zaman ben de seninle geliyorum." Omuz silkti. "Bu kadar basit, değil mi?"

Astronomun aile içi tartışmamıza tanık olmasını istemediğimden onu kolundan tutup oradan uzaklaştırdım.

"Böyle aptalca bir şey yaptığına inanamıyorum!" diye bağırdım ona. "Kendini nasıl bir tehlikeye attığın hakkında hiçbir fikrin yok. Bu bir oyun değil! Bu bir macera da değil! Zehir yüzünden neredeyse ölüyordun ve şimdi kalkmış hayatını bir kenara atmak istiyorsun!"

Shu orada öylece durarak ona bağırmasına hiç ses çıkarmadı ama çileden çıkaran bir sakinlikle, "Olan oldu. Hiçbir şeyi değiştiremezsin. Eğer seninle gelmeme izin vermezsen yolumu tek başıma bulmaya çalışırım. Yolda bir uçurumdan düşersem bunun için kendini suçlayabilirsin."

"Sen... sen..." Sanırım onu oracıkta boğabilirdim. Bunun yerine dönüp ayaklarımı yere vura vura uzaklaştım. Kendime lanet okudum, onun düşüncesizliğine, toyluğuna, mantıksızlığına lanet okudum.

Kendimi gölün kenarında bulunca suya bir taş tekmeleyip etrafa damlacıkların saçılmasını seyrettim. Böyle bir tepki vermemeliydim. Abla olan bendim. Bana hep örnek olmam, doğru olanı yapmam söylenmişti. Pek çok açıdan bu beklentileri karşılayamıyordum...

“Ning!”

“Ne?” Hırlayarak döndüğümde Zhen ve Ruyi’nin yaklaştığını gördüm. Öfkemi yutmaya çalıştım ama o hâlâ yüzeyin altında patlamaya hazır vaziyette kaynıyordu.

“Seni uğurlamak... veda etmek istedik,” dedi Zhen nazıkçe.

“Ah,” dedim. “Tüm bunların ardından... tekrar buluşacağız,” dedim belli belirsiz bir hareketle gökyüzünü ve suyu göstererek. Allak bullak olan duygularımdan ötürü tutarlı cümleler kuramıyordum.

“Komutanın askerlerinin yardımıyla Wülín’e çabucak seyahat edebileceksin,” dedi Ruyi. “Ormanı biliyorlar. Seni ve Shu’yu güvende tutacaklardır.”

“Seni bekleyen önemli bir görev var,” dedi Zhen bana. “Bunun farkındayım. Bu iş bittikten sonra ödüllendirileceksin.”

“Sadece tüm bunların sona ermesini istiyorum,” dedim acı acı. Unvan umurumda değildi. Zenginlik, hazine dolu tahtırevan, statü umurumda değildi. Tek istediğim hayatta kalmak, Shu’yu güvende tutmak, intikamını alacağım ölümler listeme yeni isimler eklememektir.

“Erecek. Sana söz veriyorum, onu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.” Prenses elimi tutup kavradı. Şaşkınlıkla ellerimize indirdim gözlerimi. “Kendine iyi bak, Ning. Dikkatli ol.”

İkimiz de kendi çantalarımızı taşıyarak doğudaki dağa doğru yürümeye başladık. Shu yaptığı şey yüzünden hâlâ öfkeli olduğumu bildiği için bana biraz zaman tanıdı. Komutan Fan söz verdiği gibi yanımıza eşlikçiler göndermişti. Yüzbaşı Tsai bize talimat vermek haricinde fazla konuşmayan yaşlı bir kadındı. Teğmen Huang neşeli bir adamdı, bizden yaklaşık on yaş büyük olmasına rağmen ona Kardeş Huang dememizi istemişti. Shu, Kardeş Huang'la sohbet ediyordu, bense Yüzbaşı Tsai'nin sessizliğini rahat bulmuştum.

Göl kıyısında Lian'e veda etmiş, arkadaşımı son bir kez kucaklamıştım. Beni daha sonra göreceğine söz vermişti ve umarım öyle olurdu. O zamana dek tüm çabalarımızın başarıya ulaşip ulaşmadığını öğrenmiş olacaktık.

Başlangıçta, Guòwū Geçidi'ne yaptığımız önceki seyahatlerimizde olduğu gibi kayalık bir dağ yamacından yukarı çıktığımız yol boyunca ağaçlar seyrekti. Çiğnemeyi sevdikleri otlardan dolayı hafif ekşi koksalar da midillileri özlemiştim. Onların sürekli varlığı dengemi korumama yardımcı oluyordu ve onlar olmadan botlarım küçük taşların üzerinde sürekli kayıyordu. Ancak komutan midillilerin bizi yavaşlatacağını, yürüyerek daha hızlı ilerleyebileceğimizi söylemişti. Ayrıca Bambu Denizi'ne ulaşmanın yarım gün süreceğini ve ardından Wūlín'e varmak için altı ila yedi günlük bir yürüyüş yapmamız gerekeceği bilgisini de vermişti.

Günün sıcaklığı yavaş yavaş artarken bambu ormanının kıyısına vardık. Bambular burada o kadar sıkıldılar ki korunun içinde olmak sanki alacakaranlıkta ilerliyormuşuz hissi veriyordu.

Tepemizde sallanan ağaçlar binlerce sesin fısıltısına benzer bir ses çıkarıyordu. Ağaçlardan başka bir şey görmememiz uzun sürmedi. Etrafımız yeşilliklerle çevriliydi, görülmeye değer bir mucizeydi. Bitmek bilmeyen yol, sallanan dalların arasından kıvrılıyordu.

Burada yön duygusunu kaybetmek çok kolay olurdu. Yüzbaşı Tsai'nin yön bulma yeteneği olmasaydı eminim Shu ve ben kolayca kaybolurduk. Ayrıca Kardeş Huang iyi bir eşlikçiydi ve bize Yéliü alayındaki eğitimiyle ilgili komik hikâyeler anlatıyordu. Ormanda devriye gezerken maymunlar tarafından elma yağmuruna tutulduğu ya da ikinci tayınları almak için mutfaklara gizlice girdiği zamanlardan bahsediyordu.

Katliamda bazı muhafız arkadaşlarının nasıl öldüğünü hatırladığında ifadesi hafifçe kararırken ağır ağır iç geçirdi. "Ben... Ben sadece onları bir daha göremeyeceğime inanamıyorum." Yüzbaşı Tsai dönüp baktı ama hiçbir şey söylemedi. Tek yaptığı, sanki Yéliü'ya saldıran düşman askerlerinin çoktan peşimize düşmüş olmasından endişeleniyormuş gibi adımlarını hızlandırmaktı.

Yürürken bambulara hayretle bakmaya devam ettim. Hava canlı bir kokuyla dolmuş, bu da yolculuğu tamamen tatsız hale gelmekten kurtarmıştı.

Bu bambu ormanlarını duymuştum ama benim gördüğüm korular hep küçüktü; varlıklı tüccarların, âlim sınıfından ailelerin bahçelerine taşınmış ve küçük arazilere sıkıştırılmış olurlardı.

İlk gün fazla tantana olmadan geçip giderken ormanın üzerine birden sessizlik çöktü. Burada zamanın hesabını tutacak bir tellal olmadığı için güneşin seyrini kaybetmek çok kolaydı. Gece için hemen küçük bir kaya çıkıntısının altında kamp kurduk.

Ateşin etrafında otururken Kardeş Huang ahşaptan yapılmış bir oyma çıkardı ve alevlerin ışığında onu yontmaya başladı.

“Nedir bu?” diye sordu Shu.

Kardeş Huang oymayı uzatınca görmek için eğildim. Narin bir kadın figürüydü. Adam, figürün yarım topuzla yüzünden geriye toplanmış saçlarının ve elbisesinin kıvrımlarının ayrıntılarını oymuştu.

“Bu çok güzel,” dedi Shu usulca. “Yeteneklisin.”

“Sadece bir hobi.” Kardeş Huang başını eğdi, alevlerin aydınlatığı yüzü mahcup görünüyordu. “Zaman geçirmek için bir yol.”

“Yakın olduğun biri mi?” dedi Shu elindeki oymayı çevirerek.

“Nişanlım,” dedi adam. “Ben bu görevden dönene kadar beni bekleyeceğine söz verdi. Nihayet ona evlenme teklif etmek için param olacak.”

“Bu yolculukta sana başarılar dilerim.” Shu ona gülümsedi. “Evde seni bekleyen mutluluğa geri dönme yolculuğunda.”

“Teşekkür ederim.” Kardeş Huang onun gülümsemesine sırtarak karşılık verdi. “Prensesle tanışmış bir kahraman olarak döneceğim. Sevdiğime anlatabileceğim onca heyecanlı hikâye olacak!”

Shu’nun başkalarıyla bağ kurma konusundaki rahatlığına her zaman gıpta ederdim. Genelde takılarak konuşuyormuşum gibi ya da söyleyecek bir şey bulamıyormuşum gibi hissedirdim. Doğru kelimeler ancak konuşma bittikten sonra aklıma gelirdi.

Bu sohbetten kısa süre sonra Yüzbaşı Tsai uyumamızı, sabahın ilk ışıklarıyla tekrar yola çıkacağımızı söyledi. Wülín’e

ne kadar erken varırsak gerçek bir yatakta o kadar erken uyuyabilecektik.

Gözlerimi kapadığımda nasıl olduysa o yere geri döndüm. Her şeyin renkten yoksun olduğu Gölge Diyarı'na. Yılanın bölgesine. Astronom Wu'ya sorma fırsatı bulamadığım o kadar çok soru vardı ki. Gölge Diyarı'nın Dönüşüm'le aynı yer mi yoksa tamamen başka bir yer mi olduğunu bilmiyordum mesela.

Sanki bu anlamamı kolaylaştıracakmış gibi, *Rüya görüyorum*, dedim kendime.

Etrafımdaki karanlık şekiller kendilerini ağaçlara, ailemin eskiden sahip olduğu meyve bahçelerine dönüştürdüler. Alevler etrafıma yağmur gibi yağıyor, çalıları ateşe veriyordu. Havada keskin bir koku vardı, kara duman kalın bulutlar halinde yükseliyor ve tehditkâr suretler oluşturuyordu.

Gözlerimi kapayıp sıktım. *Ben burada değilim. Bambu ormanındayım. Shu'nun yanında uzanıyorum.*

Sonra fısıltılar duydum, anlaşılmıyordu ama kötü niyetli bir ilahiydi. Ta ki...

Ning...

Adım.

Ning...

Beni çağırıyorlardı.

Ateş etrafımda yanmaya devam ederken ağaçların arasından yolumu bulmaya çalıştım. Uzakta köylümün eğimli çatılarını gördüğümü sandım ve oraya doğru koştum. Önüme düşen ağaç kıvılcımlar saçarak yeri boyladı.

"Ning! Ning'im!"

Bu sesi tanıyordum: Ananem; meyve bahçelerindeki yangına yardım etmeye çalışmış ve bir yıl sonraki ölümüne kadar devam eden bir öksürüğe yakalanmıştı. Dayım bu durumu, herkesi benim aile için bir lanet, bir utanç kaynağı olduğuma ikna etmek için kullanmıştı.

“Ning!”

Başımı çevirdim. Sesi... Mingwen’e mi benziyordu? Bana yardım ettiği için sopayla altmış darbeye mahkûm edilen mutfak hizmetkârına? Cezası infaz edilmiş miydi? Hâlâ hayatta mıydı yoksa...

Adım farklı sesler tarafından çağrılmaya devam etti. Yardımım için yalvarıyorlardı. Yaklaşmam için haykırıyorlardı.

Ve sonra tüm bu seslerin içinden annemin bana seslendiğini duydum.

Sesini duyduklarım yanan ağaçların arasından çıkmaya başladılar, yüzlerini alev ışığı aydınlatıyordu. Büyükanнем. Mingwen. Wenyi. Saygıdeğer Qian. Marki. Kâhya Yang. Küçük Wu. A’bing. Annem.

Ellerimi kulaklarımın üzerine kapayıp yere çöktüm. Etrafım suçluluk duyduğum herkesin sesiyle, benim yüzümden mahvolan tüm o hayatlarla çevrelenmişti. Ateş onları tüketirken bile bana ulaşmaya çalışıyorlardı. Sarsak hareketlerle ilerliyorlardı, ateş uzuvlarını yalayarak yüzlerine doğru çıkıyordu. Ta ki yüz hatları balmumu gibi eriyene, ateş hepsini yakana kadar.

Onlar için ağladım, onları geri getirecek gücüm olmasını diledim.

Ağaçların arasından bir hışırtı daha duyuldu; uzun, yilansı bir şekil arkalarında ilerliyordu.

Vicdan azabının, utancının tadı o kadar leziz ki...

Çırpınarak uyandım. Shu'nun elleri omuzlarımdaydı, beni sarsarak uyandırıyor. Yüzüme dokununca parmaklarım ıslandı.

“Uykunda çığlık atıyordun,” dedi bana, elinde bir matara tutuyordu. “Seni uyandırmak için üzerine su dökmek zorunda kaldım.”

“Özür dilerim, ben... rüya görüyordum,” diye mırıldandım.

Arkamı dönüp yeni bir tunik giydim ve ıslak olanı kurusun diye serdim. Diğerleri de çığlıklarına uyandıkları için endişeliydiler ama Shu onlara iyi olduğumu söyledi. Evime, ailemin yanına dönmeyi çok istemiş, panzehri bulursam her şeyin eskisi gibi olacağını sanmıştım. Ancak eve başka biri olarak dönmüştüm, Shu'nun omuzlarına asla yüklemek istemediğim şeyler bana musallat olmuştu. Onun masum ve umut dolu kalmasını istiyordum ama şimdiyse kötü güçlerden kaçıyorduk.

Bunların hiçbirini ona söylemedim. Onun yerine uykuya dalmayı denedim.

Göz açıp kapayınca kadar geçen bir sürenin ardından ışık bambuların arasından süzölmeye başladı. Sabah olmuştu. Başım hâlâ ağrısa da kalkma vaktinin geldiğini biliyordum. Sebze turşusuyla haşlanmış darıdan oluşan hafif bir kahvaltının ardından yolculuğumuza devam ettik.

Bu da yürüyüş demektir. Bitmek bilmeyen bir yürüyüş.

Bambular tarafından yutulduk, ben de böylece buraya neden Bambu Denizi dediklerini anlamış oldum. Evimin yakınlardaki ormanda her ağacın kendi sesi vardı. Birbirlerinden ayrı durur, kendi alanlarını işgal ederlerdi. Kökleri kesişebilir, dalları üst üste binebilirdi ama tek başlarına dururlardı. Bambuları dinlemeye çalıştıgımdaysa... kulağıma hepsi aynı anda konuşan bir koro gibi geliyordu. Yayılıp giden uçsuz bucaksız

bir varlık. Onları görmezden gelmeye çalışarak bir ayağımı diğerinin önüne atıp yürümeye odaklandım.

Yüzbaşı Tsai öğlen molamız sırasında toprağa bizim için bir harita çizdi.

“İşte Tiānxiáng Gölü,” dedi. “Ve burası da Yéliū’ya giden Guòwū Geçidi. Biz oranın kuzeyindeyiz. Unutuş Denizi’nde Kırık Toprak dediğimiz bir yer var. Burada özel bir bambu türü yetişir, o da dikenli bambudur. Silah ya da vahşi hayvanlara karşı bir bariyer olarak kullanılabilecek kadar serttir. Orada dikkatli olmalıyız.” Daosuyla ilerideki yolu işaret ettiğinde uzakta bambuların ayrılarak gökyüzünü ortaya çıkardığı bir açıklık gördük.

Gökyüzünü gördüğüm için bu kadar minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim.

Kırık Toprak’a ulaştığımızda bambular daha küçük korulara dönüştü. Bunlar benim aşına olduğum bambu türüne daha çok benziyordu. Burada ormanın içinde, kesilmiş uzun otlarla kaplı daha açık bir yol uzanıyordu. Bambuların patikaya taşıdığı yerde Yüzbaşı Tsai bıçağını dikkatle kullanarak sapları geriye doğru bükte. Bize yanlardan çıkan ince, çıkıntılı dikenleri gösterdi. Onlara çok yakın yürümekten ya da düşmüş sapların üzerine basmaktan kaçınmayı başardık, aksi takdirde bu sert dikenlerin giysilerimize takılması ya da botlarımızın tabanlarını delmesi çok kolay olurdu. Patika geniş olduğu için hızlı yürüyebiliyorduk. O öğleden sonra ormanın ortasında bir evle karşılaşana kadar böyle geçti.

Garip, uhrevi bir manzaraydı. Herhangi bir medeniyet belirtisinden uzak, tamamen bambudan inşa edilmiş bir evdi. Sadece halk masallarında var olması gereken bir yerdi; bilge bir kâhinin gelip bizi karşılayacağı ve falımıza bakacağı hissine

kapılmadan edemedim. Fakat içeri girdiğimizde kimseyi bulamadık.

“Böyle bir yer nasıl var olabilir?” diye sordum. “Bakımını kim yapıyor ki?” Ormana yakın bir yerde yaşadığım için otların aşırı büyüyerek meskenleri harabeye çevirmesinin ne kadar kolay olduğunu biliyordum. Ama bu ev sanki yeni inşa edilmiş gibi görünüyordu.

Yüzbaşı Tsai, “Buranın bakımını yapabilmek için Unutuş Denizi’ni geçen insanlar var,” diye açıkladı. “Bazıları değer verdikleri kişileri burada kaybetmiş ve sevdiklerinin anısını korumak adına burayı bir türbe olarak kullanıyorlar. Diğerleriye yenilebilen ve diğer köylerde satılabilen bambu filizlerini toplamak için buradan geçiyor ve çok uzaktan gelmişlerse bir gece burada kalıyorlar.”

Merdivenleri çıktığımızda evin kapı çerçevesi boyunca işaretler gördüm. Yaklaşınca bunların bambuya kazınmış isimler olduğunu fark ettim. Kayıpları hatırlamanın bir yoluydu. Bu yeşilin derinlerinde yitip giden tüm insanları düşünmek beni huzursuz etti ama Yüzbaşı Tsai gülümseyerek işaretlere sevgiyle dokundu.

O gece yemek pişirmek için uygun bir yerimiz vardı. Toprak mantarlarından, tütsülenmiş domuz dilimlerinden ve doğranmış yumru köklerle birlikte Kardeş Huang’ın topladığı tatlı, gizemli yeşilliklerden oluşan doyurucu bir akşam yemeği yedik. Karnım tok vaziyette yatağa girdim ve nihayet huzurlu bir uyku çektim. Bambu Denizi’nin bu kadar derinlerinde beni yılanın gözlerinden koruyan güçlü bir şey olmalıydı. Yılan beni ziyarete gelmedi. Rüyamda yıldızlardan oluşan bir uçurumun üzerinde durduğumu gördüm.

Burada huzurluydum.

On Yedinci Bölüm

KANG 康

Ebedi Işık Salonu yanan mangallar ve sallanan fenerlerle ışıltı ışıltı aydınlatılmıştı. General ejderha tahtında oturuyordu. Henüz imparator kıyafetini kuşanmamıştı ama üzerinde Anka kuşu ve ejderha işlemeli bir cübbe vardı.

Kang'ın çöreklerin içindeki mesajları almasının üzerinden birkaç gün geçmiş ancak yazılanlarda saklı olan bilmeceyi çözmeye henüz yaklaşmamıştı. Cesaret edebildiği sıklıkta o küçük kâğıda bakıyor, bunu sadece yalnız olduğunu garantiye aldığı anda yapıyordu. Saray maiyetini daha yakından izliyor, ne düşündüklerini anlamaya çalışıyordu. Ona kaçamak bakışlar atılıp atılmadığına ya da birisinin kendini ele verecek davranışlarda bulunup bulunmadığına dikkat ediyordu. En ufak bir imayı fark edebilmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın hiçbir şey çözememişti.

Saray her zamanki gibi işliyor gibiydi. Babasının ya da büyük bakanın başkanlık ettiği konseyler hâlâ devam ediyor ve krallığın sorunlarını ele almak üzere toplanıyorlardı. Kang'sa kendisine söyleneni yapıyordu. Gitmesi gereken yere gidiyordu. Oturması söylenen yere oturuyordu.

Çeşitli bakanların, valilerin ve Dàxī'nin daha alt kademeli yetkililerinin raporlarının hepsi zor zamanlardan bahsediyordu.

Halk geçen yıl meydana gelen çeşitli felaketlerden dolayı yardım için yalvarıyordu. Son konseyin ardından bir grup yetkilinin yanından geçerken Kang içlerinden birinin şöyle dediğini duydu: “Sanki yeryüzünün kendisi yardım için haykırıyor gibi...”

Prenses, Adalet Bakanlığı’ndan kaçmaya devam ediyordu ve Kang Bakan Hu’yu her gördüğünde adamın morali daha da bozuk görünüyordu. Onun Savaş Bakanı tarafından azarlanışına, Maliye Bakanı tarafından küçümsenişine tanık oluyordu. Kang, prensesi ya da alçak shénnóng-tú’yu yakalayamazsa bakanın bu görevde uzun süre kalamayabileceğinden şüpheleniyordu. Ning’in adı geçtiğinde Kang kendini hâlâ dikkat kesilirken buluyordu. Ondan sakladığı o kadar çok şey, ona söyleyebildiği o kadar az şey vardı ki. Bir gün onun yüzündeki ihanet ifadesini silmeyi o kadar çok istiyordu ki... Ama buna fırsat bulamayabilirdi. Bu durumun talihsiz olduğunu bilmiyordu. Değiştirilemeyecek bir şeyi değiştirmeye çalışarak tekrar tekrar ona dönmemeliydi.

Bir gong onu daldığı düşüncelerden çıkardı. Bakan Song ayağa kalktı. “Dàxī halkının saygılarını sunma vaktidir,” diye saraya duyurdu. “Dàxī İmparatoru’nu tanrıları onurlandırdığımız gibi onurlandırıyoruz çünkü kendisi bizi zafere götürecektir.” Eğilerek geçit töreninin başlamasını işaret etti.

Huá vilayeti öküz şeklinde bir altın heykel sundu; bu zengin bölge imparatorluktaki en verimli madenleri barındırırdı. Yún vilayeti nakışlarıyla ünlüydü, altın ve gümüş ipliklerle işlenmiş en iyi kumaşlardan rulolar getirdiler. Ānhé, bir zamanlar tarzının akıcılığı nedeniyle Yükselmiş İmparator tarafından övülen ünlü bir âlimin elinden çıkma kaligrafi parşömenlerini sundu.

Temsilciler tumturaklı bir dille adakların güzelliği ve nadirliği hakkında konuşurken Kang şarabını yudumladı.

Bakan, Sù'dan gelen adağı açıkladığında Kang kendini tutamadan başını kapıya çevirdi ve aklına sayamadığı kadar çok kereler gelmiş olan o kızı bir kez daha hatırladı. Vali Wang iki kolunun arasında bir şey tutarak yaklaştı. Kırmızı bir kumaşla örtülü olan nesne gözlerden gizlenmişti.

Büyük bakan oturduğu yerden kalkarak odanın ortasında valiye katıldı. İkisi de imparatorun önünde eğildiler. Vali Wang eşyayı adak masasının üzerine koydu ve adakları hafif arkaya yaslanmış halde dinleyen general hafifçe öne doğru eğildi. Bu küçük bir hareketti ama Kang babasını tanıyor, silahların ona altın ya da mücevherlerden daha çekici geldiğini biliyordu.

Vali tek hamlede örtüyü kaldırarak üzerinde bir kılıcın durduğu basit, ahşap bir standı ortaya çıkardı. Oyma işi beyaz kabzasıyla zamanla hafiften sararmış bir kılıçtı. Kavisli bıçak kısmı aceleyle yapılmış bir kın işlevi gören bir halatla sarılmıştı. Masanın üzerindeki diğer hazinelerin arasında eğreti duruyordu.

Seyircilerden mırıltılar yükseldi, bu kadar hırpalanmış bir şeyin neden sunulmaya değer olduğunu sorguluyorlardı.

“Bulmuşsun!” General ayağa kalkınca cübbesi karanlık bir havuz gibi ardında dalgalandı. Kang babasının kendinden memnun görünen büyük bakanla konuştuğunu fark etti.

“Evet, Majesteleri.” Vali eğildi. “Büyük bakan onu bulmamızı istediğinde, Sù bu emaneti aramak için hiçbir masraftan kaçınmadı.”

General, “Oğlum!” diye seslenince Kang ayağa fırlamadan önce irkildi. Tüm bu gözlerin üzerinde olmasından hiç hoşlanmamıştı. Babasının önünde eğildi ve talimatını bekledi.

“Onu bana getir,” diye emretti general.

Kang itaat ederek kılıcı iki eliyle standından kaldırdı. Dokunulduğunda, kaba halatın örtmediği ve açıkta kalan kısım-

larından bir sıcaklık yayılıyordu. Işıltılı bir malzemeydi, sanki içten aydınlatılmış gibi görünüyordu. Bağları çözdü ve parçalar masanın üzerine düştü. Bıçak da soluktu, bir önkol uzunluğundaydı ve hafif bir kavisi vardı. Beklediğinden daha hafifti. Dönüp tahta yaklaştı. Tek dizinin üzerine çökerek kılıcı babasına uzattı.

“Bu kutsal emanetin kökenini merak ediyor olmalısınız.” Generalin ifadesi memnuniyet doluydu, kılıcı saygıyla eline aldı. Kabzayı kavrayıp dengesini kontrol ettikten sonra bir parmağını bıçağın düz tarafı boyunca kaydırды. “Yükselmiş İmparator batı yaylalarındaki huzursuzluğu bastırma girişimleri sırasında birliklerinden kaçan bir klanla karşılaştı. Bu klan kendisini mukadder bir hükümdar, bir kral olarak gördüğü için imparatora karşı şiddet dolu bir séferberlik yürüten savaş lordu Han Qi tarafından yönetiliyordu. Halkı vahşiydi, her savaş son savaşlarıymış gibi savaşıyorlardı. Lord yakalandığında bile teslim olmayı reddetti ve kendi kılıcıyla öldü. Ancak Yükselmiş İmparator bu vahşiliğe hayran kaldı ve sonunda Han Qi’nin çocuklarından biri babasının mirasını alarak büyük bir general oldu.

“Efsaneye göre, bu kılıç savaş lordunun hayaletiyle lanetlenmiş. Onu kullanmak kesin zafer anlamına gelirmiş ama kullanan kişinin hayatı pahasına.” Kang’ın babası bunun üzerine burnundan güldü. “Ben böyle batıl şeylere inanmam ama bu kılıcın verdiği hissi gerçekten beğeniyorum. Sembolizmini de. Gelecek savaşlarda bunu bir andaç olarak taşıyacağım.”

Büyük bakan yaklaşıp eğildi. “Taşıyabilmeniz için bir kın yaptıracağız, Majesteleri.”

General kılıcı büyük bakanın yukarı kaldırdığı ellerine yerleştirdi. Kılıç ışıktaki parlıyordu.

İmparator naibi başını sallayarak onayladı. “Bunu halledin.”

Adaklar tamamlandıktan sonra saray erkânı ayaklandı, Kang da aralarında duruyordu. Elçinin sözlerini tekrarlayarak eğildiler:

“Çok yaşa Dài Prensi, Dàxī’nin Onurlu Naibi. Çok yaşa Dài Prensi, krallığın hükümdarı.”

On Sekizinci Bölüm

KANG 康

Sarayın iç kanadında programa sıkı bir bağlılık vardı. Prens odalarına taşındığından beri Kang, sadece zaman tutmak için var olan hizmetkârlar olduğuna inanmaya başlamıştı. Su saati günün her saatinde düzenli olarak çalışıyor, tütsü bobinleri gece boyunca yanmaya devam ediyordu. Hizmetkârlar sabahları gelip bir parşömenden günün etkinliklerini okuyor, gün boyunca giyinip soyunmasına yardımcı oluyor, kıyafetlerini, saç modellerini ve ayakkabılarını katılacağı etkinliğe uygun olacak şekilde değiştiriyorlardı.

Sabah, öğleden sonra, akşam ve gece. Babası Lùzhou'daki evlerinde ev kuralları ve saray törenlerine hiç zahmet etmezdi. Şimdiyse her daim uyum sağlaması için dürtülüyordu. Başka bir avluya yanlış bir dönüş yapmaktan ya da henüz yenmemesi gereken bir yemeği tabağına almaktan alıkonuluyordu. O kadar çok kural, o kadar çok görgü kuralları vardı ki hepsini hatırlamaya çalışmaktan başı ağrıyordu.

Sarayda zaman yavaş ilerlese de yaz gündönümü yaklaştıkça günler uzuyordu. Kang sabahları idman için erkenden uyanıyor, öğleden sonraları konseyler ve toplantılarla geçiyor, ardından gece geç saatlere kadar başı ağrıyana ve uyku onu bir kez daha alt edene dek şu gizemli bilmececelere bakıyordu.

Bir akşam toplantıları biter bitmez ilk cümleyi fena sayılma-
yan kaligrafisiyle kâğıda döktü, hiçbir vuruşu kaçırmadığından
emin oldu ve onu kütüphane tapınağına götürdü. Kelimeler-
de görmediği, ipuçlarında kaçırdığı bir şey olmalıydı. İlk âlim
onu karşıladıktan –Kang’ı tanıdığında neredeyse kendinden
geçiyordu– ve Kang eski metinlerden anlayan birine danışma-
yı talep ettikten sonra baş âlimin ta kendisine yönlendirildi.

Bayan Bao onu gülümseyerek selamlarken diğer âlim ora-
dan koşar adım uzaklaştı. “Bu onuru neye borçluyuz, Majes-
teleri? Mütevazı köşkümüze bugüne dek ayak bastığınızı gör-
memiştik.”

“İı, evet...” Kang ayaklarını sürüyerek yürüdü. Hiçbir za-
man iyi bir öğrenci olmadığından bu yığınların içinde rahat
değildi. Çok uzun zaman önce vefat etmiş olan eski imparator-
luk öğretmeninden korktuğunu hatırlıyordu ve ders sırasında
uyuyakaldığı için parmak eklemlerine inen kırbaçların hayali
acısını hâlâ hissedebiliyordu.

Ancak soğukkanlılığını yeniden kazandı ve burada bulun-
masının nedenini açıkladı. “Yetersiz olduğunu fark ettiğim eği-
timimi geliştirmek adına son zamanlarda birkaç klasik metin
üzerinde çalışmaya başladım. Daha önce görmediğim bir cüm-
leye rastladım ve bana bağlamını açıklayabileceğinizi umuyor-
dum.”

“Elimden geldiğince size yardımcı olmaya gayret edece-
ğim.” Bayan Bao başını eğdi. “Lütfen beni izleyin.”

Bayan Bao onu taş bir masa ve bankların bulunduğu bir
oyuğa götürdü. Parşömenler yüzeye yığılmıştı ve kadın on-
ları götürmesi için bir hizmetkâr çağırırdı. Çok sayıda pencere
kütüphanenin ortasındaki rafları doğrudan aydınlatmayacak
şekilde duvarın üst kısımlarına yerleştirilmişti. Işık, âlimlerin

hava kararana kadar mum ışığına ihtiyaç duymadan metinlerini gözden geçirebilecekleri oyuklara meylediyordu. Zekice bir mimari tasarımıdı.

Oturduklarında Kang elinde tuttuğu rulo halindeki parşömen yaprağını ona uzattı. Kadın kaligrafiyi eleştirel bir gözle inceledi, ta ki Kang gelecek olan kınamaya hazırlanırken neredeyse büzüştüğünü hissedene kadar.

“Burada bir vuruş eksik,” diyen kadın bir fırçanın ucuyla ilk karakterin ortasına dokundu.

Kang kaşlarını çatarak parşömene eğildi. Çalışmasını kontrol etmişti, hatta iki kez kontrol etmişti ama yine de...

“Bu oldukça yaygın bir hata,” dedi kadın. “Pek çok öğrencinin gözünden kaçır. Gördünüz mü? Yazdığınız karakter sık kullanılan bir karakter, çay için olan. Ama işte, bir de sonrakine bakın.”

Kadın başka bir kâğıda dikkatle, Kang orijinal ifadedeki karakterin ortasında fazladan bir çizgi olduğunu fark edene kadar çizdi.

茶茶

“Ah.” Kang buna inanamıyordu. Basit, küçük bir vuruştur ama yine de dünyalara bedeldi.

Bayan Bao başını sallayarak onayladı. “Yazı dilimizin güzelliği de bu işte. Doğru ifadede, bu karakter bir tür acı sebzeyi temsil ediyor ve onu zehir için bir karakter takip ediyor. Öldürmek anlamı taşıyor. İfadenin ikinci kısmıysa ruhu, masum halkın hayatlarını, iktidardakilerin korumaya yemin ettikleri hayatları temsil ediyor.”

Farkına vardığı şey Kang'ı bir şimşek gibi çarptı, o kadar netti ki hemen göremediği için kendinden nefret etti.

“Hanımefendi, bana bunu açıklayan bir metin bulabilir misiniz? Kendime referans almak istiyorum,” dedi kayıtsız görünmeye çalışarak. Bu görüşmenin babasına bildirilmesine engel olmak zorundaydı çünkü bu bilginin onu nereye götüreceğinden emin değildi.

Kadın metinleri getirmek üzere yanından ayrılırken Kang kendini derin derin nefes alıp vermeye zorladı. Zihninde, Wǔ Xíng'in kavisli ejderha duruşuna geçerek bir tür huzur bulmaya çalıştı. Ama bulabildiği çok azdı.

Kang, elinde Bayan Bao tarafından kendisine ödünç verilen ince bir ciltle kütüphane tapınağının loş derinliklerinden bahçeye çıktı. Suçlama, kâğıt üzerindeki kırmızı karakterler kadar keskindi: Gizemli notu bırakan kişi özellikle çay zehirlenmelerinden ve sıradan insanların anlamsızca öldürülmesinden bahsediyordu. İkinci cümlelerin şifresini çözmek bu suçlamanın gerçek anlamını öğrenmesini sağlayacaktı elbette. Bu, zehir emrini kimin verdiği gerçeğini ifşa etmek için bir tehdit miydi yoksa sadece neye sadık olduğunu mu belirlemeye mi çalışıyorlardı?

Kang filozof yolunun taşlarını görünce burada yürümenin bir tür aydınlanma yaşamasını sağlayacağını umdu. Hizmetkârlar yolu aydınlatan fenerleri yakarken etrafa alacakaranlık çöktü. Patika kütüphanenin arkasına doğru, yeşil bambu koruları ve nefis gül goncaları arasından kıvrılıyordu. Muhafızları arkasından takip ediyor ve ona istediği kişisel alanı veriyorlardı.

Yol bahçenin yanından kıvrıldı ve sonra ötede batı kanadının kapısını gördü. Kapının diğer tarafında eski hanesi vardı.

İkinci cümlelerin karakterleri zihninde belirirken kalbi hızla çarpmaya başladı. Her hane belirli bir mevsimle ilişkilendirilirdi ve elindeki ifade iki mevsime atıfta bulunuyordu. İlkbahar ve sonbahar.

春生秋殺

Bahar yaşamın başlangıcıydı. Ama ya hayat aynı zamanda... doğumu, zehrin kökenini, katliamı da işaret ediyorsa? Ve sonbahar... sonbahar da cinayetleri gerçekleştirense? Kang muhafızlarına yaklaşımlarını işaret etti.

“Söyleyin bana,” dedi. “Şu anda Sonbahar Özlemi Hanesi’nde kim yaşıyor?”

“Wūlín-shī orada kalıyor,” diye rapor verdi muhafızlar.

Ve Kang, Uyumlu Bahar Hanesi’nde kimin yaşadığını biliyordu.

Büyük Bakan Zhou.

Gecenin geç saatlerinde sarayın geri kalanı uykudayken Kang iç sarayı batı kanadına bağlayan tünellerden geçti. Fark edilmeden gidebilmek için aklına gelen tek yol buydu. Rutubetin ve karanlığın içinde ilerlerken çocukken prenses ve gölgesiyle bu tünellerde oynadığı zamanlar geldi aklına. Son raporlar prensesin batıya doğru ilerlediğini gösteriyordu. Kallah’a doğru gideceğinden şüpheleniliyordu, böylece orada Dul İmparatoriçe’ye ve Hayırsever İmparator’a sadık olanlara çağrıda bulunabilirdi.

Kang sahte bir prensti. Hangi prens saray siyasetini iyi bilmezdi ki? Hangi prens tarihi metinler ve âlimlerin kullandığı bazı ifadeler konusunda eğitim görmemişti? Hangi prens kendini başarısız hissederci, içinde şüphe taşır ama neyin doğru neyin yalan olduğunu belirlemenin bir yolunu bulamazdı?

Tünellerde aceleyle ilerledi ve aradığı yüzüğü bulup Sonbahar Özlemi Hanesi'nin duvarından içeri girmek için kapıyı hafifçe açtı.

Avluda tek bir fener rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Ağaçların gölgeleri duvarda uzun, uğursuz şekiller oluşturunuyordu. Kang'ın hatırladıklarına göre bu hanede üç özel oda bulunuyordu. İlk odanın açık penceresinden içeri girdi, oda boştu. Gösterişli mobilyalar, pahalı hazineler; hepsi de burada eskiden yüksek rütbeli birinin ikamet ettiğini gösteriyordu. Tüm bunlar buranın bir önceki sakinine ait olmalıydı, yani ziyafette talihsiz bir sonla karşılaşan Ānhé Markisi'ne. Kang'ın girdiği bir sonraki oda da boştu. Daha az eşyayla dekore edilmiş olan bu oda çalışma odası olarak kullanılıyor gibi görünüyordu.

Kang pencere sinekliğinden son yatak odasından gelen ışığı gördü. Burası wŭlín-shī'lerden bazılarının kaldığı yer olmalıydı. Eğilerek dikkatle hanenin yan tarafında ilerledi. En azından bu konuda iyiydi. İyi bir izcinin yapması gerektiği gibi hafif adımlar atıp kendini küçültmek için yıllarca eğitim almıştı.

Birinin alçak sesle konuştuğunu duydu. Biri hâlâ uyanıktı. Sessizlik yemininin sınırının nerede çizildiğini, yalnız olduklarına inandıklarında özgürce konuşup konuşmadıklarını bizzat görecek. Onların konuşmalarından ve davranışlarından çıkaracakları, büyük bakanla nasıl bir bağlarının olduğunu anlamasına yardımcı olacaktı, tabii bağlantıları notu bırakanın inandığı kadar sağlamsa.

Pencereyi hafifçe aralayıp içeri baktı. Köşede loş bir ışık yayan tek mangal vardı. Ahşap çerçeveli bronz bir aynanın önündeki figür, Kang'ın sadece profilini görebileceği açıda duruyordu. Wülin'in şifacılarından biriydi, Kang ismini bilmiyor ama yüzünü tanıyordu.

“Ayin Bakanı beklenen programı sürdürdü. Her şey yolunda gibi.” Sesi derin ve ifadesizdi, neredeyse bir hırıltıydı. Kang'a başta aynaya konuşuyor gibi geldi ama sonra odanın içindeki diğer figürleri fark etti.

Üç kişilik mükemmel bir sıra oluşturmuşlardı. Ellerini arkalarında kavuşturmuş, dimdik ayakta duruyorlardı. Taştan heykeller gibi aynanın önündeki adama bakıyorlardı. Kang baş başa kaldıklarında bile eğitimlerini nasıl bir kenara bırakmadıklarına hayret etti. En ufak bir seğirme yoktu, tek bir kas bile yerinden oynamıyordu. Kaşlarını çatıp daha yakından baktı. Bu kadar disiplinli olsalar bile dört kişi nasıl böylesine hareketsiz, sanki gözleri açık uyuyakalmış gibi durabiliyorlardı?

“Yarın da aynısını yapacaksınız.”

Kang ani bir nefes alacaktı ki kendine engel oldu. Dişi dudagını delerek ağzını kan tadıyla doldurdu. Bu ses... Büyük bakanın sesiydi. Ama o nasıl olur da wülin-shī'ye emir verebilirdi? Onlar esas olarak generalin sadık savaşçılarıydı ve sadece ona rapor verirlerdi. Üç tanesi sadık muhafızları olarak generalin her hareketini izler, üç tanesi de generalin bulunduğu salon ya da odanın dışında nöbet tutardı.

Ama diğerleri... Kang günün her anında hepsinin hesabını tutamazdı. Casus olmalıydı ama babasının değil.

Kang bu yeni bilgi üzerinde kafa yorarken odadaki konuşma devam ediyordu. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Babasının tanrıların gücüne olan ani takıntısı, geçmiş günlerin

andaçlarına olan ilgisi ve büyük bakana duyduğu güven... Bunların hiçbirisi Kang'ın tanıdığı babasıyla uyuşmuyordu. General savaş alanındaki stratejisi, kuşatmadaki marifeti ve dövüş kabiliyetindeki hünerleriyle ünlüydü. Batıl inançlara ve büyüye inanmazdı; böyle şeyleri her zaman küçümsemişti.

Gözlerini ovuşturan Kang dikkatini tekrar odanın tuhaflığına verdi. Büyük bakanın nerede saklandığını aramaya koyuldu ancak adamın sesinde tuhaf bir yankı vardı...

Ve sonra Kang onu gördü. Aynanın kavisli yüzeyindeki çarpık bir yansıma sandığı şey aslında başka bir yüzdü. Büyük bakan aynanın içinden wŭlín-shīyle konuşuyordu.

Kang'ın eli pencere pervazından kaydı ve dengesini kaybedip hafifçe yan tarafa adım attı. Topuğunun altında bir dal kırıldı.

“Orada biri var!”

Kang dehşet içinde dört başın aynı anda kendisine doğru döndüğünü gördü. Karanlıkla dolu dört çift siyah göz. Akları görünmüyordu. İnsan gözleri değildi bunlar.

Kendini pencerenin altına bırakıp arka bahçe boyunca koşarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Peşinden sessiz ve istikrarlı adımlarla geldiklerini duydu. Taşların üzerinde takırdayan uyum içindeki ayak sesleri tüylerini ürpertiyordu.

Vücudunu boşluktan içeri kaydırды ve kapıyı mümkün mertebe sessizce arkasından kapadı. Beceriksiz ellerle yukarı uzanarak meşaleyi söndürüp kendini karanlığa gömdü, nefesi çok gürültülü ve sığıdı. Adamların avlarını aramak üzere çatıda ilerleyerek ondan uzaklaştığını işitti.

Karanlıkta duran Kang titremeye başladı, tüm şüpheleri doğrulanmıştı.

Sarayda korkunç bir terslik vardı.

On Dokuzuncu Bölüm

NING 寧

Sabah uyandığımda dinlenmiş ve tazelenmiştim. Sonra Shu'nun yatağının çoktan gitmiş olduğunu fark ettim. Ona söylediğim tüm o korkunç şeyler yüzünden ormanda gezindiğini düşününce göğsümde kısa bir panik patlak verdi.

Kapıdan fırladığımda onu kulübenin ön basamaklarında otururken gördüm. Orada durup zayıf bedenine baktım, içim çelişkili duygularla çalkalanıyordu ve bir kez daha kendi öfkemle korkumu bir kenara bırakmam gerektiğini biliyordum.

Merdivenlerde yanına oturdum. Nereden bulduysa elinde bir fincan çay vardı ve sanki uyanıp onu arayacağımı biliyor-muş gibi elime tutuşturdu. Artık on beş yaşındaydı ama ben onun çocukluğunu, arka bahçede sendeleye sendeleye peşim-den koşuşunu hâlâ hatırlıyordum. Sorumluluklarımı her zaman ciddiye alarak fırına düşmediğinden ya da dikenlere takılmadığından emin olurdum. Kardeşim yardım etmeye hep çok hevesliydi. Hâlâ da öyleydi.

“Sen yokken neler olduğu hakkında konuşmamız gerekiyor,” dedi.

Görünüşe göre kavgamızı düşünen tek kişi ben değildim.

“Ben...” diye başladı ama durdu.

Tereddüt etmesine şaşırdım çünkü bana kalırsa yanlış bir şey yapmamıştı. Başından beri ona kendini tehlikeye attığı için

bağırarak bendim, oysa ikiyüzlü davranıp kendim de gözümü bile kırpmadan tehlikeye atlıyordum.

“Sana her şeyi anlatmadım,” dedi sonunda.

Ona baktım; çay fincanının üzerine eğilmişti, her neyle mücadele ediyorsa ona duyduğu bariz endişe yüzünün her yerine kazınmıştı. Göğsümde bir şeyler sıkıştı.

“Zehir beni güçten düşürüp kafamı karıştırıyordu,” dedi bana. “Ama ben zehri içmeye devam ettim. Bir an önce panzehri bulmak için çalışmalıydım çünkü her geçen gün Shén-nóng’la olan bağlantımın daha da zayıfladığını biliyordum.”

“Ne demek istiyorsun?” dedim boğulur gibi. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Doğru bitki ve malzeme karışımıyla, inci tozuyla onu zehirden kurtarmıştım. Eskisi gibi olması gerekirdi. Sağlıklı. Bütün.

“Sen döndükten sonra birkaç kez denedim. Defalarca. Annemin talimatlarına uydum. Çayı koydum, içine büyüyle olan bağlantımı güçlendirmesi gereken şeyleri ekledim, yuǎnzhì, bānjǐtiān... Ama hiçbir şey işe yaramadı.” Sonra bana baktı, gözyaşları yüzünden akıyordu. “Hiçbir şey hissedemedim. Hiçbir şey kalmadı. Büyü yok.”

Her ne kadar bu açıklama karşısında afallamış olsam da çay fincanımı bir kenara bırakıp ona sarıldım. Omzuma damlayan gözyaşları ıslak bir leke oluşturunuyordu. Bu, tüm korkularımın hayat bulmasıydı. Gecenin bir yarısı evden ayrılmadan önce, yarışmanın her etabından önce, hatta çayı koymadan bir an öncesinde bile hep tereddüt içindeydim. Büyüye ulaştığımda beni reddedeceğinden korkuyordum. Peki Shén-nóng neden büyüyü kardeşimden almıştı?

Yola koyulduğumuzda Shu alışılmadık derecede sessizdi ama yol arkadaşlarımıza sadece iyi bir uyku çekemediğini söyledi. Bu arada bense anlattıkları üzerine endişelenmeye devam ediyordum. Zehir neden onun Shénnóng'la bağlantısını etkilemişti? Shu zehrin kendisini lekelediğinden korkuyordu ve ben de onun tıpkı benim gibi yılanın etkisine açık olacağından korkuyordum. Bu durum onu ele geçirilip wūlín-shī gibi Gölge Diyarı'na hapsolme riskiyle karşı karşıya bırakabilir miydi?

“Ormandaki gezginlerden bahsetmiştiniz,” dedim Yüzbaşı Tsai'ye, zihnimde dönüp duran soru döngüsünden kendimi uzaklaştırmak istiyordum çünkü hiçbir yere varamıyordum. “Tapınakların bakımını yapıyorlarmış hani. Belirli bir tanrıya dua edip etmediklerini biliyor musunuz?”

“Herhangi bir tanrıya etmiyorlar,” dedi. “Bambunun kendisine ediyorlar.”

“Bambu Denizi hakkında hikâyeler var.” Kardeş Huang sohbetimize dahil oldu. “Rahatsız edici hikâyeler.” Bana korkunç bir surat yapmaya çalıştı ama ben korkmak yerine güldüm.

Öfkeyle diklenerek hakarete uğramış gibi yaptı. “Eskiden sanatçı eğitimi almışlığım var benim! Ne cüretle yeteneklerimi sergilediğim bu nadir gösteriyi takdir etmezsin?” Yanımda duran Shu'nun da gülümsemesini gizlemeye çalıştığını gördüm.

“Neden bazen Bambu Denizi, bazen de Unutuş Denizi diyorsunuz?” diye sordum. “Bu bambu ormanının neden farklı isimleri var?”

“Yüzbaşı Tsai'nin ailesi Bambu Denizi'nin kıyısındaki bir köyden,” dedi Kardeş Huang. “Efsaneler hakkında daha çok şey bilir.”

Yüzbaşı yolun kenarında duraksadı. Ellerini birbirine dayadı, parmaklarını dudaklarına götürdü ve başını eğdi. “Lütfen

hikâyenizi bu yolcularla paylaşmama izin verin,” dediğinde ensemden aşağı bir ürperti indi. Burada ne tür bir varlık yaşıyordu da böylesine tanınıyordu ki?

“Ormanda kaybolan insanlardan bahsetmiştim. Bu yüzden buraya Unutuş Denizi diyorlar,” dedi yüzbaşı, ses tonu ormanın gücünü kabul edercesine saygılıydı. “Bu yollara aşina olan, yiyecek arayıp bambu keserek büyümüş insanlar arada bir kaybolurlar. Aileleri ormanda bir yerde öldüklerini, bir hendeğe düştüklerini ya da vahşi bir hayvan tarafından parçalandıklarını düşünür ama kaybolan o insanlar yirmi yıl sonra ortaya çıkar ve kayboldukları zamanki yaşlarında görünürler. Diğerleri bir yırtıcı tarafından kovalandıklarını ancak o yırtıcının ormandaki bir şey tarafından püskürtüldüğünü anlatır. Sanki geçemedikleri bir bariyer varmış gibi...”

“Siz onun ne olduğunu düşünüyorsunuz?” diye sordu Shu. “Bu ormanda hiç öyle bir şey görmüş müydünüz?”

“Bizzat hiç görmedim ama ayaklarımı bastığım yere dikkat ederim. Burada yaşayan her neyse ona saygı duyuyorum ve ondan bana bir giriş çıkış yolu bahsetmesini istiyorum.” Yüzbaşı Tsai bana baktı. “Bana burada ne tür bir tanrının yaşadığını sormuştun. Bence bu vahşi bir büyü, asla isim verilmemiş bir şey.”

Bu söylediğini düşündüm. Buraya girdiğimizden beri Beyaz Leydi’nin varlığını hissetmemiş olmama şaşmamalıydı ama ayrıca gece boyunca bana musallat olan rüyalarından korunmamı da sağlamıştı. Belki de en azından bir kısmı hayır-severdi.

İşte o zaman Shénnóng’un öğütlerine başvurmam gerektiğini fark ettim. Shu’nun Dönüşüm’e geçmesini engelleyen şeyin ne olduğunu bizzat görmek için kendi büyüme

ulaşmalıydım. Öğle yemeği için durduğumuzda Yüzbaşı Tsai'den ateş yakmasını ve çay yapmak üzere biraz sıcak su istedim.

Bana şüpheyle baktı. Shénnóng büyüğü hakkında ne bildiğinden emin değildim ama bu dünyanın ötesinde bir şeyin varlığını zaten kabul ediyordu. "Neden?"

"Bir ritüel gerçekleştireceğim," dedim ona dürüstçe. "Cevaplanmasını istediğim bazı kişisel sorular var."

Bunun üzerine huzursuzlaştı. "Bizden ne yapmamızı bekliyorsun?"

"Katılmak zorunda değilsiniz," dedim. "Tek istediğim ateşi yakmak için yardımınız."

Bir anlık tereddütten sonra başıyla onayladı ve ben onunla birlikte ateşi yakarken Kardeş Huang'a yakındaki bir dereден bizim için su getirmesini söyledi.

Hazır olduğumuzda Shu yanımda bağdaş kurup yüzünü ateşe dönerek oturdu. Mutsuz görünüyordu, dudakları aşağı doğru kıvrılmış, gözlerinin kenarları kırışmıştı. Bir shénnóng-tú olmaktan ne kadar gurur duyduğunu, annem onu çırağı olarak seçtiğinde ne kadar mutlu olduğunu biliyordum. Kendini çoktan çayın yetiştirilmesini ve iyileştirici gücünü öğrenmeye, yaprakları, suyu ve çeşitli malzemeleri anlamaya adanmıştı. Hepsini ona verebilmeyi dilediğim an aklımda keskin bir düşünce belirdi: *Hayır, sen büyüenden vazgeçemezsin. Onsuz bir hiç olursun. Değersizsin teki olursun. Kendine yalan söyleme.*

Bu düşüncüyü zihnimin hangi karanlık köşesinden geldiyse oraya geri tıktım.

Diz çökerek fokurdayan suyu tencereye boşalttım. Su girdap oluşturarak dönüp dururken büyüümün de suyu takip ettiğini, kendi kendini çözdüğünü fark ettim. Tek istediğim görmektir,

o yüzden hafif tatlı olduğu için yaygınca demlenen beyaz kasımpatını seçtim. Çay yaprağı gerektirmiyordu, her ne kadar genellikle cenazelerde kullanılan bir çiçek olsa da ve annem bu çiçeğı sevmese de zihinler arasındaki bağlantıyı güçlendirmedeki faydasını biliyordum. Fincanı Shu'ya uzattım, o da bir iç geçirişle buharı içine çekti ve sonra içti.

Çay boğazımı yakarak aşağı indi, kız kardeşim için duyduğum endişe kadar sıcaktı. Alışık olduğumdan farklı, bana yabancı bir tattı. Shu'nun eline uzandım ve el ele tutuştuk. Bana baktı, umutlu ama biraz da kaybolmuş görünüyordu. Dönüşüm'den birlikte geçtik, ta ki o diğer âleme varana kadar. Burada çevremiz gümüşü bir alacakaranlığa bürünmüş durumdaydı ama renkler hâlâ varlıklarını koruyordu.

Evimizin yakınındaki ormanın kıyısında tek başımaydım. Bahçeden ot toplamaya gönderildiğimiz ve bana Shu'ya göz kulak olmamın söylendiğı bir anıya geri dönmüştüm. Doğru çiçekleri toplamaya o kadar odaklanmışım ki annem gelip nerede olduğunu sorana kadar Shu'nun ortadan kaybolduğunu fark etmemiştim. Etrafımda döndüğümde, o gün ellerimden düşen çiçeklerin nasıl göründüğünü gayet iyi hatırlıyordum. Kalbimin sesi öylesine gürültülüydü ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissetmiştim. Onun adını seslenerek koşarken ayak seslerim o kadar gürültülüydü ki.

Şimdi ormanda dururken rüzgâr yapraklardan bir girdap oluşturarak beni arkamdan hafifçe itti. Yaprakların beni doğru yöne götüreceğini biliyordum ve yalnızca bir dakika sonra onu bir ağacın dibinde otururken gördüm. Dilimde rahatlamamanın tadını duydum, kasımpatı kadar tatlıydı.

Ona yaklaştım. Başını kaldırıp bana baktı ve gözlerimin önünde büyüdü. Öncesinde bir çocukken şimdi bir genç kız

olmuştu. Gözlerinin içine baktım ve kendimi derinliklerine bıraktım, büyüden bana onun büyüünün nerede olması gerektiğini göstermesini istedim. *Benzer olan birbirini tanır.*

Büyük, derin bir çukurun içine düşmeye başladım, düştüm de düştüm. Korkutucu derecede boş olan ama büyüünün rezervlerini barındırması gereken mağaramsı bir yerdi burası. Bu yerde bir huzursuzluk sezinledim, sanki bir şey zorla yukarı çekilip alınarak geride sadece boşluk bırakmış gibiydi. Kökünden sökülmiş bir ağaç gibi.

Keskin bir solukla bedenime döndüm, Shu'nun yüzündeki ifade bana ne keşfettiğimi zaten bildiğini gösteriyordu. Bunun onun için ne anlama gelebileceğinden korktuğumu.

Ama ben daha konuşmak için ağzımı açamadan koluma keskin bir acı saplandı, sanki biri eline bir bıçak almış ve derimi yarıp açmıştı. Bileğimi tutarak haykırdım. Shu yanımda bir yerlerdeydi ama benim tek hissettiğim acıydı. Sanki bir şey derimi kazarak ilerliyor ve dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Geliyorlar.

"Gitmeliyiz," diyerek acı içinde nefes almaya zorladım kendimi.

Shu ayağa kalkmama yardım etti. Biraz yana sendeledikten sonra ayağa kalktım.

Bu kez sağlam elimle eşlikçilerimizi işaret ederek, "Gitmemiz gerek!" diye bağırdım.

Eşyalarımızı hızla topladık, Yüzbaşı Tsai ve Kardeş Huang paniğimi fark etmişlerdi. Ani bir esintiye kapılan bambu üstümüzde çılginca sallandı.

"Ne oldu?" diye sordu yüzbaşı çantasını sırtına geçirerek. Shu sadece başını iki yana sallamakla yetindi.

Patikadan çıkıp bambuya doğru adım atarak elimi sert yüzeyine yerleştirdim.

“Gelen kim?” diye sordum bambuya. Belli ki kasımpatı çayı zihnimi açmıştı çünkü onun sessiz yanıtını işittim.

Seni görüyor.

Bakışlarımı koluma indirdim. Parıltı geri dönmüş, yılanın ısırganının tırtıklı izi boylu boyunca ışıldıyordu. Büyümü her kullanışım yılanı bana çekiyordu. Aptal gibi bunun tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Astronom yılanla benim bir şekilde bağlantılı olduğumuzu söylemişti. Şimdi bunun doğru olduğunu bizzat görüyordum. İşin aslını daha önceden görmem gerekirdi.

Kardeş Huang patikadan bana bakarak, “Kiminle konuşuyorsun?” dedi, sesi biraz yüksek ve gergindi.

“Açıklayacak vaktim yok,” dedim çabucak. “Bambular. Onlara nereye gitmemiz gerektiğini soracağım.”

Yüzbaşı Tsai bunu beklediğimden daha kolay kabullenerek başıyla onayladı. “Onlarla konuşabilenler her zaman olmuştur. Ateşin icabına baktım. Hadi gidelim.”

Bana inanmayı seçtiği için onun sağduyusunu takdir ettim. Sanki güvenilecek biriymişim gibi davranmıştı. Gözlerimi kapayarak etrafımdaki ormanın kokusunu içime çektim. Bambular sonsuzluğu görüyor gibiydi. Her bir kök diğerine bağlıydı, hepsi birbiriyle akrabaydı, birbirini koruyan büyük bir aileydiler. Birbirlerini tanıyorlardı ve çabucak iletişime geçerek tehlikenin nereden kaynaklandığını, nereye gitmenin en güvenlisi olacağına inandıklarını birbirlerine anlattılar.

Grubumun geri kalanına, “Beni takip edin,” dedikten sonra patikadan aşağı doğru ilerledik. Yürüyüşün huzuru kaçmıştı artık, aceleyle gidiyorduk. Bize fundalıkların derinliklerine

doğru ilerlememizi söyleyen bambuları dinledim. Zaman zaman patikadan saptık ama her nasılsa tekrar patikaya dönene dek bizi nereye yönlendireceklerini biliyorlardı.

“Bakın!” diye fısıldadı Yüzbaşı Tsai.

Arkamızda, uzakta figürler vardı. Bambu haklıydı. Peşimize bir şey düşmüştü, bize zarar vermek isteyen bir şey. Yine yeşil saplardan birinin yanında durdum. “Bizi güvenli bir yere götürebilir misin?”

Bambular etrafımızda titreşti, ardından da ileride kayaların yuvarlanışını duyduk. Kardeş Huang öne doğru koştu ve ormanın ortaya çıkardığı şeyi görmemiz için eliyle işaret etti. Ellerini ağzının üzerinde kapamış bir maymun heykeli.

“Bir muhafız!” diye fısıldadı Yüzbaşı Tsai, sonra ileriye gösterdi. “Bakın! Bir yol var!”

Zar zor fark ediliyordu ama oradaydı işte. Yola adım atıp yaptığım hatanın görevimize ya da hayatlarımıza mal olmaya-
cağını umut ederek ilerlemeye başladım.

Yirminci Bölüm

NING 寧

Sessiz kaldık, konuşmaya cesaret edemiyorduk. Bambular yanımızda salınmaya devam ediyor, yemyeşil dalgalar oluştuyorlardı. Aralarından geçerken bambuların duyumsadıklarını hissedebiliyordum. Tıpkı Peng-ge gibi, tıpkı köyümün yakınındaki ağaçlar gibi bir farkındalıkları vardı. Kimin saygılı olup olmadığını biliyorlardı.

Yoldan çekilerek bizi ormanın farklı bir kısmına götüren bir patika oluşturdular. Bazen saatlerdir yürüyormuşuz, belki de kaybolmuşuz gibi geliyordu ama o zaman başka bir maymun heykeli belirliyordu; ağzını bir uyarıyla kapamıştı. Onlar artık arkamızda görünmeyene dek bizi o karanlık figürlerden uzaklaştırmaya devam ettiler.

O sırada hava puslandı ve bir serinlik çöktü. Titriyorduk ama ısınmak için ellerimize hohlayıp ayaklarımızı yere vura vura yürümeye devam ettik. Garipti ama sanki ışık burada değişmiyordu. Dallarla yaprakların aralarından çizgi çizgi süzölmeye devam ediyordu, alacakaranlığın çöküp çökmediğini anlamamız imkânsızdı. Bu gece ay dolunay mıydı?

“İleride!” Kardeş Huang sonunda sessizliği bozdu ve ağaçların arasındaki kırmızı bir parıltıyı işaret etti. Bambulardan kırmızı bayraklar sarkıyordu. Onları geçince yeşilliğin içinde bir açıklık bulduk. Ormanın başka bir kısmına ulaşmıştık.

Yüzbaşı uzanıp bayraklardan birine dokundu, kafası karışmış görünüyordu. “Anlamıyorum,” dedi ağır ağır.

“Bunlar epey bayram havası veriyor, bir kutlama var sanki,” diye yorumda bulundu Shu.

Yüzbaşı Tsai bayrakların üzerine karalanmış yazıları göstererek, “Bunlar bir uyarı niteliğinde,” diye cevap verdi. Anlamadığım bir yazıydı.

Kardeş Huang şaşkınlıkla, “Wülín mi?” diye kafa yordu. “Ama Bambu Denizi’ni geçmemizin en az altı gün süreceğini söylemiştin.”

“Öyle demiştim,” diye mırıldandı yüzbaşı.

Ağaçların arasındaki açıklıktan geçtiğimizde ileride bir tür yapı olduğu belliydi. Bir kaleydi. Tuğla duvarları olan yüksek bir kale.

Yüzbaşı Tsai açıklığın sınırında arkasına dönüp ormana doğru saygıyla eğilince biz de aynısını yaptık.

“Unutuş Deniz bizi dışarı taşıdı,” diye fısıldadıktan sonra ellerini dua eder gibi göğsünde birleştirerek tekrar eğildi. “Teşekkür ederim.”

Yüzbaşı Tsai binaya yaklaşırken bizi onun arkasında kalmamız için uyardı. Ağaçların arasında böyle bir yapının inşa edilmiş olması imkânsız görünüyordu. Kapı yüksek ve iki arabanın yan yana girebileceği kadar genişti ama kapalıydı. Wülín’in bir bölümü Kara Kaplan’a tapınmak üzere bir manastıra, diğer bölümüyse askeri strateji ve savaş akademisine ayrılmıştı. Yukarı bakınca bir saray da hapisane de olabilirmiş gibi görünüyordu.

Varış noktamızın aniden ortaya çıkmasından dolayı hâlâ kafam karışık halde kaleye giden yolu çevreleyen taş aslanlardan birine dikkat kesildim. Gerçek olduğundan emin olmak için bir

elimi başına yerleştirdim. Kendime bunun bir hayal olmadığını, rüya görmediğimi söylemek için. Taş parmaklarımın altında pürüzlü ve serindi.

Yukarıdan tiz bir ıslık duyuldu ve sonra önümdeki toprağa bir ok saplanıp titredi. Yüzbaşı dönerek geri çekilmemiz için bağırdı. Kardeş Huang elinde kılıcıyla benim ve Shu'nun önüne geçti.

"Daha fazla yaklaşmayın!" Duvarın üstünden bir kafa göründü. "Wülín ziyaretçilere kapalıdır."

Yüzbaşı Tsai öne çıkarak sesini yükseltti. "Yěliü'dan bir mesaj getirdik."

Astronom Wu'nun iletmemizi istediği mesajın yanı sıra, Dük Liang'ın yazıp Komutan Fan'a verdiği mektup da vardı. Yüzbaşı yavaşça daosunu kınına geri soktu. Kesesinden parşömeni çıkardı ve ardından Wülín sakinlerinin görmesi için mektubu başının üzerine kaldırdı. Sonra her ikisini de dikkatle kapının önüne bırakıp geri çekildi.

Bir süre sonra girişe yerleştirilmiş küçük kapı açıldı. Zırhını tastamam kuşanmış bir muhafız dışarı çıktı ve eğildi, yüzü miğferinin ardına gizlenmişti.

Shu kolumu kavradı. Yanımda biraz titriyordu, aklına dağda bize saldıran askerlerin geldiğini biliyordum. Onu daha yakınıma çektim ve ne olursa olsun onun önüne geçebileceğimi garantiye aldım.

"Özür dilerim, yüzbaşı," diye seslendi muhafız, sesi beklediğimden daha gençti. "Komutan Hao'nun talimatıyla tecrit altındayız. Kimsenin girmesine ya da çıkmasına izin verilmiyor. Son zamanlarda birkaç saldırıya maruz kaldık ve tetikte olmamız icap ediyor."

Yüzbaşı Tsai sesini yükselterek cevap verdi. "Batıdan üzücü haberler getirdik; Yěliü düştü. Mektup Dük Liang'dan, kimliği belirsiz saldırganlar tarafından öldürülmeden önce yazıldı."

Muhafız parşömeni ve mektubu alarak, “Bu çok trajik bir haber,” dedi ve sonra yüzbaşının önünde tekrar eğildi. “Komutan mesajlarınızı gözden geçirecek ve sonra içimizden birisi bir yanıtla geri dönecek.”

Onlar kale duvarlarının arkasında toplanırken biz de dışarıda durup bekledik. Hiçbir ses duyulmuyordu. Uzun bir süre hiçbir hareket olmadı, ta ki sonunda kapı tekrar açılana kadar. Bu sefer dışarı üç kişi çıktı. İki zırhlı muhafız ve onların önünde duran bir kadın. Siyah, bol bir cübbe giymiş kadının bileklerinde spiral şeklinde metal kelepçeler vardı. Bu tasarım kollarında birbirlerine çapraz yara izleriyle devam ediyordu. Koyu renk saçları arkadan bağlanmıştı, şakaklarında gri tutamlar vardı. Bana yarışmanın son turunda Kang’la dövüşen, kendini Kara Kaplan’a adanmış savaşçıyı hatırlatmıştı.

“Benim adım, Yu Jingyun.” Ellerini yüzünün önünde kavuşturarak bizi selamladı. “Ben bu akademinin wūlín-shī’lerinden biriyim. Getirdiğiniz mesajları okudum. Bunlar gerçekten de sıkıntılı zamanlar.”

“Yaşlı Yu.” Yüzbaşı Tsai eğilince geri kalanımız da aynısını yaptık. “Bu koşullarda tanışmak zorunda kalmamız ne büyük talihsizlik.”

“Misafirperver davranmadığımız için özür dileriz. Sakinlerimizin güvenliğine yönelik tehditlerle karşı karşıya kaldık ve onları korumak adına nasıl ilerleyeceğimize dair fikir birliğine varana kadar kimseyi kapılarımızdan içeri almıyoruz,” dedi Yaşlı Yu. “Bununla birlikte, Komutan Hao ve Wūlín liderleri, parşömen ve mektubun içeriğini görüşmek üzere beni sizinle buluşmaya gönderdiler. Yazılan her şey gerçekleşti mi? Yēliū düştü ve prenses başkentten kaçtı, öyle mi?”

Yüzbaşı Tsai bana doğru baktı. “Yoldaşım her iki olay sırasında da oradaydı ki size daha fazlasını da anlatacaktır. Buyur, Ning.”

Wūlín-shī gözlerini kaçırmadan bana bakıyor, devam etmemi bekliyordu.

Ona yarışmayı ve o zamandan beri neler olduğunu anlattım. Sù Valisi’nin değişen sadakati sayesinde gizlice sokulan askerlerden, Kǎiláng Generali’nin o askerlerle başkente yürümesinden, büyük bakandan ve neredeyse gerçekleşecek idamımdaki rolünden bahsettim. Onlara Yěliū’da gördüğüm yıkımı ve sonrasında olanları da anlattım. Gölge askerleri. Onları rüyalarında kapana kısıran yılanı. Birden ürperdim ve bunun, yarışmanın üçüncü turunda Wenyi’nin o yılanı yönlendirmesine ne kadar benzediğini fark ettim. *Bu bir animasyon... daha fazlası değil*, diye jüriye güvence vermişti.

Ancak şimdi hayatta kalma içgüdümüzü alt edebilecek kadar insan zihnini manipüle edebilecek bir güç vardı ortada.

Yaşlı Yu bu fikirden tedirgin olmuş görünüyordu. “Söyledikleriniz gerçekse korkarım gözcülerimiz de aynı kaderi paylaşmış olabilir. Geçtiğimiz birkaç haftadır bir ortadan kaybolma silsilesi vuku buluyor. Şimdiden tam bir tabur kaybettik.”

Eğitimini tamamlamış on beş wūlín-shī yüz askerle başa çıkabilirdi. Peki tam bir tabur ne kadar zarar verebilirdi? Sadece benim büyüüm bile Zhen ve Ruyi’ye, bize saldıran beş kişiye karşı kendilerini savunma imkânı tanımıştı ama ancak Komutan Fan’ın birlikleri tarafından bozguna uğratıldıklarında onları yakalamak için bir umut doğmuştu.

“Artık sözlerimizin doğruluğunu bildiğinize göre Wūlín’e giriş izni alabilecek miyiz?” diye sordu Yüzbaşı Tsai. “Yaklaşan savaşta prensese yardım edecek misiniz?”

Yaşlı Yu başını ağır ağır iki yana sallamadan önce yanındaki askerlerle bakıştı. “Prensese ve davasına sempati duysak da çok fazla kayıp vermiş durumdayız. Gerçekten de ele geçirilme ve Dàxī halkına karşı silah olarak kullanılma ihtimalimiz varsa... Bu hem ilkelerimizin tamamına aykırı hem de en büyük korkumuz. Ancak son zamanlarda başkentten farklı bir hikâye anlatan başka bir mektup aldık.”

Yanındaki muhafıza başıyla işaret ettiğinde o da bir parşömen açtı. İrkilerek kendimle karşı karşıya geldim. Beni benzetmişlerdi. Kaçmaya hazır bir tavşan gibi görünüyordum. Portremin yanında kırmızı bir mühür vardı: *Aranıyor*.

“Tanık olarak getirdiğiniz kız saray yetkililerini zehirlemekle ve Dàxī için tehlike oluşturmakla suçlanıyor. Krallığın shénnóng-shī’si saraya çağrıldı. Hánxiá daha ileri bir soruşturma için kapatıldı. Kǎiláng Generali’ne tam olarak güvenilip güvenilmeyeceğini bilmiyoruz, bu yüzden saray temsilcilerini de geri çevirdik. Kimin Dàxī vatandaşlarının koruyucusu olduğunu ve kimin sadece güce aç olduğunu görmek için bekleyeceğiz.”

“Tüm bunlar yalan!” diye patladım, kendimi daha fazla tutamıştım. “Size söyledim, yarışma başından beri hileliydi. Tüm shénnóng-shī’leri saraya toplayıp saray yetkililerini zehirlemek ve prensesi cinayetle suçlamanın bir yoluydu. Bunların hepsi Büyük Bakan Zhou ve Kǎiláng Generali’nin eliyle tasarlanmış bir entrikadan ibaret!”

“Şu ana kadar elimizdeki tek şey suçlamalar,” dedi Yaşlı Yu bana. “Neyin gerçek neyin yalan olduğunu bilmiyoruz. Bu akşam için size erzak temin edeceğiz ancak yarın topraklarımızdan ayrılacaksınız. Wǔlín verdiğiniz bilgileri dikkate alacak ve bir karara vardıktan sonra adımımızı atacağız.”

Kabalık olsa da arkamı dönüp uzaklaştım. Ağzımdan çıkmak üzere olan kelimelerin zaten kibarlıkla hiç alakası yoktu. Yolun kenarındaki bir kayanın üzerine oturup beni neyin beklediğine kafa yordum.

Katil. Hırsız. Dolandırıcı. Başarısız. Tüm bu isimler ve nitelikler üzerime yapışmıştı. Gölge askerler ve Adalet Bakanlığı tarafından aranıyordum. Bakanlığın elinin uzandığı her yerde, yüzüm başıma konmuş bir ödül ilanında görünecekse Shu nereye gidersem gideyim tehlikede olmaya devam edecekti.

Düşüncelerimden sıyrılıp kafamı kaldırdığımda Yüzbaşı, Kardeş Huang ve Shu yine yanımda duruyorlardı. Wülinliler gitmişti.

Yüzbaşı Tsai doğrudan gözlerimin içine baktı. “Bunun seni pek rahatlatmayacağını biliyorum ama bana aklımın alamayacağı şeyler gösterdin. Gerçek zamanda tam bir hafta geçti ama hepimizin de bildiği gibi biz o kadar yürümedik. Sana inanıyorum, Ning, sarayda ve Yéliü’da olanlarla ilgili söylediğin her şeye inanıyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim ona, desteğinden dolayı minnettardım. Bir kişiyi ikna edebiliyorsam belki diğerlerini de ikna etme şansım olurdu.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu.

Yún’dan başka nereye gidebilirim ki?

“Bana Astronom Wu tarafından verilen başka bir görev var,” diye bilgilendirdim onları. “Buraya yakın bir geçide gitmem gerekiyor, söylenene göre orada ünlü bir shénnóng-shī yaşıyormuş.”

Kardeş Huang bana şaşkınlıkla baktı. “Yún’da sadece bir geçit var, o da Ràohé kasabasının yanındaki Băiniǎo Geçidi.”

Ràohé. Bu tanıdık ismi duyunca kulak kesildim. Wenyi’nin ailesi oralıydı. Bir an için sanki yıldızlar aynı hizaya geldi ve

belki de kaderin benim için çizdiği yol budur, diye düşündüm. Wenyi'ye verdiğim sözü unutmamıştım ve geçide doğru gitmek beni onun ailesine daha da yaklaştıracaktı.

“Seni oraya götüreceğim,” dedi Kardeş Huang. “O yeri biliyorum. Sana rehberlik edebilirim.”

“Üstadın ne dediğini duydun,” dedim ona. “Bakanlık tarafından aranıyorum. Ben bir zehirleyiciyim, unuttun mu? On saray memuru öldürdüm. Böyle bir canavara yoldaşlık etmek istediğine emin misin?”

Ama Kardeş Huang beklediğim tepkiyi vermek yerine sadece güldü. “Eve dönmeden önce görevimi yerine getireceğime söz verdim ve bu görevin bir parçası da kız kardeşinle seni güvende tutmak. Xin'er'imi çok uzun süre bekletmezsin, değil mi?”

Yüzbaşı Tsai tek bir itiraz etmeme izin vermeden, “O halde karar verildi,” dedi. “Kardeş Huang, Ràohé'ye ulaşmanızda size yardımcı olacak. Benim buraya yakın bir köyde komutan için tamamlamam gereken başka bir görev var.”

Wulin bize söz verdikleri erzakları temin etti; akşam için daha kalın battaniyeler, içimiz ısınsın diye bambu filizleri ve et parçalarından yapılmış sıcak bir çorba. Kalenin uzun gölgesi altında kâbussuz bir gece daha geçirdim. Uzaktan gözlerini diken gölgeler yoktu, karanlıkta ısıklık çalan, tetikteki yılan yoktu.

Onun yerine benimle birlikte çatılarda oturup şehrin ışıklarını seyreden bir çocuk gördüm rüyamda. Sabah uyandığımda çocuğun adı hâlâ dudaklarımdaydı. Aradığı cevapları bulup bulamadığını merak ediyordum.

Yirmi Birinci Bölüm

KANG 康

“Naip sizi çalışma odasına çağırıyor.”

Talep, hizmetkârları Kang’la ilgilenirken saray muhafızlarından birinden geldi. Cübbesi omuzlarına konuldu ve bu sabah Kang kendini bir savaşa giderken zırh giymiş gibi hissetti. Yeterince hazırlıklı olmadığı bir savaşa.

Dün gece tanık olduklarının saçmalığını babasına nasıl anlatacaktı? Babası ona inanacak mıydı? Aynadaki yanlış yansımadan gelen bir ses.

Kang iç sarayın kendi makamını imparatorunkine bağlayan labirent gibi koridorlarından geçtikten sonra bir dizi açık kapının önünde durdu. Çalışma odası raflarda sergilenen çeşitli eserler, bir duvar boyunca dizili parşömenler ve kitaplarla başlı başına bir kütüphaneydi. Tüm bunlar, tek görevleri bu odayı imparator için düzenli tutmak olan bir hizmetkâr grubu tarafından muhafaza ediliyordu. Ancak Kang uzaktaki duvarın köşesinde asılı bir tablo gördü. Tablonun önünde koyu abanozdan oyulmuş bir tablet ve küçük bir masanın üzerinde duran bir tütsülük vardı. Tabletın üzerine annesinin adı kazınmıştı ve annesi portresinden ona huzurla gülümsüyordu.

Kang içinden hızla zamanı hesapladı. Ölüm yıldönümü yaklaşmış mıydı? Yoksa çoktan kaçırmış mıydı? Elinde

olmadan odanın içine çekildi, bedeninde o tanıdık sızıyla annesinin yüzüne baktı. Onu hiçbir şeyi özlemediği kadar özölüyordu.

“Aramızdan çok erken ayrıldı,” dedi arkasından bir ses.

Kang döndüğünde babasını gördü. General ellerini arkasında kavuşturmuş, karısının portresine bakıyordu. Mangallardan birini kullanarak birkaç çubuk tütsü yaktı ve birini oğluna uzattı. Her bir çubuğun yanan ucunun üzerinde kıvrılan dumanla birlikte onu anmak üzere paylaştıkları sevgiyle eğildiler. Kang mesajlarının annesini bulacağını umarak tütsüyü tabletin önündeki tütsülüğe yerleştirdi. Bir parçasının hiç unutulmadığını bileceğini umarak.

“Onu buraya sen getirdin,” dedi Kang usulca. Annesinin tabletinin her zaman Lùzhou’da, deniz kıyısındaki evlerinde kalacağını düşünmüştü. Annesi sarayı ziyaret etme gibi bir arzuyu hiç dile getirmemişti, şehri pek sevmezdi. Yarımadayı severdi ve sonunda Kang da orayı en nihayetinde evi olarak görene dek o yere duyduğu sevgiyi onunla paylaşmaya devam etmişti.

“Onu asla arkamda bırakamam,” diye yanıtladı general, hâlâ portreye bakıyordu. “Tıpkı bana seni her zaman güvende tutacağıma dair söz verdirdiği gibi.”

Kang sessiz kaldı. Annesi burada olsaydı her şey kesinlikle farklı olurdu ama amcası uzun zaman önce onların aldıkları nefesin bile bir tehdit olduğuna karar vermişti. Annesinin öldürölmesinin keskin hatırası bağına saplanan bir bıçak gibiydi.

Kang artık prensesin eski evinde uyuyordu. Kızın eşyaları değiştirilmiş, dekorları kaldırılmış olsa bile burası hâlâ kendine aitmiş gibi hissetmiyordu. Hem de buradaki hiçbir şeye karşı. Kendini bu haktan uzun zaman önce azletmişti.

Göğsüne, kıyafetlerinin üzerinden damganın kenarlarını hissederek gibi olduğu o yere dokundu.

Hayır. İçindeki aidiyet hissini *yakıp* kül etmişlerdi.

Annesinin dikkatli gözlerinden uzaklaştı. O olsa bunu onaylamazdı. Generalin Kang'ı saraya bir casus ve artık kendisinin de öğrendiği üzere bir dikkat dağınıklığı aracı olarak göndermesine izin vermezdi. Yéliü'ya saygısızlık etmesine izin vermez, ona başka yollar aramasını tavsiye ederdi. Kang bir zamanlar annesinin babasına yol gösterdiği noktada şimdi büyük bakanın kendisini generale bağlamaya uğraştığını ve yükselişlerinin mümkün mertebe çabuk olmasını sağlamaya çalıştığını fark etti.

Kang kaotik düşüncelerinden uzaklaşmak için raflardaki eserlere göz attı. Babası bronz heykelleri, dörtmala koşan atları ve zamanla lekelenip oyuk oyuk olan ayin kaplarını tercih etmişti. Yukarıdaki duvarda bir yay ve her biri ayrı bir hatıra taşıyan bir ok koleksiyonu asılıydı. Bir savaştan, bir avdan, bir yarışmadan.

Ancak Kang'ın gözüne asıl takılan beyaz kılıçtı. Çok fazla ölüme ve yıkıma neden olan savaş lorduna eşlik eden şu lanetli kılıç. Yine de hikâyenin nasıl anlatıldığına bağlı olarak, adam ya gözü dönmüş halde savaştan bir asiydi ya da klanını son nefesine kadar savunan kahraman bir koruyucuydu. Kang tarihçilerin bu dönemi nasıl anlatacaklarını, tarihi kayıtlarda *kendisinin* nasıl hatırlanacağını merak ediyordu.

Oyma kabza onu çağırıyordu. Bıçak, iki şerit sedefle süslenmiş deriden yeni bir kının içine gizlenmişti. Ne kadar keskindi? Kılıcı tutma, çekip çıkarma ve bizzat test etme dürtüsüne kapıldı...

"Al onu," diye emretti babası.

Kang'ın eli birden yan tarafına düşüp kılıçtan uzaklaştı. Bir prens olarak bile iç sarayda silah taşımaya izin verilmiyordu. Burası kırsaldaki bir askeri kamp değildi. Burası savaş alanı değildi ama yine de kalbi sanki öyleymiş gibi çarpıyordu.

General ona bilmiş bir gülümsemeyle baktı. "Onu bir kez tuttun. Kullanmasının nasıl olduğunu merak ediyorsan işte sana fırsat."

Kang hâlâ hissedebildiği o ısrarlı çekimle tekrar kılıca döndü. Küçük yaşlardan itibaren ona adımını attığı her odada eline geçirebileceği her silahı değerlendirmesi öğretilmişti. Kendini hazırlamak içindi. Kılıca uzandı ve onu stanttan kaldırdı. Önce kınıyla birlikte inceledi. Küçüktü. Göğüs göğse çarpışmada çok yaklaşan birini bıçaklamak için ikincil bir silah olarak tasarlanmıştı. Kılıcı çekip çıkardı ve kını rafa yerleştirdi.

Babası geri çekilerek ona yer açtı. Kang sağ kolunu ve bacağı geriye atıp kılıcı havaya fırlatıp kabzasından yakaladı ve geri çekerek önkoluna dayadı. Sonra öne doğru bir adım atarak kılıcı elinde çevirdi, avcunun içinde kaydığını ve ağırlığının değiştiğini hissetti.

Anıları canlandı.

Taburundaki yaşça büyük askerler tarafından toprağa itilip alaya maruz kalışı.

Gözcüyken ağaçtan düşüp kolunu iki yerinden kırışı.

Arkadaşı sandığı birinin sırf generalin gözüne girmek için onu kullandığını söylemesine kulak misafiri oluşu.

Bıçak hayali bir tehdidi keserken gitgide hızlanarak dönüyordu. Elinde sanki ona rehberlik eder gibi hareket ediyor, kendisini düşmanlarına karşı kullanması için onu cesaretlendiriyordu. Kılıç susamıştı... Kang susamıştı... kan için, intikam için.

Ona haksızlık eden herkesi öldürmek için.

Başı döndü, kını raftan kapıldığı gibi kılıcı yerine geri koydu. Alnında boncuk boncuk ter birikmişti.

Kang eğilip kılıcı babasına geri verdi.

“Ne düşünüyorsun?” General kılıcı onun elinden alıp avcunda tarttı.

“Bu kadar tuhaf bir malzeme seçimine göre iyi yapılmış bir silah. İyi bakılmış,” dedi Kang. Elini gizlice cübbesine sildi. Teninde tuhaf bir maddenin kalıntısını hissetti. *Sarayda bir şeyler fena halde ters gidiyor.*

“Seni buraya neden getirdiğimi merak ediyor olmalısın.” Babası kılıcı yerine koyup ona tekrar baktı. “Benim için tamamlamanı istediğim bir görev var.”

“Bir görev mi?” Kang bu düşünceyle biraz canlandı. Sonunda sarayın tüm rutinlerinden ve binalarından uzaklaşacaktı ama yine de... cevaplanmamış tüm o soruları hâlâ etrafında dönüp duruyordu.

“Kuzey bölgesinde yeniden ortaya çıkan bir hazineyle ilgili söylentiler duydum,” diye devam etti babası. “Yün dağlarında bir geçit var. İlk İmparator’dan çalınan, sonrasında da saklanan çok değerli bir şey bu.”

Daha fazla kutsal emanet mi? Tüm bunların bir amacı olmalıydı. Kang’ın anlamadığı bir ana plan olmalıydı. Yetkililer gelip babasıyla önemsiz şeyler hakkında konuşmaya devam ettiler, Kang onların da babasının planları hakkında en az kendisi kadar bihaber olduğunu biliyordu.

“Tüm bu eşyaların peşine neden düştüğümü merak ediyor olmalısın,” dedi babası, Kang’ın ifadesini kolaylıkla okumuştur.

“Bunu bir amaç uğruna yaptığını biliyorum.”

Lütfen, dedi sessizce yalvararak. Bana nedenini söyle. Tüm bunlar için bana bir neden ver ki ne kadar ileri gideceğinden korkmak zorunda kalmayayım.

“Akademiler ve manastırlar tahttan çok fazla güç aldılar,” dedi general yumruğunu sıkarak. “Kardeşim hayırseverliğiyle Dàxī’yi mahvetti. Bense tanrıların aracı, onların dünya üzerinde birleşmiş gücü olarak görüleceğim.”

Demek buydu. Babasının iktidara yükselişinin nihai amacı buydu. Birinci İmparator her zaman yönetim hakkının kendisine tanrılar tarafından verildiğine inanmıştı. Ondan sonraki imparatorlar bu inançtan uzaklaşmış olsalar da babasının yaklaşan hükümdarlığında buna geri dönmeyi amaçladığı belliydi.

“Ben batıl inançları olan bir adam değilim ama yine de inancın gücünün farkındayım.” General raftaki bir disk eline aldı, Kang bunun Hánxiá’dan gelen kutsal emanet olduğunu fark etti. Babasının saray maiyetinin huzurunda görmezden geldiği disk şimdi onun kişisel çalışma odasına girmişti. “İlk İmparator’un üç amblemiyle birlikte Hánxiá, Yěliū ve Wūlín’in üç kutsal emanetinin de kontrolünü elime geçirdiğimde beni İlahi İmparator olarak tanıyacaklar.”

Kılıç. Mühür. Taht.

“Yükseldiğimde, benden önceki insanları mahveden lanetli kılıcı taşıyacağım ve tahta başımın üzerinde göğe uzanan miǎn guān* ile oturacağım.”

General raftan bir mühür alarak görmesi için Kang’a uzattı. O kadar koyu bir ahşaptan yapılmıştı ki neredeyse siyah-tı, sanki üzerine düşen ışığı yutabilirmiş gibi görünüyordu.

* Geleneksel olarak Doğu Asya’daki krallar tarafından giyilen bir taç türüdür. (ç.n.)

Tabanına bir ejderhanın oyulmuş başı ilıştırılmıştı; ejderhanın uzun, kavisli ağzı vahşi bir kükremeyle açılmıştı. Kılıç imparatorun askeri gücünü temsil ederken, mühür saraydan çıkan her bildiriye vurulan resmi damgayı taşıyordu.

“İlk İmparator’un bir zamanlar yumruk büyüklüğünde bir kristal küresi vardı, o kadar parlakmış ki geceleri ışıldadığı söylenir. Yıllar önce saraydan yağma yapılarak çalındı ancak o zamandan beri ilk kez Yún vilayetinde tekrar ortaya çıktı. Ona Geceyi Aydınlatan İnci deniyor ve o küre bir başka güç sembolü olarak mührümün üzerinde duracak.”

Ejderhanın açık ağzı o küreyi bekliyordu.

“Bir zamanlar Yeşim Ejder’in ta kendisine ait olduğunu söylüyorlar,” dedi general usulca, bakışları aşağıdaki mühürdeydi. Yüzünde bir açlık, ateşli bir ifade vardı. “Ve yakında... benim olacak.”

Kang gitme arzusuyla yanıp tutuşuyordu ama babasını büyük bakanın pençesine bırakma riski çok tehlikeliydi. Generalin bir sonraki sözleri yaşadığı çelişkiyi çözmeye yetti.

“Wūlín ve Hánxiá eşliğinde, tanrıların da yardımıyla büyük bakana yardım edeceksin.” Babası gözlerini kırptırıp başını iki yana salladı. “Unutmuşum. Sanırım o akademiler artık yok.”

Bu, Kang’ın görevi kabul etmesini kolaylaştırmıştı. Bu görevi, büyük bakanı gözünün önünden ayırmamak ve onun babasıyla ilgili planlarını anlamak için kullanabilirdi.

Mühür raftaki yerine geri kondu ve Kang’ın babası cübesinden başka bir şey çıkardı: avuç içi büyüklüğünde bir taş oyma. Uçlarından siyah püsküller sarkıyordu.

Kang onu gördüğünde ne olduğunu anlayarak keskin bir nefes aldı. İnciden bir destek üzerine yerleştirilmiş karakterler iç kısmından parlıyordu. Komutanın tılsımı. Karasu Taburu

sadece bunu elinde tutan kişiye yanıt verirdi. Kang'a göre bu tılsım babasını, liderliğini, arzuladığı her şeyi temsil ediyordu.

“Oğlum, Karasu Taburu’nun lideri, güvenilir danışmanım ve kişisel temsilcim rolünü devralacaksın,” dedi babası, Kang’ın onu hiç görmediği kadar duygusal halde. Kabaran duyguları Kang’ı boğmakla, onu dibe çekmekle tehdit ediyordu.

Tüm çabaları babasının takdirini kazanmak içindi. Her talimden sonra kaslarındaki yanma, mükemmeliyeti durmak bilmeden kovalaması, sırf babası görsün diye merdivenin her basamağını tırmanması...

Kang başını eğerek saygıyla ellerini uzattı. Vücudu yakıcı bir gururla dolmuştu. Göğsü bu yoğunlukla patlayacakmış gibi geliyordu.

“Teşekkür ederim, baba,” demeyi başardı boğuk bir sesle. “Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Yirmi İkinci Bölüm

KANG 康

Kang'a saraydan ayrılmaya hazırlanması için sadece iki gün verildi. Kendisini büyük bakan hakkında uyaran kişiye ulaşması gerektiğini biliyordu. Kimi araması gerektiğini, yolda ne tür tehlikelere karşı hazırlıklı olması gerektiğini bilmesi lazımdı. Ancak bir isim ya da yüz olmadan, mesajını iletebileceği umuduyla bağlantı kurabileceği bir kişi vardı. Başkalarını riske atma korkusuyla mutfaklarda bir daha yüzünü göstermek istemiyordu. Bunun yerine, Fırın Departmanı'na bir mesaj göndererek bahçelerde bir davet düzenleme niyeti olduğundan bahsetti ve diğer çeşitli lezzetlerle birlikte üzerinde kırmızı nokta bulunan o özel çöreklerden de talep etti.

O akşam, Güzel Kokulu Bahar Bahçesi'ndeki çardak fenerlerle aydınlatıldı. Altın rengi ışıklar göletin sularına sıcak bir parıltı düşürüyordu. Bir müzisyen zither çalıyordu, tıngırdatılan tellerin kederli melodisi katılımcıların sessiz sohbetleri arasında dalgalanıyordu.

Büyük bakan bir gülümsemeyle ona, "Sonunda sarayı anlamaya kendinizi açtınız," diyerek generalin önünde Kang'a iltifat etti.

Kang hoşnutsuzluğunu bastırarak hem onu hem de babasını eğilerek selamladı. "Ràohé'ye giden yolda sizden daha fazla nasihat almayı umuyorum," derken kelimeler dilini yakmıştı.

“Mutlaka öyle yap.” Babası neşeyle sırtına vurdu ve diğer konuklarını ağırlamak üzere yanından ayrıldı.

Kang bahçelerde dolandı ve insanlarla kaynaşırken rahatsızlığını fazla belli etmediğini umdu. Sarayın büyük bir kısmı davete katılmıştı, müstakbel imparatorun oğlunun davetini reddetme cüretini gösteren pek yoktu. Yarınki yolculuğu için ona iyi dileklerde bulunuyorlardı, bazıları kuzeye yapılan seferin amacını kurcalama cesaretini gösteriyor ancak Kang kendisine talimat verildiği üzere o aynı mesajı tekrarlayıp duruyordu: İmparator naibi için bir göreve çıkacaktı ve keşifleri döndüğünde saraya sunulacaktı.

Akşam devam ederken Kang kafasını toplamak için konuşmalardan uzaklaştı. Bir söğüt ağacının altında durdu, salkımlar ona Língyā Manastırı’nın bahçelerindeki günü hatırlattı. Peşindeki keşiflerden kaçmanın heyecanını. Her şey ihanetler ve suçlamalarla sona ermeden önce kızın ona son kez güvenle ve kendini gizlemeden baktığı anı.

“Majesteleri,” dedi bir ses usulca yanından.

Kang döndüğünde bir adamın onu eğilerek selamladığını gördü ve o da başıyla selam verdi. Tanıdık gelen bu adam, Ayin Bakanlığı’ndan olduğunu gösteren bir kolye takıyordu.

“Tanıştığımızı sanmıyorum,” dedi Kang.

“Saray Departmanı’na bağlıyım,” diye yanıtladı adam. “Soyadım Qiu.”

“Memur Qiu,” dedi Kang ve sonra görevlinin elindeki çöreğe baktı.

Üzerinde kırmızı nokta olana.

Bu bir işaret olabilirdi ama olmayabilirdi de. Nabızı hafifçe hızlanırken sesini sakın ve doğal tutmaya çabaladı. “Umarım ikramlar hoşunuza gidiyordur. Bu özel çöreğin dolgusu kimi-leri için oldukça şaşırtıcı olabilir.”

Memur başını sallayarak onayladı. “Bunun... eski prensesin favorisi olduğunu duymuştum.”

Kang şaşkınlıkla ona baktı. Demek Memur Qiu buraya Zhen için gelmişti. Prensese adına yalvarmak için mi? Kang’ın ona sempati duyup duymadığını görmek için mi? Sarayda çok fazla göz ve kulak olduğu farkındalığıyla etrafına bakındı.

Kang adama yaklaşıp sesini alçaltarak, “Onun adına mı buradasınız?” dedi.

“Bıraktığım ipuçlarını takip ederek bilginin peşinden bizzat koştunuz,” dedi yaşça büyük adam ona. “Bu da benim gözümde onun söylediği gibi biri olduğunuzu doğruladı.”

“Onun söylediği gibi mi?” Kısa bir süre önce Ning’e memurların güçlü hafızaları olduğundan söz etmişti. Fakat yükseliş zamanına bu kadar az bir zaman kala ona gelmek... Belki de prenses ittifaklarını Kang’ın düşündüğünden daha sağlamla almıştı.

“Sizden saygıyla bahsetti,” dedi Memur Qiu. “Konuşmalarınızla onu halkı önemseyenize ikna etmişsiniz. O da önemsiyor ve acı çektiklerini görmek istemiyor.”

“Babamın Dàxī halkı için en iyi olanı yapacağına inanıyorum,” dedi Kang ihtiyatla.

“Bundan hiç şüphem yok. Generalin halkına nasıl davrandığını duydum. Ancak iktidara yükselirken kötü niyetli güçlerin etkisi altına girmiş olabileceğinden endişe ediyorum.” Birkaç memur yanlarından geçerken sesi fısıltıya dönüştü. “Umarım bunu siz de kendi gözlerinizle görmüşsünüzdür.”

Büyük bakan. Aynadaki yüz.

“Onun... wūlín-shī üzerindeki etkisini gördüm,” dedi Kang. “Ama kanıtınız var mı? Saraya sunabileceğim bir şey?”

Memur Qiu başını iki yana salladı. “Sadece spekülasyonlar. Büyük bakan prensese ihanet ettiğinden beri onu araştırıyoruz. Ancak gücü her geçen hafta daha da artıyor ve her manevrasıyla durum daha da vahim bir hal alıyor. Önce zehirli çay, ki onun etkisi yüzünden kaynaklandığını kesin olarak kanıtlayamıyoruz. Sonra, huzursuzluk çıkarmak için imparatorluk gümüşleriyle ödemeleri yapılan sınırlardaki haydutlar. Şimdi de temel taşlara zarar verildi ve kutsal emanetleri ortaya çıkarıldı. Astronomlar büyük bir karanlığın yaklaştığına dair korkunç işaretler gördüler. Büyük bakanın tahta yeni bir imparator oturtmaktan başka niyetleri olabileceğinden şüpheleniyoruz.”

“Peki benden ne yapmamı istiyorsunuz?” Saraydaki konumu en iyi ihtimalle zayıftı. Babasının evlatlık oğlu olmaktan başka ne sunabilirdi ki?

“Yoldayken, sarayın konforundan ve kişisel muhafızlarının korumasından uzaktayken gardını düşürebilir. Onun nihai amacını, herhangi bir zayıflık belirtisini ya da wūlín-shī’yi nasıl etkisi altına aldığını saptayabilirsiniz. Bize yardımcı olabilecek ne olursa.”

“Bize mi?”

“Sizin de prensesin de sarayda müttefikleri var, bunu unutmayın. İkinizin çıkarları sizin sandığınızdan daha benzer olabilir.” Memur Qiu’nun gözleri Kang’ın omzunun arkasına kaydı, ardından başka bir memur yaklaşırken aşağılara kadar eğildi. “Size en iyi dileklerimle, Majesteleri. Umarım aradığınızı bulursunuz.”

Ràohé'deki yağmur, Kang'ın sahilde deneyimlediği ılık çiselemelere benzemiyordu. Yağmur mevsiminde her şey sırlı-sıklam olana kadar sağanak yağırdı.

Sinir bozucu bir şekilde, bu yolculukta büyük bakanın neyin peşinde olduğunu araştırma hedefi başından beri engelleniyordu. Yollardayken, güvenlik namına büyük bakana arabasında eşlik etmeyi talep etse de Büyük Bakan Zhou, wūlín-shī'nin yeterli koruma sağladığını söyleyerek onu reddetmişti. Kang'a büyük bakanın yol boyunca uğraması gereken birkaç durak daha olduğu söylendi, bu da ayrı seyahat edecekleri ve büyük bakanın Karasu Taburu'nun konuşlandığı Ràohé'ye ulaşmasının beklenenden daha uzun süreceği anlamına geliyordu.

Böylece Kang büyük bakan gelmeden önce kampta kendisine mümkün olduğunca fazla zaman ayırmaya kararlı bir şekilde at sırtında olabildiğince hızla Ràohé'ye gitti. Bu görevin altında yatan amacı düşmanın ve onu aradığı şeye götürebilecek çatlakları bulmanın yolu buydu. Memur Qiu'nun potansiyel müttefiklerin Kang'ı izlediğini ve ne yapacağını görmek için beklediğini açıklamasının kendisini rahatlatıp rahatlatmadığını bilmiyordu.

Kampta Kang onu yeni komutanları olarak selamlayan iki yüzbaşı tarafından karşılandı. Yeni makamına yerleşirken sırtarak kendisini ziyaret eden Ren'i görünce şaşırdı. Bu asker, Kang Tiānguān Taburu'nda yükselişe geçerken onu kanatları altına almıştı. Ren'e başka bir tanıdık yüz eşlik ediyordu: Kang'ın birlikte büyüdüğü Badu. Her ikisi de kısmen Kǎiláng askerleri tarafından yetiştirilmiş sayılırdı.

Yorgundu, ağırlar içindeydi ve rutubetten üşümüştü ama kamp ateşlerinin ve derme çatma ahırların etrafında diğer tanıdık yüzleri gördüğünde bir yanı evine dönmüş gibi hissetti.

Ertesi gün ona kamp gezdirildi ve taburun durumu hakkında bilgi verildi. Her şey yolunda görünüyordu. Erzak depoları yeterliydi, cephaneliğe iyi bakılıyordu.

Ancak revirde duraksadı ve çadırın bir köşesinde oturanlara baktı.

Bu insanlar asker gibi görünmüyordu, pürüzsüz tenlerinden ve narin ellerinden bunu anlayabiliyordu. Yolculuk ya da savaş onları yıpratmamıştı. Birinin sağ bacağı alçıya alınmıştı. Bir diğeri bağlanmış, yüzü acı çekiyormuş gibi buruşmuştu ve kendi kendine saçma sapan şeyler mırıldanıyordu. Üçüncüsüyse hareketsiz yatıyordu, gözleri açıktı ama hiçbir şeye bakmıyordu.

Kang ikinci adamı tanıdı ve şok oldu. Yarışmanın galibi Shao'ydu. Bir zamanlar büyüünden emindi. Sonra, sarayın önünde tereddütlü ve sessiz birine dönüşmüştü. Şimdiyse zihninin içinde bir yerlerde kaybolmuştu.

“Onlara ne oldu?” diye sordu Kang.

Bir sıhhiye eğilerek yaklaştı. “Komutanım. Bunlar büyük bakan tarafından Băiniăo Geçidi’nde ikamet eden kâhini bulmak için gönderilen shénnóng-shī ve shénnóng-tú. Büyülerini kullanmaya çalıştıklarında onlara refakat ettik ancak geri dönen birkaç kişi... bu şekilde geri döndü.”

Demek ki Shénnóng şifacıları saray muhafızları tarafından toplandıktan sonra buraya gelmişlerdi. Üstatlarından birinin imparator naibine açıkça meydan okumasının ardından Hánxia bölünmüş gibi görüldüğünde, aralarından bazılarının kendilerini kanıtlamak istediği su götürmezdi.

“Bahsettiğiniz bu yer neresi? Băiniăo Geçidi yani?” diye sordu Kang cahil numarası yaparak. Babası ona aradıkları hazinenin değerini sadece birkaç kişinin bildiğini söylemişti.

Taburun tek bildiği, bölgede büyü etkisiyle korunan belirli bir kişiyi aradıklarıydı.

“Băiniăo Geçidi yüz lî* uzunluğundadır, komutanım,” diye cevap verdi bir asker. “Răohé kasabası geçide bakar, geçitse Răohé tarafındaki Yankılanan Gök Gürültüsü Kayalıkları’yla diğer taraftaki Sessiz Yıldırım Kayalıkları arasında, Berraksu Nehri’nin bir kolu olan Fúróng’u taşır.

“Yerel halk orada yaşayan bir münzeviden bahsediyor ama onlarla temas kurma girişimlerimiz başarısız oldu,” diye devam etti asker. “Varlığımıza karşı oldukça... temkinli davrandılar.”

Kang gözlerini aşağı indirip boş boş bakan kadını izledi. Elini kadının yüzünün önünde salladı. Hiçbir tepki yoktu, etrafında olup bitenlerin farkında olduğunu gösteren tek bir kıpırtı bile. Bu ifade yoksunluğu ona öğretmeninin yüzünü hatırlatmış ve rahatsız etmişti.

“Kadının tedavisi için ilaç almak üzere yerel eczaneye gittiğimde kasaba halkından biri bana, ‘O geçit bazen insanları bütün olarak yutar. Bazen de insanları tükürür,’ demişti.” Sıhhiye bu hatırayla ürperdi. Askerler tedirginlikle birbirlerine baktılar.

“Răohé’ye gideceğiz,” dedi Kang kararını vererek. “Geçidi kendi gözlerimle görmek istiyorum.”

* Çin uzunluk ölçü birimi. 1 lî 576 metreye denk gelmektedir. (ç.n)

Yirmi Üçüncü Bölüm

NING 寧

Sabah kaleyi ardımızda bıraktık. Ormana doğru yola koyulurken, yolculara Wŭlín'e yaklaştıklarını gösteren daha fazla kırmızı bayrağın yanından geçtik. Shu uzanıp birine dokundu, sonra hafifçe titredi.

“Görüyor musun?” diye sordu.

“Neyi görüyor muyum?” Hafif bir yağmur çiselemeye başladı, yol kıvrıla kıvrıla ağaçların arasına doğru ilerliyordu.

“Bir şey Wŭlín'i koruyor sanırım,” dedi. “Bir sınır.”

Kardeş Huang'a baktım, o da başını iki yana salladı.

Belki de büyüünün bir kısmı, zehirden etkilenmemiş bir şey hâlâ Shu'nun içindeydi. Cevaplar, Astronom Wu'nun bizi bulmamız için gönderdiği shénnóng-shī'de olabilirdi. Bize Shu'nun büyüünü nasıl geri döndürebileceğimizi söyleyebilirdi. Tazelenmiş bir amacım vardı. Adımlarım yavaşladı.

“Diğer tarafta neyle karşılaşacağımızı göreceğiz,” dedim.

Shu kararlılıkla başını aşağı yukarı salladı. “Ben hazırım.”

Elini tuttum ve o sınırı birlikte geçtik. Bizi bekleyen şeye doğru ilerledik.

Kardeş Huang'ın bölge hakkındaki bilgisi ve haritamız sayesinde, yaz fırtınalarının yollara ne kadar nazik davrandığına bağlı olarak Ràohé'ye giden iki olası yola ulaşmanın iki ya da üç gün süreceğini düşünüyorduk. Bir yol geçidin kenarındaydı ve toprak kaymalarına meyilliydi. Diğer yolsa kasabaya gidiyor, ormanın içinden dolambaçlı bir yol çiziyordu. Kardeş Huang gökyüzüne baktı, görünüşünden hoşlanmamıştı. Rüzgârda bir koku vardı ve sıcaklık düşüyordu. En azından pelerinlerimiz ve Wŭlín'in hediye ettiği yürüyüş değneklerimiz vardı.

"Fırtınayı atlatabilirsek geçit boyunca uzanan patikada bir şansımız olabilir. Ama bu yağmur devam ederse yolu kullanmak zorunda kalacağız," diye bizi uyardı Kardeş Huang.

Patikayı kaplayan taşlar kaygandı ama idare edebilirdik. Kardeş Huang'ın morali önümüzdeki uzun yürüyüşten dolayı bozulmuş gibi görünmüyordu. Hatta yağmur kısa bir süre kesildiği sırada Shu'yla düet bile yapmıştı. İki farklı köyden bir erkekle kızı ayıran kırık bir köprü hakkındaki bir halk şarkısıydı.

"Gelecek mevsim beni hâlâ hatırlayacak mısın?" diye sordu Kardeş Huang.

"Geri gelip bana şarkını söyleyecek misin?" diye karşılık verdi Shu.

Sesleri birleşip bir koro oluştururken tekrar Kang'ı düşündüm. Her şey birbirine girmişti. Gökyüzünden uçup gelen ve sonra niyetini benden saklayan çocuk. Benimle pazaryerinde yarışan, bir çiçek denizinin içinden geçirdiğim çocuk. Sonra Wenyi'nin ailesinin başına gelenler, Ràohé'de işlenen zulümler vardı bir de. Sorularıyla alay eden, Lŭzhou'nun kamplarında büyüdüğü halde Kang'ın masumiyetine nasıl hâlâ inana bildiğimi soran büyük bakan. Kang'ın tüm bu farklı hallerini kafamda uzlaştıramıyordum.

“Bana zamanın akıp gittiğini söylediğinde, payımıza düşen sonbahar şarabını içerken...” Kardeş Huang’ın sesi ağaçların arasından yankılandı ve ardından Shu’nun sesi son cümle için ona katıldı: “Biliyorum, tıpkı o yaz olduğu gibi, bana asla geri dönmeyeceksin...”

Bana anlatılan tüm korkunç şeylere rağmen Kang’ın farklı olduğuna inanmak istiyordum. Babasının mirasını, imparatorun ona ve ailesine neler yaptığını biliyordum. Ailesinin geçmişine karşı kendi savaşını verdiğini biliyordum, tıpkı benim de ailemin beklentileri karşısında zorlandığım gibi.

Küçük bir tapınağa ulaştığımızda yağmur yeniden şiddetlenmeye başlamıştı. Gece için buraya sığınmaya karar verdik. En azından başımızı sokacak bir çatımız olacaktı. Dallardan ve samandan yapılmış uydurma bir süpürgeyle tapınağı temizleyip mevsim boyunca içeri savrulan yaprakları süpürdük. Bizden önceki gezginlerden birinin topladığı kuru odunlar vardı ve dışarıda fırtına şiddetlenirken küçük bir ateş yaktık.

Akşam yemeğimizde Shu bizi bir hikâyeyle eğlendirdi. Ormanda boğazına kemik kaçmış bir kaplanı ölmek üzereyken bulan bir kadın hakkındaydı. Hikâyeye göre kaplanı ölüme terk etmek yerine kemiği ağzından çıkarmış ve onu sağlığına kavuşturmuş. Aylar sonra kadın ormanda vahşi görünümlü bir adamla karşılaşmış. Adamın zilleri andıran iri, altın rengi gözleri ve kapkara bıyıkları varmış. Adam kadına bir keresinde hayatını kurtardığını söylemiş ve onu dağlardaki evine götürmüş. Kendini Gök Gürültüsü Tanrısı Kara Kaplan olarak tanıtmış, kadın da Yıldırım Tanrıçası olmuş.

Yazlar dağların bu kadar yükseklerinde aşağıdaki vadide olduğu kadar sıcak geçmezdi. Keşke Wūlín’in verdiği sıcak tutan battaniyeler hâlâ yanımızda olsaydı ama yolda yanımıza

alamayacağımız kadar ağırdılar. Bunun yerine, yol arkadaşlarım için bir fincan çay demledim ve yaprakların arasına bazı otlar serptim. Zencefil, tarçın, karanfil, bir de Yëliü'nün mutfağından getirdiğim ve elimdeki en güçlü, en yıllanmış çay olan küçük tuğla. Keşke bize daha fazla enerji ve sıcaklık vermek için büyüme uzanabilseydim. Fakat bunun yılanı bize daha da yaklaştıracığını biliyordum ve bu riski göze alamazdım.

Çayını yudumlayan Kardeş Huang bize kuzeye, geçidin ötesindeki köyüne ait bir Gök Gürültüsü Tanrısı'nın hikâyesini anlattı. Kara Kaplan orada gezginlerin tanrısıymış, yüzündeki çizgileri gizlemek için genellikle kukuletalı bir pelerin giydiği söylenirmiş. Kendisine ateşlerinin yanında bir yer veren gezginlere bilgelik bahşedermiş ve bu geceye benzer gecelerde ortaya çıkarmış.

Tıpkı imparatorluk mutfaklarında bölgesel mutfakların çeşitliliğini öğrendiğimde olduğu gibi, anlattığımız hikâyelerin çeşitliliğine de hayret ettim. Bir vilayette bir tanrının bir yönü yaygınken, diğerinde başka yönüne tapılıyordu.

Kiremitlere vuran ve kirislerden damlayan yağmurun sesiyle uykuya daldık. Bu ses başlı başına bir şarkı gibiydi.

Karanlıkta irkilerek uyandım. Shu'nun derin nefes alış verişini duydum. Bir şey beni uyandırmıştı. Binanın yan tarafına vuran dallar mıydı? Ya da başka bir şey...

Odanın diğer tarafında bir hareketlilik vardı. Başımı çevirdim. Kardeş Huang'ın nöbet tutması gerekiyordu ama görünüşe göre uyuyakalmıştı; sırtını duvara vermiş, çenesi neredeyse göğsüne değecek şekilde yatıyordu.

Yavaşça doğruldum, dişlerim birbirine çarpıyordu. Hava soğuk ve karanlıktı, gece ilerledikçe soğuk da şiddetini artırıyordu. Mangalın içinde kalan közler belli belirsiz parlıyordu. Işığı küçük alanı aydınlatmaya ancak yetiyor, duvara gölgeler düşürüyordu. Bir hışırtı duydum ve sonra... doğaüstü bir ısıklık.

Bu bir rüya olmalıydı. Yine rüya görüyor olmalıydım. Hızla atan nabzımın boğazımdaki gümbürtüsünü hissedebiliyordum.

Fısıltılar geri dönerek birbiri üzerine bindi. Gölgele köşelerde kıvranarak şekil almaya, bir yılan yuvasına dönüşmeye başladı. Çözülüp bir yılan silueti ortaya çıkana dek yavaşça duvarda büyümeye devam ettiler. Yılanın dili dışarı fırladı, havanın tadına baktı. Bambu ormanından, Wülín'in koruyucu sınırlarından çok uzaktaydık. Burada açıktaydık.

"Buldum... sss... seni..." diye tısladı yılan.

Zonklayan kolumu közlerin cılız ışığına yaklaştırdımca gördüm ki derim yara izlerimin etrafında dalgalanıp hareket ediyordu, yüzeyin altına gömülü bir şey kıpırdanıyordu. Midem ağzıma geldi.

Rüya görüyordum. Rüya görüyor olmalıydım.

Tanrıçaya beni duyması için yakardım. Beni bu kâbustan çekip çıkarması için yakardım.

Shu'yu sarsıp uyandırmak için döndüm ama başı gevşekçe bir tarafa kaydı. Ellerimi yüzünün iki yanına koyduğumda teninin soğuk olduğunu fark ettim. Gözleri boş boş yukarı bakıyordu. Ölü bir kızın gözleriydi bunlar.

Haykırarak kendimi ondan uzaklaştırıp sırtımı duvara dayadım. Yılan duvardan çıktı, üzerimde yükselirken fiziksel bir şekle büründü.

"Sana sahip olacağım... senin hoş, tatlı büyüüne..." dedi alay eder gibi.

Ani bir ışık parlaması oldu.

“Geri çekil!” Shu’nun sesini duydum.

Sonra onu gördüm. Elindeki meşaleden yayılan ışık bedeninin ana hatlarını ortaya çıkarıyordu. Başının üzerinde, beyaz kanatların kıvrımlarını görebildiğime yemin edebilirdim.

Bir nefesle kâbusun bağlarından kurtuldum. Rüya içinde rüya görmüştüm. O korkunç fısıltılar...

Shu önümde yere diz çöktü. İkimiz de birbirimize baktık. Tek kelime etmeden elini açtı, su toplamış avcunun içinde tek bir beyaz tüy duruyordu.

Elini temizleyip sarmasına yardım ettim. Olanlardan sonra uykuya dalmak zordu, bu yüzden hatırladıkları hakkında konuşarak uyanık kaldık. Shu bana gecenin bir yarısı uyandığını söyledi. Ateş sönmüştü ve oda dayanılmaz derecede soğuktu. Çığlıklarımı duyunca ateşi tekrar yakmıştı. Beni sarsarak uyandırmaya çalışmıştı ama ben kâbusumun derinliklerine hapsolmuştum. Ateş aniden yanımızda alevlenerek bir alev duvarı oluşturmuştu. Shu bir kadın sesi duymuştu: “Ateşe uzan ve onu kurtar.”

Ona söyleneni dinlemiş ve ateş eline sıçramıştı. Işıktan geri çekilen yılanı bir anlığına görmüş, ardından ateş tekrar normale dönmüştü. Bundan birkaç dakika sonra da ben uyanmıştım.

“Rüyalarında seni kovalayan yılanla aynı yılan mıydı bu?” diye sordum.

“Ben... emin değilim,” dedi tereddütle. “Bu yılan farklı görünüyor. Pullarla kaplıydı. Her nasılsa daha... gerçek gibiydi.”

Uyandığında Kardeş Huang’a bundan bahsetmedik. Bize inanıp inanmayacağını bilmiyorduk. Astronom Wu gibi o da

bizim şeytani etkilere açık olduğumuzu düşür müydü? Ya da belki de sadece rüya gördüğümüzü düşünürdü.

Yağmurun gece boyunca devam etmesiyle zemin vıcık vıcık olmuştu. Alçak bölgelerde bir miktar su birikmeye başladı, rüzgârın şiddeti de devam etmemizi zorlaştırıyordu.

“Kaplan Tanrı öfkeleniyor,” diye mırıldandı Kardeş Huang. “Bu yol yerine Ràohé’ye giden anayoldan devam etmemiz gerekebilir.”

Yol ayrımına geldiğimizde haklı olduğunu anladık. Geçide bakan tepeye çıkan patika, sular altında kalmıştı. Ayaklarımızın altından çamur taşkınca akarken dik patikadan yukarı yürümek imkânsız olacaktı. Diğer yoldan devam etmek zorundaydık ama yüzümü tanıyıp ödül için beni yakalamak isteyebilecek gezginlerle karşılaşma riskini göze alacak olmamız da hoşuma gitmiyordu. En azından yağmur sayesinde yolda başkalarıyla karşılaşma ihtimali azalıyordu. Muhtemelen insanlar güvenli, sıcak evlerinde kalacaklardı. Çamurda kayan botlarımızla burada olacağımıza bizim de olmamız gereken yerde olacaklardı. Kendimi bir makaranın etrafındaki iplik gibi hissediyor, sanki gitgide daha gergin sarılıyordum.

Ertesi gece bir mağarada perişan halde birbirimize sokularak geçti. Her şey nemliydi. Rüya göremeyecek kadar yorgundum.

Zorlu yürüyüş devam ederken tırmanışımız yolun düz bir kısmına vardı ki bu da ağrıyan uzuvlarımı rahatlattı. Öğleden sonra geç saatlerde bir nehrin üzerindeki köprüye ulaştık, su çoktan tahtalara sıçramaya başlamıştı. Korkuluğa dikkatle tutunarak üçümüz birlikte tahtaların üzerinde ilerledik. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki sanki küçük yumruklar tarafından dövülüyormuşuz gibi geliyordu.

Gürültüden sesimi duyurmak için Kardeş Huang'a, "Geldiğimiz yere geri dönmemiz mümkün mü? Yağmurun dinmesini beklemek için yani?" diye bağırdım ama başını iki yana salladı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi yüksek sesle. "Köprünün yakında yıkılma riski var gibi ve böyle bir şey olursa kapana kısılırsınız. Sular tekrar çekilene kadar anayola ulaşamayız ve dağın yamacında yiyeceksiz kalırsınız."

Rüzgâra karşı mücadele vererek ilerlemeye devam ettik. Şiddetli yağmur ve zayıf görüş nedeniyle, neredeyse üzerlerine çıkana dek askerleri görememiştik.

Onları tanıyan Kardeş Huang yağmurun gürültüsünden sesini duyurmaya çalışarak, "Karasu Taburu!" diye bağırdı. "Kaçın!"

Kaçmak için döndüğümüz sırada, "Durun!" diye seslendiler. Koşmaya çalışırken botum ayağımdan çıkar gibi oldu ve beni yere düşürdü. Kardeş Huang beni çamurdan kurtardı. Üçümüz kollarımızı birleştirip birbirimizi çekmeye çalıştık ama rüzgâr yön değiştirmişti. Yağmur şimdi bize doğru esiyor, pelerinlerimizin kapüşonlarının altından bile yüzümüzü kesiyordu.

İleride nehri gördük ancak yamacı tırmanıp geri inerken geçen sürede nehir kabarmış ve köprüyü tamamen yutmuştu.

Arkamızdan bir çığlık duyuldu, döndüğümde Shu'nun bir askerin kollarında çırpındığını gördüm. Bir el omzumu sıktı.

Yakalanmıştık.

Yirmi Dördüncü Bölüm

NING 寧

Askerlerden biri halat rodası getirip bileklerimizi bağladı. Sonra bizi tepeden geri tırmandırdılar. Başımdaki kapüşonu çekip çıkararak yüzüme baktılar. Üstüm başım çamur içindeydi, beni tanıyıp afişlerdeki aranan shénnóng-tú olduğumu anlamayacaklarını umdum.

“Fırsatını yakalarsan,” diye fısıldadım Kardeş Huang’a, onlar çantalarımızda kaçak mal olup olmadığını incelerken, “Shu’yu al ve kaç.”

“Kesinlikle olmaz,” diye karşılık verdi Kardeş Huang. “Korumam altındakilerden asla vazgeçmem. Bu, kurallara aykırı.”

Götürüldüğümüz kampta toplu çadırlar vardı. Görünüşe göre birkaç gündür yağmur altında kalmışlardı, alan çiğnenmiş bir çamur çukurunu andırıyordu. İçimden kötü şansımıza lanet okudum. Bunlar pazarlık yapılabilecek, sadakatleri sarılabilecek haydutlar değillerdi. Bunlar Wenyi’nin ailesinin, kendilerine karşı çıkanları zehirlemek veya öldürmekle suçladığı canavarlardı.

Çamurun içinden geçirilerek kampın merkezindeki en büyük çadıra götürüldük. İçeri girdiğimizde farklı bir dünyaya adım atmışız gibi hissettik. Odanın etrafına yerleştirilmiş mangallar Xīnyì’deki evimin tamamından daha büyük olan alanı

ısıtıyordu. Sanki birisi bir evi alıp bu mekânın içine bırakmıştı. Ayaklarımızın altında çamurda yürümek zorunda kalmayalım diye yerden yüksek, tahta bir platform vardı. Bakır buhurdanlar başımızın üzerindeki zincirlerden sarkıyor ve pahalı esanslardan olan tánxiāng'ın lüks kokusunu etrafa yayıyordu.

Çadırın ortasındaki büyük ahşap masanın etrafında birkaç asker duruyordu. Bu kadar büyük bir mobilya parçasıyla nasıl seyahat ettiklerini hiç bilmiyordum. Savaşa hazır tecrübeli savaşçıların yanı sıra cübbe giymiş, âlim gibi görünen birkaç kişi daha vardı. Stratejist miydiler acaba? Ne olurlarsa olsunlar, önlerindeki masada ne varsa onun üzerine hararetle tartışıyorlardı.

“Yüzbaşı!” diye seslendi yanıımızdaki askerlerden biri. “Bu esirleri görmek isteyeceksiniz.”

Yüzbaşı döndü ve kaşlarını çatarak bize doğru yürüdü. “Neden bana bir avuç çiftçi getirdiniz? Taburun ne işine yarayacaklar?”

“Kendiniz görün!” İleriye doğru itildim. Asker kulağımın dibinde bağıarak, “Bu Zhang Ning! Aranan kız! Gözden düşmüş shénnóng-tú,” dedi. Bir elinde bir parşömende portrem herkesin görebileceği şekilde açılmıştı; diğer eliyleyse başımı geriye doğru çekerek beni yukarı bakmaya zorluyordu. Bu kargaşa çadırdaki herkesin dikkatini çekmişti.

“Durun!” diye bağırdı Shu. Arkamdan bir boğuşma sesi geldi, karşı koymaya çalıştım ama adam elini saçlarıma dolayıp kafa derim yanana kadar çekti.

Bir ses gürültüyü durdurdu. “Bırak onu.”

“Komutanım?” dedi yanıımızdaki asker.

“Bırak onu, dedim.” El saçlarımdan çekilip de asker geri adım atarken hareketsiz kaldım. Doğrulup başımı çevirdim,

her şey ağır çekimdeymiş gibi hareket ediyordu. Sanki kâbuslarımdan birine yakalanmıştım.

Kang orada duruyordu, saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Zırhının omuzlarında kanatlar vardı. Göğüs plakasındaki kükreyen gümüş ejderha başı bu taburdaki rütbesini gösteriyordu. Asker ona *komutanım* demişti.

Gözlerimi ondan kaçırmak istedim ama yapamadım. Onunla sarayda geçirdiğim o günler aniden üzerime çöktü. Kang'ı son görüşüm, onu Ebedi Işık Salonu'nun kaosunda bıraktığım gündü. Peşimden gelmeye çalışmış, adımı haykırmıştı. Tüm o süslü elbiseleri geride bırakmıştım. Kız kardeşimi kaybettiğimi sanıyordum, tüm umutlarım ayaklarımın altında ezilmişti. İmparatorluğu baştan sona aşmıştım ama kurduğum tüm o arsız hayallerde bile onunla burada, vahşi doğada karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama o benimle konuşmadı. Onun yerine döndü ve beni yakalayan askeri azarladı. "Genç kadınlara terör estirmenin bizi halka sevdireceğini mi sanıyorsun?" diye gürledi.

Asker şaşırmış görünerek itiraz etti, "Bu kız tehlikeli biri. Bir kraliyet düşmanı!"

"Ve o da senin komutanın!" diye hırladı yüzbaşı. "Aklını mı kaybettin sen?"

Asker tek dizinin üzerine çöküp kılıcını alnına dayadı. "Özür dilerim, yüzbaşı. Komutanım."

"Yanındaki bu insanlar kim?" Kang'ın bir sonraki sorusu bana yönelikti. Kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. Yalan mı söylemeliydim? Ama sanırım doğruyu söylemesem anlardı.

"Kız kardeşim ve bir rehber," dedim ona. Gerçeğin tamamı olmasa da bir kısmıydı. Gözleri şaşkınlıkla açılınca Língyǎ'da

ona kız kardeşimi kurtarmak için her şeyi yapabileceğimi söyledim o konuşmayı hatırladığını anladım.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu soğukkanlı tavrına yeniden bürünerek.

Ona görevimizden bahsedemezdim, hele de etrafım generallerin en sadık askerleriyle çevriliyken. Bu kadar çok düşmanım varken. Tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalıydı çünkü eliyle işaret verdi. “Bizi yalnız bırakın.”

“Ama efendim!” diye itiraz etti biri.

Diğerlerini görmezden gelen Kang hâlâ yanımda diz çökmüş duran adama seslenerek, “Üzerlerinde silah olup olmadığını kontrol ettiniz mi?” dedi.

“Kayda değer bir şey bulamadık,” dedi asker. “Adamdan aldığımız bir silah vardı, hepsi o kadar.”

“Adamı ve kızı mahkûmların çadırına götürün,” diye emretti Kang. “Shénnóng-tú’yla yalnız konuşmak istiyorum.”

Yüzbaşı tekrar bir adım öne çıktı. “Bu akıllıca mı, komutanım? Kız, aranan bir mahkûm. Cinayetle suçlu.”

“Bütün sorumluluğu üstleniyorum,” dedi Kang otoriter bir tavırla.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Kendinden emindi. Emir veriyordu. Bir liderdi.

Ve sonra alaycı bir tavır takınıp benim tanıdığım genç adama biraz daha benzeyerek, “Babamın en iyi altmış askerinden oluşan bir kampın ortasında beni öldürmeyi başarırsa sanırım suçlanacak tek kişi ben olurum,” dedi.

Ben Shu’ya baktım, o da bana. Yanımdan ayrılmasını istemiyordum ama başka bir seçenek de göremiyordum. Ona hafifçe başımı sallayıp sorun olmadığını gösterdim.

Yüzbaşı kaldırdığı çadır kapısından çıkmadan önce, “Ellerini bağlı tutmanızı tavsiye ederim,” dedi ve ardından yalnız kaldık.

Çadır birdenbire hem çok büyük hem de bizi içine alamayacak kadar küçük olmuştu, nereye bakacağımı bilemiyordum. Çamurun yüzümü kapladığını, yağmurun vücudumdan damlayıp ayaklarımın dibinde biriktiğini hissediyordum.

“Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim,” dedi, nefesi kesilmiş gibiydi. Hemen bana doğru uzandı, bir adım geri attım ama o ellerimi işaret etti.

Ah.

O bileklerimdeki düğümleri çözüp ipi yere bırakırken ona baktım. Onu zihnime kazıdım, yüzünün tanıdık hatlarını, omuzlarının duruşunu. Daha önce ona defalarca sormuştum. Kimdi o? Gerçekte kimdi?

Asil evlat. Asker. Beni sudan çıkaran, saçlarımı okşayan ve ailesinden bahseden ciddi çocuk. Otoriter bir tavırla konuşan, kötü şöhretli bir tabura komuta eden önümdeki savaşçı.

“Birbirimize bunu çok söylüyoruz galiba,” dedim ona içimdeki duygu seliyle savaşırken. Öfke, pişmanlık, şok ama yine de... Ona dokunmak, hissinin hatırladığım gibi olup olmadığını görmek istiyordum. Aramızdaki bağ hâlâ nabız gibi atıyor, beni tekrar içine çekmeye çalışıyordu.

“Görüyorum ki kız kardeşini kurtarmışsın,” dedi sanki başka bir yerde buluşmuşuz gibi. Sanki bu sıradan bir buluşmaydı da çay içip hasret gideriyorduk. Bu yumuşak tavrına katlanamıyordum. “Panzehri bulmuşsun.”

Saraydaki o şatafatlı hanesinde samimi konuşmalarımızı yüzüne vurmuştum. Aramızdaki ortak bağın bir numara, yalan ve daha kötüsü olduğunu söylemiştim. Yüzüm ateş gibi

yanıyordu. O öfkeyi yakalayıp içimde tutmaya çalıştım ama su gibi kolayca elimden akıp gitti.

“Tek istediğim onun gitmesine izin vermen,” dedim. Eğilip bükülmek benim doğamda yoktu. Yalvarmak istemiyordum ama kız kardeşimi kurtarmak anlamına gelecekse buna mecburdum.

Kang başını iki yana salladı. “Hakkımda ne düşünüyorsun bilmiyorum ama ben bir canavar değilim. Senin ve kız kardeşinin güvenliğinizi garantiye alacağım.” Bana bir adım daha yaklaştı. Onu durdurmam gerektiğini biliyordum. Ellerimi yukarı kaldırıp bir bariyer oluşturmalıyım. Geri çekilmeliydim.

“Cinayetle suçlanıyorum.” Sesimi alçak tuttum. “Prensesin talimatıyla imparatorun ölümüne yardım ettiğimi söylüyorlar.”

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. İmparatorun ölümünden ve bunun ben saraya adım atmadan önce gerçekleştiğinden haberdar olduğunu gösteren bir ifadeydi. “Bunun doğru olmadığını biliyorum.”

“Beni bu kadar iyi tanıdığına emin misin?” diye karşı çıktım.

“Senin cinayet işleyemeyeceğini biliyorum,” dedi.

İçimde bir şeyler çalkalandı. Keşke o güce sahip olsaydım. Gerçek güce. Yılanın yapabildiği gibi rüyaların ötesine, uzak mesafelere ulaşabilseydim. Bu düşünceyi çabucak söndürdüm. Bir keresinde bana teklif edilmişti ama sonuçlarına katlanamayacağımı biliyordum.

“Nereden biliyorsun?” diyerek meydan okudum ona. “Neler yapabileceğimi nereden biliyorsun?”

Bunu düşündü. Gözlerinin altındaki gölgeleri fark ettim, sanki bir süredir uyumamıştı. Sanki onu rahatsız eden bir şey vardı.

Sonra Kang içini çekti. “Ning, ben...”

Çadırın girişi açıldı ve keskin bir rüzgâr içeri girdi. Mangalardaki alevler sıçrarken, buhurdanlar zincirlerinde sallanarak çadır duvarına zıplayan gölgeler düşürdüler.

Yüzbaşı içeri girdi. “Komutanım. İmparator naibinden size acil bir mesaj var.”

Kang gözlerini ovuşturdu. “Bu konuşmaya işim bittikten sonra devam edeceğiz. Muhafızlar...”

“Buna hiç gerek yok,” dedi Büyük Bakan Zhou içeri girerken. Beni sarayın önünde suçlayan, ölüme mahkûm eden kişiydi o. Adalet Bakanlığı’nın beni bulup ölü ya da diri getirmesi için verilen emirde adı yazan kişiydi. “Onunla ben konuşacağım, işim bittiğinde de onu diğer mahkûmların yanına götüreceğim.”

Kang yüzünde garip bir ifadeyle ona baktı, sanki içeri girmesini beklediği son kişi oydu. “Büyük bakan.”

“Prensim.” Büyük bakan neredeyse alaycı bir edayla eğilerek selam verdi.

Gözlerim ikili arasında gidip geliyordu. Kang gözle görülür şekilde irkildi. Bu ikisi arasında bir şeyler olmuştu. Anlamadığım bir şeyler.

Kang çadırdan çıkmadan önce bana son bir kez baktı ve beni dünyada en nefret ettiğim adamlardan biriyle baş başa bıraktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

NING 寧

Prens. Büyük bakan beni bir kez daha baştan ayağa süzerken bu unvanın gerçekliği etrafımı sardı. Başkentten ayrılmamın üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti ama yine de çok şeyin değiştiğini görüyordum. Bir taburun komutanıydı, yakında prens olacaktı. Fakat tüm bunlara rağmen, Kang hâlâ büyük bakana boyun eğmek zorundaydı. Görünüşe göre başka birinin de gücü artmıştı.

“Zhang Ning,” diye selamladı beni Büyük Bakan Zhou başını eğerek.

“Büyük bakan,” diye mırıldandım. Eskiden onun bakışları altında sinerdim. Eskiden onu nazik biri olarak görürdüm.

Eskiden çoğu yanlış olan pek çok şeye inanırdım.

“Sana çay ikram ederdim ama onunla neler yapabileceğini biliyoruz.” Gülümsemesi alaycıydı. “Gel, otur benimle.”

Büyük bakan pelerinini savurarak sandalyelerden birine oturdu. Orada aksi bir tavırla dikildim. Vali Wang tarafından o avluya çekildiğimde hissettiklerim aklıma gelmişti. Bana tepeden bakıp hükmünü veriş. Gerçeği, düşman askerlerini saraya onun getirdiğinden emin olduğumu söyleyişim ve gerçeğin yeterli olmadığını öğrenişim.

Büyük bakan beni keyifle izliyordu. “Bu öfkeyi sakla. Bir gün işine yarayacaktır.”

Yüzümden geçen duyguları hâlâ kontrol edemiyordum, ne kadar da kolay okunuyordum. “Ona ihanet ettin,” dedim tükürür gibi.

Büyük bakan tepkime eğlenerek güldü. Patisiyle vurup kanatlarını kopardığı sineğin, yerde çırpınarak verdiği işe yaramaz mücadeleyi izleyen bir kedi gibiydi.

“Güç her şeydir, kızım,” dedi. “Güç, o gücün tatlılığı. Cezbedicidir ama çok az kişi onu tam anlamıyla eline geçirmek için her şeyden vazgeçmeye isteklidir.”

Belki de her şey onun istediği gibi hizalanmıştı. Bizler onun tahtada ileri sürdüğü taşlardık. Prensesi, aslında sarayı ona karşı toplarken desteklediğine inandırmıştı. Bunlar yetişkinlerin oyunlarıydı. Bense o içi öfke ve utançla dolu o güçsüz çocuk-tum hâlâ.

“Güç seni de çağırıyor,” diye devam etti büyük bakan. “Gücünü o kuş üzerinde kullanmaktan çekinmedin. Güzel yanılsamalar yerine meydan okumanın özünü gördün: Kimin bir başkasını kendi iradesine boyun eğdirebileceği. Ne yazık ki kaybettin. Saray üzerinde ilginç bir etkin olabilirdi.”

Gülmekten kendimi alamadım. “Sen hain bir yılansın. Benim aptal olduğumu mu sanıyorsun?”

Omuz silkti. “Sen sadece yanlış zamanda yanlış yerde olan bir taşralıydın. O shénnóng-tú’lardan herhangi birini seçebildim, imparatorluğun o ıslıl ıslıl parlayan yıldızlarından herhangi birini, en uysal olanını. Seçimlerini o şekilde yapman benim açımdan şanstı, markinin bu kadar kolay kıskırtılması da. Ama sen... en çok parlayan sendin, zamanından önce sönmeye mahkûm olan da sendin.”

“Benden ne istiyorsun?” diye sordum ama aslında bilmek istemiyordum. Beni başkente geri sürükleyip sürüklemeyeceğini,

ibret olsun diye cezalandırıp cezalandırmayacağını bilmek istemiyordum. Onun zalimlik kapasitesinin farkındaydım, Wen-yi'yi zindanda feci şekilde dövülmüş halde öylece yerde bırakmıştı. Kanlı parmak izimi alıp benden zorla imzalı bir itiraf koparabilir, beni ölümümle kolayca susturabilirdi. Benim için ne gibi korkunç şeyler planlamıştı acaba?

“Tamamlamama yardımcı olmanı istediğim bir görevim var. Aradığım şeyi elde etmeme yardım edersen adının temize çıkmasını sağlarım. Sen ve kız kardeşin imparatorluğun hangi köşesinden sürünerek çıktıysanız oraya dönüp kalan günlerinizi görece bir bilinmezlik içinde yaşayabilirsiniz.”

Kendinden memnun bir ifadeyle bana baktı. Tam olarak teklif sayılamayacak olan bu teklif karşısında ne kadar az seçeneğim olduğunu biliyordum. Bu, Vali Wang'ın sıklıkla kullandığı ve aşina olduğum bir taktikti.

Teklif edilen el, ters bir tokada dönüşürdü. Yanılsamadan ibaretti.

“Peki ya dediğini yapmazsam?” Kelimeler hâlâ ağzımdan dökülmeye devam ediyordu çünkü ben böyleydim. Durumunun beyhudeliğiyle mücadele etmeliydim.

“Ben babanı bulurum diye düşünmüştüm.” Büyük bakan parmaklarıyla masada tempo tuttu. “Ama tabii kız kardeşin buradayken yollarımızın tekrar kesişmesi kaderin bir cilvesi olsa gerek. Sanırım sen aradığım şeyle dönene kadar kardeşini de arkadaşını da elimde tutacağım. Ve dönmezsen, eh... onlara ne olacağını biliyorsun bence.”

Yumruklarımı sıktım. Dosdoğru onun eline oynamıştım. Karşı koyabileceğim, önerebileceğim hiçbir şeyim yoktu. Shu'yu doğrudan tehlikeye atmıştım ve tek umabildiğim, büyük bakanın benim için hazırladığı zorlu görevi bir şekilde

tamamladıktan sonra bir yolunu bulup shénnóng-shī'ye ulaşabilmekti.

“Bana ne istediğini söyle.”

“Băiniào Geçidi'ne yakınlığıyla bilinen Ràohé adlı bir kasabanın yakınındayız. Geçidin diğer tarafında eski bir tanıdığım var. Ona Münzevi derler. Elinde çok değerli bir eşya var. İmparatorluğun kaderini etkileyebilecek bir şey.”

Münzevi. Shénnóng-shī. İkisi de aynı kişi olmalıydı – kuzeydeki geçitte kaç tane büyüülü varlık bulunabilirdi ki? Ama bu eşyayı ilk kez duyuyordum. Hazine avı aptalca bir çaba gibi görünüyordu. Büyük bakanın ya da müstakbel imparatorun kişinin ne diye bir hazineye ihtiyacı olacaktı ki?

“Nedir o?” diye sordum.

“Kristal bir küre,” dedi. “Söylentiye göre, onu elinde tutan kişi sonsuz bir büyü deposuna erişebilirmiş. Tam da bu yüzden onca zamandır Keşiş'e ulaşamadık.” Sesinde bir kızgınlık tınısı vardı. Arkasına döndüğünde bariz rahatsızlığına gülümsemekten kendimi alamadım. Şu Keşiş, istediği hazineyi ele geçirme girişimlerinin kaç kez önüne geçmişti?

Büyük bakan, “Onun diyarının girişi büyüyle korunuyor. Sanırım bu büyü gücünü küreden alıyor ve ötesine hiç geçemedim,” diye devam ederken yüzümü ifadesiz kalmaya zorladım. “Ne ormanda kaybolan gözcülerim ne de savunmasını aşmak için kullandığım Wŭlín savaşçıları. Sadece Shénnóng büyüüne duyarlı olduğunu duydum ancak buraya getirilen bir avuç shénnóng-tú ve shénnóng-shī de başarısız oldu.”

“Peki neden benim ona ulaşabileceğimi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Katıksız inadin yarışmadaki etapları geçmeni sağladı. Eğitimsizdin, denenmemiştin ama yine de son tura kalmayı

başardın. Sana yalan söylemedim, Sù'lu Ning. Senden iyi bir shénnóng-shī olacağına gerçekten inanıyorum.” Büyük Bakan Zhou onun övgülerini duymak istemediğini bildiği için sırttı.

Omuz silkti. “Görevi yerine getiremezsen bedenini geçidin dibinde parçalanmış halde buluruz. Sönmüş halde. Tıpkı nihai sonlarına ulaşan en parlak yıldızlar gibi.”

Kampın merkezine yakın küçük çadıra geri döndüm. İki asker girişte nöbet tutuyordu, içlerinden biri geçmem için çadırın kanadını kaldırdı. Shu başını kaldırıp yüzünde belirgin bir rahatlamayla bana baktı.

“Sana zarar vermediler, değil mi?” diye sordum yanına otururken.

Başını iki yana salladı. “Peki ya sana?”

“Ben iyiyim,” dedim ona. “Kardeş Huang nerede?”

“Buradayım,” diye seslendi paravanın öteki tarafından.

“Sessiz olun!” diye bağırdı muhafız.

“Sana bir şey söylemem lazım,” dedim sesimi fısıltıya dönüştürerek.

Shu başını aşağı yukarı salladı, oturuşunu düzeltti. Kolaylıkla okunabildiğim için endişemi çoktan hissettiğini biliyordum. “Bana söyleyebilirsin,” dedi. “Cesur olacağım.”

Bana Qing'er'ı hatırlatıyordu, ona veda ettiğim gün dağılmamak için çok çabalamıştı. Her neredeyse iyi olduğunu umuyordum.

“Bir süreliğine ayrılmak zorundayım.”

Gözleri kocaman açıldı. “Neden?”

“Bana bir görev verildi,” dedim ona. Büyük bakanın bana bu hazineye dair anlattıkları hakkında kısa bir açıklamaya giriştim.

“Büyük bakana güven olmaz,” diye lafımı bitirdim. “Yarışma sırasında prensese sadıkmış gibi davrandı ama sonunda onu generale satıp ihanet etti. Tetikte olmalısın. Uyanık davran. İşim bittiğinde sana geri döneceğim.”

“Biliyorum.” Bana hafifçe gülümsedi. “Sen verdiğin sözleri her zaman tutarsın.”

Onu bırakmak istemediğimden olabildiğince sıkı sarıldım. “Sana söylemem gereken başka... bir şey daha var.” Ona bunu anlatmamın sebebinin geçitten geri dönemeyeceğimden korkmam olduğunu söylemedim. Babamı tanıyordum, bu bilgiyi onunla asla paylaşmayacaktı ve Shu’nun geçmişinin bir parçası babamla birlikte ölecekti.

Ona annem ve babamdan, saraydayken kurdukları ilişki hakkında öğrendiklerimden bahsettim. Eve dönmek, ailemizi kurmak için nelerden vazgeçtiklerini anlattım. Shu gecenin geç saatlerine kadar hikâyenin tamamını dinledi. Annemizi hatırlayarak benimle birlikte ağladı. Buraya kadar gelebildiğim için içimde bir şeyler huzura kavuştu. Kardeşimin elini tutabiliyor, bu hikâyeyi onunla paylaşabiliyordum. Kardeşim hâlâ hayattaydı ki benim için önemli olan tek şey de buydu.

Eskiden Xīnyì’deki odamızda olduğu gibi yan yana uykuya daldık. Hayat her gün aynıyken, çay ağaçlarının, meyve bahçelerinin ve bahçemizin çizdiği rutinle günbegün yaşarken ve başkentteki olayların bizden uzak, çok uzak bir rüyayken olduğu gibi.

Parmaklarım kuşağımda saklı, tenime dayalı dān’i buldu. Bunları kullanmanın zamanı gelmiş miydi? Ben, Shu ve

Kardeş Huang için birer tane vardı. Üçümüz dān'ın gücünü kullanarak gecede kaybolup kaçabilirdik.

Ama içimden bir ses onları kurtarmak için sabırlı olmamı söylüyordu. Yakında dān'e ihtiyacım olacaktı.

Münzevi. Geçitteki shénnóng-shī. Beni buraya getiren şey kaderdi ama büyük bakanın inandığı şekilde değil. Hepimiz evrenin merkezi olduğumuza inanırdık fakat yıldızlar arasında sadece birer zerre olduğumuzu unuturduk. Olası geleceklerin akıntısında ilerler, bazense çarpışırdık. Astronom Wu bana yolu göstermiş, nereye gideceğimi söylemişti. Şimdi tek yapmam gereken o yolu takip etmektir.

Yirmi Altıncı Bölüm

KANG 康

Kang ana çadıra döndüğünde Ning gitmişti, onun yerine büyük bakan içeride oturmuş çay içerek onu bekliyordu. Kızın varlığı Kang'ı etkilemiş, kendisinden emin olamamasına neden olmuştu. Büyük bakanla yüzleşmek için odaklanması gerekiyordu, bu yüzden kendini nefes almaya zorladı.

Taburun yaşça büyük askerlerine danışmak için zaman ayırdıktan sonra büyük bakanın geçmişini öğrenmişti: Halktan biri olarak sınavları geçmiş, genç yaşta Yéliü Akademisi'ne kabul edilmişti. Her yıl sınıf birincisi olmuş, Savunma Bakanlığı vasıtasıyla saraya girmişti. Çeşitli krizleri ustalıkla yöneterek rütbesini yükseltmişti. Sonunda Yükselmiş İmparator'un dikkatini çekerek sarayı ve ardından bütün saray erkânını yönetmekle görevlendirilmişti. Şimdi de tahta çıkması için generali destekleyeceği aşikârdı.

O söylenti yine bir fısıltıyla Kang'ın aklının bir köşesinde baş gösterdi: *Büyük bakanın onayı olmadan kimse Dàxī tahtına çıkamaz.*

Büyük Bakan Zhou çay fincanını masanın üzerine koydu ve Kang'a da bir fincan doldurarak ikramda bulundu. Kibarca reddedemeyeceğini bilen Kang oturup aceleyle bir yudum aldı.

“Gitmen gereken bir yer mi var?” diye sordu büyük bakan keyifle. Elinden bir çınlama duyuldu. O küreler avcunun

içinde dönüp duruyordu. Küreleri görmek ve seslerini duymak Kang'ın kendine engel olamadan birden sinirlenmesine neden oldu. Onu bu şekilde etkilemeleri için hiçbir sebep olmasa da dengesini bozuyorlardı.

“Yapılması gereken hazırlıklar var,” dedi Kang sertçe. “Bu sabah babamdan aynı mektubu aldığınız söylendi.”

Başkentten gelen mesaja göre Kang'ın görevi yakında sona erecekti. Prenses, hâlâ ona ve babasına hâlâ sadık müttefiklerden oluşan bir orduyla Kallah'tan Jia'ya yürümeye hazırlanıyordu. Önderlik ettiği kuvvet yoluna istikrarla devam ederse beş gün içinde bir çatışma yaşanacaktı.

Babasının mesajı açıktı: Görevi bitir. *Hemen.*

“Benim başaramadığımı sizin başaracağınızı ummuştum,” dedi büyük bakan, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. “Kendinizi kanıtlamak için üç günün yeterli olacağını düşünmüştüm.”

Kang askerlerini şu sözde hazine istifçisini bulsunlar diye uçurumu boydan boya taramaları üzere göndermişti ama uğraşları henüz sonuç vermemişti. Yerel halk Kang'ın askerlerinden şüphe duyuyor ve onları pek de hoş karşılamıyordu. Gözcüleri binalara girip çıkan çok fazla insan görmediklerini bildirmelerine rağmen, birçok han müşterilerle dolu olduklarını belirterek onları misafir etmeyi reddetmişti. Gerçekten de Ràohé canlı bir kasaba gibi görünse de halkı pek de misafirperver değildi. Kang, onlar yaklaşırken kasaba halkının sokaklara tükürdüğünü bile görmüştü.

Babasının taburuna böylesine açık bir düşmanlık sergilediğini görmek Kang için yeni bir deneyimdi ve bu kötü muameleden de bıkmıştı.

“Belki de aradığınız şey aslında yoktur,” dedi Kang dişlerini gıcırdatarak. “Babam bunu ne kadar çabuk anlarsa

o kadar iyi. Bu macera için zaman ve kaynak harcamayı bırakabiliriz.”

Geçidin sadece shénnóng-shī’yi etkilemediğini kendisi de görmüştü. Taburdan bazıları garip görüntüler gördüklerini söyleyerek geçide yaklaşmayı reddetmişlerdi. Ve sonra... diplerden çıkardıkları parçalanmış bedenler vardı. Askerler ani bir rüzgârla ya da kayalık patikalarda talihsizce ayakları kayarak uçurumdan aşağı savrulmuşlardı.

Rahatsız edici başka söylentiler de vardı. Karasu’ya karşı suçlamalar duyuyorlardı; babasının taburunun tanrılara saygısızlık ettiği ve bu yüzden onların gazabını üzerlerine çektiği söyleniyordu. İmparator naibinin manastırlara yaptıkları düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi. Yine de Kang bu şüpheleri asla dile getirmiyordu.

“İsminizin bütün Dàxī’de bilinmesini sağlamak için sadece birkaç gününüz kaldı.” Büyük bakan gülümsedi. “Büyük bir hazineyi gerçek hükümdarı tarafından kullanılmak üzere ait olduğu yere, başkente taşıyan muzaffer prens olarak yanı.”

Küreler hâlâ adamın diğer elinde dönüyordu, garip bir şekilde hipnotikti.

“Bu kutsal emanetlerin gücüne inanıyor musunuz öyleyse?” Kang başını kaldırıp büyük bakanın yüzüne bakabilmek için kendini zorladı. “Babamın tahtı ele geçirmesine yardımcı olacaklarına?”

“Onlar sadece birer araç,” diye yanıtladı Büyük Bakan Zhou. “Dünyanın en iyi silahını kullanan eğitimsiz bir kişinin ancak bir yere kadar gidebileceğinin siz de farkındasınız. Hırs, irade, kararlılık... asıl bunlar sizi daha ileriye taşır.”

“O halde Zhang Ning ve kız kardeşine ihtiyacınız yok,” dedi Kang, büyük bakanın imparatorluk boyunca shénnóng-tú’nun

peşine ne amaçla düştüğünden hâlâ emin değildi. Onu yakalamaya bu kadar hevesli olması için hiçbir sebep yoktu ve ancak bir aptal büyük bakanın kendini adalet arayışına adanmışına inanırdı. “Kızı kendi amacınız uğruna kullandınız. Onun ve ailesinin adını iki paralık ettiniz. Bu insanlar amaçlarını yerine getirmiş araçlardan başka bir şey değillerse, o zaman onları burada tutmanın sebebi nedir?”

Büyük Bakan Zhou arkasına yaslanıp sırttı ve küreleri kutusuna geri koydu. Çay bardağını eline alırken hoşgörünün vücut bulmuş hali gibi davranıyordu. Sanki her bir kelimededen zevk alıyormuş gibi konuşarak, “Ah, evet, sevgili shénnóng-tú’nuz. Onun için duyduğunuz endişe çok kıymetli. Kızı korumak istiyorsanız babanızın verdiği görevi tamamlayın. Çünkü bizzat kendisi bu hazineyi bulma girişiminde bulunacak,” dedi.

Kayıp shénnóng-shī resmen tanınmıştı. Ölen askerler eğitimlerinin zirvesindeydiler. Fakat hepsi başarısız olmuştu.

Büyük bakan bir sonraki seferde kızı geçide gönderecekti ki o da bakan kardeşini piyon olarak elinde tuttuğu için görevi reddetmeyecekti. Elbette kabul edecekti.

Öfke aniden Kang’ın içine doldu ve büyük bakanın sözlerinin imasıyla birleşerek onu olduğu yere mıhladı. “Ondan uzak duracaksın,” diye gürledi. “Bu hazineleri toplamanın başka bir nedeni var ve ben bunu bulacağım.”

Büyük Bakan Zhou oturduğu yerden kalkarak, “Neden burada olduğunuzu hatırlarsanız iyi edersiniz,” dedi. “Siz sadece komutancılık oynayan bir çocuksunuz. Verilen güç kolayca geri alınabilir. Buğday samanları gibi tarihin sayfalarına karışır gider.”

Büyük bakan elindeki fincanı masaya bırakırken eğlendiği her halinden belliydi. “Çayınızın tadını çıkarın.”

Yirmi Yedinci Bölüm

NING 寧

Sabah bize sıcak bir kahvaltı verildi ve ardından Shu'yla birlikte askerlerin beni almaya gelmesini çadırımızda beklemeye koyulduk. Ancak öğlen yemeği de geçtikten sonra bana yolculuk için hazırlanmam söylendi. Benden kıyafetlerimi yakası kabaca işlenmiş, hafif at kokan gri bir tunik ve ona uygun bir pantolonla değiştirmemi istediler. Fakat içinde tüm malzemelerimin bulunduğu çantamı bana geri vermediler.

İtiraz ettiğimde asker bana ters ters, "Bunu komutanla konuş," dedi.

Komutan. Göğsüm sıkıştı.

Büyük bakan bizi uğurlamak için oradaydı. Kardeş Huang bilekleri tekrar bağlanmış halde yanımıza getirildi, Shu arkasında solgun bir yüzle duruyordu. Başaramazsam kaybedeceklerimin açık bir göstergesiydi.

Kang kampın girişindeydi, benimkiyle aynı gri kıyafeti giymişti, sağında ve solunda birer adam vardı. Adamların yapılarından ve duruşlarından asker oldukları belliydi ama nedense onlar da kılık değiştirmiş gibilerdi. Eyerli üç at getirilinceye kadar buradaki amaçlarını anlamamıştım, sonra fark ettim ki benimle birlikte seyahat edeceklerdi. Görevimi yerine getirmemi sağlamak için. Ani bir nefret dalgası üzerime kapandı, o kadar güçlüydü ki bedenim titredi.

Büyük bakandan ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum. Kang bu ihanetin bir anımsatıcısıydı. Yěliū'daki cinayetlerle, Wūlín'deki saldırılarla bağlantıları. Yaşlı Guo'nun bariz sadakati, Hánxiá'nın değişen ittifakları. Çayda saklı zehir, zihin kontrolü altındaki gölge askerler ve eski tanrılar...

Korktuğumuz her şey gerçekleşmek üzereydi. Münzevi tek umudumuz olabilirdi.

Büyük bakan bana, sanki bir kaçak ya da rehine değil de hâlâ yarışmanın bir katılımcısıymışım gibi, "Görevinde başarılar dilerim," dedi. Adamı duymazdan geldim ve sarılıp veda etmek için Shu'ya doğru yürüdüm. Dün gece onu tüyü gözlerden uzak tutması ve iyice saklaması konusunda uyarmıştım çünkü Büyük Bakan Zhou bu yeni güç her neyse keşfederse Shu'ya ne yapacağını bilmiyordum. Farklı bir büyü türü, bir tılsım ya da başka bir şey olabilirdi.

"Lütfen, senden ben yokken onu korumanı rica ediyorum." Etrafındaki askerler kıkırdayıp küçümseyici bir edayla baksa da Kardeş Huang'dan içtenlikle ricacı oldum.

Ciddiyetle başını sallayarak onayladı. "Koruyacağım." Koruyucu rolünü ciddiye alacağını biliyordum ve bunun için mutluydum.

"Komutan Li görevini tamamlamanı sağlayacak," dedi Büyük Bakan Zhou. "Bunun bir kaçma girişimi olduğu anlaşılırsa, o zaman..." Shu ve Kardeş Huang'a doğru baktı. "Ölecekler."

Bu uğursuz uyarı tepemde asılı dururken Kang atlardan birinin üzerinde yanıma yaklaştı. Elini uzattığında arkasına binmem gerektiğini anladım. O eli tutmaktan başka çarem olmadı. İçin beni yukarı çekmesine karşı çıkmadım.

Kang atı döndürüp tırısı kaldırırken Shu'ya baktım.

Onu yine terk ediyordum. Ama kurtarmak için terk ediyorum.

Yine.

Dişlerimi sıktım. Bu görevden canlı dönecektim.

İlk başta bir yukarı bir aşağı zıplar, bir sağa bir sola kayarken eyere tutunmaya çalıştım. Ama at yoldaki bir taştan kaçınmak için bir hamle yaptığında Kang'ın sırtına savruldum.

Dizginleri geri çekerken, "Sıkı tutun!" diye seslendiğini duydum. Kaygan patikayı tırmanmaya çalışan atın toynakları çamurda kayıyordu. Ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için Kang'ın kaburgalarının hemen altına yerleştirdim. Başka bir sıçrayış beni ona doğru savurana dek böyle devam ettim, at kendini tekrar doğrultmaya çalışırken ciyakladım. Üç at Ràohé'ye giden yolda ilerlerken kaderime boyun eğip can havliyle ona tutundum.

Son birkaç gündür yağan şiddetli yağmurlara ve yolculuklarımız esnasındaki ara sıra çiselemelere rağmen bu yol Kardeş Huang'ın bizi geçirdiği dağ patikalarından çok daha bakımlıydı. Yolun bazı bölümleri, toprağın göçmeye meyilli olduğu yerlerde tahta kalaslarla düzleştirilmiş ya da üzerinde yürüyenlerin tutunabilmesi için taşlarla döşenmişti. Ancak yeni kıyafetlerime rağmen kısa sürede soğuk ve nemli havayla bütünleşiverdim.

At üzerindeyken konuşmak imkânsızdı, bu yüzden beni bekleyen zorluklara dair çalkantılı düşüncelerimle yalnız kalmak zorundaydım. Yolun geri kalanı berbattı ve nihayet ağaçların arasından ilerideki kasabayı gördüğümüzde hissettiğim rahatlamayla ağlayacak hale gelmiştim. Sırtım, bacaklarım, boynum, hepsi dik durmaya çalışma çabalarımından ötürü ağrıyordu.

Zırh giymememize ve gezgin tüccarlar gibi sade kıyafetler içinde olmamıza rağmen hâlâ yersiz görünüyorduk. Kasaba

halkı bize bakıyordu. Su birikintilerinde oynayan çocuklar biz yaklaştığımızda aileleri tarafından içeri çekiliyor ve kapılarını arkalarından sıkı sıkı örtüyorlardı. Yabancılar güvenirleri yoktu ve... korkuyorlardı.

Sonunda bir hana ulaştığımızda seyis atların dizginlerini eline aldı. Kang beni kollarıyla yakalamasaydı attan yuvarlanıp yüzüstü çamura düşecektim. Diğer askerler gözlerini kaçırırken Kang bana eğlenerek bakıyordu. Ben de onu ittim.

“At sürmek... zamanla alıştığın bir şey,” dedi. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu ama tam tersi bir etki yaratıyordu.

“Sorun değil.” Sağ bacağımın titremesine rağmen hissettiğim aşağılanmayı bastırdım.

“Bize oda ayarlayın, bu akşamlik dinlenelim,” diye diğer adamlara talimat verdi. Onlar hancıdan yer ayırtmaya koyulurken ben yanımdaki çocuğu bariz şekilde görmezden gelerek dönüp etrafıma baktım.

Bu han Husların tesisinden çok daha büyüktü, tamamen bambudan inşa edilmişti ve bana Unutuş Denizi’nde geceyi geçirdiğimiz o tuhaf yeri hatırlatıyordu. Kapının üzerindeki büyük levha buranın, nehir ve ebegümece çiçeğiyle aynı adı taşıyan Fúróng Hanı olduğunu gösteriyordu. Ana katta birkaç masanın bulunduğu yarı yarıya dolu bir açık hava yemek salonu vardı. İkinci kattaysa misafir odaları olmalıydı.

Hancı ıslak seyahat kıyafetlerimizi değiştirmemiz için bizi odaya götürdüğünde, odayı Kang’la paylaşmak zorunda olduğumu dehşetle fark ettim.

Tereddüdümü görünce özür diledi. “Yalnız uyumana izin veremeyiz. Belki de... diğerlerinden birinin seninle kalmasını söylememi istersin?”

Her iki seçenek de eşit derecede korkunç görünüyordu, bu yüzden başımı iki yana sallarken yüzümün utançtan yandığını hissettim. Çantamı yataklardan birinin yanına, yere attım. Hassas duygularıma ya da rezil rüsva olmuş itibarıma ayıracak zamanım yoktu. Aklımı başımda tutmalıydım. Gerçekten de büyük bakanın bahsettiği Münzevi oysa, bu shénnóng-shī'nin nerede olduğunu bulmalıydım. Ayrıca nihayet mektubunu teslim edebilmek için Wenyi'nin ailesine ulaşmanın bir yolunu da bulmalıydım. Ràohé'ye bir daha dönme şansım olup olmayacağına bilmiyordum.

Ama şu anda tüm bunlar bana göz korkutucu geliyordu.

Malzemelerimi almış olsalar da dān ve mektup hâlâ kıyafetimin altında ayrı bir keseye sarılı halde duruyordu. Silah olup olmadığını kontrol etmek için üzerimi hızlıca aramışlar ancak bundan daha ileri gitmedikleri için keseyi de bulamamışlardı. Ne var ki bir sıhhiye malzemelerimi gözden geçirmiş ve olumsuz nitelik taşıdığını belirlediği iki tanesini çıkarmıştı. Geri kalanlarsa onlara erişimimi kontrol edecek olan Kang'a verilmişti.

Akşam yemeğimizi yemek salonunda yedik. Bu han yerel halk arasında popüler gibi görünüyordu. Biri flüt çalıyor ve genç bir şarkıcıya eşlik ederek insanları eğlendiriyordu. Masamızda dilimlenmiş soğuk sığır eti, yeşil sebze turşuları ve soya peyniri vardı. Doyurucu bir yemektir. Neredeyse annemin yemekleri gibiydi. Etrafımda dönen konuşmaları ancak yarım kulak dinleyebiliyordum. Benim varlığımı görmezden gelerek kendi aralarında konuşmayı tercih ediyorlardı.

Kang yaşlı askere Ren-ge diye hitap ediyordu ki ondan abi diye bahsetmesine bakılırsa aralarında gayri resmi bir yakınlık var gibiydi. Daha genç olan Badu'ysa her zaman şakacı bir tonla konuşuyor ve sürekli bir eğlence havası taşıyordu.

Yemek çubuklarımla bir parça daha bifteğe uzandığımda Badu beni durdurdu. "Size bizim servis yapmamız gerekecek, hanımefendi." Bunu söylediği için üzgün görünüyordu ama yine de söylemişti işte. "Sadece... ne yemek istediğinizi söyleyin."

Bana yerimi hatırlatıyordu.

Katil. Zehirleyici.

Çorba kâsemde yüzen sebzelere bakarken moralim tekrar bozuldu. Çorbayı bir kaşıkla karıştırdığımda içinde dolgun, beyaz nilüfer tohumlarıyla birlikte fúlíng mantarının bulunduğunu gördüm. Keyifli sesler ve höpürtülerle çevrili halde yumuşak tavuk parçalarını çiğnedim.

İşte o zaman en başından beri görmem gerekeni fark ettim. Çorba sadece başka bir tonik türüydü, malzemeler suda kaynatılarak etkisi artırılırdı. Büyümün çayla sınırlı olmadığını zaten biliyordum, yapraklar sadece Dönüşüm'e adım atma becerimi güçlendiriyordu. Nilüfer tohumu sakinleştirici özellikleri olan tıbbi bir malzemeydi. Mantarlar dolaşımı ve sindirimi iyileştirirdi. İhtiyacım olan tek şeye sahiptim.

Su.

Uzanıp kepçeyi kavradım, sonra da özür dileyerek geri çekildim. Tabii büyümden fırlayan bir filizin kendini toprak çömleğin içine daldırmasından öncesinde değil. Büyüm çorbanın fokurdayan yüzeyine yerleşerek çeşitli malzemelerin arasına karıştı.

"Çorba gerçekten çok güzel," diye mırıldandım, diğerleri de aynı fikirdeydi.

Benim etkimin inceliğini hissetmeyeceklerdi. Üçü de bu gece rahat uyuyacaktı.

Odalarımıza çekildiğimizde, Kang'ın benimle sohbet etmek istememesi için dua ettim ama o zaten kendi düşüncelerine dalmaktan memnun görünüyordu. Birbirimize kısa bir iyi geceler dileyerek odanın iki yanına uzandık.

Nefes alış verişlerinin derinleşmesini bekledim. Sarayda hep beklerdim. Uygun saat gelene kadar tellalların sesini dinlerdim. Prensesi beklerdim. Kang'ı beklerdim.

Akşam yemeği sırasında kurduğum bağlantıyı çekiştirdim. Büyüm Kang'ın zihnine değdi, uyuduğundan emin olmak için kontrole girişti. Özlem gibi, pişmanlık gibi bir şey yakaladım. Büyüm beni daha yakına çekme isteğiyle fısıldadı, onu tanıdık buluyordu. Ama önemsemedim. Bu duygusallığa ihtiyacım olmadığını kendime hatırlattım. Bana engel olmaktan başka işe yaramazdı.

Kang'ın uyuduğundan emin olunca sessizce parmak uçlarımda kapıdan çıktım. Diğer askerlerin uyuduğu odanın önünden geçerken onları da kontrol ettim. Rüyalarının ince çekimini hissediyordum. Ren'den sadece birkaç görüntü yakaladım, ormanda bir tavşan önünde koşarken okunu fırlatıyordu. Badu rüyasında okyanusun üzerinde uçuyordu.

Saçımı arkadan bağladım ve arka merdivenlerden indim. Sokağın karşı ucunda sallanan ışıklar kasabanın sokaklarında gezen devriyeleri gösteriyordu. Onlardan uzak durmam gerekecekti, Ràohé'nin muhafızlarından kaçının Karasu'ya sadık olduğunu bilmiyordum. Wenyi'nin ailesini nasıl bulacaktım? Elimdeki tek şey bir isim ve annesinin bir noodle dükkânı işlettiği bilgisiydi.

Ama prenses bana mektupta Karasu Taburu'nun bölgede yeniden ortaya çıkmasından bu yana kasaba halkının çektiği acıların nasıl özetlendiğini anlatmıştı ki bu avantajıma

kullanabileceğim bir bağlantı olabilirdi. Hangi kasabada olursa olsun bir haber ilk hancılarla çayevi sahiplerinin kulağına giderdi ve bulundukları yer hakkında en iyi bilgi onlarda olduğundan gezginlere daha iyi rehberlik ederlerdi. Ben de ilk olarak onlara başvurdum.

Arka taraftaki mutfağa girince büyük wok tavanın yanındaki alçak taburelerde oturan üç kişi gördüm. Tavanın altındaki ateşin sadece kuru kalmıştı. Bu akşamlik işleri bitmiş olmalıydı, tüm misafirler doyduğuna göre artık kendi yemeklerini yeme zamanıydı. Bize hizmet eden kız başını kaldırıp beni görünce yemek çubuklarını bir takırtıyla tabağına bıraktı. Adam ayağa kalkarak ailesinin önüne geçti, belli ki korumacıydı.

“Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu temkinle. “Oda da hoşunuza gitmeyen bir şey mi var?”

Bana korku ve şüphe karışımı bir bakışla bakıyordu. Bu da Wenyi’nin buradaki insanlar hakkında yazdığı her şeyi doğruluyordu. Bunu kullanmak zorundaydım.

“Lin ailesini arıyorum,” dedim onlara. “Oğulları kendini Yéliü’ya adamıştı ve daha sonra shénnóng-tú yarışması için saraya gönderilmişti.”

Adam bana hâlâ tereddütle bakıyordu. “Onları neden soruyorsunuz?”

Onlara ne kadarını söyleyeceğimi kafamda tarttım. Bu insanlara güvenebilir miydim yoksa beni askerlere satarlar mıydı? Ancak kelimelerle oynayacak zamanım olmadığını biliyordum. Ayrıca hâlâ gerçeğe değer veriyordum.

“Wenyi’yle saraydayken tanıştım. Ailesi için haberlerim var. İletmemi istediği haberler. Lütfen. Bana Ràohé’de işlerin ne kadar... kötüye gittiğini anlattı.”

Hancı karısına baktı, aniden korkmuştu. Havadaki değişikliği hissettim. Ellerini hızla yüzünün önüne kaldırdı. “Neden bahsettiğinizi bilmiyoruz. Lütfen. Bizi yalnız bırakın.”

Beni göndermelerine izin vermeden sağlam durdum. “Bu benim tek şansım olabilir. Size yalvarıyorum. Şafaktan önce döneceğim. Yemin ederim, size ya da ailenize hiçbir şey olmayacak.”

Adamın arkasında duran karısı bunu değerlendiriyormuş gibiydi, ardından onun yanına gelip elini kocasının koluna koydu.

“Tabura karşı olanlar bizim arkadaşlarımız, bunu asla unutma,” dedi gergin bir sesle. Sonra bana baktı. “Noodle dükkânlarını iki sokak ötede bulacaksınız. İsimleri beyaz bir fenerin üzerinde yazılı. Wenyi’yi gerçekten tanıyorsanız, görünce anlarsınız.”

“Teşekkür ederim.” Onları eğilerek selamladım ve geceye adım attım. Gölgelerden, devriyelerden ve fark ettiğim her hareketlilikten uzak durdum. Bu gece kimsenin dikkatini çekmek istemiyordum.

Noodle dükkânını bulmak oldukça kolaydı. Üzerinde Lin yazan beyaz bir fener rüzgârda sallanıyordu. Dükkândan çok bir tezgâhtı aslında; açık havaya kurulmuştu ve önünde müşterilerin oturup hızlıca yemek yiyebileceği alçak, ahşap masalar vardı.

Bir kadın iki tencerenin başında duruyordu. Birine noodle için sıcak su, diğerine et suyu konmuştu. Bir selamlamayla çenesini kaldırdı. “Hanımefendi? Noodle mı almak istiyorsunuz?”

Fokurdayan et suyu ve buharda pişmiş sebzelerin kokusu gerçekten de cezbediciydi ama yapmam gereken şeyden sadece kısa bir süreliğine uzaklaşmamı sağlamakla kalacaktı.

Önünde eğildim ve “Siz Wenyi’nin annesi misiniz?” diye sordum boğazım düğümlenerek.

Judy I. Linn

Basit bir soruydu yüz ifadesinden yüzümdeki ve sesimdeki her şeyi okuyabildiğini anlıyordum.

Kepçe bir takırtıyla elinden düştü ve arabanın ahşap yüzeyine çarptı. Düşmeden önce uzanıp kadını yakaladıktan sonra arkasındaki tabureye oturmasına yardımcı oldum.

Ne söyleyeceğimi zaten biliyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

NING 寧

“Çok üzgünüm,” dedim yaşlı kadına. Wenyi’nin annesi bir süre öylece oturdu, ben de yanında durdum. Gözlerini kırpıştırarak yavaşça kendine gelmeden önce, sanki kaybolmuş gibi uzaklara daldı.

“Evet, ben onun annesiyim,” dedi sonunda bana dönerek. “Ve siz de bana onun asla geri dönmeyeceğini söylemek için buradasınız.”

Mektup zaten elimdeydi. Bir taziyeyle aşağılara kadar eğilerek mektubu ona uzattım. Mektubu benden aldı ve sonra yavaş yavaş ayağa kalktı.

“İçeride konuşalım,” dedi bana. Tencerelerin kapaklarını kapayıp altlarındaki ateşi söndürdü. Sandalyeleri masaların üzerine koymasına yardım ettim, masaları da arabanın yanındaki duvara itip dayadım. Sonra kadın uzanıp fenerin içindeki mumu üfledi.

“Lütfen, içeri gelin.” Kapının kapılarını iterek açtı ve küçük bir avluya girdik. Bir duvar boyunca odun yığınları vardı, noodle tezgâhı için yakıt olarak kullanılıyorlardı. Bir başka duvarda da çeşitli boylarda testiler sıralanmıştı.

Evin kabul odasına kadar kadının peşinden gittim. Bir duvarda uzun bir masa vardı, üzerindeyse özenle oyulmuş

isimlerle dolu birkaç ahşap tablet duruyordu. Burası tıpkı saraydaki oda gibi Wenyi'nin ailesinin anma odası olmalıydı. Bir kuzey geleneği idi bu. Kadın tabletlerin tam önünde durup öne eğildi ve mektubu açıp içinden okumadan önce sessiz bir dua mırıldandı.

Havada ağır bir tütsü kokusu süzülüyordu, misk esansı insanın genzinde toplanıyordu. Odanın etrafında, duvarlarda ve raflarda Bixi tılsımları, hat sanatı ve tablolarla Zümrüt Kaplumbağa'ya adanmış dualar gördüm. Belli ki bu aile Bixi'ye tapıyordu, bu da Wenyi'nin neden bu kadar genç yaşta kendini Yéliü'ya adadığını açıklıyordu. Ama nasıl olmuştu da bir shénnóng-tú olmuştu? Yéliü neden çalışmalarından sapmasına izin vermişti?

Kadın mektubu ikinci kez okudu, sonra bir mendille gözlerinin kenarlarını sildi. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak sonunda uzun bir iç çekti ve odanın köşesindeki sandalyelerden birine oturmamı işaret etti.

“Oğlumla nasıl tanıştınız?” diye sordu.

Ona yarışmada tanıştığımızı anlattım. Onun nasıl nazik olduğunu, diğer shénnóng-tú'lar tarafından nasıl saygı gördüğünü, yarışmanın son etabındaki çatışmayı ve bunun için büyük bakanın onu nasıl cezalandırdığını anlattım. Sonuyla yüzleşirken nasıl onun yanında olduğumu.

Bitirdiğimde ikimiz de ağlıyorduk. “Ona saraya gitmemesini söyledim,” dedi gözyaşlarına rağmen gülümseyerek. “Ama o hem Bixi'ye hem de Shénnóng'a hizmet etmesi ve bunun için de saraya gidip yarışmaya katılması gerektiği konusunda kararlıydı.”

Bir parçam Wenyi'yle aynı olduğumuzun henüz farkına varmıştı. Büyüm Shénnóng'dan gelse de Beyaz Leydi'yi gör-

müştüm ve beni koruyup kollayan da oydu. Elimi açtığımda ikisi de cevap vermişti. Belki Wenyi'nin de başka seçeneği yoktu.

“Sonuna kadar sizi ve ailenizi düşündü.” Eminim kadın için boş sözlerdi söylediklerim ama yine de kendimi bunları dile getirmek zorunda hissediyordum. Kasabama dair, aileme nasıl davrandıklarına dair, babamın onlara karşılık beklemeksizin ne kadar çok şey verdiğine dair çok fazla duygu taşıyordum. Ama annem öldüğünde bize ellerinden geldiğince yardım etmişler, güçlerinin yettiği her şeyi vermişlerdi. Fazladan lapa pilav, toplanmış mantar ve yeşillik demetleri. Öz dayımın bile verdiğinden daha fazlasını vermişlerdi ve ben bunu hiç unutmadım.

Bana tuhaf tuhaf baktı, sanki beni ilk kez görüyordu. “Siz de yas tuttunuz, değil mi?”

Nereden bildiğini merak ederek ona baktım. Keder de artık taktığım maskelerden biri olmuş yüzümü mü örtüyordu, yoksa gerçek yüzüm mü olmuştu?

Başka odadan gelen bir takırtı, devrilen bir şeyin sesi konuşmamızı böldü. Wenyi'nin annesi ayağa fırladı, ben de peşinden gittim. Diğer odanın kapısını iterek açtı ve arkasında içeriyi görebileceğim kadar geniş bir aralık bıraktı. İçeride platform bir yatak ve üzerinde bir leğenle katlanmış giysiler konmuş birkaç masa vardı.

Biriyle aceleci bir tavırla sessizce konuştu. Başka şeylerin düşme sesi duyuldu. Kapıya yanaştım. İçimde bir şey ısrarla beni çekiştiriyor, ilerlemem gerektiğini söylüyordu. Tıpkı bambu ormanında bana rehberlik edildiği gibi, tıpkı beni buraya, Ràohé'ye getiren adımlar gibi. Kapıyı itip odaya girdim. Köşedeki buhurdanlıktan süzülen tütsünün altında hafif bir hastalık kokusu vardı.

Wenyi'nin annesi yatakta çırpınan bir figürü tutuyordu. Genç bir adam olduğunu fark ettim, Wenyi'nin babası olmayacak kadar gençti ama Wenyi'den daha büyüktü. Vücudu, geri çekilen bir yay gibi inanılmaz bir şekilde yükseldi ve sonra tekrar yatağa düştü. Bana doğru döndü, yüzü duvardan sarkan fenerin ışığıyla aydınlandı. Işık, gevşek dudaklarından akan salyanın parlaklığından ve gözlerinin kenarlarından akan gözyaşlarından yansıyor. Karanlıkta neredeyse kan ağlıyor-muş gibi görünüyordu.

Onlara bir adım daha yaklaştım. Gözlerim şimdiden belirtileri değerlendiriyor, listeliyor, babamın sabırsız talimatlarıyla bana defalarca ezberlettiği diğer belirtilerle karşılaştırıyordu. *Görmüyor musun, Ning? Dikkatini ver!* Ama cevabı çatlamış dudaklarından, perdahlı gözlerinin altındaki koyu halkalardan buldum. Sanki biri parmaklarını küle batırıp tenine sürtmüş gibiydi. Zehir.

Wenyi'nin annesi başını kaldırıp bana bakarken üzüntüsü dalga dalga yayılıyordu. Biri, herhangi biri ona yardım etsin diye yalvardığını bilmek için büyüye ihtiyacım yoktu.

"Çay tuğlalarından mı zehirlendi?" diye sordum. Başını sallayarak onayladı, adamın alnını nemli bir bezle silerken koruyucu bir tavırla üzerine eğildi.

"Onu muayene etmeme izin verir misiniz?" diye sordum.

"Siz ne yapabilirsiniz ki?" diye cevap verdi kısık sesle. "Hekimlere çoktan danışıldı. Hiçbir cevapları yok."

"Wenyi bu yüzden Jia'ya gitti," dedim sonunda farkına vararak. Yollarımız nasıl da benziyordu, dertlerimiz ne kadar da denkti ama o hayattayken ben bunların hiçbirini bilmiyordum.

"Wenyi haber gönderdiğimizde Yéliü'dan alelacele geri döndü," dedi. "Geçitteki Münzevi'yi arayacağını ve ondan

yardım isteyeceğini söyledi. Bir ay boyunca dağlarda kayıplara karıştıktan sonra eve geldiğinde... farklıydı.”

“Nasıl farklı?”

“Băiniăo Geçidi’nin shénnóng-shī’sinin seçilmiş shénnóng-tú’su olduğunu ve yarışmaya çağrılacağını söyleyen bir mektup taşıyordu. Getirdiği ilacın bedelinin bu olduğunu söyledi.”

“Ne ilacı?” Aklımdan hızlıca zaman çizelgesini hesapladım. Ràohé zehirden ilk etkilenen yerlerden biri olmalıydı. O mesajın Yěliū’ya gönderilmesi, Wenyi’nin buraya geri dönmesi, bir ay ortadan kaybolması ve sonra tekrar başkente gitmesi için... Bu adam aylar önce zehirlenmiş olsa gerekti ve hâlâ yaşıyordu. Shu sadece denediği çeşitli ilaçlar sayesinde hayata tutunabilmişti, bu yüzden Wenyi’nin getirdiği şeyin bileşenleri benzer olabilirdi. Hastalığın belirtilerini kontrol altına almaya yetiyor ama onu diğer taraftan geri getirmeye yetmiyordu.

“Wenyi bunun geçici bir tedavi olacağını söyledi. Panzehri ararken vücudunu dengede tutmak içinmiş.” Wenyi’nin annesi adamın yüzüne düşmüş saç tellerini taradı.

İçimde bir heyecan kıvılcımı çaktı. Bu bir ipucuydu. Kadın, Münzevi’ye nasıl ulaşılacağını biliyor olabilirdi, belki de Wenyi bu bilgiyi onunla paylaşmıştı.

Her şey yerine oturuyordu. Burada olma sebebim. Wenyi’yle neden tanıştığımı ve astronomun beni neden buraya gönderdiği.

“Onun bir zamanlar imparatora danışmanlık yapan shénnóng-shī olduğunu söylediler. Bu doğru mu? Wenyi size bundan hiç bahsetti mi?” diye sordum, biraz fazla hevesli bir tavırla.

“Biz o kadını yalnızca Münzevi olarak biliriz. Uzun zaman önce geçidin içinde yaşamaya giden bir öğretmen,” derken

sesine şüphe karışmıştı. “Weniyi’yi ölüme gönderdiği için ondan nefret etsem de Huayu’nun hayatı için ona hâlâ borçluyum.”

Aklımda bir fikir şekillendi, belki de bana ihtiyacım olan cevapları verebilecek çözümü bulmuştum. Ama panzehri denemeden önce zehir konusunda haklı olduğumdan emin olmalıydım. Eğer ona yanlış ilacı verirsem, onu neyin hasta ettiği konusunda yanılırsam adamı kesinkes öldürebilir ya da zehrin yarattığı kâbusun içine sonsuza dek hapsedebilirdim. Tedavi peşinde koşarken zaten bir oğlunu kaybetmiş olan Wenyi’nin annesine bunu yapamazdım.

“Bana güvenmek için bir nedeniniz olmadığını biliyorum ama Huayu’yu kurtarmanıza yardım etmek istiyorum çünkü Wenyi’ye borçluyum.” Benim için Shao’ya karşı gelmiş ve beni her zaman dengi olarak görmüştü. Ona borcumu bir şekilde ödemek istiyordum. Wenyi zaten kendi hayatından vazgeçmişti. Yılanın entrikalarının abisini de ele geçirmesine izin veremezdim.

Weniyi’nin annesi uzun bir süre bana baktı. “Peki bize yardım etmenin karşılığında ne istiyorsunuz?” diye sordu sonunda.

“Bana biraz çay yaprağıyla sıcak su verirsiniz ve küçük bir dilim ginseng ayırabilirseniz,” dedim. “Ona yardım edebilirsem sizden tek istediğim Münzevi’yi nasıl bulabileceğimi söylemeniz.”

“Ona kötülük yapmayacağınıza söz veriyor musunuz?” dedi.

Elimi kalbimin üzerine koydum. “Söz veriyorum.”

Bana ciddi bir baş selamı verdi, sonra istediğim şeyleri getirmek üzere yanımdan ayrıldı.

Huayu'nun yanına oturdum. Dudakları kıpırdıyor, anlamsız kelimeler mırıldanıyordu. Bu bana Shu'nun alnındaki teri sil-diğim, tükürmeye çalışsa bile tonikleri boğazından aşağı zorla dökmek zorunda kaldığım o endişe dolu ayları, hayatı için sa-vaştığı zamanları hatırlatmıştı.

Çok geçmeden Wenyi'nin annesi bambu bir tepsiye den-geli bir şekilde yerleştirilmiş sıcak su, fincanlar ve çayla geri döndü. Masayı yatağa yaklaştırdım ve fincanları hızla ısıtmak için suyu kullandım. Tırnağımla ginsengi delip esnekliğini test ettim. Hâlâ yeterince özü vardı. Onu çay yapraklarının yanına yerleştirdim. Su yaprakların içine sızarak onları döndürürken, büyü de benim içimde kabarcıklar oluşturarak onu kullanmam için bana sesleniyordu.

Bunun risk teşkil ettiğini biliyordum. Büyüyü kullanmam yılanı bir kez daha başıma musallat edebilirdi. Ama denemek zorundaydım.

Soğutmak için çayın yüzeyine üfledim ve bir yudum aldım. Wenyi'nin annesinin verdiği temiz mendili çayın içine daldırıp Huayu'nun dudaklarına sürdüm. Teni çayı emdikçe Dönüşüm dünyayı büktü ve beni ona, zehirle savaşta kapana kısıldığı yere doğru kaydırды.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

NING 寧

Sisin içinden geçtim. Bir nefes alıp yüzümü suya daldırmak ve altında yepyeni bir diyar keşfetmek gibiydi. Keşke fantastik hikâyelerdeki gibi Yeşim Ejder'in sualtı sarayına giriyor olsaydım ama onun yerine bir nehrin kıyısında duruyordum. Ayaklarımın altında çakıl taşları vardı. Su akıp gidiyordu, hızla hareket eden yüzeyi gökyüzünün beyazından birkaç ton daha koyuydu. Nehrin diğer tarafında keskin kayalıklar vardı ve döndüğümde arkamdaki ormanı gördüm.

Her şey sessizdi. Renksizdi. Burası Dönüşüm değildi. Burası Gölge Diyarı'ydı.

“Huayu!” diye bir ses geldi solumdan.

Dönünce yanımdan geçen bir figür gördüm.

Bu olamaz... Kalbim sıkıştı, nefes alamıyordum.

O yavaş yürüyüş. Bu, Wenyi'ydi. Benim için konuşan, beni dengi olarak gören kişiydi. Son anlarında yanımdaydım. Fısıltıyla dile getirdiği kelimelerini dinlemiş, ölüm döşeğinde ona bir söz vermiştim. Babamın hekimlik rolünün bir parçası olarak asla hafife almadığı bir sorumluluktan bu, yardımcısı olaraksa benim her zaman anladığım bir şeydi.

Onu takip ederek bir adım ileri attım, sonra bir adım daha. Taşlar ayaklarımın altında çıtırdıyor, nehir yanımda beyaz

köpükler saça saça gürleyerek akıyordu. Çok hızlı yürüyordu ve ona yetişmekte zorlanıyordum. Bilmek zorundaydım, o bir hayalet miydi? Yoksa kardeşi için geri dönen ruhu muydu?

Rüzgâr hızlandı, sisi dağların tepelerinden savurarak etrafımızı sarmasına neden oldu. Ağaçlar sanki uyarı verir gibi uzaktan hışırdıyordu. O figür kederli sesiyle seslenmeye devam ediyordu. Huayu neredeydi? Ve neden bu çağrıya cevap vermiyordu?

Bir büyü filizine tutunarak ilerledim. Ayaklarımı daha hızlı hareket etmeye, taşların üzerine daha emin basmaya zorladım. O uzun figürle aramdaki mesafeyi kapadım.

Bir ruh mu yoksa Huayu'nun anılarının bir kalıntısı, hayal gücünün bir parçası mı olduğunu görme niyetiyle ona uzandım. Kolu elimin altında yekpareydi. Kemik ve et. Arkasına döndü ama bu Wenyi'nin yüzü değildi. Gözleri insana ait olmayan yarıklardan oluşuyordu. Hırıltıyla açılan ağzından ucu sivri, bir çatal dil çıktı. Tükürükler saçarak öfkeli bir sesle bana tısladı.

Avını bozmuştum.

Zehirdi bu.

Yaratık bana doğru hamle yaptı ama ben daha hızlıydım. Kenara sıçradım ve geriye düşerek beni uyanık dünyayla tanrılar arasındaki boşluğa bağlayan o kanaldan, Dönüşüm'den geçtim. Ginseng bana zihinsel berraklık sağlayarak hızlı tepki vermeme yardımcı olmuştu. Ama Huayu'yu bulmam için yetmiyordu. Onun ruhunu yakalayacak, zehrin pençesinden kurtaracak ve geri dönmesi için ona yeterli kuvveti sağlayacak bir gücüm olmalıydı.

Gerçek panzehrin bütün gücüne ihtiyacım vardı.

Nefes nefese uyanarak Wenyi'nin annesinin gözlerinin içine baktım.

“Ne gördün?” En kötüsünden korkarak bana bakıyordu.

“Onu kesin olarak kurtarabileceğime söz veremem ama bunu daha önce bir kez yaptım,” dedim ona. “Bu zehri biliyorum. Hilelerini biliyorum.”

Ama bunu inci tozu olmadan yapamazdım, bu dersi Yě-liǔ’da Yaşlı Tai’yle öğrenmiştim. Gerçeklikle, ruhumu onun-kine bağlayacak ve ikimizi de geri çekmeme yetecek kadar bağımın olduğundan emin olmalıydım.

Kadının mutfağında meyankökü vardı ve kesemde lí lú olduğunu biliyordum. İnci tozuysa, eh... Kang biraz taşıyor olsa gerekti. Hana döndüğümde hâlâ uyuduğunu ummak zorundaydım.

Kasabanın tellallarının sesi hana doğru attığım aceleci adımlarımı izledi. Hırsız Saati gelmişti. Zamanım tükeniyordu.

Odanın kapısını yavaşça açıp Kang’ı orada oturmuş beni beklerken bulduğumda umutlarım suya düştü.

“Nereye gittin?” diye sorarken ifadesi sertti. Sanki hükmünü vermek üzere olan sert yüzlü bir yargıçtı da beni korkunç bir kadere mahkûm etmek üzereydi.

İçimde bir öfke kabardı. Bakışlarında beklentiyle benden kendimi açıklamamı istiyordu. Sanki içinde bulunduğum durumu hak etmişim, kaderimi kendim yaratmışım gibi bakıyordu. Hiçbir şey söylemediğimde elini yanındaki masaya indirdi.

“Bir şeyler *planlıyordun!* Büyünü benim ve adamlarımın üzerinde kullandın.” Sandalyeden yarı kalkmıştı, benimle yüzleşmek istiyordu. İhanete uğramış gibi görünme cüretini göstermişti.

İşte o zaman ona doğru yürüdüm ve ağızımdan dökülmeyi bekleyen keskin sözcükleri saçmaya başladım. “Evet, Kang, başından beri planladığım şey buydu. Yeteneğimi tüm sınavları geçerek kanıtlamış olmama rağmen yarışmadan atılmak. *Senin* babanın Dàxī halkına çektiirdiği korkunç acılar yüzünden yine *senin baban* tarafından bu duruma *düşürüldüm!*”

Yüzlerimiz neredeyse birbirine değene, benden yayılan öfke ve çaresizliği hissedene kadar dibine girdim. Ağır ağır geri çekilerek kendini pat diye sandalyesine bıraktı.

Bense daha da yaklaştım. “Sonunda kız kardeşimi kurtardım ancak bana sığınma imkânı sunabileceğini düşündüğüm tek yerden ikimiz de kovulduk. Yüzüm, beni işlemediğim korkunç suçlarla itham eden aranıyor afişlerindeydi.”

Kang faltaşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyordu. Göğsünün inip kalkışını görüyordum. Üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceğim çocuk. Öptüğüm ve karşılığında kendimden uzaklaştırdığım. Kaçarken sürekli aklıma gelen. Kendime itiraf etmeyi reddetsem de sonunda onu tekrar gördüğümüne sevindiğim, sürekli zıt taraflarda olduğumuzu kendime hatırlatmak zorunda kaldığım. Tıpkı şimdi de olduğu gibi.

“Büyük bakan sana ihtiyacı olduğu konusunda kararlı. Hâlâ çözmeye çalıştığım bir amaç için,” dediğinde nefesi yanağıma değdi. “Eğer seni güvende tutacaksam onun istediğini yapmak zorundayım.”

Yüzüne gülmemle irkildi. Arkama döndüm. Aklıma saraydaki o son günlerde birbirimizin boğazına nasıl sarıldığımız, birbirimizi kelimelerle nasıl yaraladığımız gelmişti. Hem babasına hizmet edip hem de bana yardım etmesi imkânsız olsa bile kendini benim koruyucum olarak görüyordu. Amacım prensesin tahtını geri kazanmasına yardım etmek olsa bile.

Yatağına doğru yürürken, “Ne yapıyorsun?” dedi birden. Çantasını alıp içindeki her şeyi boşalttım ve malzeme kesemi bulana kadar eşyaları karıştırdım.

“Hey!” Kolumu tuttuğunda kendimi onun elinden kurtardım.

“Bunu anlamayı bekleyecek zamanım yok,” dedim ona. “Bana güven ya da güvenme, sana kalmış. Münzevi’nin yerini ortaya çıkarmanın bir yolunu buldum ve senin yardımın olsa da olmasa da o emaneti alacağım.”

Elimde kesemle kapıdan çıktıktan sonra onun peşimden gelen ayak seslerini duydum.

“Ning, bekle!” dedi arkamdan, hem de defalarca ama sokaktan aşağı yürürken ona cevap vermedim.

Altın Anahtar, Gümüş İğne, yarışmanın son turu. Tüm bunlar birbirimize en gerçek benliğimizi göstermişti ama o hâlâ bahsi geçen korkunç şeyleri yapıp yapamayacağımı sorguluyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. O şüpheyi.

Kendime dair hislerimi tetikliyordu. *Başarabilir miydim?* Tüm bu imkânsız görevler, Huayu’yu kurtarmak, Münzevi’nin yerini ortaya çıkarmak, Shu’nun kayıp büyüünü bulmak, o iblisin dünyaya dönmesini engellemek...

Tüm bunların ağırlığını omuzlarımda hissediyordum. Gözlerime yaşlar battı.

“Ning!” Kang sonunda bana yetişti. Bir elini omzuma koyarak beni kendisine döndürdü. “Bekle, lütfen.”

Yanından geçip yürümeye devam etmeliydim. Onu itip yoluma gitmeliydim. Ama onda beni hareketsiz bırakan, orada durup dinlememi sağlayan bir ciddiyet vardı.

“Sana inanıyorum,” dedi bana. “Saray erkânındaki zehirlenmelerin arkasında senin olmadığını, her şeyden en az benim kadar bihaber olduğunu biliyorum.”

Bunun üzerine keyifsizce kıkırdadım.

“Bana sürekli senin varlığının Shénnóng büyüünün zıttı olduğunu söylüyorlar,” dedi. “Doğal düzene karşı menfur bir şey olduğunu anlatıyorlar ama bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorum. Senin büyüünü kendim hissettim.”

O suçlamaları onun dudaklarından dökülürken duymak, her ne kadar bunları anında reddetmiş olsa da yüzüme inen bir tokat gibiydi. Bu yönümü benimseyip Shénnóng’a dönersem kabul göreceğimi düşünmüştüm. Ama ait olmadığım yerler bulmaya devam ediyordum. Her zaman olduğu gibi, insanlardan çok bitkilerle evimde gibi hissediyordum. Menfur bir şeydim.

Sağ elimi tutup avcunu benimkine bastırdı. “Bana sürekli sana güvenmemi söylüyorsun ve ben de güveniyorum. Ne yapmam gerektiğini söyle.”

Aynı oranda hem ona vurmak hem de onu öpmek istiyordum ama ikisine de vaktim olmadığını biliyordum.

“Şişeni bana ver,” dedim ona, elimi onunkinden çekip avcumu öne uzattım.

Kafası karışmış görünüyordu. “Şişemi mi?”

“İnci tozu,” dedim. “Ya beni hana geri sürükleyip yarın askerlerinle dağlarda zar zor ilerlersin ya da onu bana verip peşimden gelir ve zehrin gerçekte ne olduğunu kendi gözlerinle görürsün.”

Kang bana tekrar baktı, ardından kuşağından bir şişe çıkarıp açık elime bıraktı.

Elim şişenin etrafına kapandı.

“Tek istediğim gerçek,” dedi.

“O zaman benimle gel.”

Eve döndüğümde Wenyi'nin annesi Kang'a şaşkınlıkla baktı.

“Karasu askerlerinden birini bize mi getirdin?” diye bağırdı. “Onlar için çalışıyorsun... Hepimizi öldürmek istiyorsun! Huayu'yu alıp bu şekilde geri gönderenler onlar!”

“Bizim... karmaşık bir geçmişimiz var.” Elimi kadının koluna koydum. “Ailene zarar vermeyecek, söz veriyorum. Ve... bana yardım etmesi için ona ihtiyacım var.” Tam olarak gerçeği söylememiştim ama yalan da sayılmazdı.

“Yemin et o zaman.” Elimi kavrarken gözleri parlıyordu. “Tanrıların üzerine yemin et, Huayu'ya zarar vermeyeceksin.”

“Yemin ederim,” dedim ona. “Bixi'nin kabuğunda saklı gerçek ve Shénnóng tarafından paylaşılan bilgi üzerine yemin ederim. Kaplan'ın korkunç kükremesi ve Beyaz Leydi'nin kanatları üzerine yemin ederim ki Huayu'yu kurtarmaya çalışıyorum.”

Kadın sonra başını sallayarak onayladı ve evine girmemize izin verdi.

Aletlerimi ve malzemelerimi hazırlarken büyüümün bilinmeyenlerini düşündüm. Beni tüketmeye başlamadan önce kendimi ne kadar zorlayabileceğimi. Kitaplardan ve zehirle daha önceki karşılaşmalarımdan edindiğim bilgiler vardı. Ruyi'den zehri çıkarırken çok şey öğrenmişim ve her nasılsa bu zehirlerin bağlantılı olduğunu, benzer bir bileşeni paylaştıklarını hissediyordum.

İkisinin de arkasında yılan vardı.

“Bana nerede ihtiyacın var?” diye sordu Kang.

“Orada dur,” dedim ona. Burada olmasına rağmen dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Huayu'nun yanına oturdum.

Malzemelerimi tepsiye yerleştirdim. Bir dān. İçinde çok fazla g barındırabilen kk bir şeydi. Elimde sadece üç tane olduğu halde bunun gm artıracakını biliyordum ve bunu Wenyi'ye borçluydum. Görmezden gelinenlere ve unutulana ses olduğu, onun için değerli olanları kurtarmaya çalıştığı için.

nce ayı demledim, bir fincanlık çay mkemmek bronzluğa ulaştığında l l'yu, ardından meyankkn ekledim. En üste de inci tozu şişesinin yarısını serptim. Bu miktar beni diğer ālemdeyken dünyaya bağlayıp Shu'yu çıkarmaya yetmişti ve daha fazlasını kullanma riskini almak istemiyordum. Karışımı birkaç dakika demlenmeye bıraktıktan sonra hepsini bir kseye boşalttım.

Kseyi Kang'a uzattım ve o da içti. Bana geri verdiğinde ben de aynısını yaptım.

"Hazırlıklı ol," dedim ona. "Dönüşüm'den geçtiğimiz önceki zamanlardan farklı olacak."

Dān'ı ağzıma yerleştirdim. Dudaklarım etrafına kapanır kapanmaz büyü içime sıçramaya başladı. Enerji bedenimde kıvrılarak daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunluğa ulaştı. Serbest bırakılması gerekiyordu yoksa gücünden patlayacaktım. Kang'ın elini arayıp buldum, büyüm benden ona sıçrayarak bir köprü oluşturdu. Diğer elimi Huayu'nun çıplak göğsüne koydum.

şimşek gibi bir sarsıntı oldu ve büyü içimden geçip ikisine de ulaştı. Zaman ve mekān bükülürken ileri doğru fırlatıldık.

Otuzuncu Bölüm

KANG 康

Görüşü bir anlığına karardı ve sonra sanki kafasına kapatılan örtü kaldırılmış gibi gözünün önünde bu diğer dünya belirdi. Her şey gri tonlarında tek renkten ibaretti. Sanki mürekkepten bir tablonun içine adım atmış gibi manzara can buldu.

Hafif bir esinti saçlarını savurdu. Bir adım ilerlediğinde ayaklarının altında çakıl taşları çatırdadı. Kolunu kaldırdı, yumruğunu açıp kapadı. Sanki hâlâ bedeninde, hâlâ kendi içindemiş gibi hissediyordu. Çok gerçekçi geliyordu ama yine de gerçek olmadığını biliyordu.

Bir an öncesinde Ràohé kasabasındaki bir evde, bir shén-nóng-tú'nun elini tutuyordu. Göz açıp kapayınca kadar bir nehrin önünde durmuş, dağ havasını soluyordu. Yanında ayak sesleri duyuldu ve Ning'in nehir kıyısında kararlılıkla yürüdüğünü gördü.

Ona yakın durması gerektiğini bilerek peşine takıldı. Burası daha önce gördüğü hiçbir yere benzemiyordu. Ning onu, bunun büyüyle daha önceki karşılaşmalarından farklı olacağına dair uyarmıştı ama kız ne derse desin, sözcükler kifayetsiz kalırdı. Büyüyle en son bir araya gelişlerinde Gümüş İğne'yi birlikte içtiklerinde yalnızca aniden bir sis belirmişti. Hâlâ bahçede, salonda, aşına olduğu yerde kalmıştı.

Tamamen farklı bir dünyaya ışınlanabileceğini hiç düşünmemişti.

Ning etrafına bakınarak ısrarla, “Gözlerini açık tut,” dedi. “Huayu buralarda bir yerde. Onu *hissedebiliyorum*.” Huayu yatakta yatan adam olmalıydı. Kang bir tedirginlik hissetti ama bunu bastırdı. Kız ona güvenmesini söylemişti ve o da güvenmeliydi.

Önce nehrin kenarında oturan bir figür fark etti ve Ning’in kolunu çekiştirdi. Genç bir çocuk elinde oltasıyla büyük bir kayanın tepesine tünemişti, oltta suda süzülüyordu. Nehir orada hafifçe kıvrılarak küçük bir koy oluşturunuyordu. Akıntının fazla hızlı olmadığı, balıkların oyalanabileceği ve yemle cezbedilebileceği bir yerdi.

“Burası okula gitmek istemedikleri zaman geldikleri yer,” diye fısıldadı Ning yanından. Büyü ona Kang’ın görebildiğinden fazlasını gösteriyor olmalıydı. Adalet Bakanlığı afişlerinde onun yüzünü ilk gördüğünde hissettiği o küçük korkuyu yeniden hissetti. Büyük bakan onun nasıl bir insan olduğu ve ne tür bir büyü yaptığı konusunda kendisini uyardığında da böyle korkmuştu.

Zihninizi parçalayabilir, imkânsız görüntüler görmenizi sağlayabilir; derin, karanlık ve kıymetli düşüncelerinizin her birini okuyabilir...

Büyük Bakan Zhou konseyin önünde durmuş, yoldan sapmış bazı shénnóng-shī’lerin uygulayabildiği büyü türleri konusunda hepsini uyarmıştı. Yaşlı Guo onun yanında yer alıp her sözünü başıyla onaylarken kimsenin adama karşı çıkacak bir sebebi yoktu.

Ning ve Kang kayanın üzerindeki gençle aralarındaki mesafeyi hızla kapadılar, ta ki rüzgâr başka bir sesi kulaklarına taşıyana kadar.

“Abi... neredesin?” diyen ses kanyonda yankılandı. Kang yukarıdaki gencin başını çevirdiğini ve nehrin aşağısına bakıp sesin kaynağını aradığını gördü.

Kang daha fazla dayanamadı. Sormak zorundaydı. “Burası neresi? Kim bunlar?”

“Burası Băiniăo Geçidi olmalı,” diye mırıldandı Ning ve sonra gözlerini kapayıp parmağını şakağına bastırdı. Sanki sadece kendisinin duyabileceği bir sesi dinliyormuş gibiydi. “Diğer figür... Wenyi’ye benzeyen. Ona güvenemezsin. Eğer yaklaşırsa onu uzak tut.” Gözlerini açtı ve büyük bir yoğunlukla Kang’ın gözlerinin içine baktı. “Ne pahasına olursa olsun.”

“Wenyi...” dedi, anlamakta biraz ağır kaldığını hissederek. “Yarışmanın son etabında beni yavaşlatan çocuk. Zindanlarda ölen çocuk.” Kısa bir acı kıvılcımı ve göğsündeki o boş yankı suçluluk duygusunu doğruladı. Shénnóng-tú adına konuşmaya çalışmış ama büyük bakan dinlemeyi reddetmişti.

Kang, anlıyor musun? Ning’in sesi kafasının içinde yankılandı. Onun bu izinsiz ihlalinden korkmalıydı. Etkisinin filizlerini koparıp kurtulmalıydı. Ancak tek hissettiği kızın aciliyeti ve Huayu için duyduğu endişeydi. Gelmekte olan şeyden, o büyüsünü kullanırken Kang’ın onlardan uzak tutması gereken şeyden korkuyordu. Başıyla onaylayarak dikkatini o gizemli sesin geldiği yöne çevirdi.

Diğerlerinin bilmediği ya da sadece ona söylemediği şey buydu. Shénnóng’un bir müridi büyü yaptığında, onu zihniyle kendine doğru çektiğinde, bu onu okuyabildiği anlamına geliyordu. Bu doğrudu ama aynı zamanda Kang’ın kendisi de kızı görebiliyordu. Kang’ın en gizli yanlarını ortaya çıkarmıştı. Ve o da kızın bir zamanlar saklamaya çalıştığı şeyi şimdi görüyordu.

Ning selam vererek balıkçıya yaklaştı. Kang onun yerine suya, sessizlik içindeki gölün dalgalanan yüzeyine yanaştı. Suyun içinde karanlık bir şey hareket ediyordu. Büyük bir şey... orada olmaması gereken bir şey. Titreyerek uzaklaştı. İçgüdüleri fazla yaklaşmaması gerektiğini söylüyordu.

Konuşmalarından parçalar ona süzüldü. “Balıkları korkutup kaçırıyorsun. Kardeşimi gördün mü? Senden bir baş daha uzun, belki şuradaki arkadaşından da biraz daha uzun. Biraz cılız olsa da yakışıklı bir adamdır.”

“Zehirlendin,” dedi Ning.

Kang, Huayu’nun bu açıklamayı nasıl karşılayacağını görmek için ona baktı ancak o sadece gülüp kayadan aşağı atladı.

“Zehirlenmiş olsaydım burada balık tutuyor olur muydum? Nadir bulunan bu huzurlu günün tadını çıkarabilir miydim?”

“Wen’yi yıllardır eve gelmedi,” diye bastırdı Ning. “On altı yaşındayken kendini Yéliü’ya adamıştı. Hatırlıyor musun?”

Huayu kaşlarını şaşkınlıkla çattı. “Yéliü mu?”

Başlarının üzerinde rüzgâr ısıklık çalmaya başladı. İleride uzun ağaçlar sallanıyor, kanyondan sertçe esen ani rüzgâr tarafından rahatsız ediliyorlardı. Sudaki bir kıpırtı Kang’ın gözüne çarptı.

Bir balık sıçrayarak sudan dışarı fırladı. Bir şapırtıyla Ning’in ayaklarının dibine düştü. Ning kafası karışmış bir ifadeyle ona baktı. Balık kıyıda nefes almak için debelenirken Kang dikkatini sudan ayırmadı. Dalgalar daha hızlı hareket ediyor gibi görünüyordu, güçlendikçe güçleniyor, nehirden taşıp kayalık kıyıya vuruyorlardı.

Çırpınan balığın kıvrılarak kendini Huayu’ya atmasını şaşkınlıkla izledi. Ning ciyaklayıp adamı çekerek uzaklaştırdı. Balığın anormal, büyük dişleri Huayu’nun tuniğinin kenarına yapıştı.

Kang harekete geçti. Oltayı taşların üzerine düştüğü yerden aldı, balık tuniği bırakana kadar ona vurdu, sonra da oltanın ucuyla itti.

Daha fazla şapırtı duyuldu. Daha fazla balık etraflarındaki zemine düştü. Balıklar ani hareketlerle atıldılar. Kendi dişlerinin yerine sarı, insanlarınkine benzer dişler ışıktaki parlıyordu. O dişleri tak tak birbirine vuruyorlar ve gıcırdatıyorlardı, onları parçalamak istiyorlardı. Gözleri soluk beyazdı. Çürümüşlerdi. Bambu oltaya tutundular, bambuyu kemiren dişlerin çıkardığı *çatur çatur* sesleri korkunç bir gürültüydü. Kang'ın elindeki olta onca balığın ağırlığıyla bükülüp kırıldı.

"Sudan uzaklaşın!" diye bağırdı Kang, kızla adamı yanına alarak dağın yamacına doğru koşmaya başladı.

"Kardeşim!" Huayu köprüyü göstererek karşı çıktı.

İlerideki köprü bembeyazdı, her nasılsa yoktan var olmuştu. Köprünün üzerinde duran figür üçüne deli gibi el kol hareketleri yaparak yardım istiyordu.

Huayu aniden Ning'in elinden kurtuldu ve köprüye doğru koştu.

"Onu kurtarmalıyız!" diye haykırdı. "Onu bu canavarlardan kurtarmalıyız!"

Kang ileri atıldı, parmakları Huayu'nun tuniğinin kenarını kavradı, bu onu yavaşlatmaya yetmişti. Ning de onu geri çekmeye başladı. Huayu onlara karşı mücadele ederken ikiye karşı bir, âdeta bir halat çekme yarışına giriştiler.

Balıklardan biri uçar gibi sudan çıkıp Ning'in koluna yapıştı. Ning acıyla bağırınca Kang balığı eliyle kavradı. Balığın soğuk ve kaygan gövdesi yumruğunun içinde çatırdadı. Onu Ning'den çekip aldığı anda balığın ağzında yırtık kumaş, kan ve deri olduğunu gördü. Bu manzara Huayu'yu umutsuz

transından çıkarmış gibi görünüyordu çünkü Ning'in kan içindeki yarasına dehşetle bakıyordu.

Rüzgâr hızlanmaya devam eder, suyu çılgınca yüzlerine ve saçlarına püskürtürken Kang ona, "O senin kardeşin değil!" diye bağırdı.

"Kardeşin on altı yaşındayken yanınızdan ayrıldı! Hatırlamak zorundasın!" diye yalvardı Ning ona, ıslak saç telleri gözlerinin önüne düşmüştü.

Huayu nefes nefese orada duruyordu. Bakışlarını ellerine indirdi, sonra tekrar ikisine döndü.

"Neler oluyor?" diye sordu. Kang ve Ning'in gözlerinin önünde Huayu'nun yanaklarındaki dolgunluk zayıflamaya, gençlik parıltısı solmaya başladı. Daha uzun ama daha inceydi, boy atmıştı – artık hasta yatağında yatan adama daha çok benziyordu.

"Zehirlendin." Ning tekrar ona doğru uzandı. "Annen dönmeyi bekliyor."

"Zehirlendim mi?" diye tekrarladı yavaşça. Anlayamıyordu, gerçekliği etrafındaki bu rüya manzarasıyla uzlaştıramıyordu.

Kang hâlâ arkalarından gelen ıslak, şap şap seslerini duyabiliyordu. Arkasına döndüğünde suyun üzerinde biriken balık sürüsünü gördü. Yığın gözlerinin önünde gitgide büyüdü, birleşerek daha büyük bir forma büründü. Çok sayıda gözden, yüzgeçten, solungaçtan ve açılıp kapanan ağızdan oluşan grotesk, kıvranan bir şekle dönüştü...

Ning hâlâ Huayu'ya onlarla gelmesi için yalvarıyordu.

Kang onun dikkatini çekmek için, "Şuraya bak!" diye bağırdı. "Zehirlenmişsin! Rüya görüyorsun! Bizimle gelmezsen yenilip yutulacaksın!"

Rüzgâr çürümenin ve ölü etin pis kokusunu burunlarına taşıdı.

“Huayu...” Ses aniden her taraftan yankılanmaya başladı.
“Beni terk ettin...”

Büyük, kıvranan balık kütlesi uzun bir gövdeyle elmas biçimli bir başa şeklini aldı... Yılan tam önlerinde ortaya çıktı.

“Gitme zamanı,” diye fısıldayan Ning, Huayu’yu yanına çekti. Kang da peşlerinden ormana doğru koştu. Kendilerini dik patikadan yukarı taşımaya çalışırken ayaklarının ve ellerinin altında dallar kırılıyordu. Ağaçlar etraflarında sallanıp titriyordu.

Dağ yamacına, onları uzağa götürecek patikanın düz kısmına çıktılar. Kang arkasına hızlıca bir baktı. Yılanın devasa vücudu, altındaki bitkileri çatırdatırken tek gördüğü titreyen ağaçlar oldu.

Ning ve Huayu ondan önce durmuşlardı. Ning’in elleri Huayu’nun kollarındaydı. Kang siyah filizlerin Huayu’nun titreyen bedenine doğru ilerlediğini gördü. Huayu’nun gözleri geriye kaydı, sadece akları görünüyordu. Ning’i de beraberinde çekerek dizlerinin üzerine düştü. Yapraklar yağmur gibi etraflarına yağdı.

“Ölüyor!” diye umutsuzca haykırdı Ning. “Onu panzehri kullanacak kadar bir arada tutamıyorum! Kang, yardımına ihtiyacım var!”

Kang ona doğru uzandı. Parmakları aradaki mesafeyi kapadı. Birbirlerine dokundukları an Ning’in büyüünün çekimini hissetti.

Huayu’nun cildinde daha fazla kırıklık beliriyor, siyah saçlarına gri çizgiler yayılıyordu. Filizler derisi etrafında sıkılaştıkça nefesi daralıyordu.

Kang'ın canı... pek de yanmıyordu. Ning'in büyüünün sıcaklığı, içinde ne kadar enerji ne kadar öz varsa çekip çıkararak kendisinininkiyle birleştirdi. Huayu ve Ning parlamaya başladı, sonra Kang parıltının kendisinden de geldiğini fark etti. Göğsünden kolunun aşağısına inip Ning'in koluyla buluşuyor, oradan kızın kalbine çıkıyor ve kızın diğer kollundan Huayu'ya uzanıyordu. Ning enerjiyi bir şekilde paylaşıyor, birbirlerine ulaştırıyordu.

Yılan tepelerine binmek üzereydi ama çılgılık atıp ışıktan sekti. Siyah filizler geri çekilerek Huayu'yu serbest bırakıp tekrar toprağa indiler. Dünya etraflarında gümbürdüyor, çatlıyor, parçalanıyordu.

Kang gözlerini kapadı.

Otuz Birinci Bölüm

NING 寧

Loş odaya döndüm. Sırtımdan ter akıyor, zor nefes alıyordum. Kang yanımda soluk soluğa kalmıştı. Aşağı baktığımda aramızda hâlâ parlayan büyü kalıntılarını gördüm. Beni ikisine de bağlıyorlardı. Ellerimi yanlarıma düşürdüm.

Yanımızda Huayu zayıf, titrek bir nefes verdi.

Wenyi'nin annesi ağlıyordu. Ayağa kalktım, oğluyla kavuşmasına müsaade etmek için geri çekildim. Olduğum yerde sendeledim, neredeyse düşüyordum ama Kang beni yakaladı. Bir anlığına ona yaslanarak vücudunun sağlamlığını hissettim, kalp atışları kulağımdaydı. Bana tekrar geri döndüğümü hatırlatıyordu. Dünyanın gerçek olduğunu ve artık o soğuk, renksiz yerde olmadığımızı.

Ta ki nerede olduğumu hatırlayıp ona bakana kadar. O da bana okunaksız bir ifadeyle bakıyordu. Aramızdaki büyü titreşti. Artık ne Altın Anahtar'ın çekimi ne de Gümüş İğne'nin ruhu delen zorlaması vardı. Sadece... onu tanımıştı.

Seni tanıyorum.

Huayu'nun öksürüğü bu yakınlaşmayı bozdu ve başım döndüğü halde ondan uzaklaştım. Bir masaya dayanarak destek aldım.

“Siz ikiniz...” derken sesi kısık ama gözleri berraktı. Bakışları Kang'da gezindikten sonra tekrar bana döndü. “Siz benim rüyamdaydınız.”

“Bu seni zehirden kurtaracağını söyleyen shénnóng-shī,” dedi annesi bana gözlerinde minnetle bakarak.

“Müsaadenle seni kontrol edeyim.” Ona doğru bir adım attıktan sonra oğlunu bırakmak istemiyor gibi görünen Bayan Lin’e başımla işaret ettim. “İzin verirsiniz.”

“Evet, elbette.” Geri adım attı ama gözlerini hâlâ oğlundan ayırmıyordu.

Huayu’nun yatakta doğrulup oturmasına yardımcı oldum, o da bir koluyla kendini destekledi. Diğer kolunu nazikçe kucağıma alıp nabzına baktım. Parmaklarımın altındaki kalp atışları güçlü ve düzgündü, düzenli bir ritmi vardı. Zehrin vücudundan tamamen temizlenmesi zaman alacaktı ama o buradaydı. Önümde oturuyor, nefes alıyor ve konuşuyordu. İsteyebileceğim tek şey buydu.

“Şimdi hatırlıyorum. Kardeşim yıllar önce Yéliü’ya gönderildi ama ben... O ben yokken geri mi döndü? Şimdi burada mı? Onu görebilir miyim?” Huayu hevesle etrafına bakındı. Elini bıraktım ve yardım için annesine baktım. Ona benim söylemem uygun düşmezdi. Annesi yanına oturdu ama gözleri kelimeleri benim söylemem için yalvarıyordu.

Huayu bize şaşkın şaşkın baktı. “Ne?”

“Kardeşin... kardeşin öldü,” dedi Bayan Lin nazikçe.

“Ama... o olmadığını söylemiştin!” Yaralı, suçlayıcı bakışları benimkileri deliyordu. “Rüyamdayken. Sadece uzaklara gittiğini söylemiştin!”

“Sana doğruyu söyledim,” dedim ona. “Gitmişti ama sonra seni kurtarmaya çalışmak için geri geldi ve artık yok. Rüyandaki o ruh zehrin bir bileşeniydi. Değer verdiği kişilerin anılarını çekip çıkarıyor. Kaybından ve kederinden besleniyor.”

Huayu ağlamaya başlamadan önce güçlkle, “Wenyi...” diyebildi, omuzları hıçkırıklarıyla titriyordu.

Bayan Lin bize doğru bakıp, “Bence siz ikiniz artık gitmelisiniz,” diyerek nazikçe ayrılmamızı rica etti. “Huayu’nun dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Bana Münzevi’ye nasıl gideceğimi söyleyecektiniz.” Duraksadım, sonra usulca, “Lütfen,” diye ekledim.

Kucağındaki oğluna bakıp ardından tekrar bana döndü. Anemin beni ve Shu’yu ne kadar sevdiğini hatırlatmıştı bana. Bizi korumak uğruna her şeyini feda edebileceğini.

“Kasabanın hemen kuzeyinde, Băiniăo Geçidi’ne bakan uçurumun çıkıntılı kısmında yetişen bir söğüt ağacı var. Efsaneye göre, Münzevi’yi arıyorsanız oraya gitmeli ve talebinizi iletmelisiniz. Sizi layık bulursa cevap verecektir.”

“Teşekkür ederim.” Başımı eğdim ve anneyle oğluna birlikte yas tutsunlar diye alan tanıyarak oradan ayrıldık.

Kang’la hana dönüş yolunda sessizdik.

Yılan, Huayu’nun kafasının içinde olduğumu biliyordu. Gölge Diyarı’ndayken onun büyüme çekildiğini hissetmiştim. Astronomun dediği gibi, bu gelecek şeylerin bir işaretiydi. Etrafımdakiler için beni bir tehlike haline getiriyordu.

Odamızın kapısından içeri adım attığımızda üzerime bir yorgunluk çöktü. Sabaha fazla zaman kalmamıştı ve Münzevi’yi bulmak için yola çıkmamız gerekecekti.

Kang beni durdurdu. “Kolun.”

Yılanın dişlerini koluma geçirdiği yere baktım. Deri hâlâ kapalıydı, yara izi pürüzlüydü ama etim bütündü.

“Hayır, burası.” Kıyafetimin kol kısmındaki deliği gösterdi, oradan sökük iplikler sarkıyordu. “Dur, sana yardım edeyim.”

İtirazlarıma aldırmadan beni odanın köşesindeki bambu masayla sandalyelere götürdü. Kendi çantasından, içinde bandajlar ve farklı tentür isimleriyle etiketlenmiş çeşit çeşit tıpalı şişeler bulunan bir kutu çıkardı. Kumaşı bir bıçakla dikkatle kesip derimden kaldırırken onu izledim. Kumaş açık yaramdan sıyrılırken tısladım.

Yara ortaya çıktığında dişlerin girintilerini gördüm. Yılan, Gölge Diyarı'nda bana yine zarar vermişti. Astronom Wu onun karanlık hükümdarlığını geri getirmek, canavarları yeryüzüne musallat etmek istediğini söylemişti. Görünüşe göre onun menfur yaratıklarından biriyle daha karşılaşmıştım.

Balık beni ısırduğunda zihnimde bir şey canlanmış, başka bir anı belirmişti. Bana ait olmayan bir anıydı. *Büyük bakan önümde diz çökmüş, korkunun sarhoş edici kokusunu yayıyor. O, planımın tamamlanmasını sağlayacak. Siyah filizler başını çevreleyerek kulaklarına, gözlerine ve burnuna giriyor. Çıglık atmaya çalışıyor ama hiç ses çıkmıyor...*

Kang yüzünü buruşturarak başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Aramızdaki bağlantı hâlâ uğulduyordu ve onun da o anı parçasına tanık olduğunu biliyordum. Büyük bakanın yılanın elçisi olduğunun teyidiydi.

“Zaten biliyordun,” dedim şaşırarak.

“Şüphelerim vardı,” dedi. “Sarayda wŭlín-shī’yi takip ettim ve büyük bakanla doğaüstü bir bağlantıları olduğunu, onun kontrolü altında olduklarını gördüm. Ama onları nasıl kontrol ettiğini bilmiyordum.”

“Gölgeleri kullanarak,” diye fısıldadım, tam olarak neyi kastettiğini biliyordum.

Bir süre gözlerini gözlerimden ayırmadı, sonra dikkatini yarama verdi. “Kımıldama,” dedi bana.

Diş izlerinin etrafındaki derim morarmıştı. Yaranın görüntüsü kolumun zonklamasına neden olunca acıyla irkildim.

Kang'ın şişelerden birinin içindekini yaranın üzerine döküp temizlemesini seyrettim. Sonra başka bir şişeden avcuna toz halindeki bir maddeyi alıp koluma hafifçe dokundurdu. Bir tür uyuşturucu madde olmalıydı çünkü acı hafif bir sızıya dönüştü.

“Belli ki bunu daha önce de yapmışsın,” diye yorum yaptım.

“Savaş alanında olmanın bir parçası,” dedi bana sırtarak. “İşte oldu.”

Aklımdan anlık bir düşünce geçti: *Keşke farklı zamanda tanışsaydık. Farklı insanlar olsaydık.* İfadesi aniden tekrar ciddileşince bunun benim düşüncem mi yoksa onunkinin bir yankısı mı olduğunu merak ettim.

Konuşmak için ağzını açtı ama ben dinlemek istemiyordum. “Bu hazineyi Münzevi’den almalıyız,” dedim ona. “Ne olduğunu biliyor musun?”

Tereddüt ederek geri çekildi. Bariz isteksizliğini fark ettim, bu bana hem onun hem benim oynadığımız rolleri hatırlattı. O, tutsak edendi, bense esir.

“İlk İmparator zamanından kalma bir yadigâr,” dedi sonunda. “Geceyi Aydınlatan İnci dedikleri kristal bir küre.”

Bir başka halk hikâyesiydi bu, *Göksel Saray’dan Harikulate Masallar*’ın sayfalarına aitti. İlk İmparator, parçalanmış imparatorluğun farklı bölgelerine hükmeden savaş lordlarını birleştirdiğinde Yeşim Ejder’in kendini saraya gösterdiği söylenirdi. Parlayan ejder salonu kuşattığında küre gökyüzünden İlk İmparator’un ellerine inmişti. O zaman tüm savaş lordları ve yetkililer onun önünde eğilmiş, huşu içinde secdeye kapanmışlardı çünkü tanrılar tarafından böylesine dokunulmuş biri

Dàxī'nin mukadder hükümdarı olmalıydı. Yıllar geçmiş, İlk İmparator öldükten sonra küre kaybolmuştu. Elinde küreyle ortaya çıkacak kişinin Dàxī'nin hakiki hükümdarı olduğuna dair efsaneler vardı.

“Zehrin içinde ne olduğunu gördün. Kız kardeşimi etkileyen zehrin aynısıydı. Zehri içenler kapana kısıyor, canlı bir kâbusun içinde dolanıp duruyorlar,” dedim usulca. “Baban güç peşinde koşarken insanların işte bunu çekmesine izin verdi.”

“Büyü etkisiyle yönlendirildiğini duysa mutlu olmazdı,” dedi Kang ısrarla. “Beni dinlemesini sağlamanın bir yolunu bulacağım. Gerçeği öğrendiğinde çok öfkelenenecektir.”

Birbirimize baktık, ikimiz de pes etmeye niyetli değildik. O, büyük bakanın yozluğun kaynağı olduğuna inanıyordu, oysa ben generalin çoktan bakanın pençesine düşüp düşmediğinden emin olamıyordum.

Kang'ın Gölge Diyarı'nda benimle paylaştıkları, Huayu'yla olan bağımı güçlendirmek için bana özünün bir kısmını vermesi önemli değildi. Bana tek istediğinin gerçek olduğunu sık sık söylemess de önemli değildi.

Aramızdaki mesafe herhangi bir geçit kadar büyüktü, onarılıp onarılamayacağını bilmiyordum.

Otuz İkinci Bölüm

NING 寧

Sabah Ren ve Badu'nun bana şüpheyile bakmalarını bekliyordum, ya gece onlara yaptığım büyüü hissetmiş olacaklar ya da gece geç saatlerde giriştiğim faaliyetler Kang tarafından ifşa edilmiş olacaktı. Fakat her iki asker de hiçbir sorun yokmuş gibi kahvaltı boyunca birbirlerine küçük şakalar yaptılar.

Kang ve ben yemeğimizi yerken çoğunlukla sessizdik. Kaşıkla ağızımıza götürdüğümüz çorbanın içindeki buharda pişirilmiş hamur köftelerine üfledik, sonra yemek çubuklarımızla ince hamuru deldik. Et suyu kabarcıklar çıkararak kaşığı yoğun bir altın rengiyle kapladı. Domuz eti, Frenk soğanı ve ince kıyılmış mantarla doldurulmuştu, bu da ona topraksı bir koku veriyordu.

Geçide doğru yola çıktığımızda Ren'le Badu, Münzevi'nin varlığı üzerine tartışıp duruyorlardı. Ben atın üzerinde Kang'ın arkasında oturuyordum ve kasabanın kuzeyine doğru ilerlerken yine düşmemeye çalışıyordum. Ayrılmadan önce hancının kızına bölgede bir söğüt ağacı olup olmadığını sormuştum. Bana yerel halkın Dilek Ağacı olarak adlandırdığı, kasabalıların dileklerini kâğıt şeritlere yazıp dallarına bağladığı bir ağacın yerini tarif etti. Başlamak için en iyi yer orası gibi görünüyordu.

“Böyle biri var olabilir mi?” dedi Ren burnundan gülerek. “Muhtemelen ormanda yaşayan ve çocukların fark edip garip hikâyeler atfetmeye başladığı yaşlı bir kadındır.”

“Ya da hikâyeci gezginlerin anlattığı masallardaki gibi kayıp bir büyüü icra edenlerden olabilir!” Badu böyle birinin gerçek olduğuna inanmaya hevesli görünüyordu. “Halkından geriye kalan tek kişi odur ve bu yüzden klanının intikamını alabilmek için sanatının en iyi icracısı olmaya yemin etmiştir.”

Ren güldü. “Kesinlikle vahşi bir hayal gücün var.”

Yükseklere çıktıkça ağaçlar seyrelmeye devam etti. Kasabadan ayrıldığımızda hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı; uçurumun kenarına yaklaştıkça hava daha da soğuyor, sis giderek yoğunlaşıyordu. Sis huzmeleri ağaçların dallarını bir kumaş gibi sarıyordu.

Atları burada bırakmak zorundaydık çünkü uçurumun kenarına çok yaklaşırlarsa hepimiz aşağıdaki kanyonu boylayabilirdik. Sonrasında patikada sadece bizim ayak seslerimiz ve görüşümüzü engelleyen uğursuz sis kaldı.

“Bu sis...” diye fısıldadı Badu. “Bu doğal değil.”

Doğal değil. Büyük bakan da bana aynı suçlamayı yöneltmişti. Shénnóng’un gerçek bir müridi olmadığımı, onun yerine büyüünün sapkın bir versiyonunu uyguladığımı. Oysa büyük bakan suçlamasında biraz da kendini ele vermişti çünkü artık zehrin bir şekilde yılanla bağlantılı olduğunu biliyordum. Bu da demek oluyordu ki birileri tanrıyla bir pazarlık yapmış, onu serbest bırakmak için güç vaadini kabul etmişti. Sorularımın cevapları zihnimin sisinin derinliklerinde kaybolmuş, ulaşamayacağım bir yerde önümde sallanıyor gibi görünüyordu. Büyük bakan zehirleme planını generale verdiyse

o zaman... general işbirliği yaptığı kötülüğü biliyor muydu? Yoksa Kang'ın inandığı gibi her şeyden bihaber miydi?

Uzakta, sisin içinde büyük bir ağaç silüeti seçtim. Etrafındaki diğer ağaçlardan daha uzundu, dalları yaşlı bir adamın sakalının telleri gibi sarkıyordu. Dallarına bağlı kâğıt şeritler sallanıyordu. Dilek Ağacı.

“İşte,” diye fısıldadı Kang yanımdan, o da fark etmişti. Bayan Lin oğlunun hayatı karşılığında benimle bilgi alışverişinde bulunmuştu ama Münzevi'yi nasıl çağıracağımı ve ona burada olduğumu nasıl haber vereceğimi söylememişti. Sadece talebimi iletmemi ve Münzevi'nin layık olup olmadığına karar vermesini beklememi söylemişti.

Ağaçtan sadece on adım uzaktayken sis yoğunlaşıp ağacı gizledi. Beyaz ve griden oluşan opak bir perdeyle sarılmıştık.

“Ning?” Kang'ın sesini duyunca ona doğru birkaç kararsız adım attım ama onu bulamadım. Yakınlarda bir yerde bel hizasında bir kaya olduğundan emin olmama rağmen, etrafımda dönen sisten başka bir şey yoktu. Badu ve Ren'in birbirlerinin isimlerini haykırdıklarını duyuyordum ama sesleri çok uzaklardan geliyordu.

“Kang?” diye seslendim. Ayaklarımı nereye bastığıma dikkat kesildim çünkü uçurumun kenarına ne kadar yakın olduğumu biliyordum. Peki yirmi adım mıydı? Yoksa daha mı fazlaydı? Tek bulabildiğim daha fazla toprak ve kayaydı. Kolumu kaldırıp yüzümün önüne getirdim. Parmaklarımın şeklini zar zor seçebildim. Değişen sis, yaşlı kadınlar ya da manda gibi garip, canlı şekillere bürünüyormuş gibiydi. Hayvanlar ve figürler, gölgeler ve hayaletler.

Parmaklarım kuşağımdaki keseyi arandı. İki dān kalmıştı. Birini kullanmalı mıydım? Eğer o efsanedeki shénnóng-shī'yse,

büyük bakan onunla konuşmaları için başka shénnóng-shī'ler gönderdiyse, belki de sadece büyüümü kullanmamla beni fark eder ve çağırma cevap verirdi.

Artık hiçbir şey duymuyordum. Ne iki tabur askerini ne de Kang'ı. Ormanda olması gereken hayvanların ya da yağmurun sesi bile yoktu. Sadece sessizlik vardı ve nefes alışım kulaklarıma aniden dayanılmaz derecede yüksek gelmeye başladı. Bir seçim yapmak zorundaydım. Shu o güce aç adamın elinde ne kadar uzun kalırsa risk de o kadar artıyordu. Bunca zamandır bana yalan söylüyor da olabilirdi. Dünya döndü ve vücudumda panik yükselmeye başladı.

Beceriksiz ellerle bir dān bulup çıkardım. Dilimin altına yerleştirdim, ağızımdaki nem dış kabuğu yumuşattı. Dān parçalanırken otlarla köklerin acı tadı ve büyüünün o keskin, neredeyse acı verici, heyecan verici salgısı açığa çıktı. Kapalı gözlerle büyüüyü topladım; çevremde şekil aldığını, ellerimin arasında bir ışık topu oluşturduğunu hayal ettim. Etrafım çay çiçeklerinin sakinleştirici kokusuyla sarmalandı ve işaret ışığını yukarıya, başımın üzerine ve geçide doğru saldı. Umarım beni görürdü.

Lütfen, yardımınıza ihtiyacım var.

Rüzgâr kulağıma bir flüt sesi taşıdı. Bir an için korkuyla doldum. Yılanı yine mi kendime çağırmıştım? Nefesim kesilerek gözlerimi açtım. Nasıl olduysa bir adım bile atmadan, kıpırdamadan kendimi söğüt ağacının altında buldum. Dalları saç telleri gibi etrafımı sardı, omuzlarıma sürtünüp kulaklarıma gıdıkladı. Uzanıp ağacın kabuğuna dokundum, gövdesi bir çocuğu kucaklamak için eğilen biri gibi başımın üzerinde kıvrıldı. Büyüm içeride, uzansam kıl payı yetişemeyeceğim bir noktada bir şey hissetti. Dān'den güç çekip ağacın gövdesine gönderdim: *Beni duyabiliyor musun?*

Birden bir çığlık ve kanat çırpışları duyuldu. Başımı kaldırıncı dalların arasından fırlayan bir kuş sürüsü gördüm. Buranın adına çok uygundu: Băiniăo, Yüz Kuş Geçidi. Geçidin tepesine doğru fırladılar ve sis yarılıp uçurumun kenarında duran bir figürü ortaya çıkardı. Bu gizemli yabancı tarafından çalınan flütün tatlı sesi gelmeye devam ediyordu. Kuşlar havada süzülüp dans ediyorlardı; önce aşağı dalıyor, sonra yukarı sığıyorlardı. Müziğin rehberliğinde hareket ediyorlardı.

Ağaçtan uzaklaştım ve beyazlara bürünmüş, sanki sisin ta kendisiyle sarmalanmış gibi duran figüre doğru bir adım attım. Geniş kenarlı şapkasından, kabarık kollarından ve eteğinden sarkan beyaz teller bacaklarına dolanıyordu. Dăn'den geriye kalanları çiğneyip yuttuktan sonra ancak konuşabildim.

“Münzevi siz misiniz?” diye sordum tereddütle yaklaşarak.

Bana döndü, peçesi yüz hatlarını gizliyordu. Flütü dudaklarından indirdi ama ruhani melodisi hâlâ çalmaya devam ediyordu. Uzanıp yüzündeki peçeyi kaldırdı ve koyu renkli, uzun kirpikli gözlerini ortaya çıkardı. Annem yaşlarında bir kadındı. Yumuşak yüz hatları, soğuk fildişi rengi teni, dolgun dudakları vardı. Soluk ama güzeldi, sanki uzak bir zamana aitmiş gibiydi.

Kadın beni inceledi. Onun büyük bir güce malik bir varlık olduğunu seziyordum. Arkamdaki ağaçta onun yankısı vardı, büyüünden bir ağ onu bu kuşların her birine bağlıyordu. Ayrıca sisi kontrol ederek dağın bir kısmının kaybolmasını sağlıyordu.

Onu eğilerek selamladım. “Adım Zhang Ning. Sù vilayetinden geliyorum.” Yalvarışımın önemini anlamasını umarak konuşurken başımı öne eğik tuttum. “Mühim bir konuda yardımınızı istemeye geldim.”

Ellerin kollarıma dokunduğunu ve beni dik durmam için kaldırdığını hissettim.

“Ne kadar tuhaf, Sù’lu Ning.” Tanıdık bir histi; izlenmek, değerlendirilmek. “Görünüşe göre tanrıların her biri tarafından dokunulmuşsun...”

Soğuk eliyle çenemi kaldırdı, sanki gözlerimde bir sır arıyormuş gibi başımı geriye doğru eğdi. Gözlerinin içinde kıyıya vuran dalgaları, gelgitlerin sürekli hareketini görebiliyordum.

“Shénnóng’un büyüü, bu çok açık,” dedi. Çiçek kokusu bir kez daha burnumu gıdıklayınca içimdeki büyü çekimi yeniden alevlendi. Benzer, kendine benzeyene tepki veriyordu.

“Ve yine de...” Eli saçıma gitti, geri çektiğinde avcunda bir tüy tutuyordu. “Onun işareti de üzerinde var. Güneyin Leydisi.” Tüyü elinden bıraktı ve rüzgâr onu uzaklara doğru sürükledi.

“Kara Kaplan’ın işaretini taşıyanlarla karşılaştın.” Kadının kollarında Wülín eğitimi almış olanlarınkine benzer desenli çizgiler belirdi.

“Yéliü’yla da öyle. Oradaydın.” Her şeyi görüyor gibiydi. Gözlerinde alevler yukarı doğru fişkırdı. Kutsal ateşin mangalını tanıdım. Yanmaya devam etmesi gereken ama Yéliü artık olmadığı için küle dönen mangalı.

“Çırağınızla tanıştım,” dedim ona. “Wenyi.”

Gözlerini aşağıya dikti. Sis yanaklarımı ıslattı, sanki hava da onunla birlikte ağlıyordu. “Onun varlığının yeryüzünden çok uzaklara gittiğini hissettim. Vefat ettiği an, senin de orada olduğunu sezdim. Sanırım o son saatlerinde ona biraz olsun teselli verdin.”

Zindanların anısı gözümün önüne gelince içimde birdenbire yükselen hüznle boğulur gibi oldum. Bizi çevreleyen nemli taş duvarlar, beni kurtarabilmiş olmam gereken genç adamdan ayıran parmaklıklar. Babamın öğretilerinde başarısız olmam. Asla unutulmamak üzere peşimi bırakmayan ölümlerden bir tanesi.

“Evet, ölüm iz bırakır,” diye fısıldadı sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi. “Ve sen hâlâ çok gençsin...”

“Kız kardeşimi kurtarmak için buradayım,” dedim ona.

Münzevi o zaman döndü, peçesi nazikçe yüzümü okşadı. “Benimle gel.”

Flütünü tekrar dudaklarına götürerek o tatlı, hüznü sesi geçide yaymaya başladı. Kuşlar kanyondan yukarı fırladılar, sayılamayacak kadar çoklardı. Bedenleri bir köprü oluşturup geçidi geçerek sisle örtülü bilinmeyene doğru ilerledi. Yol değişiyor, uçsuz bucaksız boşluğun üzerinde dans ediyordu. Yanlış bir adım atarsam kolayca düşebilirdim.

Münzevi kayadan inip kuşlardan oluşan köprüye adım attı ve onu takip etmem gerektiğini biliyordum.

Kuşlar ayaklarımın altında kıpırdandı ama ağırlığımı taşıdı, böylece aşağıdaki kayalara çarpmadım. Talihsiz bir aşkla ilgili eski bir efsane geldi aklıma. Yıldızların arasında yaşayan bir kadın ve yeryüzünde onun için yanıp tutuşan bir adam vardı. Yılda sadece bir kez, yıldızlar aynı hizaya geldiğinde ve bir kırlangıç köprüsü onları bir araya getirdiğinde kavuşabiliyorlardı.

“Ah, bu uzun zaman önceydi,” dedi Keşiş. Onun ileride olduğunu görmeme rağmen sesi sanki yanımda konuşuyormuş gibi net geliyordu. “Efsanelerin çoğu bir zamanlar insan formundaydı. Bir zamanlar insanlardı..”

Ne demek istediğini tam olarak bilmiyordum. Belki de orijinal çoban ve dokumacıyla tanışmıştı. Acaba onlar da sonsuz yıldız denizinde bir yerlerde sürüklenen tanrılar mı olmuşlardı?

Önümüzde başka bir uçurumun belirdi ve sonra sallanan köprüden inip sağlam kayaya geri döndük. Geriye baktığımda sadece boş geçidi gördüm. Kuşlar gitmişlerdi. Arkama dön-

Karanlık ve Tatlı Zehir

düm. Sis içinde taştan bir köşk belirdi. Sis hâlâ yoğundu, etrafımızdaki her şeyi susturuyordu. Taşın ortasından büyüyen ağacın dallarla yaprakları çatıyı oluşturuyordu, gövdesi yaşlı ve budaklıydı. Yanında, ağacın bir bölümünden oyulmuş, damarları ve altın rengi tonları pürüzsüz yüzeyine hapsedilmiş daire şeklinde ahşap bir masa vardı. Tabanı hâlâ kabuk dokusunu koruyordu. Etrafında dört taş tabure duruyordu. Masanın üstüneyse bir çay seti konmuştu.

Ayaklarım köşke çıkan basamakları tırmanırken sağ taraftan suyun şırıltıları geliyordu. Kenardan bakınca, üst üste yığılmış kaya yığınlarını gördüm. Karanlık bir havuza dökülen bir şelaleydi bu. Suyun altında yüzen şekiller kırmızı ve beyaz parıltılar saçıyordu. Koi balıkları. Ama Gölge Diyarı'nda bizi neredeyse parçalayacak olan vahşi balıkları hatırlayınca midem bulandı. Uzanıp tereddütle taş parmaklığa dokundum. Sağlam bir his veriyordu, oyulmuş yaprakların ve çiçeklerin kenarları pürüzlüydü.

“Benimle içer misin?” diye seslenince ona döndüm. Şapkasını başından çıkarıp masanın kenarına koydu. Saçları gevşekçe arkada toplanmış, karanlık bir akıntı gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Karşısına oturdum, çay hazırlarken onu seyrettim.

Günlük hayatımızın büyük bir kısmı çay fincanlarıyla ölçülebilirdi. Sabahları nasıl uyandığımız, misafirlerimizi nasıl karşıladığımız, yemeklerimize nasıl eşlik ettiğimiz. Babamın hastalarıyla annemin müdavimlerinin yaptıkları iş için onlara nasıl teşekkür edişleri.

Fincanı burnuma götürdüm. Burnuma gelen koku hafif yeşil, sabah çiyiyle hâlâ ıslakken toplanmış çay yapraklarının kokusu gibiydi. Dilimde umudun özülle sarılmış, yumuşak ve meyvemsi bir tat bırakmıştı. Büyü içimde patladı ve buna

karşın önkoluma keskin bir acı saplandı. Fincan elimden düşerek gümbürtüyle masanın üzerine çarptı.

Nefes nefese özür diledim ama o çoktan yanımdaydı, hareketini göremeyeceğim kadar hızlıydı. Bileğimi insandıışı bir güçle kavrayıp parmak ucunu kolumda gezdirdi. Dokunuşunun hâlâ iyileşmekte olan yara izine değdiği yer yanıyordu.

“Görmüyordum neredeyse,” diye mırıldandı. “Eski bir büyü, çok uzun zamandır karşılaşmadığım bir şey...”

Yara izine baktı, sonra elinde bir bıçağın parıltısını gördüm.

“Bu acıtacak,” diye uyardı beni.

Ben çığlık atmaya fırsat bulamadan bıçak etimi parçaladı.

Otuz Üçüncü Bölüm

NING 寧

Yara izi açıldı. Ancak beklediğim gibi kan akacağı yerde sadece açık bir delik vardı. Hâlâ acıyordu ama derimin altında bir şeyin hareket ettiğini hissediyordum; defalarca yaşadığım o korkunç kıvranma hissinin aynısıydı.

Kadının parmakları açık yaraya daldı. Safra boğazıma yükselir, görüşüm kararırken başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Bir şey hâlâ koluma yapışmaya çalışıyordu ve bedenimden çıkması için verilen mücadelenin her bir çekişini hissediyordum. Sonra, nihayet ondan kurtuldum.

Kendimi başımı çevirmeye zorladım. Gözyaşlarımın arasından karanlık, kıvranan bir şekil gördüm. Bu bir kırkayaktı, zehirliydi, çok sayıda bacağı havayı dövüyordu. Rengi sanki bunca zamandır kanımla besleniyormuş gibi yoğun, koyu bir kırmızıydı. Münzevi kırkayağın tombul gövdesini parmak uçlarından sarkıttığında midem tekrar ağzıma geldi.

“Canlıların yaşam gücüyle beslenir,” dedi hafifçe, sanki sıradan bir ev haşeresinden başka bir şey değilmiş gibi konuşuyordu. “Ama büyüünün tadını sever. Keyfini çıkarır.”

“Zehirli çay tuğlalarının içinde bu mu vardı?” diye sordum ona.

“Bir benzeri,” dedi. “Onun tüm menfurları ondan bir parça taşır. Her biri onun dişlerinden akan zehrin bir damlasıdır. Sen onu doğrudan kaynağından tecrübe ettin.”

Farklı bir büyü türüydü. Elinde debeleniyor, kendi içine kıvrılmaya çalışıyor, kıvranıyordu. Kadının büyüsünden bir başka ışık hissettim ve kırkayağın bedeninden, o kendi kabuğuna büzülüp hareket etmeyi bırakana kadar ipeğe benzer kırmızı iplikler çıktı. Diğer elini savurduğunda rüzgâr kabuğu alıp götürdü ve toz haline getirip dağıttı. Kırmızı büyü iplikleri de rüzgârın içinde dağıldı.

“Artık seni takip edemeyecek.” Kendine bir fincan daha doldurup içtikten sonra, sanki çayın tadı bu olaydan etkilenmiş gibi yüzünü buruşturdu.

“O içimdeki şey yılanın büyüsünden bir parça mıydı?” Sanki hâlâ onun varlığını hissedebiliyormuşum gibi ürperdim. Shu’nun rüyasındayken yılan dişlerini etime geçirmişti, zehrini bana o zaman bulaştırmış olmalıydı. Büyümü her kullandığımda yılanın beni hissedebilmesinin, gölge askerlerin her zaman nerede olduğumu bilmesinin nedeni buydu. Münzevi sanki yüksek sesle söylemişim gibi şüphelerimi doğrulayarak başıyla onayladı.

“Teşekkür ederim,” dedim ona minnettarlıkla. “Lütfen adınızı öğrenebilir miyim? Böylece size nasıl hitap edeceğimi bilebilirim.”

“Bana Leydi An diyebilirsin.” Başını yana yatırdı. Uzanıp şapkasını tekrar başına yerleştirdi, peçesi bir kez daha yüzüne ve omuzlarına düştü. “Benimle gel, yaranı temizleyip mühürleyelim.”

Ayağa kalkıp onu takip ettim. Beni taş köşkün etrafından kıvrılan bir patıkaya götürdü. Yolun biraz aşağısında sağ tarafta, sarmaşıklarla kaplı değişik boyutlardaki sukabaklarının ağırlığı altında neredeyse inleyen kafesli bir yapıya vardık. Solda, dağların bu kadar yükseklerinde yetişmesinin mümkün

olduğunu düşünmediğim bir başka sık yeşillik yumağı vardı. Sis yemyeşil bitki örtüsünün arasından süzülerek hâlâ buraya doğru geliyordu. Yabani bir yerdi, sanki birileri bir zamanlar burada yaşamış da sonrasında doğanın yeniden ele geçirmesi üzere bırakmış gibiydi.

Leydi An eğilerek bir ağaca dayalı, büyük bir kavisli orak aldı. Kafesin altına girip bir sukabağını kesti ve taşımam için bana verdi. Ayrıca birkaç sarmaşığın yeşil tepelerini de kesip ayaklarının dibindeki sepete attı. Sepeti aldıktan sonra kafesin ötesinde büyüyen, yemyeşil bir bitki bahçesine girdi. Otlar o kadar sıktı ki baldırlarını okşuyor, neredeyse dizlerine kadar ulaşıyorlardı. Tecrübeli elleriyle ihtiyacı olanı çekip alıyordu ve toprak da bitkileri isteyerek veriyordu.

İleride başka bir yapı daha vardı. Bambudan bir kulübeydi, yanına da derme çatma bir mutfak inşa edilmişti. Kulübenin yan tarafında bir raf, bir tuğla soba ve platformun ortasında büyük bir ahşap masa vardı. Duvara dayalı bir tahta parçasını kaldırıp masanın üzerine yerleştirdi. Bir satırı taşta bileyerek keskinleştirdi ve daha sonra o satırla kütüğün üzerindeki yaprakları doğradı. Ardından o parçaları taş bir kâseye attı ve bir havan tokmağıyla ezip macun haline getirdi. Kolumu uzatmamı işaret edince itaat ettim.

Yarayı dikkatle ince bir tabaka yeşil macunla kapadı. Başını öne eğerek yüzeye hafifçe üflediğinde o hassas değişimi hissettim. Cildimin üzerinde gezinen karıncalanma hissi bana büyüünün aşılandığını söylüyordu. Uzun bir kumaş şeridi kullanarak lapayı cildime sıkıca sardı ve bir düğümle bağladı. Parmaklarımı oynattım. Her şey hâlâ olması gerektiği gibi çalışıyordu.

“Mutfakta nasıl bıçak kullanacağını biliyor musun?”

diye sordu. Olumlu cevap verdim. Evdeki yardım eli olarak yetiştirilmiştim. Yürümeye başladığım andan beri bana ocak için odun toplama, eczane için malzeme hazırlama ya da akşam yemeğine yardım etme gibi görevler verilmişti. Kesme tahtası olarak kullanayım diye bana başka bir tahta parçası uzattı ve kabağı parçalara ayırmamı söyledi.

Kabağı yarararak açtığımda, soluk yeşil iç kısımlarından ve düz beyaz çekirdeklerinden bunun kış kavunu olduğunu anladım. Kavunu gümüş blokları kadar geniş parçalara ayırdım. Leydi An, parçaları içine koymam için toprak bir kapla geri döndü ve sonra etrafına aromatikler, ezilmiş sarımsak dişleri ve zencefil dilimleri serpiştirdi. Etrafa bakınca iyi kullanılan bir mutfağın izlerini gördüm. Duvarlarda ulaşılabilir yerlere aletler asılmıştı. Tavandan sarkan kurutulmuş sarımsak ve biberler beyaz ve kırmızıdan oluşan devasa buketler gibi görünüyordular. Leydi An başka bir toprak tencerenin içindekilerle uğraşırken bana soymam için yeşil fasulye verdi. Bir süre geçip kapağı kaldırdığında soya sosu, susam yağı ve fesleğenin güçlü kokusunu aldım. Üç kap tavuk yemeği.

Leydi An beni şunu karıştırmaya, bunu doğramaya yönlendirerek ellerimi meşgul ediyordu ama ona sormam gereken çok fazla soru olduğunu bildiğim için korkum gitgide artıyordu. Gerçekten de efsanedeki shénnóng-shī, imparatora karanlığın yaklaştığını haber veren o kişi olup olmadığını soracaktım. Bu karanlık zamanlarda eski bir tanrının uyanmasını önlemek için bize yardım edebilir miydi? Ancak yiyecekler yemeğe dönüşürken bir şey söylemek için uygun zamanı bulamıyordum.

Masa temizlendi, servisler hazırlandı. Fokurdayan tencere-ler masaya yerleştirildi ve yemeye başladık. Üç kap tavuk yemeği sandığım şey aslında tuzlu, yoğun sosa bulanmış etli isti-

ridye mantarı parçalarıyla yapılmıştı. Çorbadan hafif bir şeker tadı geliyor, yeşil fasulyenin baharatlı tadıyla güzel bir denge oluşturuyordu. Yemekten biraz yedim ancak zamanın geçtiğinin farkında olduğumdan, küstah ve saygısız olarak görülecek olsam bile konuşmam gerektiğini biliyordum.

“Özür dilerim, Leydi An.” Çubuklarımı masaya bıraktım. “Misafirperverliğiniz için minnettarım ama istirahatinizi bozmamın nedeni hakkında sizinle konuşmak istiyorum.”

Aklımı başımda tutmak istediğim için reddettiğim şekerli şarabından bir yudum aldı. Yardımı karşılığında beni ne tür bir imtihana sokacağını bilmiyordum ve tetikte olmalıyım.

“Sana zehriyle seni işaretleyen kişi hakkında bir hikâye anlatabayım,” dedi. Erik şarabından uzun bir yudum daha aldı ve başını kaldırıp baktığında gözlerinden yansıyan ayı gördüm. İrkilerek ben de bakışlarımı göğe diktim. Ay ne zaman doğmuştu? Nasıl bu kadar parlaktı ve dolunay olmuştu? İçimi bir telaş kapladı. Ne kadar zaman geçmişti? Ya büyük bakan kaçtığıma karar vermişse ve Shu’yla Kardeş Huang’ı idam etmek üzereyse?

“Endişelenme,” dedi bana tedirginliğimi okuyarak. “Daha zamanımız var, sana söz veriyorum.”

Kendimi hareketsiz oturmaya ve dinlemeye zorladım. Bu kadar büyüü çağırabilen biri için zamanın akışı neydi ki? Sabırlı olmam gerekiyordu.

“Yılanın hikâyesini biliyorsun, onu zapt etmek için tüm tanrıların çabası gerekmişti.” Ben başımla onaylayınca devam etti. “Her biri kendi gücünün bir parçasını sundu. Shén-nóng’dan gümüş bir ölçek. Bi-Fang’ın tacından bir tüy. Gök Gürültüsü Tanrısı’ndan bir pençe ve Bìxì’nin kabuğu. Tüy uzak bir mesafeye uzandı ve yılanı diğerlerinin erişebile-

ceği bir yere çekti. Kabuk onu bağladı, böylece bağlarından kurtulmak için maddesel güçlerini kullanamayacaktı. Ölçek, büyüsünün özüne indi ve insan formuna hapsolması için onu mühürledi. En sonundaysa, Kaplan'ın pençesini kullanarak sol gözünü çıkardılar ve Yeşim Ejder onu Doğu Denizi'ne fırlattı. Uyluk kemiğini parçalayıp bir kılıç haline getirdiler ve dağlara sakladılar. Son olarak da kalbini çıkardılar, o da bir gölün derinliklerine gömüldü ve orada yıllarca dokunulmadan kaldı.”

Tanıdık bir hikâyeydi ama her dinlediğimde farklı ayrıntılar ortaya çıkıyordu.

“Adını bil ve hatırla,” dedi. “Gongyu.”

Ben de tekrarladım, ismin ardındaki yükün farkındaydım.

“Kemik kılıç sonunda bulundu ve zapt edilip tekrar saklanmadan önce imparatorluğu boylu boyunca kan nehrine dönüştürdü. Kuzeydeki insanlar onun korkunç gücünü kontrol altına almak için bir kule inşa ettiler,” diye devam etti Leydi An. “Kristal kalp, insanlar yerleşim yerlerini inşa etmeye, barajlar kurmaya ve nehirleri yönlendirmeye başladığında bulundu. Dàxī'nin kuruluşunun bir parçasıydı, evet ama sonuçlarından biri masumların katledilmesi de. Gongyu, Altın Yılan formuna bürünerek yozlaştırıcı bir görüntüyle ortaya çıktı. Planını tamamına erdirmeleri için diğerlerini ayartmaya çalıştı. İşte o zaman ben çağrıldım. Saraydan kalbi çaldım ve insan dünyasını geride bırakmaya istekli olup olmadığım soruldu. Bu, kristal kalbin koruyucusu olmanın bedeliydi.”

Yaşsız kadın bana büyük bir ciddiyetle baktı. “Ama şimdi rüzgârlar bir kez daha onun lehine esiyor. Yeşim göz bulundu ve Gongyu'nun ısrarlı fısıltıları, onu taşıyan kişiyi kemik kılıca götürdü. Şimdi yeniden yükselmek ve insan formuna dön-

mek için kristal kalbe ve bin insan ruhunu tüketmeye ihtiyacı var. Bir zamanlar yeryüzünde dolaşmak için yaptığı habis büyü'nün aynısı.”

Bunun ne anlama geldiğinin farkına vardım. Ondan ne istemek zorunda olduğumun. Kız kardeşimi kurtarmanın bedelinin.

Leydi An gülümsedi. “Zamanı gelene, doğru kişi doğru soruları sorana dek beklemem söylendi.

“Çok uzun zamandır... seni bekliyordum, Zhang Ning.”

Otuz Dördüncü Bölüm

NING 寧

“Neden beni nezaketle karşıladınız?” diye sordum Leydi An’a. Ondan ne istemeye geldiğimin farkında olduğunu biliyordum. O koruduğu şeyi, dünyanın mahvına neden olabilecek şeyi.

Hâlâ gülümseyerek başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Onu alıp götürecek olan kişi sensin.”

“Neden?” diye sordum ona, düşüncesi bile beni dehşete düşürmeye yetmişti. Bu yükü nasıl taşıyabilirdim ki? Sadece kız kardeşimi ve kendimi kurtarmak adına kalbi alıp büyük bakana verecek kadar bencil olmak ama dünyanın geri kalanını mahvetmek...

“Sen ne bu dünyanın tam olarak içindesin ne de dışında,” dedi. Bilmece gibi konuşuyordu ve ben anlayamıyordum.

“Sanırım tanrılar dünyadan bu kadar uzun süredir uzak kaldıkları için bilgileri de hızla yok oluyor.” Leydi An iç geçirdi. “Münzeviler kendilerini manastırlarına kapatıyor, akademilerinde okuyacak olan kişileri kendileri seçip sınır getiriyorlar. Yüksek kapılarının ardına saklanıp kendilerini imparatorluğun geri kalanından izole ediyorlar. Kendilerini tanrıların temsilcileri olarak görüyorlar ama korumaları gereken insanlara karşı görevlerini ihmal ediyorlar.”

“Ama siz tanrıların çağrısını duydunuz ve onlara cevap verdiniz... Öyleyse siz bir tanrı mısınız? Ölümsüz müsünüz?” diye sordum. “Gongyu’yla savaşmak için insan dünyasına dönebilir misiniz?”

“Tanrılar güçlerinin sadece bir kısmını benimle paylaştılar ama Gongyu’yla savaştıklarında güçlerinin çoğunu kaybettiler.” Yüzünü tekrar aya çevirdi, dudaklarının kenarları üzüntüyle aşağıya kıvrıldı. “Geriye pek bir şey kalmadı. Kristal kalp burayı bir arada tutuyor ve o gittiğinde ben de gitmiş olacağım.”

“Ama... Yapamam...” Bir hayatı kurtarmak bir başkasının ölümü anlamına geliyorsa bunu nasıl haklı çıkarabilirdim? İsteyerek verilmiş olsa bile bir canın değeri neydi?

“Yapmak zorundasın!” Sesi güçle titredi. “Yéliü düştüğünde bunu hissettim. Hánxiá yozlaştığında da hissettim. Büyük bir acıydı. Zehrin her yayılışında toprak daha da zayıflıyor ve yılanın hakimiyeti güçleniyor. Uzun zamandır bekliyordu...”

“Ya... ya burada ben kalırsam?” diyerek elimdeki tek seçeneği, sunabileceğim tek alternatifini ortaya attım. “Ya benim yerime siz insan dünyasına dönerseniz? Bırakın kalbi ben koruyayım.” İçinde taşıdığı güçle Leydi An benden daha güçlüydü ve Gongyu’yu durdurabilirdi.

Leydi An başını geriye atıp güldü. “Ah, çocuğum...” dedi keyifle. “Bana ne kadar değerli bir şey sunduğunu bilmiyorsun ama sen bu yükü taşımak için yaratılmadın. Sana huzur getireceğine inanarak izole bir hayat arzuluyor olabilirsin ama burayı bir arada tutan büyü çoktan çözülmeye başladı. Bunu sana aktarmak istesem bile yapamam ki bu kadarı kimsenin yaşamasını da istemem.”

“Ama...” Buna katlanamıyordum. “Tek arzum kız kardeşimi kurtarmak. Bir zamanlar yapabildiği gibi Shénnóng’la iletişim

kurabilmesini istiyorum.” Kayıp büyüüne kavuşsun, içindeki dayanılmaz boşluktan kurtulsun istiyordum. Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istiyordum. İmkânsızı istiyordum.

Leydi An başını iki yana salladı. “Anlamıyor musun? Büyü, Shénnóng’a ait değildir. Bir tanrıya ya da diğerine özgü değildir. Bunlar insan terimleri, insan kuralları. Tüm büyüler aynıdır. Onu şekillendiren tek şey girdiği kalıptır.”

İhtiyaç anında birdenbire ortaya çıkan tüy geldi aklıma. Ateşin kanatları.

“Kız kardeşini kurtarmanın bir yolunu bulacaksın,” dedi Leydi An. “Aile bağı başlı başına bir büyüdür.”

Ayağa kalktı, doğrulduğunda biraz sendeledi, yanakları şaraptan kızarmıştı. “Beni izle. Bu gece ay çok parlak.”

Bambu evin yanından devam eden hafif eğimli patikada yürürken zemin alçaldı. Arkada nilüferlerle kaplı bir gölet vardı. Yuvarlak yapraklar dingin bir şekilde suyun yüzeyinde süzülüyor, çiçekler esintide sallanıyordu. Leydi An eğilerek bir nilüferden nazikçe bir çiçek kopardı ve bir teşekkür sözcüğü mırıldandı. Diğer çiçeklerin başları da sırayla ona eğildiler. Elinde nilüfer, girişi sarmaşıklarla kaplı küçük bir kayalığa doğru yürüdü ve orada, gölgelerin içinde bir mağara ağzı görüldü.

“Sana soruyorum, Sù’lu Ning.” Adımı telaffuz ediş şekli içimde yankılandı. Sanki benden Dàxī’deki herkesin kaderini değiştirebilecek bir seçim yapmamı istiyordu. Sanki artık kendi kaderimle, hatta ailemin kaderiyle ilgili bir soruya yanıt vermiyordum da ucu tanıdığım herkese; sevdiğim ve kaybettğim, kurtardığım ve kurtarmakta başarısız olduğum herkese dokunacaktı. “Önündeki yol belirsiz olsa bile senden isteneni yapacak mısın?”

Çiçeği elinde tutuyordu.

Sözleri bana umut veriyordu. Önümde aradığımı bulabileceğim bir yol olduğunu söylüyordu.

“Evet,” diye fısıldadım. Tanrıların benden istediği buysa ben de öyle yapacaktım. Leydi An, değer verdiği tüm insanlar solup giderken yıllarca bekleyerek hayatını bir adak olarak sunmuştu. Ben de aynısını yapabilirdim.

“Mağara seninle konuşmaya çalışacak ama tanıdık olsalar bile sesleri duymazdan gel. Tam merkezde bir havuz bulacaksın, kalp orada duruyor. İçine uzan.” Eline bir büyü üfle-di. Büyü bir topa dönüşerek doğaüstü bir ışıkla parladı. Elini eğerek nilüferin tamamen açmış çiçeğinin içine yerleştirdi ve büyü pembe bir parıltı saçtı. “Onu ismiyle çağır, böylece kalbi cevap verecektir.”

Gongyu. Yılanın adını düşünmek bile etrafımdaki havayı titretti. Kadın çiçeği bana uzattı ve ben de avuçlarımın içine aldım. Sıcaktı ama dayanılırdı. Hoş bir ısı vardı.

Onu yanımda mağaranın karanlığına, derinlerde beni bekleyen her neyse ona doğru taşımaya başladım.

Mağaranın içindeki patikayı izledim, aşağı doğru eğimli toprak beni daha derinlere götürüyordu. Arkama dönüp Leydi An’ın ayışığının çevrelediği silüetine bir bakış attım ve bu bana devam etme gücü verdi. Açıklıktan gelen ışığın bana ulaşmama-ya başlaması uzun sürmedi, önümdeki yolu aydınlatan tek şey ellerimdeki çiçeğin parıltısıydı. Mağaranın duvarları nemden ıslanmıştı, ayaklarımın altındaki kayalar kaygandı. Uzaktan, damlayan suyun sesi geliyordu. Çiçeği kayalara doğru tuttuğumda ışık taşın içinde bir şeylerin parlamasına neden oldu.

İniş devam ettikçe patika daraldı, ta ki üzerimdeki toprak ağırlaşıp bana mezar oluyormuş gibi gelene kadar. Nefesim havada donarken tüneli duvarlardan yayılan soğuğa karşın birdenbire çok ince gelmeye başladı. Etrafımdaki taşın rengi değişmiş gibiydi; kayaya gömülü, bazıları kolum bazıları yumruğum büyüklüğündeki kristal parçalarına dönüşene kadar ısıltısı daha da belirginleşti. Çok fazla yansıtıcı yüzey vardı, ışığı garip şekillere sokuyorlardı.

Gözümün ucuyla bir hareketlilik gördüm.

Arkama döndüm ama parlayan kayalardan başka bir şey yoktu. Dudağımı ısırıp hızlanarak yürümeye devam ettim.

Sonra fısıltılar duydum. Gözümün kenarında daha fazla hareketlilik hissettim ama baktığımda sadece kristale yansıyan kendi yüzümü görüyordum. Bir ağlama sesi tünelde yankılandı, ardından... bir dua sesi. Sesler taşın içinden çıkıyor, ben yürüdükçe daha da yükseliyorlardı.

“Anne?”

“Çok üzgünüm...”

“Bilmiyordum!”

“...benim hatam değil...”

“Affet beni!”

Birisi bir şiirden bir bölüm okuyordu. Bir kadın bir şarkıdan bir parça mırıldanıyordu.

Bu yerde sadece hayaletler vardı.

Burada kapana kısılan kimdi? Sesler gerçek mi yoksa hayali miydi?

Mağaranın merkezine ulaşmak için acele ederken ayağım bir taş çıkıntısına takılınca duvara yaslanıp destek aldım. Beklediğimden daha keskindi. Elim kan içinde kaldı.

“Yaşıyor mu?”

“Yaşıyor!”

“Kurtar bizi!”

“Bize yardım et!”

Işık parlayan, yarı saydam kristallerin ardındaki insan şekillerini ortaya çıkardı. Yumruklar ve açılmış eller duvarlara vuruyordu, darbelerinin gücü duvarların gümbürdemesine ve sallanmasına neden oluyordu. Koşmaya başladım. Sesler beni takip ediyor, dinlemem için, onları kurtarmam için yalvarıyorlardı. Koşmaya devam ederken ne olduğumu hatırladım. Birçok tanrı tarafından dokunulmuştum. Başka bir şey için seçilmiştim. Ning. Kız kardeş. Kız evlat. Arkadaş.

Önümdeki tünel genişleyerek ailemin evin büyüklüğünde bir mağaraya dönüştü. Ortada Leydi An'ın söz verdiği gibi bir havuz vardı. Suyun kenarında durduğumda çiçek ellerimden yükseldi. Hayretler içinde izliyordum. Çiçek havuzun ortasına doğru süzüldükten sonra suyun yüzeyinde durana kadar alçaldı. Yapraklar teker teker düşüp karanlığa gömüldüler, ta ki kalan ışık da yok olana kadar.

Şimdi sıra bendeydi.

Elimi çekinerek havuza soktum, hissettiğim *soğukla* ödüllendirildim. Dayanılmaz bir soğukla. Elim uyuşmaya başladı. Kolumu daha da derine sokmak için kendimi zorlarken sanki derim soyuluyormuş gibi hissettim, sanki kolum açıkta kalmış bir sinirden ibaretti.

Sen zayıfsın. Yetersizsin. Pes et. Şüpheler geri dönmüş, zihnimin köşelerini kemiriyorlardı. Vazgeç. Uzan şuraya. Bırak duvarlar seni tüketsin. Ruhlardan biri ol. Sadece gözlerini kapa. Bırak imparatorluğun geri kalanı yansın. Bırak hepsi yılana yenik düşsün. Büyük bakan, ejderha tahtındaki generalin arkasına geçip gülümseyecek. Herkesi itaat etmeye zorlayacak.

Bu mağarada sıkışıp kalmış herkesin sesi yükselerek bir kakofoniye dönüştü. Çok fazla öfke, arzu, şehvet ve gurur vardı. Komşular komşuları öldürüyordu. Kardeşler kardeşlerden çalıyordu. İnsanlar hile yapıyordu. Yalan söylüyordu. Shén-nóng-shī yarışmalarıyla erdemleri yüceltmıştik ama burası... burası tüm ahlaksızlıklara bir sunak olmuştu.

İçim derin, kaynayan bir öfkeyle doldu. Kabul görmeyi hak ediyordum. Bu kâbuslar diyarından kurtulmayı da. Uyanık oldukları saatlerde beni asla hatırlamıyorlardı. Beni, adımı lanetliyorlardı. Diğerleri için tapınaklar dikilirken, birçok mürit tarafından tapınılırken hem de. Benim sıram ne zaman gelecekti?

Sudan geri çekilmemek, o acı verici özleminden, tanrılardan birinin sergilediği o çok insani duygulardan kaçmamak için bütün gücümü harcadım. Kutlanmak istiyordu. Sevilmek istiyordu. Renkli bir dünyada hareket etmek istiyordu. Hissetmek, tatmak, koklamak, görmek istiyordu. Artık insani tecrübenin çok azıyla yetinmek istemiyordu. En çok istediği şey tam anlamıyla ve bütünüyle insan olmaktı; uzandığında kıl payı kaçırdığı bir yerdeydi ve gerekirse bunu zorla almaya hazırdı.

Küre yüzeyin altında parladı. Su sanki canlıymış gibi hareket ediyor, kolumdan omzuma çıkıyor, saçlarımın arasına karışıyordu. Denizden uzakta büyüdüğüm için sudan korktuğumu ve pınara düştüğüm zamanı; suyun ciğerlerime, ağzıma, burnuma dolup beni acıyla boğduğu o anı hatırlıyordu. Ama korkamazdım.

İçine uzan.

Derin bir nefes alıp başımı suya daldırdım. Soğuğun şoku beni şaşkına uğrattı. Bütün vücudum titrerken bile gözlerimi sonuna kadar açık tutmaya zorladım kendimi. Suyun altında ışık her nasılsa daha parlaktı. Suyun ağırlığı beni aşağı çekince

kollarımı ve bacaklarımı açtım. Yüzmem gerekiyordu ama bunun yerine soluk mavinin derinliklerine battım. Üstümde siyahtan başka bir şey yoktu.

Yukarısı karanlık, aşağısı aydınlıktı.

Yapraklar etrafımda yüzüyor, suyun içinde asılı duruyorlardı.

Nilüferlerin yılanın kanından doğduğunu hatırlayarak, “Altın Yılan sonunda gökten düştüğünde kanı Dàxī’nin gölleri ve göletlerine yağmur gibi benek benek düştü,” diye mırıldandım kendi kendime. Onun bir parçasıydılar ama yine de nilüferler benimle de konuşuyorlardı. Hepsi ışığın düştüğü yere, havuzun en dibine işaret ediyordu. Kristal kürenin durduğu, kendi ışığını yaydığı yeri gösteriyordu. Elimi uzattım, bir isimle birlikte büyü filizi gönderdim. *Gongyu*.

Su etrafımda ısınıp dalgalandı. Pırıl pırıl parlayan küre süzülerek kavrayabileceğim kadar yakınıma geldi.

Tuzağa düşürdüğüm wūlin-shī, talimatlarımı izleyen kuklalar. Planımın gerçekleşmesini sağlayacaklar.

İrademe boyun eğdirdiğim büyük bakan. Onun aracılığıyla insan formumun zirvesine ulaşacağım. Varoluşun doruk noktasına.

Mükemmelliğe ulaşacağım.

Yarı insan, yarı tanrı.

Başımı sudan çıkarınca havuzun dibinde diz çöktüğümü gördüm. Suyun seviyesi diz hizasından fazla olamazdı. Etrafımda parlayan mağara duvarları artık karanlıktı. Arkalarındaki gölgeler de yoktu.

“Vakit geldi... Vakit geldi...” Mağarada hapsolmuş ruhların ya da anıların zayıf çığlıklarının solup gittiklerini duydum. Bura bir arada tutan rüyalar ve kâbuslar nihayet serbest kalmışlardı.

Mağaradan çıktığımda kar yağıyordu. Gökyüzünden süzülen iri taneler omuzlarıma, etraftaki kayalara ve bitkilere konuyordu. Leydi An yolun başında, bambu evin yanında beni bekliyordu. O genç yüz hatlı güzel kadın artık yoktu. Zayıflamış ve solgunlaşmıştı, yorgun yüzünde kırışıklıklar belirmişti. Ama bana gülümseyişi içtendi ve yükünden arınmıştı. Yumuşak ve ince telli beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu.

Bunu istemiyordum. Şu ellerimdeki ağır, parlayan yükü istemiyordum. Bu hazinenin hiçbir parçasını istemiyordum. Pişmanlıkların en acısıyla doluydum.

“İstemek kötü bir şey değildir,” dedi.

“Eğer bunu eline geçirirse onu nasıl yenebiliriz ki? Geri döndüğünde, gücüne tamamen kavuştuğunda?” diye sordum ona.

“İnsan olmak istiyor. Bırak... zevkini çıkarсын,” dedi hülyalı hülyalı.

Ama anlamıyordum. Neden ona gücünü verecektik ki? Leydi An soldukça soldu, saçları artık sanki ayışığıyla aydınlatılmış gibi gümüş rengiydi. Teni yarı saydamlaştı, ta ki ben onun içinden ötedeki ağaçları görene kadar.

“Kız kardeşin için hayatından vazgeçmeye hazırdın ve atan kalbinde barındırdığın sevginin gücünü hissediyorum. İnsan olmak, savunmasız olmaktır. İnsan olmak, tanrıların barındırabileceğinden çok daha fazla gücü elinde tutmaktır, Ning. Bunu asla unutma.”

“Ne?” diye tekrar sordum. “Nasıl? Bana öğretmen gerek!”

“Tanrıların sana bıraktıklarını kullan. Unutma, emanetler bir zamanlar onu sınırlıyordu. Ona istediğini ver...”

Ellerimi soğumaya yüz tutmuş ellerine alıp sıktı ve sonra yok olup gitti.

Otuz Beşinci Bölüm

KANG 康

Sis sert ve hızlı bir şekilde etraflarını sarınca hepsi içinde kayboldu. Ning. Badu. Ren. Ta ki Kang şekil değiştiren bir dünyada tek başına dolaşmaya başlayana kadar. Bu ona Ning'in Gölge Diyarı dediği o korkunç yeri hatırlattı. Orada var olmaması gereken bir menfur ve gözlerinin önünde yaşanan bir adam görmüştü.

Kang yoldaşlarına seslenmeye devam etti fakat etrafı ağaçlar ve kayalarla çevriliydi. Onu yola geri çıkaracak olan uçurumun kenarını da atları da bulamamıştı. Dağda yalnızdı, sadece düşünceleriyle baş başaydı ve kendi yoldaşlığından zevk alamadığını fark etti.

Şüpheyeye düşmek için bolca zamanı vardı. Kang, Lùzhou halkına değerini kanıtlamıştı. Onların saygısını kazanmıştı. Lùzhou'dan babasının davasına inanarak ayrılmıştı ki onun yöntemlerine katılmasa bile halk uğruna fedakârlık yapılması gerektiğini biliyordu. Ancak bu fedakarlıkların etkilerini kendi gözleriyle görünce... artık o kadar da emin olamıyordu. Sadece bedeni değil zihni de yok eden bir zehrin kullanımını nasıl haklı çıkarabilirdi?

Onu büyük bakanın etkisinden kurtarabilirse sevgili öğretmeninin yüzüne bakabilir miydi? Öğretmen Qi'nin gözlerinin

içine bakıp onun ilkelerine uyduğunu ve Kara Kaplan'a layık olduğunu söyleyebilir miydi?

Bütün zaman ve yön duygusunu kaybetmiş olan Kang nihayet söğüt ağacını gördüğünde rahatladı. Hevesle ona doğru koştu.

Ani bir esinti ayaklarını yerden kesecek gibi oldu, rüzgârın dalları çıplak bırakmasını şaşkınlıkla izledi. Kang'dan önce oraya gelenlerin dileklerini taşıyan yüzlerce kâğıt tarafından yutuldu, tıpkı uçan binlerce kuşun kanatları gibiydiler. Kâğıt parçalarından birkaçı alnını kesince gözlerini korumak için kolunu yukarı kaldırdı.

Kâğıt düğümleriyle beraber rüzgâr sisi de geçide savurdu. Kang kolunu indirdiğinde ağacın altında diz çökmüş bir figür gördü. Titreyen ağacın dalları gökyüzünün beyazına karşı siyahtı. Önceden yeşil filizlerle kaplıydı. Şimdiyse kırılğan, kıvrık kıvrık kahverengi yapraklar döküyordu.

İleriye doğru tereddütlü bir adım atınca ayağının altında bir dal kırıldı. Figür yukarı baktı, Ning'di. Yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı. Aralarındaki mesafeyi kapadı. Ellerinde yumurta büyüklüğünde, ışık saçan bir küre tutuyordu.

“Geceyi Aydınlatan İnci,” diye fısıldadı. “Onu bulmuşsun.”

Kız başını sallayarak onayladı.

“Nasıl...” Kız ayağa kalkmaya çabaladığında ona destek oldu. Sanki bu hazineyi bulmak vücuduna büyük zarar vermiş gibi kaybolmuş ve yorgun görünüyordu.

“Ne zamandır yoktum?” diye sordu kısık sesle.

“Bir saat, en fazla iki,” dedi Kang. Güneşin gökyüzündeki konumuna bakılırsa öğleden sonra olmuştu.

“Güzel.” Kızın omuzları rahatlayarak çöktü. Sanki görme-ye dayanamıyormuş gibi küreyi ona uzattı. “Bunu benden alabilir misin?”

Kang çantasını çıkardı, ilaç şişelerini sarmalayan bir kumaş parçasını çözdü. Küreyi parlaklığı kaybolana kadar kumaşa sarıp dikkatle içine koydu.

“İlaçları dışarıda bırak,” dedi Ning ona. “Kanamam var.”

“Bir şey yok,” dedi elini alnına götürerek. Parmakları kan içindeydi. “Dilekler yüzünden oldu.”

Kelimeler ağzından çıktığında bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark etti ve kız ona baktığında, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladı.

Ning kısa bir an için gülümsedi. “Gerçekten de garip bir gün oldu.”

Kang düz bir kayanın üzerine oturdu, Ning de onun yanına çömeldi, böylece göz göze geldiler. Ning elindeki ağrı kesici tozu küçük kâğıt kesiklerinin üzerine serpti. Sadece biraz battı. Kang onun işini dikkatle yapışını izledi ve o sert çekişi yine göğsünde hissetti. O dayanılmaz, acı veren özlemi. Ama sonra Ning uzaklaştı ve bağlantı koptu.

Kang sormak zorundaydı. “Münzevi’yle tanıştın mı?”

“Evet, tanıştım,” deyince kızın yüzündeki o kayıp ifade geri döndü. “Geçidin diğer tarafında.”

Kang uçuşunun kenarından öteye baktı. Diğer taraf muhtemelen çeyrek lî ileride, yani bir atın bile atlaması imkânsız bir mesafeydi. Ama Ning’den şüphesi yoktu; kız gözlerinin önünde kaybolup yeniden ortaya çıkmış, sis tarafından götürülüp geri getirilmişti.

“O öldü,” dedi Ning. Kang, kızın istediği buysa bile onu teselli etmek için ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ning tekrar başını kaldırıp ona bakarak, “Geceyi Aydınlatan İnci’yi ona verirsen ne olacağını biliyorsun,” dedi sesine yansıyan duygularla.

Bu bir soru değil, bir açıklamaydı.

“Bu bir sembol,” dedi Kang. “İmparatorluğun yeniden birleşmesinin sembolü. İlk İmparator zamanında da böyleydi, şimdi de böyle olacak.”

Ning güldü ama sesi kırılıyordu. “Büyük Bakan Zhou sana böyle mi söyledi? Bu sadece bir sembol değil. Büyük bir büyü kaynağı.”

Bir sembol. Bir büyü kaynağı. İkisi de olabilirdi. Tek bildiği bunun, babasının tahta çıkmasını garantiye almak için daha fazla insanın öleceği anlamına geldiğiydi.

Bunun ağırlığını taşıyabilir misin?

Ya... onu götürsek? Saklasak, büyük bakanı kandırmanın başka bir yolunu bulsak?” diye sordu Kang.

“Bunu yapar mısın?” diye sordu Ning. Sorusu canını yaktı ama Kang ona her fırsatta karşı çıkmıştı. Ona inanması çok uzun zaman almıştı. Kang’dan şüphe duymakta haklıydı.

“Bana diğer tarafta ne olduğunu gösterdin. Zehirlenen insanlara ne olduğunu,” dedi. “Yüzlerce insan öldü. Yüzlercesi de o azap içinde yaşıyor. Babamın büyük bakanın etkisi altında olduğuna, bakanın onun zihnini kontrol etmenin bir yolunu bulduğuna gerçekten inanıyorum. Annem öldüğünden beri eskisi gibi değil ve büyük bakan onun intikam arzusunu körüklemeye çok hevesli.”

Ning’in parmakları aniden kolunu kavradı, o kadar sert sıkıyordu ki muhtemelen moraracaktı. O kadar yakınındaydı ki.

“Sen babanı kurtarmak istiyorsun, ben de büyük bakanın planının başarıya ulaşmasını engellemek istiyorum,” dedi. “Bana daha önce de yardım etmiştin, bunu tekrar yapmanı istemek zorundayım. Sadece imparator için değil, imparatorluğun halkı için de en iyisini istediğine inanmak zorundayım.” Sözleri çok sert, Kang’ı derinden sarsan bir şiddetle söylemişti.

“İnsanlara yardım etmek istiyorum,” diye cevap verdi. “Ama senin bildiklerini bilmeden bunu yapamam. Bana anlatacak mısın?”

Babası onu sürekli her şeyden bihaber bırakmıştı. Gerçeği ortaya çıkarmaya çalışmak, kendini bir ağa kurtulmanın hiçbir yolu kalmayana kadar daha fazla dolamak gibiydi. Artık babasının yönetimine karşı çıkması gerektiğini biliyordu, Kang bile kendisine sunulan güçle baştan çıkarılmıştı. Tabura liderlik etme ve tüm askerlerin sadakatini kazanma becerisi, arzulaması gerektiğini düşündüğü şeydi ama bu bedelle değil. Çok fazla ölüm, çok fazla acı vardı. Şimdi anlıyordu ki bu gelecek, onun istediği gelecek değildi.

Ning yere oturana kadar topuklarının üzerinde sallandı. Kang yerine yerleşti, cevabını duymaya hazırdı. Kendini gerçeği öğrenmeye hazırladı, tabii dayanabilirse.

“Kehanette bulunulan karanlık burada,” dedi Ning, sesi ciddi. “Dünyanın şekillenmesinden kısa bir süre sonra, Yeşim Ejder ve Altın Yılan ortaya çıktı. Yılan insanları yönetme arzusuyla diğer tanrılara isyan etti ve bu yüzden cezalandırıldı. Yılan şimdi dünyaya geri dönüyor. Tekrar yaşamak istiyor. Büyük bakan artık büyük bakan değil. Yılan tarafından ele geçirildi. Ruhu çoktan tükenmiş olabilir.”

“Kürenin içindeki büyü...” dedi Kang usulca. “Bu onun gücünü yeniden kazanmasına mı yardım edecek?”

Ning başını sallayarak onayladı. “Geri alması gereken üç hazine var: gözü, uyluk kemiği ve kalbi. Yeşim göz, kemik kılıç ve kristal küre.”

Bir yanı babasının bu işte parmağı olduğu düşüncesine isyan etmek isterken, diğer yanı hâlâ generale sadıktı. Onu yanına alan, kendi çocuğu gibi yetiştiren adamdı o. Farkındalık ona acıdan başka bir şey getirmedi.

Kang'ın tepkisini fark eden Ning, "Bir şeyler biliyorsun," dedi sertçe.

"Bahsettiğin şey bu mu bilmiyorum ama... Büyük bakan yeşim taşından iki küre taşıyor. Babama kemikten yapılmış bir kılıç armağan etti. Şimdi de..." Çantasına ve içinde bulunan küreye baktı. "Bu son parça olmalı. Bunu almasına izin veremeyiz."

Demek buraya kadardı. Dàxī'nin yok edilmesi yakındı. Çizgi çekilmişti ve Kang hangi tarafta duracağına karar vermek zorundaydı. Fakat Ning'in sonraki sözleri onu şaşırttı.

"Bunu ona geri götürmeliyiz," dedi Kang'a. "Ve böyle düşünmemin tek nedeni kız kardeşim değil..."

"Kız kardeşini kurtarmak için başka bir yol bulabiliriz. Sana söz veriyorum," dedi vücudunun her zerresiyle bunu kastederek.

Ning ona yumuşak gözlerle bakıp başını iki yana salladı. "Leydi An, yani Münzevi, onu almasına müsaade etmemiz gerektiğini söyledi. Yılan ancak tam gücüne ulaştığında kontrol altına alınabilirmiş."

Tıpkı kendisi gibi onun da bu konuda kararsız olduğunu hissediyordu. Anlayamıyordu. "Ama neden? Bir sebep gösterdi mi?"

Ning dudaklarını sert bir çizgi halinde birbirine bastırdı. "Ben de anlamıyorum. Sadece yapmamız gerekenin bu olduğunu biliyorum."

"Komutan Li!" Ren ve Badu'nun sesleri ağaçların arasından yükseldi, gitgide yaklaşıyorlardı.

Kang gözlerindeki soruyla Ning'e baktı: *Hazır mısın?*

Ning de ona kararlı bir baş hareketiyle karşılık verdi.

Bunu birlikte yapacaklardı.

Otuz Altıncı Bölüm

NING 寧

Badu ve Ren'i bulup atlarımızı bağladığımız yere döndük. Atlar olan az yeşilliği memnuniyetle otluyorlardı. Daha önce olduğu gibi Kang'ın arkasına bindim ve kasabaya dönerken ona tutundum. Yanlarından geçip giderken kasaba halkının gözlerini hâlâ üzerimizde hissedebiliyordum. Tedirginlik dolulardı. Korkmuşlardı. İmparatorluğun otoritesine güvenmiyorlardı. Daha önce, köyümü etkileyen sorunların sadece babamın konumu ve valinin etkisi yüzünden olduğunu umuyordum çünkü cahildim. Şimdi çürümenin nasıl yayıldığını, karanlığın nasıl büyüdüğünü görüyordum.

Uzakta yanan meşaleler ağaçların arasından çadırları aydınlatıyordu. Atları kalan gün ışığında ilerlemeye zorladık, tam da dağ yollarında seyahat etmek için çok karanlık ve tehlikeli olacakken varış noktamıza ulaştık. Kang inmemi yardımcı oldu ve atı kampın kenarına kurulmuş derme çatma ahırlara götürürken onu takip etmemi işaret etti. Hayvanların homurtuları ve kışnemelerine karışıp duyulmasın diye sesimizi alçaltarak konuştuk.

"Büyük bakana gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey daha var," dedi. "Babamdan Zhen'in kuvvetleriyle Ji-a'ya yürüdüğü haberini aldım. Yakında başkente ulaşacaklar.

Babam ve büyük bakan bir şeye hazırlanıyorlar ama ne olduğunu bilmiyorum.”

Bu söylediğini düşündüm. “Vücudunun üç parçasını da ele geçirdikten sonra yılanın gücünü tam olarak kazanmasının ne kadar zaman alacağından emin değilim. Kemik kılıcın generalde olduğunu söylemiştin, göz ve kalp de büyük bakanın elindeyse yılanın bir bütün haline gelebilmesi için babanın yanına gitmesi gerekir.”

“Yılanın kontrol altına alınmadan önce bütün gücüne kavuşması gerektiğini söyledin,” dedi Kang. “Ama o zaman geldiğinde onu durdurmanın bir yolu olacak mı?”

Bıçak sırtında yürüyordum. Ona çok fazla bilgi verirsem ve bana sırt çevirirse o zaman bütün Dàxī karanlığa gömülecekti. Ama yine de... Onun ciddi ifadesine baktım. Leydi An’ın insan olmak hakkında söylediklerini düşündüm. İstemek. Güvenmek. Bunu tek başına yapmak zorunda olmamak.

Ren’in yaklaştığını gördüm. Konuşmamız çok uzun sürmüştü.

“Bunu yakında konuşacağız,” dediğinde verdiği söz, o sözün önemi geldi aklıma.

Neredeyse ona dokunmak, elini yakalamak için uzanacaktım. Bana inanmasının onun için nelere mal olduğunu bildiğimi söyleyecektim. Fakat elim yanımda kaldı.

Eğer bundan sağ çıkarsak ona söylemek istediğim çok şey vardı. Ama henüz zamanı değildi.

Ren beni Kang’dan uzaklaştırıp daha önce esir tutulduğumuz çadıra götürdü. Çadırın kanadını kaldırdığında içeri dalıp

görmeyi en çok istediğim kişiyi, benim için bütün dünyadan daha önemli olan tek kişiyi aradım.

Shu irkilmiş bir şekilde bana baktı ve ardından bir çığlıkla üzerime atıldı.

“İyi misin?” diye sordum, ben yokken ona bir şey yapmadıklarından emin olmak istiyordum.

“İyiyim. Beni çadırda tuttular, sadece tuvalet ihtiyacımı gidermek için dışarı çıkmama izin verdiler,” dedi. “Ama Kardeş Huang’ı görmedim. Birbirimizle konuşmamıza müsaade etmediler.”

Hızla nefes verdim. Yanımda korkunç bir şey getirmiş olsam da geri dönmeyi başarmıştım. Ben kendi payıma düşeni yapmıştım, şimdiyse büyük bakanın kendi payına düşeni yapıp yapmayacağını görecektik.

“Büyük bakanın aradığı hazineyi buldun o zaman.” Shu bana korkuyla bakıyordu. “Bu bizim için ne anlama geliyor?”

“Bilmiyorum,” dedim ona. Şu andan itibaren yalnızca gerçekleri söyleyecektim. Shu’ya da Kang’a da. Kuşkularımın ve şüphelerimin beni kontrol etmesine izin vermeyecektim. Pek çok kişiye karşı güvensiz davranmıştım, etrafıma duvarlar ör-müş, insanları kendimden uzaklaştırmıştım. Karşılığındaysa elime acıdan başka bir şey geçmemişti.

Ona geçitte karşılaştığım her şeyi anlattım. Leydi An’ın bahsettiği bilgeliği. Yerine getirilmesi gereken görevi. Yakında büyük bakanın tutsakları olarak Jia’ya doğru yola çıkacağımızdan şüpheleniyordum. En azından birlikte olacaktık.

“Hâlâ bir şansımız var gibi görünüyor,” dedi Shu, iyimserliğini koruması beni neşelendirmişti. “Tek yapmamız gereken tanrıların gücünün nerede saklı olduğunu bulmak, tıpkı shén-nóng-shī sınavları sırasında üstesinden geldiğin zorlu görevler gibi.”

O görevleri atlatalı bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Lian ve ben kafa kafaya verip bulmacalara cevaplar bulmu tuk. Shu’yla birlikte de aynı şeyi yapabilece imize inanmak zorundaydım.

“Haklısın,” dedim. “Leydi An yılanı istediğini vermemi söyledi, yani onu önceki insan formunun parçalarıyla yeniden bir araya getirmemi. Böylece... yeni bir beden yaratabilecek?”

Shu yüksek sesle düşünerek, “Etkisi altında tuttuğu w l n-sh ’nin onun kuklaları olduğunu, bedenlerini kendi isteğine göre hareket ettirdi ini ve zihinlerini Gölge Diyarı’na hapsetti ini s ylemi tin,” dedi. “Büyük bakanı etrafındakileri y lendirmek ve etkilemek için kullanıyor. Onlarda da yılanın bir parçası olabilir mi?”

Buna kafa yordum. “Ama bu yılanın gerçek formu gibi görünmüyor. Bir parçası h l  Gölge Diyarı’nda hapsolmuş olmalı. Bu yüzden beni takip edebiliyor. Belki de Leydi An’ın kastettiği budur. Bedenine tam olarak girebilmesi ve formlarının –insan ve tanrı– gerçek birleşimi haline gelebilmesi için bütünüyle büyük bakanla birleşmek zorundadır.” Shu bu düşünceyle ürperdi.

“Kang’ın söyledikleri doğruysa ve prenses başkente yürüyorsa, kendini o zaman ortaya çıkaracaktır. Prensesi sonsuza dek ezmek için bütün gücünü kullanacağı anı kolluyor.”

Söylediklerimin hepsi yalnızca tahminden ibaretti. Yılanın niyetinin ne olduğuna dair sadece varsayımlarda bulunabildik ve planlarını bilsek bile gücümüz yoktu. Özellikle de onun tutsakları olarak kalırsak.

“Sen yokken tanrıça beni ziyaret etti,” dedi Shu kısık bir sesle.

Bunu duymamla irkildim. “Ne? Ne oldu peki?”

“Uyuyordum,” dedi bana. “Adımı söylediğini duyup uyan-dım. Çadırda bir... bir turna vardı.”

Tanrıçanın sureti. Mantıklıydı. “Ne dedi?” dedim öne doğru eğilerek. “Sana ne söyledi?”

“Hazır olmamı söyledi. Bir şey geliyormuş.” Shu bana elin-deki tüyü gösterdi. “Yardıma ihtiyacım olursa onu ateşle ça-ğırabileceğimi söyledi.”

“Leydi An’ın bahsettiği şey bu olmalı!” derken içim he-yecanla dolup taşıyordu. “Tanrıların bize bıraktığı şey! Bi-Fang’ın tüyü elimizde. Şimdi Shénnóng’un ölçeğini, kaplanın pençesini ve Bìxì’nin kabuğunu toplamalıyız.”

Görevimizin imkânsızlığı üzerime çökünce hevesim söndü. Bu kayıp büyüyü nereden bulacaktık ki? Samanlıkta iğne ara-mak gibiydi.

“En azından elimizde bir tane var,” dedi Shu. “Nasıl kulla-nacağımızı bilmiyoruz gerçi.”

Kolunu sıktım. “Tanrıların bize yolu zaman içinde göstere-ceğine inanmamız gerek.”

Çadırımızın kanadı kaldırılınca tüy hızla Shu’nun manşetinin altında kayboldu. Bir Karasu askeri kafasını içeri uzatıp şüpheli davranışlarda bulunmadığımızdan emin olmak için alanı inceledi.

“Büyük bakan ve komutan hazır bulunmanızı talep ediyor,” dedi ve kanat tekrar kapandı.

Shu’yla birbirimize baktık. Bu akşam yüzleşmeden kurtu-lacağımızı sanıyordum ama görünen oydu ki büyük bakanın kendi planları vardı. Ana çadıra doğru giderken diğer çadırla-rın söküldüğünü gördüm. Direkler toplanıp sarılmıştı. Kamp yolculuğa hazırlanıyordu. Büyük bakan yakında generale ka-tılacak ve yılanın gücünü nihai birlikteliğine kavuşturacaktı.

Shu'yla yan yana çadıra girdik; el eleydik, bizi bekleyen her şeye hazırдық. Bende hâlâ bir dān kalmıştı, onda da tüy vardı. Gerekirse büyümüzü kullanacaktık.

Çadırın içinde bir avuç zırhlı muhafız ve iki askerin arasına kıştırılmış Kardeş Huang duruyordu. Başında bir bandaj ve yüzünde buradan bile görebildiğim bir çürük vardı.

Ortadaki büyük masanın yanında duran büyük bakana döndüm, iki Wūlın muhafızı arkasında bekliyordu. “Ona ne yaptın? Ben size aradığınız şeyi getirirken ikisinin de güvende olacağını söylemiştin.”

Büyük Bakan Zhou beni ağır ağır gülümseyerek selamladı. “Bu onların uslu durmalarına bağlıydı. Arkadaşınız kaçmaya çalıştı.”

Kardeş Huang daha kendini savunmak için tek bir kelime bile etmeden, “Yalancı!” diye patladı Shu.

“Susturun şunu,” diye emretti büyük bakan. İki muhafız kardeşimi yakalayıp kollarını arkadan büktü. Bir diğeri öne çıkıp ağzına vurdu. Tıslayıp ona doğru atıldım ama muhafızlardan biri yolumu kesti, yüzünde bir sırıtişla ona meydan okumamı bekliyordu.

“Çocuklara böyle mi davranıyorsun?” diye hırladım büyük bakana. “Senin bile bu kadar alçalacağını düşünmemiştim.”

Tam o sırada Kang çadıra girdi. Askerler hazır ola geçti. Kaşlarını çatarak etrafı inceledi.

“Geri çekil!” diye bağırdı.

“Ama...” diye itiraz etti muhafız.

“Tılsım bende olduğu sürece komutanınız benim,” diye kükredi Kang.

Asker tek dizinin üzerine çöktü. “Komutanım.”

“Tutsakları serbest bırakın,” diye emretti diğer askerlere.

Hızla Kardeş Huang’ın yanına gidip onu kendime çektim, Shu da yanımdaydı. Çadırın diğer ucuna, olabildiğince uzağa çekildik. Kardeş Huang bana zayıf bir tebessümle baktı. Birlikte daha güçlüydük ve görünüşe göre Kang bizim adımıza konuşacaktı.

Elinde bir kumaş yığını vardı. “Kız istediğinizi yaptı, büyük bakan.”

“Onu buraya getirin.” Büyük Bakan Zhou eliyle hevesli hevesli işaret ederken gözleri ateş ışığında parlıyordu. Kang bana bakmadan ona doğru ilerledi ve bohçayı uzattığı ellerine bıraktı. Büyük bakan kumaşı çekiştirerek yere attı. Güzel küre elinde ışıltıyla parlıyordu. Ona neden Geceyi Aydınlatan İnci dendiğini anlamak çok kolaydı. İnsanların onu ele geçirmek uğruna neden cinayet işlediğini anlamak çok kolaydı.

“Pişmanlığın yüzünden okunuyor,” dedi büyük bakan bana. Gözlerimi inciden ayırıp onun gözlerine diktim, yılanın kahkahasının yankısı hâlâ kulaklarımdaydı. Şimdi o gözlerin ardında gördüğüm tek şey buydu. Büyük bakan artık yoktu. Yılan onu yarışma esnasında tanışmamızdan sonra mı ele geçirmişti yoksa onu tanıdığım ilk andan beri hep orada mıydı, bilmiyordum.

“Küreyi sana getirirsem gitmemize izin vereceğini söylemiştin,” dedim ona, sesimin titrememesine özen göstererek. “Sözüne sadık bir insan olduğuna inanmak istiyorum.”

Böyle demiştim ama onun gerçekte ne olduğunu biliyordum – artık bir insan değildi.

“O kadın her nasılsa seninle olan bağımlı kopardı. Bunca yıldan sonra hâlâ başıma bela oluyor. Ama artık onun ruhunu hissedemiyorum, yani ölmüş olmalı. Bu bana insan varlığının ne kadar zayıf, ne kadar kısa olduğunu bir kez daha

Judy I. Linn

hatırlattı.” Bir elinde küreyi tutarak bana gülümsedi. “Ne yazık ki Dàxī’nin bütün ihtişamıyla yükseldiğini göremeyeceksiniz.”

Arkasındaki Wūlín savaşçılarına döndü.

“Öldürün onları.”

Otuz Yedinci Bölüm

NING 寧

Kendini beğenmiş büyük bakanın arkasından iki figür fırladı, uğursuz kılıçlarını çoktan çekmişlerdi. Biri iki elle tutulan uzun bir kılıç kullanırken diğerinde bir çift kelebek kılıcı vardı. Gözleri hedeflerindeydi, hedefleri olarak uçümüze kilitlenmişlerdi.

“Durdurun onları!” diye bağırdı Kang.

“Geri çekilin,” diye karşılık verdi büyük bakan.

Birbiriyle çelişen bu emirler bir karmaşaya yol açtı. Askerler kimin emrine uyacaklarını bilemez halde birbirlerine baktılar. Kang bizi kurtarmak için çadırı boydan boya geçmeyi denedi. Ama zamanında yetişemezdi.

Uzun kılıç ondan önce önümüze inerek havayı yardı. Kardeş Huang yüzünde kararlı bir ifadeyle bizi geri itti. Kararlıydı. Hemen ardından kelebek kılıçlar havayı yararken biz de elimize geçeni kapmakla meşguldük. Shu ve ben bambu parşömenleri askerlerin kafalarına fırlatırken Kardeş Huang bir sandalyeyi tekmeleyip onlara doğru gönderdi. Uzun kılıçlı savaşçı hemen bir tekmeyle karşılık verince sandalye gücün etkisiyle parçalara ayrıldı.

Kelebek kılıçlar havayı kese kese bize doğru ilerliyordu. Artık bambu parşömenlerden kalmamıştı, elimde sadece bir

kitap vardı. Bıçaklar onu da kolayca biçince sayfalar şeritlere ayrılarak ayaklarımızın dibine düştü. Geri sıçradım ama çadırın arkasında köşeye sıkışmıştık. Girişimiz tıkalıydı. Kaçacak yerimiz yoktu.

Uzun kılıçlı savaşçı ilerlerken onun yanındaki wŭlín-shī kelebek kılıçları sırtan suratının önünde çaprazlanmıştı.

“Yakala!” diye bağırarak Kang çizmesinden bir hançer çıkartıp kavisli bir şekilde fırlattı. Kardeş Huang hançeri iki eliyle yakalayıp saldırmaya başladı. Metal metale çarpıyordu, küçük bıçak uzun kılıcın acımasız gücüne dayanamamış gibi görünüyordu ama yine de dayanıyordu. Çınlayan çeliğin sesi havayı doldurup kulaklarımızı deldi, ardından Kardeş Huang diğer yönden gelen bir dizi saldırıyı savuşturmak zorunda kaldı. Omzu mangala çarpınca mangal yere düştü. Alevler hızla kitapları buldu ve kuru kâğıtlar anında tutuştu.

Shu elimden kurtulup ateşin önünde diz çöktü. Peşinden sendeleyerek gidince tanrıçayı çağırmaya çalıştığını fark ettim. Gökyüzüne baktı, tüyü tek yumruğunda sıktı ve ellerini alevlerin içine soktu.

Etrafımızda kör edici bir ışıltı patlak verirken çığlık attım. Işık kaybolduğunda tek gördüğüm Shu’ydu, hayretle eline bakıyordu. Etrafımızdaki herkes sersemlemiş halde sendelerken kardeşim kolunu gökyüzüne doğru savurdu. Elinde bir yelpaze açıldı ve içinde saklı olan görüntüyü ortaya çıkardı: Beyaz zemin üzerinde bir kuş. Uzun gagası, cılız bacakları, yanlara açılmış beyaz kanatları vardı.

“Prenseler!” diye seslendim, tanrıçaya bir umutla yakararak. “Bir yolunu bulup prensese ulaşmalıyız!”

Ateş kıvılcım saçarak patlarken Shu, “Kanatların altına gir!” diye bağırdı. Kanatların çırpınışını duydum, kırmızı bir

parıltı gördüm. İleri atıldım, hâlâ Wûlín savaşçılarının saldırılarını savuşturmaya çalışan Kardeş Huang'ın tuniğinin arkasına yapışarak onu da bize doğru çektim. Yukarı doğru savrulduk, ayaklarımız havadaydı. Gözlerini nefretle bize dikmiş büyük bakana tepeden baktık.

Ağır ağır cübbesinden bir hançer çıkardığını gördüm. Elimden kolunu geri çekip bize doğru savuruşunu dehşetle izlemekten başka bir şey gelmedi.

Hançer havada uçtu. Kardeş Huang bana çarptı. Rüzgârın saçlarımı savurduğunu, yüzümden ve bedenimden hızla geçtiğini hissettim. Karanlığın içine yuvarlandık. Hiçbir şey görmüyordum. Sadece ellerimin Shu'nun kolunu tuttuğunu, parmaklarımın Kardeş Huang'ın tuniğini kavradığını hissediyordum. Ellerim uyuşana kadar onları tutabildiğim kadar sıkı tuttum.

Nefesimiz kesilmiş halde sert, sıkı bir toprağa düştük. Ne tarafın gökyüzü ne tarafın yeryüzü olduğunu bilmiyordum. Birinin dirseği yan tarafıma batınca ciğerlerimi tam doldurmadan öksürmeye başladım. Etrafımızda bağırışlar duydum. Botların patırtısı yeri sarsıyordu. Fakat artık tepemizde çadır, duman ve ateş kokusu yoktu. Sadece gece göğü vardı. Ardından üzerimizde yüzler belirdi, hepsi bulanıktı. Ayağa kalktım, her yönden sorular geliyordu. Kim olduğumuzu bilmek istiyorlardı ama ben onları tanımiyordum.

Kaba eller kollarımı geri çekerek beni diz çökmeye zorladı.

“Shu!” diye bağırdım. “Shu!”

“Ning?” Tanıdık bir ses duyup başımı kaldırıncı Prenses Zhen'i gördüm. Zırhını kuşanmıştı, bir kolunun altında miğferini tutuyordu. Yanında duran Ruyi'nin yüzünde inanmaz bir ifade vardı.

“Gökyüzünden düştü,” diye rapor verdi askerlerden biri arkamdan.

“Bir tane daha var! Bu tarafa!”

Toprağa dayalı dizlerimin üzerinde döndüm, Shu’yu yüzükoyun yatan bir figürün üzerinden çektiklerini gördüm. Ağlıyordu, elleri hararetle yerdeki bedene uzanıyordu.

Ah, hayır.

“Bırakın onları,” diye emretti Zhen. Askerler beni serbest bırakır bırakmaz hemen oraya koştum. Kardeş Huang yan yatıyordu. Onu sırtüstü döndürdüm. Açık gözleri göğe bakıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Göğsünde kırmızı bir leke vardı, etinden bir hançer çıkmıştı. Elimle yoklayarak yaranın üzerine bastırdım, kanın sıcaklığı tenime işliyordu. Belki, belki onu hâlâ kurtarabilirdim... Parmağım boynuna gitti, nabzını kontrol ettim. Ama hiçbir şey yoktu. Tek bir kalp atışı bile yoktu.

Nişanlısına kavuşmak için asla köyüne dönemeyecekti. Oyma işi yarım kalacaktı. Her zaman kırık köprünün diğer tarafında duracak, tıpkı şarkıdaki gibi sevgilisinden sonsuza dek ayrı kalacaktı. Artık onun hikâyelerini duyamayacaktık.

Ölüm yine her adımında beni takip ediyordu. Hançeri gördüğünde kendini önümüze atmış olmalıydı.

“Bizi koruyacağına söz vermişti,” diye hıçkırıklara boğuldu Shu.

Zhen’in arkamda olduğunu hissedince dönüp ona baktım, nasıl görüldüğüm umurumda değildi; kir pas içinde, omuzlarıma gelen saçlarım keçeleşmiş.

“Şimdi bana inanıyor musun?” dedim tükürür gibi. “Bir şey geliyor. Durdurulması gereken bir şey! Amcandan daha kötü bir şey!”

“Bunu özel olarak konuşacağız,” dedi patlamama tepki göstermeden. Muhafızlardan birine üstümüzü başımızı temizlememize yardım etmesini söyledi.

Shu yanımda ağlıyordu, tesellisi mümkün değildi. Ruyi prensesin peşinden gitmek üzere arkasını dönmeden önce bana son bir kez baktı. Kardeş Huang'ın cesedini götürürlerken ağlamaya devam eden kız kardeşime sarıldım. Askerler bizi götürürken ona destek oldum. Ellerimin altında titrediğinde içimde tanıdık bir öfkenin yükseldiğini hissettim. General ve askerleri, prenses ve komutanı, saray erkânı, soylu aileler. Hepsi aynıydı. Toprak kavgası, altın kavgası, saraydaki rütbeleri, itibarları...

Yakında yönetecek bir imparatorluk kalmayacaktı ve hepimiz yılanın kâbuslar diyarında yaşayacaktık.

Yakında bunların hiçbirinin önemi kalmayacaktı.

Bize yıkanmamız için ılık su dolu küvetler ve basit ama temiz, seyahat için tasarlanmış rahat kıyafetler verildi. Esir olarak tutulmuyorduk fakat yardımımızla görevlendirilen askerler bizden gözlerini kaçırıp mesafelerini koruyorlardı. Hakkımızda fısıltılar yayılıyordu. Biz gökyüzünden düşen kızlardık.

Shu ve ben uyumak üzere yalnız bırakıldık. Şimdilik kimse bizi sorgulamayacaktı, en azından Zhen bize kısa süreliğine de olsa zaman tanıyabilmişti. Shu'ya çocukken yaptığım gibi sarıldım. Ortak kederimizle birbirimize bağlanmıştık, kısacık bir zaman diliminde büyük bir yakınlık kurduğumuz birini kaybetmiştik. Bizi sonuna kadar koruyacağına söz veren ve yolculuğu bizimkinden önce sona ermiş olsa bile bu sözünü tutan birini. Çadırın dışında tellal Hırsız Saati'ni haber verdi ve ben karanlığa sürüklendim.

Uyandığımda çadır çoktan ışıkla dolmuştu. Uzuvarım rahatlamış ve gevşemişti, zihnim berraktı. Uzun bir süre

uyumuş olmalıydım. Shu hâlâ yanımda kıvrılmış yatıyordu. Soğuk kapmasın diye yatak örtüsünü onun üzerine çektim. Yaşadığımız onca şeyden sonra dinlenmeye ihtiyacı olmalıydı. Çadırın ana bölümüne benim için temiz havlularla birlikte küçük bir su kabı konmuştu, kendime çekidüzen vermek için suyu kullandım.

Girişte tanıdık bir yüz belirdi ve güneş ışığını içeri doldurdu. “Giyinik misin?”

Shu’nun istirahatini bölmemek için çadırın dışına çıktım ve Lian’i şaşkınlıkla selamladım. Dost bir yüz görmek içimi rahatlatmıştı.

“Babama refakat ettim. Artık tıp eğitimime de başladığıma göre yardımcı olabileceğime inanıyor. Tabii ki ön saflardan uzakta.” Bana sıırttı. “Ona senin gibi şifa üzerine uzmanlaşmayı planladığımı söyledim. Sonunda izleyeceğim yolu seçtiğim için memnun.”

Onu tekrar kucakladım, burada olduğu için çok mutluydum.

Sonra etrafımıza baktım. Çadırın kampın ortasında olduğunu fark ettim, üzerimizde bizi dikkatle izleyen gözler vardı. Muhafızlar bize yakın duruyordu. Ölçülü mesafelerini koruyorlardı ama tehdit oluşturacağımıza dair en ufak bir şüpheyandırırsak kolayca ortadan kaldırılacağımızı biliyordum.

“Prenses, sen ve kız kardeşin hazır olduğunuzda sizi huzuruna davet ediyor,” dedi Lian. “Başınıza gelen her şeyi duymak istiyorum. Tüm maceralarınızı.”

Bu terim karşısında irkilmekten kendimi alamadım. Keşke yaşananlar imparatorluğu boydan boya katetmek kadar masum olsaydı.

Lian değişen yüz ifademi fark eder etmez pişman oldu. “Kötü bir kelime seçimi oldu. Seni gücendirmek istememiştim. Çok şey yaşadığınızı biliyorum.”

“Bu senin hatan değil.” Başımı iki yana salladım. Gördüklerimden, yaşadıklarımızdan bihaberdi. Daha önce öfkeyle tepki verebiliyorken şimdi hissedebildiğim tek şey kabullenmeydi. “Gidip Shu’yu uyandırayım. Prensesle bir an önce konuşmamız gerek.”

Shu’yu Zhen’le görüşmemize hazırladım ve çok geçmeden çadırına kabul edildik. Özel görüşme talebinde bulunmuştum ve buna saygı gösterilmiş gibi görünüyordu. Sadece prenses vardı, o belgeleri incelerken Ruyi de yanında duruyordu. İçeri girerken Lian önden gitti. Eğildi. Shu ve ben de aynısını yaptık.

“Ning.” Zhen beni soğuk bir gülümsemeyle selamladı. Biraz temkinliydi. Dün gece bütün kampın önünde ona bağırdığımı düşününce yüzüm yanmaya başladı.

“Dün geceki davranışım için özür dilerim,” dedim ona, başım hâlâ öne eğikti. “Pek... kendimde değildim.”

“Askerlerimi epey korkuttun,” dedi başını yana eğerek. “Lütfen. Özür dilemene gerek yok. Senden her zaman istediğim gibi benimle özgürce konuşabilirsin. Bana seyahatlerinde neler gördüğünü anlat. Görevinde başarılı oldun mu? Wúlin çağrımızı duydu mu?”

Ardından Ruyi öne çıktı. “Çok aç görünüyorlar, prenses,” dedi kuru bir sesle. “Belki de hafızalarını netleştirmek için önce bir şeyler yemeliler.”

“Elbette haklısın, aşkım.” Zhen iç geçirdi. “Sabırsızlığımı bağışlayın.”

Zhen’in masasına oturduk. Hizmetçiler bize fasulyeli darı lapası, konserve lahana ve salamura edilip tütsülenmiş domuz eti dilimleriyle dolu kâseler servis etti. Ayrıca tuzlu yumurta doldurulmuş yuvarlak, susamlı ekmek parçaları da vardı. Şevkle yedik, hepsini bardaklardaki sıcak çayla midemize indirdik.

Karınlarımız dolup masa boşalırken, Zhen beklentiyle oturmuş raporumu bekliyordu. Astronom Wu'nun da bize katılmasını talep ettim, belki Leydi An'ın ortaya attığı bulmacada bize yardımcı olabilirdi. O da gelip masada Zhen'in yanına oturdu.

Onlara bambu ormanındaki yürüyüşümüzü, Unutuş Denizi'nin yardımıyla gölge askerleri nasıl atlattığımızı anlattım. Wulin'e bize yardım etmesi için nasıl yalvardığımızı ama bizi geri çevirdiklerini. Nihayetinde Karasu Taburu tarafından yakalanışımızı ve ardından büyük bakanın ortaya çıkışını. Wenyi'nin abisini nasıl kurtardığımı. Leydi An'la buluşmamı, havuzdan çıkardığım kristal kalbi ve... Gongyu'ya istediği şeyi nasıl verdiğimi. Zaman artık aleyhimize işliyordu.

Zhen tüm bunları pürdikkat bir ifadeyle dinledi. Ruyi'ye her zamanki gerginliğiyle. Astronom Wu kendi kendine mırıldanarak kâğıda bir şeyler yazdı, görünüşe göre sadece ona anlamlı gelen bazı hesaplamalar üzerinde çalışıyordu. En doğalı Lian'in tepkileriydi; ara sıra soluğu kesiliyor, binlerce soru sorma arzusunu zar zor bastırabiliyordu. Shu kaçırdığım bazı detaylar ve gözlemler konusunda bana yardımcı oldu. Sonunda ikimiz de sessizliğe gömüldük.

Prencesin bana inanıp inanmayacağını, astronomun uyarılarımızı dikkate alıp almayacağını görmek için bekledik.

Hikâyemi tamamladıktan sonra prenses bana başını salladı. Hiç tereddütsüz. "Astronom Wu? Bu tehdidi nasıl ele almamızı önerirsiniz?"

Astronom başını eğerek mürekkep fırçasını şişesine koydu. "Karanlık beklediğimizden daha hızlı ilerliyor," dedi. "Gongyu'nun imparatorluğun kuruluşunda oynamış olması gereken rolü ve bu eşyaların içerdiği büyüü bizden sakladığını bilmek rahatsız edici. Hazırlanmak için daha fazla zamanımız

olacağını düşünmüştüm ama... Önemi yok. Yılanı durdurmak için elimizden geleni yapacağız. Eski metinleri gözden geçirip eski hikâyelerden ne öğrenebiliriz bir bakayım.”

Sonunda aciliyeti anlamışlardı. Karanlık, bir hükümet darbesi değildi. Tahta çıkacak general de değildi. Karanlık, imparatorluktaki herkesin ruhunu tehdit ediyordu.

“Çoğu kişinin yüz ömürde yaşayabileceğinden fazlasını yaşadın. Lin Wenyi’nin naaşından kalanları annesine geri vereceğimize ve senin ailenin korunmasını sağlayacağımıza söz veriyorum.” Zhen elini benimkinin üzerine koydu. “Teşekkür ederim, Ning.”

Bu bir prensesin kendisinden alt tabakada olan birine hitabı gibi gelmiyordu. Bir arkadaştan gelen teşekkürü benziyordu.

Otuz Sekizinci Bölüm

KANG 康

Çadırın içi alev alevdi, yoluna çıkan her şeyi yalayıp yutuyordu. Ancak hiçbir şey büyük bakanın öfkesi kadar parlak yanmıyordu. Büyük Bakan Zhou kendisine en yakın askerlerden birini kolundan yakalayıp elini hâlâ yanan mangalın kömürlerine daldırdı, adam çığlık atarken onu alevlerin içinde tuttu.

Büyük bakan gözlerinden yansıyan ateşle, “Gidip onları bulun!” diye emretti. Askerler onun talimatlarına uyarak dağıldılar. “Yoksa yanan bir sonraki şey bu muhafızın kafası olacak!”

Gece boyunca kampta suçlamalar ve işkence tehditleri yankılandı. O üç mahkûm bulunmazsa ağır cezalar verilecekti: Uzuvar koparılacak, kelleler uçurulacaktı.

Kang ağlayan adamı büyük bakandan uzaklaştırdı ve onu revire götürmesi için keşif erlerinden birini görevlendirdi. Yangının kontrol altına alınmasına nezaret ederek başka bir yere sıçramamasını sağladı. Bundan kısa süre sonra büyük bakanın çadırına çağrıldı. Bir zamanların heybetli adamı dar-madağınık görünüyordu; saçları külle kaplanmış, giysileri isle lekelenmişti. Daha önce enerjik bir amaçla hareket ederken, şimdi çılgınca bir ihtiyaç tarafından tüketilmiş benziyordu.

“Onların büyülerinden haberdardın! Komplolarından!” Bu hakaretler Kang içeri girer girmez yüzüne savruldu. Ama Kang suçlamaların üzerinden akıp gitmesine müsaade etti. Büyük Bakan Zhou’nun artık ne olduğunu biliyordu.

Büyük bakan gücünü tam olarak kazanmanın eşiğindeyse Kang onun beklediğinden daha tehlikeli olduğunu farkındaydı. Ama şu anda Kang’ın gözüne istediğini elde edemediği için öfkeli, huysuz bir çocuk gibi görünüyordu.

“İmparator naibi bunu duyacak,” dedi büyük bakan tükürükler saçarak. “Baban muhakemendeki beceriksizliğini, değersizliğini göreceksin.”

“Bu tartışmayı dört gözle bekliyorum,” dedi Kang sesini nazik tutarak. “Arabanız hazırlandı.”

Büyük Bakan Zhou onun küstahlığına sinirlenmişti. Kang bakanın, kafasını vücudundan koparmaktan başka bir şey istemediğini biliyordu.

“Bir zamanlar baban sevdiği kadını koruyabileceğini düşünmüştü. Şimdiyse o kadın sadece bir anı,” dedi adam soğuk bir tavırla, nefreti ayan beyan ortadaydı. “Yakında değer verdiğin o kızı avcumun içine alacağım, gözlerinin önünde boynunu kıracağım ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey olmayacak.”

Kang kılıcını çekip büyük bakanın boğazına kusursuz bir kesik açmadan önce topuklarının üzerinde dönüp oradan uzaklaştı.

Bunun gerçek cevabını asla öğrenemeyebilirdi ama büyük bakanın ne zamandır yılanın konağı olduğunu merak ediyordu. İmparatorun kulağına fısıldayıp suikastçıları Lùzhou’ya göndermesini sağlayanın büyük bakan mı yoksa tanrı mı olduğunu merak ediyordu.

Gerçeği bir gün öğrenirse onu öldürecekti. Tanrı olsun ya da olmasın.

Atını dağdan aşağı sürerken, son bir yıldır büyüünün varlığını kabul etmeye daha açık olsa da genellikle tüm büyüleri küçümseyen ve göz ardı eden babasına iddiasını nasıl sunacağına dair hazırlık yaptı. Muhtemelen ona büyük bakanın eski bir tanrı tarafından ele geçirildiğini söylemenin sonucu saraydan sürgün edilmek olacaktı. Çünkü general bunu kendi gözleriyle görmediyse böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Babasının anlayışına göre Wŭlín'in savaşçıları talimlerine olan bağlılıklarından istifade ederlerdi, doğuştan gelen bir yetenektir bu. Tıpkı shénnóng-shī'nin iyi bir eğlence anlayışı olması gibi bir şeydi. El çabukluğu ve çalışılmış illüzyonlar, disiplinli askerlerin giderek zamanlarını boşa harcamayacağı çayevlerine indirgenmiş gösterilerden ibaretti. Ama Ning'in ona söylediğine göre, herkes bedeninde gizli bir potansiyel barındırırdı ve yatkınlıkları diğerlerine nazaran daha fazla olanlar kendilerini büyüyle ifade ederlerdi. Çağırarak, şekle sokmak, anlatmak için büyü kullanırlardı. Wŭlín'e katılma tercihinin uzun zaman önce elinden alınmıştı; bu tür bir bilgiyi, böylesi bir bağlılığı asla elde edemeyecekti.

Jia'ya, görevini tamamlayıp tamamlamadığını öğrenmek için bekleyen babasına, bu başarının korkunç bedelini bilmeden adama doğru atını sürdü. Babasını koruyacaktı, Ning'i koruyacaktı.

Ve en önemlisi de bir gün hangisini kurtaracağı ve hangisini kaybedeceği arasında seçim yapmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Jia, terk ettiği şehre kıyasla farklı bir şehir gibi görünüyordu. Şehir muhafızları onları – Kang’ın hatırladığı kadarıyla bu bir yıl hariç– hiç kapanmamış olan devasa kapıda karşıladılar. Bu, hükümetin darbe yaptığı yıldı. Pazaryeri boştu, tezgâhlar kumaşlarla örtülüydü. Devriyeler sokakları geziyordu. Tellallar vatandaşları saraya ve Língyǎ Manastırı’na sığınmaya, kendilerini yaklaşan şeye hazırlamaya çağırıyordu.

Kuşatmaya. Asi prensese. İmparator naibinin şehir ve saray muhafızlarının onları koruyacağına dair verdiği söze.

Kang atının üzerinde, şehrin merkezine doğru sürülen halktan insanları seyretti. Jia yüzünden savaş çıkarsa en azından onlara göz kulak olunacaktı. Çatışmada can kaybının en aza ineceğini ya da Gongyu’yu durdurabilirlerse savaşın hiç çıkmayacağını ve babasının mantıklı düşüneceğini umuyordu.

Saraya girdiğinde Kang’a dolambaçlı koridorlarda eşlik edildi, kapılardan geçerek insan bedenleriyle dolup taşan avlulara girdiler. Ağlayan bebekler, çok sayıda ses, saray arazisinde bulunan çok sayıda insanın uğultusu duyuluyordu.

Babasının diğer danışmanlarıyla Dàxī topraklarının bir haritası üzerinde görüşme yaptığı konsey odasına kabul edildi. Büyük Bakan Zhou çoktan gelmişti ve onu yine nefret dolu bir bakışla karşıladı.

“Baba,” diye selamladı ejderha cübbesi giymiş olan imparator naibini.

“Oğlum.” Babası ona bir gülümseme bahşetti. “Büyük bakan, hazineyi ele geçirmede çok önemli bir rol oynadığını bildirdi. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum.”

Geceyi Aydınlatan İnci masanın ortasına konmuş, kendi ışığını kumaşın üzerine yayarak haritada Ānhé'nin bir kısmını kaplıyordu.

Etraflarındaki yetkililer tebriklerini mırıldandı. Babasının sözleriyle göğsü her zamanki gibi gururla kabarmadı. Bunun yerine ağzına yükselen safrayı yuttu.

“Yakında bütün Jia hükmetmeye en uygun kişinin ben olduğumu görecek.” General eliyle haritayı işaret etti. “Vilayetlerin sadakati. Ordunun desteği. İlk İmparator'un hazineleri.”

“Baba, seninle paylaşmam gereken önemli bir bilgi var,” diye araya girdi Kang çünkü ona bir daha konuşma fırsatı verilmeyebilirdi. Ellerini kenetledi, babasının sesindeki aciliyeti duymasını umarak eğildi. Ama general elini sallayarak talebini reddetti. Kang'ı görmüyordu, çünkü tek gördüğü harita ve önüne yayılmış Dàxī'ydi. Ondan alınan her şey şimdi elinin altındaydı.

“Yarın göreceksin,” dedi babası. “Şehrin surlarında yanımda duracaksın ve bir gün yöneteceğin imparatorluğa bakacaksın. Bu benim sana bırakacağım miras, annenin hep istediği miras. Ordularımız, İlk İmparator'un kendisine karşı çıkanları fethettiği Jia'nın önündeki savaş meydanında yerini alacak.”

Kang yarın şehir surlarında konuşmaya karar verdi. Bu onun meramını dile getirme fırsatı olacaktı. Sonunda insanların onu dinlemesini sağlayacaktı. O sadece babasının oğlu değildi. Aynı zamanda annesinin ona hep olmasını öğrettiği prens olacaktı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

NING 寧

Astronom yolculuğa sadece birkaç ciltli kitapla çıkmıştı ama metinleri okumamız ve bulduklarımızı tartışmamız için çadıra getirdi. Bu, Lian ve benim için tanıdık bir aktiviteydi. Bize cevaplar vereceklerini umarak hevesle ciltleri inceledim. Bu arada Astronom Wu, Shu'nun istemeye istemeye verdiği, yelpazeye dönüşen tüyü inceliyordu. Astronom içinde herhangi bir büyü hissedemediğine karar verdikten sonra tüyü kardeşime geri verdi.

“Kutsal emanetler yalnızca tanrıların layık gördüklerine cevap verir,” dedi. “Görünüşe göre Bi-Fang onu kullanacak kişinin sen olduğuna karar vermiş.”

Diğer emanetlerin varlığından da söz ettik. Komutan Fan biraz iknanın ardından tamamen gönülsüzce, Dük'ün isteği üzerine Yéliü'dan yanında getirdiği emaneti prensese verdi. Hem içine hem de dışına desenler kazınmış bir taş kâseydi ve karakterleri, yaşayan hiçbir âlimin anlayamayacağı kadimdi.

“İmparatorluğun shénnóng-shī'lerinin çoğunun imparatorluk zindanlarında olduğuna dair söylentiler var,” dedi Ruyi bize. “Yeni saray shénnóng-shī'sini seçme kisvesi altında saraya kabul edildiler ve sonrasında tutsak edildiler.”

Shao'yu merak etmekten kendimi alamadım. Kazanmak için öylesine mücadele verdiği mevkinin bir maskaralıktan

ibaret olduğunu öğrendiği için başta çarpık bir tatmin duygusu hissettim. Ama bunun ona duyduğum sinir olduğunu biliyordum.

“Başkentten gelen haberlere göre Hánxiá’nın hediyeleri arasında bir kutsal emanet de varmış. İmparatorun tahta çıkış töreninde Wǔlín’in emanetiyle birlikte sunulacaktı. Bir hançer.”

Yani Kaplan’ın Pençesi de generalin elindeydi. Büyük bakan, Wǔlín savaşçıların zihinlerini ele geçirebiliyorsa içlerine sızıp emaneti kendisine alması şaşırtıcı değildi.

“O halde tören planlaması hâlâ devam ediyor, öyle mi?” diye sordu Zhen, ifadesi karanlıktı.

“Gözcülerin bize söylediği bu,” diye onayladı konseyimize katılan Büyükelçi Luo. “Jia halkına Yeşim Nehri kıyısındaki ayaklanmayı, şehri İlk İmparator’a kazandıran savaşa benzer şekilde bastıracağını bildirdi.”

Mor Vadi o savaşta yanmıştı. Başkent etrafındaki toprakların kendilerine gelmeleri yıllar almıştı. Yerlerinden edilen insanlar daha verimli topraklar bulmak için güneye göç etmişlerdi.

General birliklerini çoktan harekete geçirmiş, kuşatmaya karşılık Jia’nın savunmasını kurmuştu, Lǔzhou’dan gelen ordusu da takviye olarak ona katılmak üzere yürüyordu. Prensesin kuvvetleri de onun emriyle harekete geçmeye, general tahta çıkma planlarını sürdürürse saldırmaya hazırlardı.

Ama orduların hareketi beni ilgilendirmiyordu. Astronom Wu ve prensese farklı bir görev önerdim.

“Bin ruhu tüketene kadar gücüne tam olarak kavuşamaz ve en zayıf olduğu an da muhtemelen o an olacak,” diye açıkladım. “Leydi An’ın bana anlatmaya çalıştığı şeyin bu olduğuna inanıyorum. Artık bacağı, kalbi ve gözü elinde. Tam insan

formuna geçiş sürecinde, bu dünyada yeniden bir ölümsüz olarak yürümenin eşiğinde. Ama o ruhları tüketmeden önce... savunmasız durumda.”

“İşte bize fırsat,” dedi Astronom Wu. “Ona istediği savaşı vermeyeceğiz. O ruhları alamayacak.”

“İyi korunuyor olacak,” diye ekledim. “Zayıf olduğu zamanlarda kendine yakın tuttuğu birini bulmalıyız. Dikkatini dağıtmalı ve sonra...”

“Yaralar, hatta belki öldürürüz.” Ruyi başıını sallayarak onayladı. “Mantıklı bir plan ama Kang’la nasıl iletişim kurmamızı  neriyorsun?”

“Ben kendi büyümü, yani ikimizin büyüsünü kullanacağım,” dedim ona. “Shu imparatorluğun o yanından bu yanına   kişiyi ışınlayabildi. Kardeşimin yardımıyla ona ulaşabileceğime inanıyorum.”

“Li Kang... sence ona güvenebilir miyiz?” diye sordu astronom ki bu soru benim de aklıma kurcalıyordu. Bunca zaman sonra bile aynı soruyu kendime tekrar tekrar sorup duruyordum. Zihni benimkine dokunan  ocukt  o.

“Evet, ona güveniyorum,” dedim usulca.

Zorundaydım.

Zaman, her zamanki gibi bize karşıydı. Büyük bakan en hızlı arabayla gece gündüz yolculuk ederek R oh ’den Jia’ya olan süreyi yarıya indirebilirdi. İki günümüz vardı. Elimizdeki tek şey bu olduğu için prenses bir elçiye mesajını ilettirdi.

Olası bir teslimiyetin müzakere şartlarıyla beraber iyi niyetini göstermek için bir barış teklifi yollamıştı. Generalin

tanrıların emanetlerini aradığını duyduğunu, bu yüzden de onlara elinde bulunan Bìxì'nin kabuğunu vereceğini söyledi.

Elçi Jia'dan iki taleple döndü.

Birincisi: Prenses savaş alanında görülmeliydi. Mesajın arkasındaki kişinin gerçekten o olduğunu göstermeliydi.

İkincisi: Kutsal emanet, bütün diyarda aranan shénnóng-tú tarafından elden teslim edilmeliydi.

Yani benim tarafımdan.

Bu bizim lehimize olurdu. Emanetlerin ortadan kaybolmalarını garantiye alacaktım. Tanrının izniyle, planımız başarısız olursa onları bir araya getirip Gongyu'yla yüzleşebilecektim. Kutsal emanetlere ihtiyaç duyulmayacağını, ilk planımızın tanrıların bizi başarıyla kutsaması için yeterli olacağını umuyordum. Aksi takdirde savaş çıkacak ve Gongyu'nun hasat edeceği bin ruhuna ek olarak binlerce kişi ölecekti.

İkinci gün elçinin casusları bize bir mesaj iletti: Büyük bakan ve prens Jia'ya girmişti.

Kang ulaşılabilecek bir yerdeydi. Onunla konuşmam gerekiyordu.

Son dān'imi bunun için kullanacaktım. Lian'in sunduğu cömert hediyeyi bildiğim en iyi şekilde kullandığıma inanıyordum. Şimdi sıra Kang'ın bana söz verdiği yardımı sağlayıp sağlamayacağını görmeye gelmişti. Ona zehir hakkında bildiklerimi ve Gongyu'nun ne olduğunu göstermiştim. Umarım bu yeterli olurdu; umarım babasının yanına döndüğü için bir kez daha aile bağlarının etkisinde kalmazdı. Kararlarına katılmasak bile bu bağların bizi ne denli sıkabileceğini biliyordum. Yine de kusurlarına rağmen onlara sadık kalıyorduk çünkü onları seviyor ve önemsiyorduk.

Kamptaki en yüksek bina olan davul kulesine girmeme izin verildi çünkü sarayı görebilirimsem onunla uzaktan bağlantı

kurabileceğime inanıyordum. Yarın öğle vakti güneş en tepedeyken bir ata binip Bixi'nin emanetini büyük bakana teslim edecektim.

Tellal Hayalet Saati'ni duyurdu. Bu gözüme uygun göründü çünkü Kang'ın ben sarayda bir yarışmacıyken beni ziyaret ettiği zaman dilimiydi. Üzerinden sonsuzluk kadar uzun bir süre geçmiş gibi geliyordu. Yanımdaki mangalda ateş harlı harlı yanıyordu, durmadan kaynayan güğümden demliğime su doldurdum. Kampta sadece keskin aromalı çay tuğlaları vardı ama ben mayalı kokusu daha yoğun, daha eski bir tanesini buldum. Onun yıllanmışlığına, geçmişine ihtiyacım vardı.

Kamptaki malzemeler sınırlıydı. Sıhhiyelerin depolarına girmeme izin verildi, yanlarında yaygın hastalıklar için kullandıkları ilaçlardan getirmişlerdi. Oradan zihinsel keskinlik için bir kez daha língzhī mantarı aldım. Mutfaklardan, kanal açmak için uzun bir Frenk soğanının kurutulmuş cücüğünü aldım. Kahverengi yuǎnzhì telleri konsantrasyonda işe yarayacaktı çünkü kendimi bir arada tutmak için bütün gücümü ve odağımı toplamam gerekecekti. Kampın kenarından, uzaktan görünen Jia surlarına, şehir duvarlarının tepesinde dans eden ışıklara baktım.

Shu her zaman olması gerektiği gibi benimleydi. Bu ritüeli birlikte gerçekleştirecektik. Aşağıdaki kampa çevirdim gözlerimi, Ruyi altımızda bir ateşin önünde oturuyordu. Bizi izleyecek, güvenliğimizi sağlayacaktı. Bunu ona asla itiraf etmeyecek olsam bile varlığından memnundum.

Davulun gölgesinde çayı dilimleyip bir parçasını demliğe yerleştirdim. Ho-yi'den aldığım boyalı demliği yolda kaybetmiştim ama bu sade, süssüz olan da işimi görürdü. Pürüzlü yüzeyi rahatlatıcıydı, tanıdıktı. Yaprakların üzerine bir parça

língzhī mantarı, ardından Frenk soğanı ve soyulmuş yuǎnzhī kökü tellerini yerleştirdim. Suyu döktüm. Kamelya çiçeklerinin, çayın ve büyüünün aromasını içime çektim. Çay yaprakları ve otlar yumuşayıp demlendi, tatları suya karıştı.

Büyü içimde parlayıp güçlü bir şekilde alevlendi.

“Shénnóng, Bi-Fang,” diye fısıldadım, artık büyüünün her yanımda olduğunu, hepsinin dokunuşunu taşıdığımı biliyordum. “Kara Kaplan. Bìxì... ve Leydi An.” Onun orada bir yerlerde olmadığına, bir parçasının hâlâ hayatta olmadığına, başarıp başaramayacağımızı görmek için beklemediğine inanmayı reddediyordum. “Çağırımı duyun. Yapmam gereken şeyde bana yardımcı olun.”

Çay takımımın yanındaki masada Kang’ın silahı duruyordu, çizmesinden çıkarıp bizi savunması için Kardeş Huang’a fırlattığı hançerdi. Hançerin üzerindeki dalgalı desen ışıkla parladı ve kabzasındaki sedef kakma ışıldadı.

Bu silahı tanıyordum, sarayda bana hediye ettiği hançerdi. Kış Rüyası Hanesi’nde ona geri verdiğim hançer. Bunca zaman onu taşımış, kendine yakın tutmuştu. Reddedilmiş bir hediye olmasına, tatsız anılar taşımasına rağmen hem de.

Göğsüm sıcak bir şeyle doldu. Tereddütle karışık bir şefkat. Tanrıların büyümü elimden almasına duyduğum korkuya benziyordu. Onun da beni geri çevirip sırtını döneceğinden korkuyordum. Beni reddedeceğinden.

Korkuyordum ama yine de durmadım. Yanımda Shu vardı. Büyünün asla tamamen kaybolmadığının, başka bir şeye dönüşebileceğinin bir hatırlatıcısıydı. Diğer her şey yok olsa bile o hep yanımda olacaktı.

Dān topunu ağzıma yerleştirdim. Çayı döktüm. Çay fincanlara akarken kapak parmak uçlarımı yaktı. Ritüeli sürdürerek

aylarımızı içtik. Sıcaklığı bedenimi doldurdu, büyü zihnime Şimşek gibi yayıldı ve karşılığında beni kız kardeşime bağladı. Özünü isteyerek veriyordu, yardım etmeye hevesliydi. Dilim dn'in dış kabuğunu kırdı ve çay da topu eritti.

Hançeri iki elimle kaldırarak bymz o parlak Şehre doğru gönderdim, onu adıyla çağırdım.

Kang.

Kırkını Bölüm

KANG 康

Rüyasında sarayın kapılarını ateşe veren yangını gördü. Annesinin muhafızı odasına dalmış ve onu yatağından çekip çıkarmıştı. Duman ve metal kokusu etrafını sarmıştı. Çığlıklar. Haykırışlar. Yine dokuz yaşındaydı, herkesten kısıydı, kaosun içinde bir insandan diğerine savruluyordu. Annesi, yanında tuttuğu kıvrık bıçak kadar keskin gözlerle insanları arka kapıdan çıkmaları için yönlendiriyordu.

Onlarla git, Kang! diye emretti ve kendini tekrar savaşın içine atmak üzere dönüp gitti.

Hayır! diye itiraz etti Kang ama kollar onu kaldırıp uzaklaştırdı...

Yatağında çırpınarak uyandı, alnı ve vücudu terden sırlıklılandı. Yine saraydaydı. Tütsü kokusunda boğuluyordu. Etrafı odun ve kâğıtla çevriliydi. Hepsini yakmak ne kolaydı.

“Kang?”

Gecenin karanlığında biri ona sesleniyordu. Ning’in sesine benziyordu.

“Kang!”

Ses onu çağırıyordu, bu sefer daha aceleliydi.

Ayakları yere değdi. O sesin peşinden gitmek zorundaydı.

Prencesin bir zamanlar ona hain diyerek diz çöktürdüğü, ayışığıyla yıkanan bahçede onu bekliyordu. Bahçe artık onundu

ama orada hiç dolaşmamıştı. O geceyi hatırlamamak için bahçeden mümkün olduğunca hızlı geçmeyi tercih ediyordu. Kuzeninin suçlamalarını hatırlamak çok kolaydı ve işte o suçlamaların hepsi amacına ulaşmak üzereydi.

Hafif bir esinti Ning'in saçlarını karıştırdı. En net hatırladığı şekilde giyinmişti: O gün pazaryerindeki gibi yarışmacı cübbelerinden biri vardı üzerinde. Bu bir rüya mıydı? Emin değildi. Defalarca karşılaşmışlardı. Yazgıları onları birbirlerine yaklaştıırıp duruyor, kaderleri kaçınılmaz olarak bağlanana kadar ipleri birbirine dolanıyordu.

“Gerçekten burada mısınız?” diye sordu ona.

Ning gülümsedi ve oturması için eliyle işaret etti. “Hepsi bir rüya.”

Taş banka oturdu. Altında gerçek, katı bir his vardı. Bu, prensesin boğazına bıçak dayadığı banktı. İmparatorun askerleri tarafından damgılanmanın, bildiği tek evden koparılmanın acısı geldi aklına. Aynı şeyin babasına ve annesine yapılmasını izlediği zaman geldi. Gözleri birbirine kenetlendi ve kızın da bu anının ağırlığını hissettiğini biliyordu. Öfkeyi ve utancı. Ama onu yargılamıyordu. Birini sevmenin ve onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Birini sevmenin ve o kişi tarafından hayal kırıklığına uğratılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ning ona bir fincan çay doldurdu, hareketleri hatırladığı kadar zarıftı. Her bir hareketi çalışılmış bir akışkanlıkla diğerine bağlanıyordu.

“Yarın son emaneti babana götüreceğim,” dedi ona, sesi hafıftı, yükünden kurtulmuştu. Sanki onu evinde ziyaret edeceğini ve yanında hediyeler getireceğini söylüyormuş gibiydi. Kang'ın müstakbel gelini olduğunda çıkmasını isteyeceği gibi.

Tabii başka bir zamanda tanışmış olsalardı. Birbirinden çok farklı iki insan olsalardı.

“Bunu Gongyu istedi,” dedi dişlerini sıkarak. Büyük bakan bunu hem Ning kendisini utandırdığı için hem de Kang’ı incitmek için yapıyordu. “Sana kafayı takmış durumda. Bu ona boyun eğmek olur. Gitme.”

Ning de aynı fikirdeydi. “Tıpkı prenses gibi konuşuyorsun.” Gülümsedi, sözlerinde şefkat vardı. “O da beni bunu yapmam için ikna etmeye çalıştı ama görmüyor musun? Beni sana bağlayan şey aynı zamanda ona da bağlıyor. Olmam gereken yer orası.”

Ning fincanı masada ona doğru itti ve diğer eliyle onun sıkılı yumruğuna uzandı. Başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde şefkatle gezdirdi, dokunuşu çok hafifti. Kang onun avcunu açmasına, parmaklarının vücudu boyunca bir ürperti dalgası göndererek avcunun her bir çizgisi ve çukuru üzerinde dolanmasına, nasırlarının üzerinden geçmesine ses çıkarmadı. Ning’in burada olmadığını az kalsın unutacaktı.

“Bir savaşçının eli,” dedi kaşlarını çatarak. “Senden bunu istemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.”

Kang başını kaldırıp onun gözlerine baktığında oradaki tereddüdü hissetti. Pişmanlığı da. Ona kendi düşünceleri kadar tanıdıklardı.

“Bana söyleyebilirsin,” dedi Kang.

“Çayı içsen iyi olur,” dedi yine kaşlarını çatarak ve elini çekti.

Çayın içimi yumuşaktı. Berrak, tatlı, hafif çiçeksiydi. Rüyada olduğu halde tadını alabilmesine hayret etti. Neredeyse gerçek kadar gerçektir.

“Prenseler ve general kuvvetlerini Jia’nın sınırına getirecekler,” dedi Ning. “Prenseler generallerle bir görüşme talep etti, bunu

olası bir teslimiyet kisvesi altında sundu ve iyi niyet göstergesi olarak da ona bir emanet verecek.”

Kang bunu zaten biliyordu. Bìxì'nin kabuğu. Babasının danışmanlarının mesajı duyduklarında nasıl sevindiklerini, Zhen'in zayıf ve korkmuş olduğuna nasıl ikna olduklarını görmüştü. Oysa kuzenini tanıdığı kadarıyla, bunun o kadar basit olamayacağını biliyordu. Büyük bakanın bir yanıt hazırladığını da biliyordu. Ancak bunun Ning'i içerdiğini bilmiyordu.

“Bunlar, Leydi An'ın onu durdurmak için gerekli olabileceğini söylediği emanetler, tıpkı daha önce de olduğu gibi,” dedi. “Shénnóng'un ölçeği. Bìxì'nin kabuğu. Bi-Fang'in tüyü. Kara Kaplan'ın pençesi.”

O bu sözleri söylerken havada bir şeyler titredi, sanki bu rüya alemi eski tanrıların gücü ve takdiri önünde eğiliyordu.

“Peki bunu ona vermen konusunda hemfikir mi? Prenses bir ateşkesin mümkün olduğuna inanıyor mu?” diye sordu. “Babamın kan dökülmeden durmaya ikna edilebileceğine?” O bile bunun aptalca bir çaba olduğunu biliyordu. Babası ününü boşa kazanmamıştı. Ne pahasına olursa olsun başarılı olmak için bastırır, olası her zayıflığı kullanırdı.

Ning başını iki yana salladı. “Bunun benim için önemi yok. Dàxī halkının ölümden daha kötü bir kadere sürüklenmesini önlemek istiyorum.”

Menfur yaratıkların canlanması. Yerin derinliklerinden sürünerek çıkmaları. Kang tüm bunları zihin gözüyle görüyor, her biri bir öncekinden daha korkunç olan görüntüler aralarındaki bağlantı aracılığıyla gözlerinin önüne seriliyordu.

“Diğer şartları neler?” diye sordu Kang. Büyük bakanın ustaca hilelere kalkışabileceğini biliyordu ve planında bir şeyler olmalıydı. Tam olarak anlayamadığı bir şeyler.

“Sadece zaman verildi. Takas yarın yapılmak zorunda.”

Gerçek bir avantajı olmayan bir görüşmeyi neden kabul etmişti ki? Jia’nın tahıl ambarları doluyken ve vadinin en yüksek noktasında kolayca savunulabilir bir konumdayken. Saray muhafızları, şehir muhafızları, Sù ve Lùzhou’dan gelen askerler varken. Jia bir kuşatmaya dayanabilirdi. Babası elverişli bir zamanda imparator olarak yükselebilir, Jia’nın duvarlarının ardında güvenle saklanabilirdi. Lùzhou’dan daha fazla takviye gelmesini ve Ānhé’deki huzursuzluğun yatışmasını beklemek için zaman avantajını elinde tutuyordu çünkü eski imparatora sadık gruplar olduğu gibi, generalin yükselişini destekleyen gruplar da vardı.

“Yarınla ilgili bu kadar özel olan ne?” diye mırıldanırken hesaplamaları askeri bir perspektiften yapmayı, babasının gözünden görmeyi denedi.

“Münzevi beni onun büyüüne dair uyarmıştı,” dedi Ning. “Kendini insan formuna bağlamak için kurban etmesi gerekiyor. Kendi kanı yok, yaşam gücü yok. İnsan formunu sadece bir süreliğine elinde tutabilir, bu da kendi içinde bir yanılsamadan ibaret. Büyük bakanın bedenini tamamen ele geçirmesi ve tekrar yeryüzünde yürüebilmesi için en karanlık büyüyü kullanması lazım. İnsan bedeninde bir parazit, bir kuklacı olmaktan ziyade, gerçek bir insan bedeni olması için.”

Kang bir sonraki soruyu sormak istemiyordu: “Ne istiyor?”

“Bin ruh. Bu dünyada tekrar yürüebilmesi için bin ruhu tüketmesi şart.”

Kang bu düşünceyle ürperdi.

“Gözün, bacağıın, kalbin gücünü kullandığında bu insan bedenini zayıflatacak. Yaşamayı için bu ruhları kısıtlı bir zamanda tüketmesi gerektiğine inanıyoruz ve verilen sürenin nedeni de bu.”

“Bu kadar çok ruhu aynı anda nasıl yutabilecek?”

“Bir çeşit ritüel.” Ning alnını ovuşturdu.

“Bekle...” dedi Kang. “Şu takas. Meydanda kaç kişi olacak?”

Ning buna kafa yordu ve sonra aynı anda durumun farkına vardılar. Kız elini masaya vurdu.

“Niyeti ovaları sular altında bırakmak. Jia ve Huadu arasındaki dehlizde bulunan herkesi öldürmek. Teslim olma şartlarını kabul etmesine şaşmamalı, Zhen’i şehir surlarında görmek istemesinin nedeni bu. Prensesin orada tek başına durmayacağını, taburlarının korumasıyla çevreleneceğini biliyor.” Ning ayağa kalkıp volta atmaya başladı. “Büyüsünün birazına ulaştığı an, pek bir şey yapması gerekmeyecek. Nehirler çoktan yağmurla kabardı, Kış sonu, ilkbahar başı başlayan seller... Yüz yıldır görülmüş hiçbir şeye benzemeyen yağmur... Bunu yapan oydu. Hazırlanıyordu.”

“Berraksu’nun eski adı Altın’dı,” dedi Kang usulca. “Çünkü nehir bazen berrak akar, bazen de altın rengi akıntılarla coşardı ve yoluna çıkan her şeyi yok eden kaya kaymalarına sebep olarak Yeşim Nehri’ne dökülür, suyu bir süre içilemez hale getirirdi...”

Yeşim ve Altın. Ejder ve Yılan.

“Artık ne yapmamız gerektiğini biliyoruz ve senden istediğim şey de şu.” Ning ona yaklaştı, ellerini ellerinin arasına aldı.

Ama Kang zaten anlamıştı. “Onu öldürmemi istiyorsun.”

“Kemik kılıcı al ve en savunmasız olduğu anda kalbine sapla. O, büyüsünü mühürlemek için ihtiyaç duyduğu bin ruhu tüketmeye fırsat bulamadan yap bunu,” dedi kesin bir ifadeyle.

Kang anlıyordu. Tüm yollar kaçınılmaz olana çıkıyordu. Onun düşmesini sağlamalıydılar.

Zehre karşı zehirle mücadele vermek, diye geçti aklından.

“Kemik kılıç ona zarar vermek için en büyük şansımız çünkü içinde kendinden bir parça var. Ona karşı kendi büyüsunü kullanacağız,” dedi hızla, zihni şimdiden olasılıkları hesaplıyordu.

Kang, imparatorluğa bu kötülüğü getirdiği, babasını bu komplolara dahil ettiği için büyük bakandan intikamını alacaktı.

“Dikkatli ol,” diye fısıldadı Ning başını kaldırıp ona bakarak. Eliyle onun yanağını okşadı. O da elini onunkinin üzerine koyarak sıcaklığını paylaştı.

“Yarın görüşürüz,” diye fısıldadı. İkisini çevreleyen rüya parçalanmaya başladı. Duvarlar hiçliğin içinde kayboldu. Bahçe küçüldü, küçüldü, küçüldü. Ve Ning gitti.

Kırk Birinci Bölüm

NING 寧

Sabahleyin, krallık elçisine yakışır şekilde şık giyindim. Üzerimde yeşil bambunun en açık tonlarında çizgileri olan gümüş rengi bir cübbe vardı. İşlemeli çiçek desenler manşetlerini ve yakasını süslüyordu. Boynuma bir halka geçirilmiş, parmaklarıma yüzükler takılmıştı. Saçlarım bekâr bir soylu kadına yakışır şekilde toplanıp mücevher bezeli bir tokayla tutturulmuştu. Prensesin mesajını taşıyarak at sürecektim. Ancak köyüme zenginlik ve onur getirmek yerine, pekâlâ sonuma da gidiyor olabilirdim.

Yola çıkmadan önce bana hayatım boyunca demleyip demleyebileceğim en mühim çay fincanını hazırlamam için zaman tanıdı. Shu yardımcılığını üstlenerek bana ihtiyacım olan malzemeleri getirdi. Duygularını yanı başımda hissediyordum; endişesini, hayal kırıklığını. Gittiğini görmekten nefret etsem de onu kucaklayıp Lian'le birlikte gönderdim, önümdeki görevi odaklanmam gerekiyordu.

Çay Kitabı'nda bu içeceğin, içenin yanılsamaların ötesini görmesini sağlayacağı söylenirdi. Umarım yapmam gereken şeyde bana yardımcı olurdu. Paketi açınca aromaların karışımı burnuma çarptı. Toprak kokusu. Bahçelerin kokusu. Mirasımın kokusu.

Ruyi çadıra girdi ve beni eğilerek selamladı. Güneşte bronzlaşmış teni, zırh kuşanmış kıvrak vücudu ve yanında kılıcıyla her zaman bir savaşçının olması gerektiği gibi görünüyordu. Kendine güveni için ona imreniyordum.

“Benimle içer misin?” diye teklifte bulundum. Önüme oturdum ve ben de ritüelime devam ettim.

Adımları yüksek sesle söyledim çünkü ne içtiğini bilmek isteyeceğinin farkındaydım.

“Dāncān,” diye fısıldadım malzemeyi suyun içine ufalarken. “İçsel yaşam gücünle bağlantı kurmak için.

“Chénxiāng.” Kokuyu ciğerlerime çekerek uzun bir nefes aldım. “Zihin berraklığı ve yolu aydınlatmak için.

“Ve shārén, sabit eller için.” Kurutulmuş tohumları öğütüp parçaları demliğe serptim.

Demlenmesi ve büyüünün çekimini hissetmem sadece birkaç dakika sürdü. Büyü malzemelerden ayrıldı, suya karıştı, yeni ve harika bir şeye dönüştü. Birlikte içtik, tadı hem tatlı hem de acıydı.

Ona baktım, prensesin hizmetkârına. Bir zamanlar Ruyi’yi sarayda takip etmiş, intikamımı almak için onu öldürmeye niyetlenmişim. Ancak artık benim için yeri çok ayrıydı. Güvenmediğim, sırrımı açabileceğim, hatta dostum diyebileceğim biri olmuştu. Lian gibi. Ruyi, bu sevdiğine karşı çıkmak anlamına gelse dahi benim adıma konuşmaya istekliydi.

“Asla ona yalan söylememi ve sadece duymak istediklerini söylememi istemezdi,” dedi Ruyi. Böylece çayın bağlantısıyla düşüncelerimi ucundan kıyısından yakalayabildiğini fark ettim. Sanki birinin yüzümde kolayca ifşa olan ifadelerimi okuması için başka bir yola ihtiyacım varmış gibi.

Ruyi gırtlaktan gelen bir sesle aklımdan geçenlere güldü. Göğsüm özlemle sızladı... O çok güzeldi ve keşke biri bana da onun Zhen'e baktığı gibi baksaydı.

Ve sonra ben durduramadan başka bir anının kalıntısı kabarak yüzeye yükseldi. Dokunuşum elinde oyalanırken bana bakan, söylemek istediği çok şey varmış gibi görünen ama nasıl söyleyeceğini bilemeyen bir çocuğa aitti.

"Sanırım biri zaten bakıyor," dedi usulca.

Yüzüme bir sıcaklık hücum etti ve utançtan kıpkırmızı kesilerek ayağa fırladım.

"Boş ver," dedim ama kahkahası ben çadırdan çıkana kadar peşimden geldi.

Yüzlerce yıl önce o savaşın yapıldığı aynı meydanda durduk. Yanımda Yeşim Nehri akıp gidiyordu. O sular, Dàxī'den önce var olan ve Dàxī toz haline geldikten sonra da var olacak şeylerden kendine bir yol açmıştı.

Prenses savaş atının üzerinde oturuyordu, Komutan Fan da onun yanındaydı. Etrafındaki tabur düzen içinde duruyordu. Prensesi Berraksu yakınlarındaki dağlarda meydana gelen kaya kaymaları ve Gongyu'nun suyu aşağı çağırıp önüne çıkan herkesi boğma planı hakkında uyarmıştım. Sadece iki yüz kişilik bir kuvvet getirmişti, hepsi de atlıydı. Umarım bu yılanın planlarını bozmaya yeterdi.

Prensesin önüne yürüdüm ve ellerimde taşıdığım Bìxì'nin emanetiyle eğilip onu selamladım. O da karşılığında eğildi, kendimi içine attığım tehlikeyi beyan ediyordu. Ruyi atı yanıma getirdi. Bunun Zhen'e her şeyden çok acı verdiğini

biliyordum. Sevgilisini tehlikeye atmak istemiyordu ama yine de büyümlü bilen ve kabul eden tek kişi oydu. İhtiyaç olursa onun özünü, bedenini, zihnini kullanmama izin verecek tek kişi oydu.

Shénnóng'un güçlü olduğu ancak Gongyu'nun güçlü olmadığı nokta burasıydı. Çünkü yılan sadece zorla almayı bilirdi, Shénnóng ise sizden teslim olmanızı isterdi. Ver ve al. Bir soruya bir cevap.

Ruyi'yle aramdaki kuvvetli bağı hissediyordum. O aramızdaki mesafeyi kaparken onun varlığının farkındaydım. Bir an için hem kendim hem de o oldum. Olacaklara hazırlık yapıyordum.

Bana güveniyor musun?

Yankılanan cevap *evetti*. Yanıt kulaklarımda çınladı. Yanımızda, davul kuleleri gümbürdemeye başladı. Uzaklardan bir yerden gelen bir boru sesi işittim.

Yoldan aşağı uçarcasına indik; Jia'ya doğru, bekleyen generale doğru, Gongyu'ya doğru ilerledik.

Kendimdeydim ama değildim de. Altımda gürleyen toynakları hissediyordum, Ruyi'nin gücünü ellerimde ve bacaklarımda hissediyordum, atı daha hızlı gitmeye zorluyordu. Zhen'i düşünüyordu. Bu sabah teknedeki kamarada geçirdikleri anı düşünüyordu. Etraflarındaki her şeyin sessizliğini, paylaştıkları o yalnız anı, parmaklarının Zhen'in saçlarında gezinişini. Ruyi konuşmak için ağzını açmış ama prenses sadece parmağını dudaklarına bastırmıştı. *Şşşt... bırak, biraz daha böyle kalayım...*

Kendimi o mahrem anıdan uzaklaştırdım. Bana ait değildi.

Mesafe kapandı. Şehir kapılarının önünde duran sıra sıra askerleri gördüm. Surların üzerindeki figürleri, oklarını bize

doğrultmuş okçuları gördüm. Kamelya çiçeklerinin ve tadı damağımda kalan chénxiāng kokusunu aldım. Karanlık varlık ilerideydi çünkü bu tür bir büyü gizlenemez, kontrol altına alınamazdı. Krallıktaki en önemli ikinci adamın gözlerinin ardında yatan karanlık varlıktı o. Korkacak çok şey vardı.

Boşluğa düşmek, kendini ormanın sınırının hemen ötesinde sürünen karanlığa kaybetmek, kâbuslarının fısıltısının etkisi altına girmek. Kendini kaybetmek. Sevdiklerini kaybetmek.

Ruyi dengesini sağlayıp eyerde dik dururken ona güç verdim. Heybesine bir ok sadağı saklamıştı.

Neredeyse asker sıralarına gelmiştik. Generalin, büyük bakanın yüzünü görecektik. Kang'ı görecektik. Kang'ı görecektik. İçmesini söylediğim çayı içmiş, içine gece ona bahsettiğim, epey yaygın bir malzemeyi koymuştu. Baş ağrısını hafifleten ama aynı zamanda onunla olan bağımı da güçlendiren bir malzemeydi. Büyüm uzaklardan Kang'a ulaştığında beni ona çekti çünkü onu biliyor, tanıyor, olduğu gibi görüyordu.

Ruyi yayını çekti ve dosdoğru generalin kalbine bir ok fırlattı.

Kırk İkinci Bölüm

KANG 康

Kang, Ning'in büyüünün zihnine değdiğini hissetti. Olacaklara hazırlanmak için bir işaretti bu. Eli kılıcının kabzasını buldu. Ruyi'nin eyerden kalkışını gördüğünde kılıcı elindeydi. Ok onlara doğru döne döne gelirken kendini ileri fırlattı.

"Baba!" diye haykırırken sesi sadık bir oğul gibi çıkmıştı.

Kılıç, oku yere düşürdü. Babası şok içinde Kang'a baktı. Altlarından, komutanlar okçulara elçiye ok yağdırmalarını emreden komutanların bağrıışmaları geliyordu.

General gülümsüyordu ama beğenisi artık Kang üzerinde aynı etkiyi yaratmıyordu. "Oğlum! Beni kurtardın."

Kang, "Özür dilerim," deyip yanındaki diğer kılıca uzandı. Onu kınından çıkardıktan sonra etrafında dönerek generali geri itti.

Büyük Bakan Zhou şehir surlarının kenarında durmuş, memnuniyetle aşağıdaki kaosa bakıyordu.

Kang elini büyük bakanın omzuna koydu ve ardından kemik kılıcı sırtına, kalbinin olması gereken yere sapladı.

Kılıç tam hedefi buldu. Büyük bakan öne doğru savruldu ve havaya kan tükürdü. Ceset ayaklarının dibindeki taşlara doğru kayarken Kang nefes nefese orada durdu. Başarmıştı. Ondan istenen şeyi yerine getirmişti.

“Ne yaptın sen?!” Generalin sesi şok ve hayretle arkasında gümbürdedi.

Ellerinde büyük bakanın kanı, babasıyla yüzleşmek için döndü. “Baba, lütfen, anlamak zorundasın.” Şimdi gerçeği öğrenecekti. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu görecekti.

Fakat birden boğazında bir bıçak, vücudunda bir kol ve kulağında sıcak bir nefes hissetti. Büyük Bakan Zhou yanında duruyordu, göğsü kanlı bir harabeye dönmüştü. Kan taşların üzerine damlıyordu. Babası dehşet içinde büyük bakana bakıyordu.

Ve işte gerçek tam karşılarındaydı. Hiç kimse sırtına saplanan bir kılıçtan sağ çıkamazdı. Kang bükülmeyi, kemiğin çatırdamasını hissetmişti ki babasının da bunu duyduğunu biliyordu. Derinin ve kasların ayrılmasını, kılıcın eti delip diğer taraftan çıkmasını hissetmişti. Büyük bakanın yaşamaması gerekiyordu ve Kang babasına, yanı başında pusuya yatıp hareketlerini yönlendiren canavarın gerçek yüzünü göstermek uğruna ölecekti.

Generalin yüzü önünde dalgalandı. Kang gözlerini kırptırdı. Terden ya da ışığın gözlerine oynadığı oyundan olmalıydı. Ning’den gelen çaresizlik ve korku kendi çaresizlik ve korkusunu perçinliyordu.

Bir şey... doğru olmayan bir şey var... Bu sözler onun mıydı yoksa Ning’in mi?

“İstediğin şeyi sana verdim,” dedi Gongyu. “Düşmanlarını, sevgilini öldürenleri öldürdüm. İntikamı kapılarına kadar getirdim ve senden koparılanı onlardan söküp aldım. Karşılığında vaat ettiğin şeyi bana vermenin zamanı artık geldi.”

Şimdi gerçeği açıkça önünde görüyordu. *General, Doğu Denizi’nin sularından yeşim bir küre çıkarıyor. Ses kafasının*

içinde çınıyor. Ona talimatları izlemesi ve istenileni yapması karşılığında her şeyi vaat ediyor. Ama son bedel generalin bedeni.

“Oğlun, umudun, öz evladın olarak kabul ettiğin çocuk elimde,” dedi büyük bakanın yapmacık sesi kulağına. “Onun için söz verdiğim korumayı mı istiyorsun? O zaman başladığın işi bitir!”

Kang anlamıyordu. Babasının neden ellerini kaldırdığını anlamıyordu. Babasının neden büyük bakanın önünde diz çöküp ona oğluna zarar vermemesi için yalvardığını anlamıyordu. Babasının neden gözlerini kapayıp başını aşağı yukarı salladığını anlamıyordu.

Aniden kollar generali geri çekti, ölü ifadeleriyle Wŭlín savaşçıları onu zapt etti. Birine, herhangi birine bunu durdurması için yakardı ama şehrin surlarında onlara yardım edecek başka kimse yoktu.

“Kang!” Aşağıdaki savaş meydanından Ning’in çığlığını duydu. Hayır... onu zihninde net bir şekilde duymuştu.

Büyük bakan babasının önündeydi. Derisi soyuluyor, siyah bir toz gibi üzerinden dökülüyordu. Gözlerinin önünde gölgelere dönüşüyordu. Elleri generalin omuzlarındaydı. Tıpkı bir âşığın yapacağı gibi özenle generali kendine çekiyordu. Babası gölgelerle sarmalandı, gözleri karardı. Kolları sertçe geriye çekildi. Titredi.

Büyük bakanın bedenindeki kristal küre karanlığın içinde parlıyordu, ardından babasının göğsüne girerek derisine gömüldü. Kemik kılıç bacağına indi. Yeşim taşı gözler kendilerini onun hemen üzerinde şekillendirdiler ve bir çatırtıyla generalin başı geriye çekildi, ağzı sessiz bir çığlıkla dışarı uzadı.

Gölgeler açık ağzından içeri gidip vücuduna aktı. Babası şiddetle sarsılıp titredi, ardından öne düşüp yere dayadığı elleriyle kendini tuttu. Kang, Wülín askerlerinin demir pençelerine karşı mücadele etti ama nafiyleydi. Onu bırakmayacaklardı.

Babasının içindeki tanrı başını geriye attı ve kahkahayı bastı. Yavaşça doğrulup ayağa kalktı. Omuzlarını geriye attı. Başını çevirdi. Önce bir tarafa, sonra diğer tarafa.

“Bu kadar kolay olacağını mı sanmıştın?” Kısık sesi nefes nefese çıkıyordu. Kang, Ning’in korkusunu, kâbuslarındaki o sesi hatırladığını hissetti. “Bir zamanlar beni kendi kılıcım ile öldürebilirdin ama artık çok güçlüyüm. Bütün büyüm bana geri döndü.” Elini açıp kapadı ve bu harekete hayretle baktı.

“Babanın suların derinliklerinden çıkardığı gözüm. Sevdğin kız tarafından bana geri verilen kalbim. Ve şimdi, Li Kang, beni öldürmeye çalıştın. Tüm bunlar bana haklı olduğumu söylüyor: İnsanlar zavallı, zayıf ve kolayca etki altına alınabilirler. Tek yapmam gereken sevdiklerinizi tehdit etmek, sonra da kendilerini bile kurtarmayacak olanları umutsuzca kurtarmaya çalışmanızı izlemek. Sizler, tam da olduğunuz sefil yaratıklar gibi önümde sürüneceksiniz.”

Yüzü tekrar dalgalandı ve sonra derisinin yüzeyinde çizgiler belirdi. Çatlaklar. Formu büküldü, değişti, vücudu hiçbir insanın yapamayacağı şekilde şişip kabardı. Zırhının parçaları yere düştü, miğferi bir çınlamayla taşlara çarptı. Derisi soyuldu ve ardından bir insan kafası büyüklüğünde siyah pullar ortaya çıktı. Duvarın altındaki zemin sarsılıp gürlerken yılan gökyüzüne doğru uzadıkça uzadı.

Kang aralarındaki bağlantı sayesinde Ning’in toprağın altından çekilip çıkarılan ani büyü patlamasını hissettiğini

biliyordu, bu anın gelmesini bekleyen şeydi o. Bir tanrının yeniden ortaya çıkışını.

Jia'nın askerleri şehrin üzerindeki yılanın karanlık şeklini görmeye başladığında uzaktan çığlıklar duyuldu. Büyüdükçe altındaki taşlar kırılıyor, şehir duvarının bir kısmı parçalara ayrılıyordu. Yılanın boyu Jia'nın en yüksek noktası olan çan kulesinden bile daha uzundu.

Kang, Ning ve Ruyi'ye kaçmaları için bağırmanı denedi ancak Wŭlín savaşçılarından biri karnına vurarak onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Uçuşan oklar kalın pullara çarpıp ona zarar vermeden sekti.

Yılan tekrar kahkaha attı, Kang'ın kafatasını delip geçen korkunç, gümbür gümbür bir sesi vardı.

“Çok zeki olduğunu sanıyordun. Beni kandırabileceğini zannediyaordun ama ben hazırlıklıyım. Hangi zavallı insan bir tanrının önünde durabilir ki?”

Yaratık ona yöneldi, vücudu onun etrafında kıvrıldı. Kang onu itmeye, direnmeye çalıştı ama yaratık onu sıkıştırdı. Ta boynuna dek sarılana kadar bacaklarını, vücudunu sarmaladı. Nefes almakta zorlanana kadar mengene gibi sıkımaya devam etti.

“Onları bana getirin. Hepsini getirin. Büyük Dàxī için planlarım tanıklık edecekler,” diye emretti yılan.

Karanlık tepesine çökmeden önce Kang'ın hatırladığı son şey buydu.

Kırk Üçüncü Bölüm

NING 寧

Yılan kırmızı gözleriyle bana tepeden baktı. Bu dünyayla öbür dünyayı birbirine bağlayan ipleri çektiğimi gördü. Doğrudan kafamın içine bir mesaj gönderdi.

Fırsatım varken seni öldürmeliydim ama artık pişmanlık duymayacağım. Tüm o zavallı hayallerini ve arzularını yiyip bitireceğim. Hâlâ prensesi kurtarabileceğine, bu imparatorluğu yıkımdan döndürebileceğine dair duyduğun o aptalca inancı yok edeceğim.

Toprak altımda gürlemeye devam ediyordu, davullar hâlâ etrafımızda gümbürdüyordu. Şehrin içinde sıkışıp kalmış insanların çığlıkları duyuluyordu.

Yılanın sıkıştırmasının Kang'ın vücuduna yaptığı baskıyı hissediyordum. O ezici güç, nefes almakta zorlanana kadar onu ezmeye devam etti. Acısının her bir parçasını kendi bedenimdeymiş gibi hissediyordum ve Ruyi'nin yanıma düşüşüne bakılırsa, onun da hissettiğini anladım. Nefes Kang'ın ciğerlerini terk ederken biz de bilincimizi kaybettik. Bilincim kaybolurken üzerimizdeki gölge askerleri gördüm. Bizi alıp götürdüler.

Nefesim kesilerek uyandım. Ruhsuz bir askerin kollarında taşınıyordum. Bir büyü filiziyle uzanmaya çalışsam da, umutsuz ikna çabam boş bir duvara çarptı.

Asker kayıp ve ulaşılmaz bir yerlerdeydi. Dān'im yoktu. Sadece iki emanetim vardı, Gongyu'nun gücünü kırmak için gerekenin yarısı elimdeydi. Fakat yılan gerçek formuna yükselmeye çok yakındı. Vadiyi sular altında bırakmamıştı ve planının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ruyi de yanımda titrek bir nefes aldı, ardından onu taşıyan askerin pençesinde çırpınmaya başladı. Mücadele etti ama asker çok güçlüydü ve diğerlerinin de yardımıyla Ruyi kolayca zapt edildi. Girişimine karşılık elleri ve ayakları bağlandı.

Kang'a deneme amaçlı bir büyü filizi gönderdim, bağlantım aracılığıyla onu hissetmeyi denedim. Zayıftı ama hâlâ bağlantı vardı. Benden uzaklaşıyordu, bilinci yerinde değildi.

Şehrin sessiz sokaklarından geçirildik. Bizden başka kimse yoktu. Kepenkli pencerelerden bize bakan figürler yoktu. Ara sokaklardan bizi izleyen insanlar yoktu. Her yer sessizdi. Tüyler ürperticiydi. Sanki hayaletlerle dolu bir şehirde ilerliyorduk. İçimdeki tedirginlik gitgide güçlendi. Herkes neredeydi? Jia'da on binlerce insan yaşıyor olmalıydı. Kargaşa sırasında hepsi kaçmış olamazdı.

Saraya yan kapıların birinden girdik. Koridorlardan ve birçok insanın düzenli bir sıra oluşturmuş gibi görüldüğü avlulardan geçtik. Ortalık hâlâ sessizdi. Fazla sessizdi. Neden uysal uysal durduklarını bilmiyordum. Onlara bağırıma, uzaklaşmalarını söylemeye çalıştım ama bir kumaş parçası hızla ağzıma tıklandı ve sesimi bile çıkaramadan beni susturdu.

Burası Umut Vaat Eden Gelecek Avlusu'ydu, aşına olduğum bir yerdi. Yüksek duvarları saraydaki birçok imtihanıma

tanıklık etmişti. Ziyafet çekilmek üzere kesime götürülen değerli bir domuz gibi beyaz mermer basamaklardan Ebedi Işık Salonu'nun kocaman, açık kapılarına taşındık. Arkamızda bir kalabalık vardı. Bir sürü insan alanı dolduruyordu. Askerler, halktan insanlar ve tüccarlar. Çok fazla insan vardı ama yine de sessizdiler. Çok sessizdiler ve ben korkuyordum.

Neler olduğunu kapıdan girdiğimizde anladım. Yılanın büyük gövdesi arka duvarın tamamını kaplamış, imparatorun saray erkânını ve onların hediyelerini kabul etmek için oturacağı tahtın etrafına kıvrılmıştı. Ancak masaların yetkililer için dizilmiş olması gereken yerde, güzel kızılâğaç mobilyalar parçalara ayrılmış ve köşede bir yığın halinde istiflenmişti. Askerler insanları yılanı doğru götürürken paramparça olmuş vazolar yerlere saçılmıştı.

Yılanın büyük başı sıradaki ilk insanın üzerine indi. Sakin sakin gülümseyen bir kadın yarım yamalak bir reveransla kendini aşağıya bıraktı. Yılanın başı kadının üzerinde duraksadı. Büyü bir kırbaç gibi ondan dışarı fırladı ama kadın derisine battığı halde büyü darbesinden irkilmedi. Sonra özünün iplikleri gözlerinden, burnundan, boğazından dışarı çıkıp... yılanın açık ağzına doğru çekildi. Yılan besleniyordu.

Kadının yüzü gözlerimizin önünde solup kurudu. Gözleri çöktü, eti toza dönüşene kadar kemiklerinin üzerinde büzüldü. Yaşam gücünün son iplikleri yılanın bedenine girerken, yılanın sırtında altın renginde parlayan tek bir mükemmel pul oluştu. Kadından geriye kalan tek şey, öne çağrılan bir sonraki kurbanın topukları altında ezilecek bir kül yığınıydı. Kum olduğunu sandığım yerdeki pırıltılı kalıntılar aslında daha önce öldürdüğü insanların kalıntılarıydı.

Bir zamanların güzel salonu, Dàxī'nin ihtişamı bir mezarlığa dönüşmüştü.

Gölge askerler bizi öne çıkardı ve yılanın önünde diz çökmeye zorlandık. Kumaş parçaları ağızımızdan çıkarıldı. Yılan ruhları tüketirken duraksayıp bize baktı, gücünden ve planının başarısından mest olmuştu.

“Bana şahit olun!” diye haykırınca o korkunç sesi duvarlardan ve zeminden sekerek odada yankılandı. “Jia vatandaşlarını tüketeceğim ve tam gücüme ulaşacağım. Size mücadelenizin beyhudeliğini göstereceğim.”

Gölge askerlerden biri elindeki dolu tepsiyle yaklaştı. Bir solukta ne olduklarını anladım.

“Evet, acınası hazineleriniz,” dedi yılan. “Bir zamanların görkemli tanrılarından geriye kalanlar.”

Kaba eller yanımdaki çantayı karıştırıp Bìxì'nin kabuğunu çıkardı, götürülmesini izlemekten başka bir şey yapamadım. Kabuk tepsideki diğer hazinelerin yanına yerleştirildi.

“Bir kâse. Bir hançer. Bir disk,” diye alay etti yılan. Hepsî buradaydı. Aradığımız her şey buradaydı. Yelpazeye dönüşen tüyü bedenime yasladım. Belki, eğer yapabilirsem...

Ama umudum göz açıp kapayıncaya kadar paramparça oldu. Gölge askerlerden biri diski aldı ve ikiye bölüp parçalarını duvara fırlattı. Kâseyi elleri arasında ezdi ve hançerin metal kısmını sapından ayırarak kolaylıkla ikiye böldü. Çaresizlik içinde haykırdım.

“Tanrılarına ve prensine katıl.” Gölge askerler beni kollarımdan tutarak kaldırıp duvara fırlatırken yılan kahkaha attı. Bir gümbürtüyle duvara çarpıp yere düştüm. Gölgelerin arasındaki bir kumaş yığını hafifçe hareket edince bunun bir insan olduğunu anladım.

Kang. Aldığı her nefeste hırıltılar çıkarıyordu. Kırık kaburgalarını, delinmiş akciğerini hissedebiliyordum. .

Yılan, “Bacaklarını kırın,” diye talimat verince askerlerden biri debelenen Ruyi’yi tuttu, başka bir askerse çığlık atana kadar ona bir sopayla vurdu. Kemiklerin kırılışını kendi kemiklerimmiş gibi hissederken onunla birlikte ben de çığlık attım. Askerler onu da yanımıza attılar, bacaklarım onun acısıyla yanıyordu.

“Hazır olduğumda üçünüzün de tadını çıkaracağım,” dedi yılan sırıtarak.

Kutsal emanetler parçalar halinde etrafımıza saçıldı. Masmum ruhlar önümüzde birbiri ardına yutuldu. Bizse orada yatıp mahvolmuş, zavallı insan bedenlerimizle izlemekten başka bir şey yapamadık. Başarısızlığımın kaçınılmazlığı karşısında bir kez daha çaresizdim.

Her sarsıcı hareketimde vücuduma acı saplana saplana Ruyi’ye doğru sürünmeyi başardım. Sığ nefes alışını dinlerken saçlarını gözlerinden çektim. İçimdeki büyü havuzundan güç çektim ve iyileştirici mantarla çayın iyileştirici kalıntılarından yararlandım. Kendi özümü onunkiyle paylaştım.

“Elimden gelen tek şey bu,” diye fısıldadım ona. Gücüm sınırlıydı. Bana başını salladığında teşekkür ettiğini hissettim.

Sonra Kang’ı kontrol ettim. Bana gülümsemeye çalıştı ama sonrasında nefes alırken yüzünü buruşturdu. Yan tarafındaki baskıyı hafifletmek için ona da biraz büyü gönderdim. Acısını dindirmek için. Yorgun bedenimi onun yanındaki duvara yaslayıp nihai ölümümü kabullenmeye hazırlanırken avcuma bir şey saplandı.

Yeşim diskin yarısı. Shénnóng’un ölçeği. Kırık, keskin kenarı derimi kesmeye yetmişti. Yılan ve gölge askerlere baktım.

Dikkatleri benim üzerimde değildi, en azından şimdilik. Tırtıklı kenarları kullanarak bağlarımızı kesmeye başladım.

Ellerim serbest kaldığında Ruyi'nin yanına gidip ona da yardım ettim, yürüyemese de kollarıyla bacaklarını çözdüm. Yılan beslenmeye devam ediyordu. Neleri kurtarabileceğimi görmek için kutsal emanetlerin kırık parçalarını toplamaya çalıştım. Hiçbiri onarılacak durumda değildi.

Yukarı baktım. Yılanın vücudu neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı, siyah pullardan geriye sadece bir parça kalmıştı. Onu neden bir zamanlar tanrı olarak gördüklerini şimdi anlıyordum. Gongyu, Yeşim Ejder'in kardeşi, rüyaların ve kâbusların tanrısı. Yan tarafımda sıcak bir şey parladığında az kalsın ağzımdan kaçacak çılgılığı hemen bastırdım. Yelpaze. Onu sakladığım yerden çıkardım. Tertemiz ve bembeyaz halde elimde duruyordu.

Kang'ın eli bacağımı sıktı.

Bak!

Kutsal emanetlerin parçaları titremeye başladı.

Kırk Dördüncü Bölüm

NING 寧

Önümde, Shénnóng'un diski tekrar birleşerek bir çembere dönüştü. Bìxì'nin kabuğu yumuşak kilden yapılmış gibi hareket ederek kendini bir kez daha bir kâseye dönüştürdü. Kaplan'ın pençesi bir araya gelip tam formuna kavuşana kadar yan döndü.

Süs bir disk. Taş bir kâse. Metal bir hançer. Kâğıt bir yelpaze.

Hepsi basit, günlük eşyalardı. Göz ardı etmesi kolaydı. Hiçe sayması kolaydı.

Ama güçle, büyüyle uğulduyorlardı ve buna refleksif olarak tepki verdiğimi hissettim. Büyü içime aktı, ben de onu yanımdaki iki bedene yönlendirerek bağlantıyı kurdum. Shénnóng'un gücü Kang ve Ruyi'ye aktı, kırık kemikleri birbirine kaynadı, vücutlarına açılmış delikler kapandı, kanamaları durdu, ta ki hepimiz yeniden bütün ve kendimiz olana kadar iyileştirmeye devam etti.

Büyüyle birbirimize bağlıydık, zihinlerimiz birbirleriyle bağlantıdaydı, sanki tekmişiz gibi hareket ediyorduk. Diski elime alıp yelpazenin yanına koydum. Ruyi kâseyi kaldırdı. Kang hançeri kuşandı.

Ateş arındırır. Zihnimin içinde Beyaz Leydi'nin fısıltısını duydum, yoldaşlarımın da onu duyduğunu biliyordum.

Yelpazeyi açıp önümde salladım. Ateş dışarı aktı, alevler içerideki mobilya yığınının üzerine sıçradı.

Yılan etrafında döndü, avcundan bir ceset düşürdü, yemeği yanında kesilmişti. Bize doğru ilerlemeye başladı. Gözleri yuvarlarında dönerken kuyruğu olduğumuz yöne savruldu. Ruyi'nin hareketini kendi hareketim gibi sezip ona ayak uydurarak hareket ettim. Sıçrayıp yuvarlanarak yoldan çekildim.

Ateş, parlaklıklarını korumak için düzenli olarak yağlandıklarını bildiğim ahşap panelleri hızla tutuşturdu. Her yer çıra kutusuna dönüşmüştü ve hızla alev alıyordu. Sarayın ana binaları Dàxī'nin mimari harikalarını ve yalnızca Yún'un derin ormanlarından getirilebilecek ağır keresteden ahşap iskeleti muhafaza etmenin kibrini göstermek için ahşaptan inşa edilmişti, taş bir temelleri yoktu. Bütün mekânın kolayca havaya uçmasına neden olan şey de buydu: beslenmek üzere çaresizce kalın kerestelere sıçrayan ateş.

Gölge askerler kaçış yollarımızı keserken yılan hızla aramıza atıldı. Ruyi ve ben Kang'dan ayrılarak sırt sırta verdik. Hançer Kang'da olduğu için harekete geçerek gölge askerleri yere serdi. Etrafımız hızla dumanla doluyordu. Kuyruğun altına eğilerek darbesinden kaçınan Ruyi ileri atıldı ve kâseyi yılanın yan tarafına bastırdı. Kâse yılanın vücuduna değdiğinde yeşil halkalar patlayarak Bìxì'nin sembollerini oluşturdular. Halkalar kendilerini yılanın etrafına sararak onu bağladılar. Süratle yılanın vücudu boyunca ilerleyerek onu sıkıştırıyor ve tuhaf bir alevle parlıyorlardı.

"Bu da ne böyle?!" Yılanın dili ağzına girip çıkarken vücudu çırpınmaya başladı.

Ruyi ayaklarının dibine düşen bıçağı aldı. Altın pullara vururken kulaklara acı veren tiz bir ses çıkardı. Sonra bıçağının

ucu siyah bir pulun kenarına takıldı, yumuşak bir nokta bulmuştu ve orayı deşti. Dışarı sıçrayan siyah kan tene değdiği yeri asit gibi yakıyordu. Ruyi tısladı, kollarında oluşan yaralar tütüyordu. Tutuşunu yeniden ayarlayarak dudağını ısırdı, tekrar ileri atılıp bir pulun daha düşmesine neden oldu.

Yılan tekrar bağlanacak. Bu kez etrafımızda bir ses korosu yankılandı.

Yılan kükreyerek arkasına döndü ve kuyruğunun ucuyla bize çarptı. Bixi'nin yeşil halkaları vücudunu sıkıca sararak onu yerinde tuttu. Ruyi kanlı görevine devam ediyor, dao'yu bir kaldıraç gibi kullanarak her bir pulu söküyordu. Kan bir kez daha fişkirirken Ruyi bu kez nereye sıçrayacağını bilerek ondan kaçtı. Kan cızırdayarak zemine gömüldü ve ahşabı alazlayarak garip desenler çizdi... Çiçek gibilerdi sanki.

Arkamdan çılgınlık yükseldi. Bixi gerçeğin tanrısıydı; onun etkisi altındayken yılanın illüzyonları artık tutunamazdı. Gongyu'nun zihinleri üzerindeki etkisi azalırken gölge askerler çılgılık atarak başlarını tuttular. Kim olduklarını hatırlamaya başladılar.

Git! diye seslendim Kang'a.

Gölge askerler artık peşinde olmadığından hemen harekete geçti. Kaplan'ın pençesi elindeydi, kendinden emin bir darbeyele yılanı karnından boynuna kadar kesti.

Yılanın vücudu sarsılırken siyah kan sel gibi dışarı aktı. Yeşil halkalar yavaşça küçüldü ve bir adam öksürüklere boğularak leşin içinden çıktı. Yeşil zincirler boğazını, kollarını ve bacaklarını bağlamıştı, nefret dolu gözlerle bize bakıyordu, diz çökmüştü ama boyun eğer bir hali yoktu. Hâlâ general olarak tanınabilecek haldeydi. Hâlâ Kang'ın babası olarak tanınabilecek haldeydi. Bize acı acı kocaman gülümsedi.

“Beni bu basit oyuncaklarla, tanrıların eskiden ellerinde tuttuğu gücün bu yankılarıyla zapt edebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Hepsiyle savaştım ve bir parçam sağ kaldı.” Yere siyah kan tükürüp kahkaha attı. “Fiziksel bedenim zayıf düştü ama ben iyileştim. Açlıktan ölemem, susuzluk çekemem. Bekleyebilirim. Siz aptal ölümlülerden biri beni tekrar dışarı çıkarmak isteyene kadar, biri başladığım işi bitirmenin bir yolunu bulana kadar bekleyebilirim.”

Shénnóng’un emaneti yerde parladı. Zeminden yükselirken diskten bir ölçeğe, yani gerçek formuna dönüştü ve kendini Gongyu’nun başının üzerinde ortaladı. Adam çırpınarak uzaklaşmaya çalışsa da zincirler onu yerinde tutuyordu. Ölçek alına yerleşene kadar küçüldü. Sonunda onu damgaladı.

Ruyi ve Kang onu canavarın kan damlayan bedeninden sürükleyerek çıkarıp ayağa kalkmaya zorladılar. Büyük salonun geri kalanı etrafımızda cayır cayır yanıyordu. Kapıda Küçük Wu’yu gördüm, insanları dışarı çıkarıyordu. Yanında A’bing duruyordu ve mutfaktan daha fazla insan gelmişti. Ben Ruyi’yle Kang’ı merdivenlerden aşağı doğru takip ederken şaşkınlık ve hayretle bana bakıyorlardı.

“Onlara yardım edin!” dedim. “İçeride daha fazla insan var!” Başlarıyla onayladılar ve yanan binanın kapısına dönerek hâlâ içeride olanlara seslenmeye başladılar. General dizlerinin üzerine çökünce oğlu onu yukarı çekti.

Gelecek Vaat Eden Avlu’dan dumanlar yükseliyordu. Jia’nın tamamından da öyle.

Kırk Beşinci Bölüm

KANG 康

Kang babasını saray arazisi boyunca taşıdı. Kaos ve yıkım etrafta kol geziyordu. Duman, yanık ve ölüm kokusu havayı sarmıştı. Ruyi onları tünellerden geçirerek prensese sadık askerlerden oluşan daha küçük bir kuvvetin onları beklediği Língyǎ Manastırı'na götürdü. Tünelden çıktıklarında başrahibe, bir grup keşiş ve kırmızı ışıltılar saçan şahsi zırhını kuşanmış prenses tarafından karşılandılar. Kang kuzeninin en azından babasının tercihi siyah ve altın renkleri kuşanmadığını düşündü kısa bir anlığına. Askerler gelerek generali çabucak zapt ettiler. Başından beyaz bir tunik geçirdiler, ardından ellerini ve ayaklarını iple bağladılar. Bìxì'nin bağlarının yeşil halkaları kaybolmuştu.

Üçü de Prenses Zhen'in önünde, kurdukları bağla uyum içinde yere eğildiler.

Zhen önce Ruyi'ye gidip onu sıkıca kucakladı.

"Aşkım," diye fısıldadı saçlarına doğru. Kang bunu sanki kulağının dibinde söylenmiş gibi duymuştu. Ruyi'den yükselen sevgi dalgasını hissetti. Neredeyse acıya benzeyen bir sevgiydi bu çünkü onu neredeyse kaybedecekti.

Prenses sonra Ning'i ayağa kaldırarak minnettarlığını sıcak bir kucaklamayla gösterdi, ardından da Kang'ın yanına gelip onu ayağa kaldırdı.

“Kuzen,” dedi. “Sana teşekkürü borç bilirim.”

Kang tüm nezaket kurallarını bir kenara bırakarak, “Lütfen onunla konuşmama izin ver,” diye yalvardı. “Uygun gördüğün cezayı vermeden önce.”

Prences başıyla onayladı. “Söz veriyorum.” Sonra dönüp, “Hazırlıklara başlayın!” diye emir verdi.

General, Língyǎ Manastırı’nın bahçelerine doğru götürüldü. Kang, Ning’in ifadesinden çiçeklerin mahvolmuş olmasının onu incittiğini anladı. Bir zamanların sakın bahçesi, çok sayıda çizmenin ezip geçmesiyle şimdi kısmen bir çamur çukuruna dönüşmüş durumdaydı. Saray hâlâ arkalarında yanıyor ve gökyüzünü uğursuz, turuncu bir parıltıyla aydınlatıyordu.

Başrahibe yolu gösterdi. Sarayda savaş sürerken keşişlerin son birkaç saattir neler hazırladıklarını gördüler. Toprak açılmış, kayalık dağın kenarı kesilmişti ve bir yamaç toprağın içine doğru iniyordu. Shénnóng’un kutsal pınarı. Ning elini Kang’ın koluna koyduğunda duygularını kızın da hissettiğini anladı. Öfke. Belirsizlik. Hayal kırıklığı. Babasını kurtarmayı o kadar çok istiyordu ki...

Askerler generalle birlikte havuzun önünde durdular. Etrafları meşalelerle çevriliydi, herkesin yüzüne hayaletimsi gölgeler düşmüştü. Zhen kenara çekilmelerini işaret etti, böylece Kang yaklaşabildi.

“İşte seni bekleyen şey bu!” diye seslenerek Gongyu’yu kaynağın sularına bakacağı kadar ileri doğru itti. “Kayalarla çevrilecek ve suya gömüleceksin. Duvara zincirleneceksin. Ölümsüz hayatının geri kalanını böyle mi yaşamak istiyorsun?”

Böyle acı çekmek mi istiyorsun? Bırak onu. Altından sürünerek çıktığın kayaya geri dön.”

Gongyu’nun başı ona doğru dönerken dalga geçerek homurdandı. Yeşim bir göz yuvasında dönüyor, Shénnóng’un mührü alnında yanıyordu. “Benim yaşadığım her şeyi baban da yaşayacak, küçük prens. Her boğulma, umutsuzca almaya çabalanan her nefes. O da boğulacak, tekrar ve tekrar, her son nefeste, her son duada. Benimle olacak, yanı başımda yaşayacak. Benimle olacak. Bu konuda ne düşünüyorsun?” Sert, hırıltılı bir kahkaha daha attığında sesi taş odada yankılandı.

Kang o korkunç kahkahayı susturmak için hançerini onun boğazına doğrulttu ama Gongyu hançeri kaptı ve parmaklarından kan damlarken sırttı.

“Kang!” diye seslendi Zhen uyarıyla. Ning yine yanındaydı ve onu çekip uzaklaştırıyordu. Kang kızı itip duvara doğru yürüdü, çakıllık kumsal her adımıyla çatırdıyordu. Bir tanrıyla tartışmanın beyhudeliğini o da biliyordu ama yine de bunu son bir kez denemek zorundaydı.

Generali diz çökmeye zorladılar. Askerler ipleri prangalarla değiştirdi. Atlarda ve ağır işlerde kullanılan kalın zincirleri getirip el ve ayak bilekleriyle boynuna bağladılar.

“Son şansın,” diye duyurdu Zhen. “Onu bırakacak mısın?”

Gongyu, Zhen’in ayaklarına tükürdü. “Hayır.” Hâlâ o deli, dengesiz gülümsemesiyle sırıtıyordu. “Tarih kitapları senin hakkında ne yazacak? Amcasını ortanda kaldıran mı diyecekler? Acımasızın teki mi diyecekler? Yoksa bilge mi?”

“Yapın şunu,” diye sözünü kesti Zhen.

Ning’in eli Kang’inkini buldu ve bu sayede en azından biraz olsun huzur buldu.

İşlem kanlı ve şiddet doluydu. Ondan ebedi parçaları kesip çıkardılar. Gözü, kalbi, bacağı. Kang kendini izlemeye zorladı. Her bir parçasını. Her anı hafızasına kazıdı çünkü babasının girdiği bu korkunç pazarlığının sebebi kendisiydi.

İş bittiğinde general öne doğru düştü ve ellerini yere dayadı.

Başını çok hafif kaldırarak, "Oğlum..." dedi güçsüzce. Kang onun iğrenç yüzünü, gözünün olması gereken yerdeki deliği gördü. "O parçaların yeryüzünün sınırlarına gönderildiğinden emin ol. Onları asla bulunamayacakları bir yere gömdüğünden emin ol."

"Bundan emin olacağım," diyebildi Kang boğuk bir sesle. Dizlerinin bağı çözülmek istese de hiç sendelemedi. Ning onun yanındaydı, Kang parmaklarını avcunun içinde ezerken bile sesini çıkarmadı. Onu dünyaya bağlayan tek şey Ning gibi geliyordu.

Prencesin başını sallamasıyla zincirler sürüklenip yukarı çekildi ve bekleyen ellere verildi. Zincirler taşın derinliklerine gömülü dört demir halkaya bağlandı. Mahkûm bir platforma yerleştirildi, zincirler ayaklarının dibinde toplandı. Dört adam yüzen platformu gölün ortasına doğru ittiler, sonra birer birer çarkları kestiler ve beyazlar içindeki figür, ondan geriye hiçbir şey kalmayınca dek yavaş yavaş suya battı.

Kırk Altıncı Bölüm

NING 寧

Yangının söndürölmesi saatler aldı. Ebedi Işık Salonu için için yanan bir harabeye dönüşmüştü. İmparatorluğun mimari harikası yok olmuştu ama Dàxī'nin tamamını tehdit eden tehlike de ortadan kalkmıştı. Yangın kontrol altına alındıktan sonra Shu'yla bahçelerde yeniden bir araya geldim. Shu beni görünce kendini kollarıma attı ve yaşadığı rahatlamaıyla hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

“Artık bitti,” diye fısıldadım, o da gözyaşları içinde başıyla onayladı.

Daha sonra, hekimlerin avlusunda kurulan revir çadırlarında Lian'in yanında durup işe yaramaya koyuldum. Kovalara su doldurdum, bezleri sıktım, sargı bezleri kestim; başımızın üzerinde bütün heybetiyle beliren kıvrılan yılanın anısından kaçmak için yapabileceğim her şeyi yaptım. Biz onları kurtarmadan alınan pek çok ruhun yasını tuttum. Gongyu'nun tükettiklerinden geriye gömecek ceset kalmamıştı.

Zhen'in yaralıların arasında yürüdüğünü, cesaret verici sözler söylediğini ve elinden geldiğince yardım ettiğini görmek beni mutlu etti. Daha önce yetenekli bir hükümdar olup olamayacağını merak ediyordum ama artık onu tanıdığım için saraya kendini kanıtlayacağına ve Gongyu'nun ektiği nifak tohumlarını temizleyeceğine inanıyordum.

Çoğu manastıra ve Jia'nın geri kalanına gönderilmiş olsa da sarayda kalanlar için hanelerde ve kütüphane tapınağında yataklar hazırlandı. Başkentin yeniden inşası için gerekli onarımda pek çok kişinin yardımına ihtiyaç duyulacaktı.

Yatak beni çağırıp ihtiyacım olan istirahati vaat etse de göğsümde hafif bir çekilme hissettim. O ısrarcı sicim, o bağlantı beni çekiştiriyordu. Artık koşturmadığımdan beni çağırıyordu. O dışarıda bir yerde, yalnızdı.

Alıcı istekli olmalı. Beyaz Leydi bunu ilk söylediğinde tam olarak anlamamıştım. Ama artık anlıyordum. Kang kendi iradesiyle bana açılıyordu. O beni duyuyordu, ben de karşılığında onu duyuyordum. Artık aramızdaki bağdan ve büyüünün getireceklerinden korkmuyordum. Garip, ortak yakınlığımızdan da. Bu bağ sadece bize aitti.

Güzel Kokulu Yansıma Bahçesi'ne adım attım. Hava hâlâ is kokuyordu. Ay gökyüzünde hilaldi ama benim ışığa ihtiyacım yoktu. Aramızdaki bağlantıyı takip ederken düşüncelerinin kaosunun onu da uykudan alıkoyduğunu hissedebiliyordum.

Bağımız beni batıdan doğuya, sarayın diğer ucuna kadar götürdü. Duvara tırmandım ve çatı boyunca ilerleyerek onun yanına oturdum. Kaderimizi değiştiren o akşam beni bulmaya geldiğinde burası benim eski hanemdi.

Karanlıkta bana dönerek, "Evet," dedi usulca. "Beni öldürmeye çalışmıştın. Hatırlıyorum."

Kıkırdadım. "Sürekli gölgelerde gizlenen ben değilim."

"Sanırım ait olduğum yer orası olabilir," dedi Kang. Ruh hali rüzgârlı bir gecede bulutların örttüğü ay gibi hızla kararıyordu.

Ayaklarının dibindeki çoğunluğu boş darı şarabı şişesini dürterek, "Kendini suçluyorsun," dedim ona. "Yani bayılana kadar içeceksin."

“Şairler böyle yapmıyor mu? Böyle aydınlanmıyorlar mı?” Güldü ama sesi mutlu çıkmıyordu. Bu Kang’ı, suçluluk ve utançla tükenmiş Kang’ı daha önce sadece bir anlığına görmüştüm.

Onda görünenden fazlası olduğunu biliyordum. O yalnızca şakacı bir çocuk ya da ciddi bir müstakbel prens değildi. Altın Anahtar ve Gümüş İğne ortaya çıkarmaya uğraşsa da benden her zaman saklamaya çalıştığı bir yanı vardı.

“Çoğu saçma sapan işlere kalkışarak boğulup gidiyor. Senin de cesedini bir yağmur varilinin içinde, bacakların dışarıda sarkar halde bulacaklar,” dedim ona havayı yumuşatmaya çalışarak. Beni daha içten bir kıkırdamayla ödüllendirdi.

“Başarısız bir prens için uygun bir son,” dedi şarap şişesine uzanmaya çalışırken. Ben ondan daha hızlıydım çünkü zihnim alkol yüzünden bulanık değildi. Şişeyi elinden kaptığım gibi başımı geriye atıp hepsini kafama diktim, birazını da tuniğime damlattım.

Kang’ın ağzı açık kaldı. Elimin terziyle ağzımı sildikten sonra çatı kiremitlerinden aşağı yuvarladığım şişe bir takırtıyla çalıların arasında kaybolup gitti.

“Kutsal pınarın yanındayken bana kendimi suçlamamamı söylemiştin,” diye meydan okudum ona. Şarap yüzümü ve vücudumu alev alev yakıyor, söyleyeceğim şeyleri söylemem için bana cesaret veriyordu. “O zamanlar bunu bilemezdim ama doğrudu. Annemin ölümü benim suçum değildi. O... o entrikacı sıçan, Gongyu’nun suçuydu.”

Bir an bana baktı ve sonra kahkahalara boğularak yan tarafına düştü. Ayağı kaymak üzereyken onu kolundan tutup geri çektim, çatıdan yuvarlanıp tıpkı içki şişesi gibi kafasını kıracağından emindim.

“Bir tek sen... bir tek sen...” dedi hırıltıyla. “Bir tek sen kâbuslar tanrısına... *entrikacı sıçan* diyebilirsin.”

“Aklıma başka bir şey gelmedi,” diye mırıldandım.

Utanmam gerekirdi. Onu çatıdan kendim atmam gerekirdi ama gülmesi beni mutlu ediyordu. Ellerimin arasında titrediğini hissettim. Sonra dönüp yüzünü saklamaya çalışınca yanaklarından akan gözyaşlarını fark ettim. Ayın loş ışığında parlıyorlardı.

Beni itmeye çalışsa da onu kendime çektim. Tıpkı çakıllık kumsalın kıyısında bana sarıldığı gibi, nihayet ona sarılmama izin verdi.

“Bu senin suçun değil,” diye fısıldadım evinden defalarca alınmış, yalnızlığı benimkini yansıtan çocuğa.

Kollarımda, sebepsiz yere ölen annesi için ağladı. Annesinin intikamını alma uğruna neredeyse dünyayı mahvedecek babası için ağladı. Annemin bir zamanlar benim için yaptığı gibi, onu kurtarmak için hayatını feda eden o baba için ağladı.

Sonsöz

Kış Jia'ya geç geldi. Şehrin kapıları kaligrafi parşömenleriyle süslenmiş ve Jia sakinleri en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Bu yıl, yeni imparatoriçenin fermanı şehrin parlak renklerle bezenmesi yönünde oldu. Önceki saray erkânı tarafından çok abartılı olduğu için yasaklanan ancak şimdi herkesin kuşanması serbest koyu tonlarda boyalar talep etti.

Tapınaklar iyi dilekte bulunanların varlığıyla dolup taşıyordu. Tanrılara saygılarını sunmak için gelmişlerdi çünkü onları korumak için orada olmasalardı neler olabileceklerini kendi gözleriyle görmüşlerdi.

Ayin Bakanlığı temsilcisi Memur Qiu, hep hayalini kurduğum gibi beni Jia sokaklarında taşıması için bir tahtirevan teklif etti. Ancak teklifini reddettim. Yerde olmayı, mutlu kalabalığın arasına karışmayı tercih ederdim. Gongyu'nun parçalarının asla bulunamayacağını garantiye almak üzere yola çıkan konvoyun bir parçasıydım ve aylar önce geride bıraktığım yıkımdan sonra Jia'nın kendini nasıl yeniden inşa ettiğini bizzat görmek istiyordum. Aylar sürmüştü ama görevimiz kış başında sona ermiş ve eve dönebilmiştim.

Vefatının birinci yıldönümünde annemle konuşmak için babam ve Shu'yla birlikte pomelo bahçesine gittik. Ona kabarık,

üç beyaz manto* ve üç dolgun portakaldan oluşan bir tabak hazırlayıp götürdük. Portakalların kabuklarını soymayı ihmal etmedim çünkü tırnaklarının altına kabuk kaçması hissinden nefret ederdi. Koruda, onun en sevdiği tütsüyü yaktım ve dumanın aklımdakileri ona taşımasına müsaade ettim.

Hayatı boyunca evin içinde bir tabletle hatırlanmak istemediğini açıkça belirtmişti. Ağaçların arasında bulunmak isterdi, onu dışarı çıktığımızda hatırlamamızı isterdi. Bir zamanlar ölümlerle –ya da annemden geriye ne kaldıysa– konuşma yeteneğine malik bir shénnóng-shī olup olmadığını merak ederdim. O sıralar bunu aptallık olarak görüp ciddiye almamıştım ama şimdi, böyle bir şeyin asla mümkün olmayacağını söyleyemezdim çünkü imkânsızı haddinden fazla görüp yaşamıştım.

Shu'yla Yeşim Nehri'ni geçerek Sù'dan Jia'ya geri döndük ve bu, kayığa ilk bindiğim zamankinden farklı bir deneyimdi. İmparatoriçenin mührü sayesinde küçük bir gemi kiralayabilmıştık ve özel bir odamız vardı.

Yılın en kısa günü olan Dōngzhì'de krallık, tahıl ambarlarını dolduran hasadın bitişini kutluyordu. Yıl bitmek üzere olduğu ve yeni yıl yaklaştığı için mutluydular. Yetkililer için imparatoriçeye saygılarını sunma, bizler içinse ailelerimize dönmeden önce yılın kalan günlerini toparlama zamanıydı.

Ancak bu yıl, kutlama yaparken bile başkentin hâlâ yas tuttuğunu biliyordum. Sarayın kapılarından girdiğimizde ileride Ebedi Işık Salonu'nun yıkık yapısını gördüm. Sadece tabanı kalmıştı, büyük merdiveni hiçliğe doğru yükseliyordu.

Bakan Song, biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra cenaze törenini gerçekleştirdiklerini mektupla bildirmişti. Tören, tüm o

* Kuzey Çin kökenli puf görünümlü ekmek veya çörek türü. (ç.n)

insanların ruhları için yapılmıştı. Onlardan geriye kalanların ailelerine ve yıldızlara giden yolu bulduklarını umuyordum.

En azından sarayda yaşayanlar artık soruşturma ve cezalandırılma korkusundan kurtulabilmişlerdi. Qing'er'ı daha önce mutfakta görmüştüm. Büyükannesi ve annesi için tütsü çubukları yaktık. Küçük Wu ve A'bing onu yanlarına alarak hâlâ bir ailesi olduğunu garantiye almışlardı. Shu'yu Lian'in evinde Kallah oyunları oynarken bıraktım. O ikisi tam da düşündüğüm gibi bir dostluk kurmuşlardı. Fei ve Hongbo'yu da orada görmek sevindiriciydi, onlar da Kallah halkı tarafından evlat edinilmişlerdi.

Ancak bu en kısa günde, en karanlık gecede gitmem gereken başka bir yer daha vardı. Buluşmam gereken başka biri daha vardı.

Manastırın kapısından içeri girdiğimde muhafızlar taktığım kolyeyi görünce geçmeme izin verdiler.

Her yer hafif bir kırağıyla kaplıydı. Kar çok güzeldi ama baharda çiçeklerin nasıl coşkuyla açacağını biliyor ve onları özliyordum. Arkamdaki sokaklarda devam eden cümbüş buz gibi göl ve ortasındaki toprak tepeciğiyle sessiz bir tezat oluşturuyordu. Gölün önünde dört dikili taş duruyordu; her biri iki adam boyundaydı ve her birinde tanrılardan birinin oyması vardı.

Kayaya oyulmuş bir merdiven vardı, doğu tarafının etrafından kıvrılıyordu. En tepedeki taşın sütun gökyüzünü işaret ediyordu. Orada tanıdık bir figür durmuş, sütuna kazınanları inceliyordu. Parmakları harflerin üzerinde oyalana oyalana geziniyordu.

永誌不忘

Asla unutma.

O tepeciğin altında bir pınar ve zincirlerle gömülü bir neredeyse-tanrı vardı.

Yaklaştığımı duyunca beni gülümseyerek selamlamak üzere arkasına döndü.

Bu, bir süreliğine birbirimizi son görüşümüz olacaktı. Kendisi yakında yeni atanmış Lùzhou Markisi olacaktı ve ben de Hánxiá'daki *Çay Kitabı*'nı korumakla görevlendirilecektim. Yine de çok uzakta olmayacaktı. Berraksu'fan tekneyle sadece birkaç saatlik mesafeydi. Ancak babasının son arzusunu yerine getirmek için imparatorluğu boydan boya aşarken her gün birlikte geçirdiğimiz zamanı hesaba katarsam onun yokluğuna alışmak biraz zaman alacaktı.

"Nasılsın?" diye sordum çünkü bunun ailesi olmadan geçirdiği ilk Dōngzhì olduğunu biliyordum.

"Her şeyin ne kadar kolay mahvolabileceğini düşünüyorum," dedi, omuzları bunun ağırlığıyla çökmüştü.

Sözlerimin acısını dindirmeyeceğini bilsem de, "O bir seçim yaptı," dedim.

Kang avcunu taş a dayadı. "Kaybedilen her şeyi düşünüyorum."

Elimi onunkinin üzerine koydum, o da bana dönüp beni kendine çekti. "Ve kazandığım her şeyi," dedi dudaklarını saçlarına bastırırken.

Uzaktan gelen çan sesleri bize zamanı hatırlatana kadar bana sarılmaya devam etti. İkimizin de büyük kutlamalardan hoşlanmadığını bilsem de ziyafete davet edilmiştik.

"Saray kostümlerimizi giymek zorunda kalmadan önce Küçük Wu'yu kişisel depolarından bize bir şeyler vermeye ikna etmiş olabilirim," dedi bir şişe çıkararak.

Teşekkürler

Öncelikle, devam kitabını alıp benimle birlikte Çay Kitabı ikilemesini bitiren okurlarıma teşekkür ederim. Bu yolculukta benimle olduğunuz için teşekkürler. Tüm mesajlarınıza, eleştirilerinize ve yorumlarınıza minnettarım. Ning'in hikâyesine duydukları heyecanı ve desteklerini sizinle paylaşan kitapçılara ve kütüphanecilere de çok teşekkürler.

İlk kitap deneyimimi bu kadar eğlenceli kılan eleştirmenlere özel bir teşekkürüm var: TBR ve Beyond Book Tour'a katılanlara, özellikle de organizasyonu sağladıkları için Melanie ve Heather'a. Ayrıca Bri'ye ve B2Weird Kitap Kulübü üyelerine; harika fotoğraflarınız ve Bookstagram'daki paylaşımlarınız için teşekkürler.

Editörüm Emily Settle'a, en kaba taslağı alıp içinde kurtarmaya değer bir şeyler gördüğü için, hikâyeyi anlamama yardım ederken gösterdiği sabır ve cesaret için teşekkür ederim. Senin rehberliğin olmadan bu süreci atlatamazdım!

Menajerim Rachel Brooks'a her adımda yanımda olduğu ve yeni bir şey denemek istediğimde gösterdiği heves için teşekkür ederim.

Kang'a hayat veren muhteşem illüstrasyonlar için Sija Hong'a ve bir başka güzel kapak tasarımı için Rich Deas'a çok

teşekkürler. Prodüksiyon editörü Avia Perez ve redaktör Tracy Koontz'a, taslağımın en iyi haline ulaştığından emin olmak için gösterdikleri özene teşekkür ederim. Feiwei and Friends Yayınevi'nin geri kalanına da bu ikilemeye sundukları devamlı destek için teşekkür ederim. Ayrıca muhteşem pazarlama ve tanıtım ekibine de çok teşekkür ederim: Gabriella Salpeter, Leigh Ann Higgins, Morgan Rath, Sara Elroubi, Nicole Schaefer ve Cynthia Lliguichuzhca'yla Raincoast'tan Fernanda Viveiros'a.

İyi arkadaşlarım Nafiza ve Roselle'e: Grup sohbetimiz bazı zor zamanları atlatmamı sağladı ve ikinize de minnettarım.

Kat Cho ve Axie Oh'a, ilk yazar bağlantılarım arasında yer aldıkları, yıllar sonra da muhteşem ve komik arkadaşlar olmaya devam ettikleri için.

Our Writer's Room üyelerine: Bu grubu yönettiği için Lanna'ya ve yer alan herkese teşekkür ederim. Hepiniz zamanınız ve yeni yazarlara desteğiniz konusunda çok cömertsiniz.

Joan He, Xiran Jay Zhao ve Juliet Marillier'e, yeni bir yazarın eserini okumaya zaman ayırdıkları için teşekkür ederim.

Ortaokul öğretmenim Bayan Wees'e, beni yayıncılık konusunda ilk teşvik eden ve bu hayali zihnime yerleştiren ilk kişi olduğu için. Yıllar sonra sizinle bağlantı kurmak harikulade!

Bana kardeşliği öğreten Mimi'ye. Sonunda seninle yüz yüze kutlama yapmak için sabırsızlanıyorum.

Her zaman olduğu gibi, kocama ve Lyra'ya teşekkür ederim. Güzel ailemizi seviyorum.

Sözlük

Terim	Çince	Çince Telafluz	Anlamı
Karasu (Tabur)	黑江(營)	blekwotr	Berraksu Nehri yakınlarında faaliyet gösteren bir asi grubu
dān	丹	den	Hap veya toz formunda bulunan, genellikle büyünlün yoğunluğunun artırılmasıyla ilişkili ilaç
Dōngzhì	冬至	dongşì	Kış Gündönümü (tatil)
guǎn	管	guan	Çift kamışlı üflemeli çalgı
miǎn guān	冕冠	mian guan	İktidardaki imparator tarafından giyilen tacın Çin versiyonu
shénnóng-shī	神農師	şenongşì	Shénnóng büyünlün ustası
shénnóng-tú	神農徒	şenongtú	Shénnóng büyünlün çırağı
wǔ xíng	五形功夫	u şin	Dövüş sanatlarının beş duruşu
wǔlín-shī	武林師	ulinşì	Kara Kaplan dövüş sanatının ustası
zhīcáng-sī	知藏司	cicangşì	Sırların koruyucusu, Yéliü üstadı

Karakter İsimleri Telaffuz Rehberi

İsim	Çince	Çince Telaffuz
Badu	巴渡	Badu
Bixi	畢	Biksi
Chen Shao	陳邵	Çen Şo
Fei	霏	Fey
Gao Ruyi	高如意	Gao Ruyi
Gongyu	禹	Gongayo
Hongbo	宏博	Hango
Ho-yi ve Ho-buo	何姨, 何伯	Hoyi ve Hobuo
Huang (Kardeş/Teğmen)	(師兄/上尉)	Huang
Li (Xu) Kang	李(許)康	Li (Şu) Kang
Li Ying-Zhen	李瑩貞	Li Ying-Cen
Lin Huayu	林華宇	Huayu
Lin Wenyi	林文義	Lin Venyi

Luo Lian	羅蓮	Luo Lien
Qi Meng-Fu (Öğretmen)	齊夢福(師尊)	Çi Mang-Fu
Ren (Kardeş)	仁(哥)	Ren
Küçük Wu (Wu Zhong-Chang)	小吳(吳忠昌)	Küçük Viu U Cong Çang
Tai (Üstat)	泰(師尊)	Tai
Zhang Ning	張寧	Cang Ning
Zhang Shu	張舒	Cang Şu

Yer İsimleri

Yer İsmi	Çince	Çince Telaffuz	Lokasyon
Ānhé (Vilayet)	安和(省)	Enhi	Güneydoğu tarım ve kıyı ili
Bǎiniǎo (Geçit)	百鳥(峽)	Bainia	Yüz Kuş Geçidi; Ràohé kasabası buraya bakmaktadır.
Berraksu (Nehir)	清水(河)	Cingsei	Yún vilayetini Zümrüt Adalar'dan ayıran nehir
Dàxī	大熙	Daksi	Büyük ve Muhteşem İmparatorluk
Unutuş Denizi (Bambu Denizi)	忘憂竹海	Vang Yu Cu Hai	Kallah ve Yún arasındaki sınırda bulunan bambu ormanı
Fúróng (Nehir)	芙蓉(河)	Fûrong	Berraksu Nehri, Bǎiniǎo Geçidi'nden geçmektedir.

Guòwū (Geçit)	過巫(關)	Guou	Yéliū'ya giden dağ geçidi
Hánxiá (Akademi)	函霞(寺)	Hanşa	Mavi Sazan'a adanmış Akademi (Tarım, hayvancılık ve çay çalışmaları yürütülür.)
Huá (Valilik)	華(州)	Hua	Başkent batısındaki vilayet
Jia (Şehir)	佳(都)	Şa	Başkent
Kallah (Vilayet)	佉菰(省)	Kala	Kuzeybatı çayır vilayeti
Língyǎ (Manastır)	陵雅(寺)	Linga	Manastır, eski imparatorların mezarı. Jia'da yer almaktadır.
Lǜzhou (Valilik)	綠(洲)	Lucou	Zümrüt Adalar olarak da bilinen bir yarımada ve bir grup adadan oluşan kuzeydoğu vilayeti
Ràohé (Kasaba)	遶和(鎮)	Rohi	Berraksu'nun Yún'ın doğu ucundaki kıyısında yer alan kasaba
Sù (Vilayet)	溯(省)	Siu	Güneybatı tarım vilayeti
Tai Shan Zhuang (Hane)	泰山(莊)	Tai Şen Cuang	Yaşlı Tai'nin son evi
Tiānxiáng (Göl)	天祥(湖)	Tieşang	Kallah sınırındaki göl

Wūlín (Akademi)	武林(寺)	Ulin	Kara Kaplan'a adanmış akademi (Askeri strateji ve dövüş sanatları çalışmaları yürütülür.)
Xīnyì (Köy)	辛藝(村)	Şinyi	Ning'in köyü
Xīngyuán (Köy)	興元(村)	Şinyuen	Yěliǔ'ya giden dağ geçidinin eteğindeki köy
Yěliǔ (Akademi)	野柳(寺)	Yelio	Zümrüt Kaplumbağa'ya adanmış Akademi (Adalet ve tören çalışmaları yürütülür.)
Yún (Vilayet)	雲(省)	Yan	Kuzeydeki dağlık vilayet

Bahsi Geçen

Çin Tıbbı Malzemeleri

Malzeme İsmi	Çince	Çince Telaffuz	Billimsel veya Yaygın Adı
bānjītiān	巴戟天	bacitien	Morinda
benzoin	安息香	anşışang	Ağaç kabuğundan elde edilen, tılsü ve parfüm olarak kullanılan bir reçine
chénxiāng	香	cenşang	Ağar ağacı
dāncān	丹參	denşın	Adaçayı
fúling (Mantar)	茯苓	fuling	Pauling mantarı
hú huáng lián	胡黃連	hu huang lien	Picrorhiza scrophulariiflora kökü
kūnbù	昆布	kanbiu	Deniz Yosunu
licorice root (meyankökü)	甘草	gantao	Glycyrrhiza uralensis kökü

lí lú (akçöpleme)	藜蘆	li lu	Veratrum nigrum kökü
língzhī (Mantar)	靈芝	lingci	Ganoderma lucidum
pearl powder (inci tozu)	珍珠粉	cencu fen	İnci veya Pteria martensii (istiridye) kabuğunun öğütölmüş hâli
shā rén	砂仁	şayen	Amomum villosum
white peony root (beyaz şakayık kökü)	白芍	bai şao	Paeonia sterniana kökü
yuǎnzhì	遠志	yuenci	Poligala
zheěrgěn	折耳根	ciagin	Kulak kökü

Bu Feiwei & Friends kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz. *Karanlık ve Tatlı Zehir*'i mümkün kılan arkadaşlar:

Jean Feiwei, Yayıncı

Liz Szabla, Yayıncı Yardımcısı

Rich Deas, Kıdemli Kreatif Direktör

Holly West, Kıdemli Editör

Anna Roberto, Kıdemli Editör

Kat Brzozowski, Kıdemli Editör

Dawn Ryan, Genel Yayın Yönetmeni

Kim Waymer, Kıdemli Prodüksiyon Müdürü

Emily Settle, Yardımcı Editör

Foyinsi Adegbonmire, Yardımcı Editör

Rachel Diebel, Yardımcı Editör

Avia Perez, Prodüksiyon Editörü

**Bizi Facebook'ta takip edin veya mackids.com adresinden
çevrimiçi ziyaret edin.**

Kitaplarımız bir ömür boyu dostunuzdur.

New York Times & Publishers Weekly Çok

“Heyecan uyandırıcı... Çay Kit
ikilemesine müthiş tatmin edici bir
Okurlar daha fazlası için yaygara
koparacak.”

–*School Library Journal*

“Lin’in kalemi canlı betimlemeleriyle
doğrudan büyü ve tehlikeli bir dün
içine çekiyor. *Karanlık ve Tatlı Zeh*
büyü, mitoloji ve halk masaları kur
kusursuzca yedirilmiş.”

–*One Book More*

www.indigokitap.com

ISBN: 978-625-6772-35-9

9 786256 772359

indigo

f /indigokitap
/indigokitap
/indigokitap

Çeviren: Serp